DAVID IGNATIUS

UN OFIȚER CIA PĂTRUNDE ÎN INIMA ORGANIZAȚIEI TERORISTE AL QAEDA

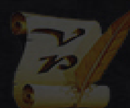
UN GHEM DE MINCIUNI

„Ignatius îl egalează pe Graham Greene în ceea ce privește cunoașterea spionajului și a sufletului omenesc."

Publishers Weekly

SUSPANS

DAVID IGNATIUS

UN GHEM
DE MINCIUNI

Original: *Body of Lies* (2007)

Traducere din limba engleză
LAURENȚIU DULMAN

virtual-project.eu

Editura NEMIRA, 2008

David Ignatius s-a născut la 26 mai 1950 și este absolvent al St Albans School, Harvard College și King's College, Cambridge. Editorialist al cotidianului *The Washington Post*, a scris despre activitatea CIA și despre problemele Orientului Mijlociu timp de douăzeci și cinci de ani, fiind pe rând reporter, corespondent străin, redactor și editorialist. A publicat articole în *Foreign Affairs*, *The New York Times Magazine*, *The Atlantic Monthly*, *The New Republic* și *The Washington Post.* I-au fost editate alte cinci romane, între *care Agents of innocence* (1987), *SIRO* (1991) și *A Firing Offense* (1997).

• NOTA AUTORULUI •

Războiul descris în aceste pagini este cât se poate de real, dar cartea de față este o operă de ficțiune. Personajele, întâmplările și instituțiile sunt inventate. Serviciul secret iordanian pe care l-am înfățișat este bazat pe imaginație, deși poartă numele celui adevărat și, într-o oarecare măsură, are același stil. Sunt foarte îndatorat prietenilor mei din mai multe țări, la fel de fascinați și exasperați de Orientul Mijlociu ca mine și care, de-a lungul anilor, au încercat să-mi arate drumul către adevăr. Acești oameni curajoși, care își riscă viețile să îmbunătățească situația din acea parte a lumii, sunt eroii din umbră ai cărții.

Țin să mulțumesc în mod special câtorva oameni: lui Jonathan Schiller, care îmi este prieten de patruzeci de ani și care mi-a oferit cu generozitate un birou la firma sa de avocatură, Boies Schiller & Flexner, unde m-am putut ascunde timp de mai multe luni ca să lucrez pe îndelete la această carte, lui Eve Ignatius și lui Garrett Epps, care au citit variantele inițiale ale manuscrisului, lui Raphael Sagayln, lui Bridget Wagner și lui Eben Gilfenbaum, extraordinarii mei agenți literari, care m-au încurajat și m-au impulsionat în permanență, lui Bob Bookman de la Creative Artists Agency, care mi-a dat sfaturi înțelepte cu privire la roman și la personajele sale, lui Starling Lawrence, redactorul meu de carte de la editura Norton, care, prin însemnările sale acide pe marginea manuscriselor, predă un adevărat curs masteral de tehnici narative, și, în cele din urmă, lui Donald Graham, prietenul și șeful meu de la *Washington Post.*

Dezorientarea și inducerea în eroare a dușmanului au fost întotdeauna practici fundamentale ale războiului. De aceea, începând de la episodul calului troian, sau poate chiar de mai înainte, diversele *ruses de guerre*[1] au avut un rol în aproape toate campaniile. Acest joc a fost practicat de atât de multe ori, încât nu este ușor să inventezi metode noi pentru a-ți camufla puterea și intențiile. În plus, stratagemele trebuie pregătite și puse în aplicare cu foarte multă grijă, altminteri cel care le folosește, în loc să-și înșele inamicul, nu reușește decât să se demaște.

Lord Ismay, Prefață la
Omul care nu a existat niciodată, 1953

A fost nevoie de aproape o lună ca să fie găsit cadavrul potrivit. Roger Ferris avea cerințe foarte precise: voia un bărbat între treizeci și patruzeci de ani, cu constituție atletică, de preferință blond și cu trăsături caucaziene ușor de recunoscut. Nu trebuia să aibă semne de boală sau cicatrice evidente. Și nici răni provocate de gloanțe, pentru că situația s-ar fi complicat prea mult mai târziu.

În cea mai mare parte a timpului, Ferris era plecat în misiune în Orientul Mijlociu, așa că sarcina de a se ocupa de detalii i-a revenit lui Ed Hoffman, șeful lui. Hoffman știa că nu putea încredința colegilor săi găsirea unui cadavru, pentru că fie ar fi considerat că era de datoria lor să informeze vreo comisie a Congresului, fie ar fi făcut treabă de mântuială. Dar puteai găsi oricând pe cineva din armată care să fie dispus să facă aproape orice, așa că Hoffman a luat legătura cu un colonel ambițios din personalul serviciul de informații J-2 de la Comandamentul Operațiunilor Speciale al bazei aeriene MacDill din Florida. Hoffman i-a explicat colonelului, care îi fusese de ajutor și în alte împrejurări, că era vorba de un hatâr – unul neobișnuit. I-a spus că avea nevoie de un bărbat de aproximativ un metru optzeci înălțime, care să nu aibă mai mult de patruzeci de ani, suficient de musculos cât să poată fi luat drept agent de recrutare, dar nu atât de musculos încât să pară un simplu executant. Candidatul ideal trebuia să fie necircumcis. Și trebuia să fie mort.

Trei săptămâni mai târziu, colonelul a găsit un cadavru într-o morgă din sudul Floridei. Interceptase convorbirile telefonice ale unei rețele de ofițeri în rezervă care lucrau în domeniul securității private și pretindeau că puteau face rost de orice. Bărbatul se înecase cu o zi înainte, în timp ce făcea windsurf în Golful Mexic, în apropiere de Naples. Era un avocat din Chicago plecat în vacanță. Avea constituție atletică și păr șaten, nu era atins de nicio boală și se afla în posesia unui prepuț. Se numea James Borden și avea treizeci și șase de ani. Cadavrul era exact așa cum trebuia, însă avea un singur cusur: peste două zile, avea să fie incinerat la o capelă din Highland Park, ceea ce constituia o adevărată provocare. Hoffman l-a întrebat pe colonel dacă plănuise vreodată o pătrundere prin efracție, iar colonelul a spus că nu, dar că era gata de orice. Iată o stare de spirit pe care nu o întâlnea decât rareori la CIA.

Ca să fure cadavrul, au pus la cale o variantă de alba-neagra cu doar două discuri. În avionul care a decolat din Fort Myers a fost încărcat un cadavru, însă la aeroportul O'Hare a fost descărcat un altul: deși sicriul care a ajuns la Chicago era același, înăuntru se afla un pensionar de șaptezeci și opt de ani, fostul director al unei firme de asigurări, care murise în urma unui atac de cord. Colonelul a trimis un subofițer la crematoriul din Highland Parky să se asigure că nimeni nu avea să ia hotărârea de a deschide sicriul în ultima clipă. Pentru cazul în care lucrurile n-ar fi mers așa cum trebuia, aveau pregătită povestea potrivit căreia compania aviatică făcuse o greșeală regretabilă și încurcase două sicrie atunci când sortase încărcătura; aveau să spună că nu se mai putea face nimic, pentru că celălalt corp deja fusese incinerat în Milwaukee. Dar n-au fost nevoiți să se folosească de această poveste.

Cadavrul lui James Borden nu era perfect, dar se apropia foarte mult de perfecțiune. Jumătatea superioară a corpului era musculoasă, deși burta începuse să i se cam lase și avea un început de chelie în vârful capului. Apoi a ieșit la iveală și că avea un testicul necoborât în scrot. Dar cu cât Hoffman se gândea mai mult la aceste imperfecțiuni, cu atât era mai mulțumit de ele: erau niște detalii cu adevărat omenești, mulțumită cărora înșelătoria avea să fie credibilă. Stratagema perfectă trebuia să aibă și câteva cusururi.

Hoffman a țesut în jurul acestui cadavru o întreagă poveste. Nu mai era cadavrul lui James Borden, ci al lui Harry Meeker. Au închiriat un apartament în Alexandria pe numele lui Harry Meeker, apoi i-au făcut rost de un număr de telefon fix și de unul de telefon mobil. Au luat poza de pe permisul de conducere al lui Borden, eliberat de statul Illinois, și i-au făcut unul eliberat de statul Virginia. Apoi i-au făcut un pașaport, iar cineva de la Departamentul tehnic i-a aplicat ștampilele și vizele necesare. Ca să-i facă pașaportul, Sami Azhar, un coleg al lui Hoffman, a intrat pe pagina de internet a biroului de avocatură unde lucra Borden și a găsit acolo o fotografie care era folosită în mesajele publicitare pe care le trimitea biroul.

Conform poveștii pe care o inventaseră, Harry Meeker ar fi lucrat la Agenția pentru Dezvoltare Internațională a Statelor Unite, așa că a fost nevoie să i se facă un card de identificare cu sigla Agenției. I-au făcut și cărți de vizită, pe care au trecut numărul de interior la care putea fi găsit.

Prefixul era corect – 712 – dar când sunai, vocea înregistrată pe robotul telefonic se auzea înfundat și nu prea semăna cu vocea unei secretare adevărate, ci mai degrabă cu cea a unei persoane care încerca să ascundă ceva în legătură cu Meeker. I-au făcut rost de un loc de parcare la subsolul Centrului Reagan de pe bulevardul Pennsylvania, unde se afla și sediul central al Agenției pentru Dezvoltare Internațională. De asemenea, i-au pus în portofel un card cu numărul locului de parcare, care i-ar fi fost de ajutor în cazul în care ar fi uitat unde își lăsase mașina. Terminaseră partea ușoară – CIA făcea astfel de lucruri ori de câte ori construia identitatea falsă a unui agent – și le rămăsese să conceapă și o personalitate pentru Harry Meeker.

Harry avea nevoie de haine. Hoffman era străin de modă și purta ce-i cumpăra soția de la Target, așa că nu era persoana cea mai indicată să meargă la cumpărături. De aceea, l-au trimis pe Azhar la un magazin Nordstrom, unde ar fi putut găsi haine care să-i confere lui Harry înfățișarea elegantă și sigură de sine a unui tânăr din nordul Virginiei, dornic de promovare. Personalitatea pe care o construiseră pentru Harry Meeker era a unui ofițer CIA în plină ascensiune, care lucra la Centrul pentru Contraterorism de la sediul central al agenției. Urcase câteva trepte în carieră și se străduia să dobândească o situație bună; era un tip inteligent, care se descurca puțin în arabă și se pricepea să abordeze un caz dificil. Încă nu știau cu exactitate unde avea să ajungă cadavrul, dar probabil că urma să fie dus în apropierea graniței de nord a Pakistanului, unde putea fi vreme rece. Așa că Azhar a cumpărat un sacou sport de mărime mijlocie, o cămașă albă – dar nu și cravată –, o pereche de pantaloni de lână cu pense duble, marca Dockers, și o pereche de mocasini cu talpă de crep, numai buni pentru călătorii și mersul prin oraș. Apoi le-a dus la curățătorie de mai multe ori, până când le-a dispărut aspectul de haine cumpărate de curând. Însă pantofii puneau probleme: păreau prea noi, chiar și după ce le tociseră tălpile. Pantofii trebuiau să arate ca și cum în ei ar fi stat mai multă vreme niște picioare adevărate și transpirate, așa că Azhar i-a purtat timp de o săptămână întreagă, încălțat cu două perechi de șosete, ca să nu facă bătături.

Dar viața privată a lui Harry Meeker? Ferris hotărâse deja că trebuia să fie divorțat. Toată lumea se aștepta să-și fi părăsit prima soție și să și-o tragă cu cine apuca – era un episod tipic din viața unui ofițer CIA. Pentru

a sugera că era divorțat, Azhar a întocmit o scrisoare de la avocatul care apăra interesele lui Amy, soția imaginară a lui Meeker. Avocatul îi cerea lui Meeker să trimită pensia alimentară la o nouă adresă și îl avertiza să nu ia legătura cu Amy. Oare Meeker fusese jigodie sau îl înșelase soția? Era bine și într-un caz, și în celălalt.

Dar Harry Meeker avea nevoie de o iubită. Trebuia să fie drăguță, poate chiar sexy. Toți oamenii văzuseră filme cu James Bond, ba chiar și cu mujahedini, și erau siguri că orice spion american adevărat i-o trăgea unei gagici trăsnet. Hoffman voia o poză cu o blondă țâțoasă în bikini, dar lui Azhar i s-a părut o alegere lipsită de imaginație, inspirată de modelul Pamela Anderson. Trebuia să găsească o femeie sexy, dar a cărei înfățișare să te facă să crezi că ar fi putut lucra pentru agenție. Ferris a avut o idee foarte ingenioasă: prietena lui Harry avea să fie negresă. Era un lucru atât de puțin probabil, încât părea perfect verosimil. Hoffman a propus-o pe secretara lui – o frumusețe cu piele ciocolatie și cu zâmbet sclipitor. A întrebat-o dacă ar fi avut ceva împotrivă să pozeze într-o bluză cu decolteu amplu. Prenumele ei – Denise – părea foarte potrivit, așa că atunci când fotografia a fost developată, Hoffman i-a cerut să scrie pe spatele ei „Te iubesc, dragul meu. Denise" și să deseneze o inimioară.

Ferris s-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să inventeze și o scrisoare de dragoste, dar în cele din urmă s-a părut bătător la ochi. Oamenii nu mai scriau scrisori de dragoste, ci trimiteau e-mailuri. Harry Meeker nu urma să aibă la el un laptop, dar Azhar a avut o idee excelentă: să trimită câteva mesaje pe telefonul său mobil. Au trimis două mesaje de pe telefonul fictiv al Denisei. Unul suna așa: „motănelul meu dulce", iar celălalt: „întoarce-te, dragul meu. Mi-e foarte dor de tine. Te sărut și te îmbrățișez. Deni." Li se părea că mesajele erau sexy, fără să dea impresia că fuseseră scrise de o cocotă. Hoffman a sugerat că ar fi bine dacă în portofelul lui Harry s-ar afla un prezervativ, ceea ce ar da de înțeles că poate avusese o aventură cât fusese plecat de acasă.

Telefonul mobil a fost o adevărată provocare. Azhar a introdus în memorie numărul Denisei și pe cel de la sediul central al Agenției pentru Dezvoltare Internațională, apoi a adăugat numărul Sheilei, o altă iubită fictivă, și pe cel al lui Rusty, un prieten fictiv; numărul lui Rusty era de fapt numărul de acasă al lui Azhar. Ca să-i pună pe gânduri pe cei care aveau să găsească telefonul, Azhar a sunat la numărul lui Harry de la mai multe

numere interioare de la CIA, al căror prefix – 482 – era ușor de recunoscut. A adăugat și alte numere care dădeau de gândit în lista cu „Apeluri recepționate” și în cea cu „Numere formate”: pe cele de la două restaurante din McLean, situate în apropierea sediului central al CIA, apoi câteva numere de la Pentagon, unul de la Ambasada Statelor Unite la Islamabad și unul de la Ambasada Statelor Unite de la Tbilisi. Telefonul mobil este o arhivă electronică a vieții celui care-l posedă. N-ar fi fost nevoie să scotocești prea mult prin telefonul lui Harry Meeker, ca să începi să bănuiești că avea și o viață secretă.

Au îmbrăcat cadavrul pe la sfârșitul toamnei, într-o cameră cu temperatură scăzută, pe care Hoffman o amenajase special pentru acest scop sub parcarea situată la nord de sediul CIA. Pielea lui Harry era rece ca gheața și devenise palidă ca fildeșul – căpătase culoarea unui neon care se stinge. Avea un păr cam încâlcit, așa că i l-au tuns foarte scurt, făcându-l să semene cu Bruce Willis. Harry stătea întins pe o targă de metal, cu testiculul necoborât și cu toate defectele lui.

— În ce hal arată! Hai dracului să-l îmbrăcăm! a spus Hoffman.

Voia să-i pună o pereche de chiloți, dar Azhar a dat din cap:

— Nu-i o idee bună.

Așa că i-au pus o pereche de boxeri spălați de mai multe ori. Preț de câteva clipe, au rămas pe gânduri, neștiind dacă să-i pună maiou sau nu, dar în cele din urmă au hotărât că maioul l-ar fi făcut să arate prea dichisit. Le-a fost ușor să-i pună pantalonii și cămașa, dar cu pantofii a fost mai greu: moartea și frigul îi înțepeniseră picioarele, iar gleznele și degetele își pierduseră elasticitatea. Hoffman a trimis o secretară să cumpere un uscător de păr, apoi a încălzit picioarele cadavrului până când au devenit flexibile.

La sfârșit, au îndesat în buzunarele lui Harry portofelul și tot felul de hârtiuțe care sau l-ar fi dat de gol, sau ar fi reușit să-i înșele pe cei care aveau să le găsească. I-au pus o notă de plată de la Afghan Alley, un restaurant din McLean unde mâncau la prânz ofițerii CIA, notă care fusese achitată cu cardul Visa al lui Meeker. Hoffman a mai adăugat una de la Kinkead’s Colvin Run Tavern din Tyson s Corner, localul de la care proveneau cele mai multe note de plată pe care le deconta agenția. Era pentru două persoane, de aproape două sute de dolari – poate că Harry începuse să ia în serios relația cu Denise. Ferris a adus și un pliant de la o

bijuterie din Fairfax, pe care a făcut următoarea însemnare: „2 carate – 5 000 de dolari???” Carevasăzică, Harry voia să se logodească, dar își făcea griji din pricina banilor. Azhar a propus să adauge și o chitanță de la curățătoria Park's Fabric Care din McLean, pentru că oamenii întotdeauna uitau să-și ia hainele de la curățătorie atunci când plecau într-o călătorie, și una de la benzinăria Exxon de pe autostrada 123, situată chiar înainte de sediul central al agenției. Fusese o propunere foarte inspirată, la fel ca aceea de a adăuga un bon gratuit pentru spălătoria auto a unei benzinării din Alexandria, care se afla foarte aproape de apartamentul lui Harry.

Întrucât Hoffman voia ca Harry să aibă și un iPod, s-au străduit cu toții să aleagă muzica pe care ar fi ascultat-o agentul lor fictiv. Dar lui Azhar i-a venit fulgerător o idee: nu muzică ar fi trebuit să încarce în iPod, ci un curs de limba arabă. Cei care ar fi găsit cadavrul și-ar fi frământat creierii multă vreme cu expresiile din iPod, ca să afle dacă nu cumva erau un cod secret. Apoi și-ar fi dat seama că era vorba doar de un curs de limba arabă, care dădea la iveală caracterul serios și plicticos al americanilor și era exact lucrul pe care l-ar fi avut asupra sa un agent de recrutare ambițios și dornic să se instruiască singur. Hoffman i-a pus într-unul dintre buzunarele sacoului și un bilet de la o finală jucată de Washington Redskin.

Mai târziu aveau să adauge și ultimele detalii: documentele pe care Harry Meeker le ducea omului său de legătură din Al Qaeda și fotografiile și mesajele care aveau să explodeze ca niște adevărate bombe cu ceas după ce aveau să ajungă la vârful rețelei, deoarece ar fi constituit dovada că membrii celulelor teroriste fuseseră ademeniți și trădaseră. Ceea ce pregăteau cu atâta grijă era de fapt o pastilă cu otravă ambalată atât de verosimil și de ademenitor, încât dușmanul avea s-o înghită. Pastila cu otravă era Harry Meeker și putea distruge toți centrii vitali și venele din trupul dușmanului. Dar mai întâi trebuia ca dușmanul să înghită pastila.

• Capitolul 1 •

BERLIN

La patru zile după atacul cu mașina-capcană de la Milano, Roger Ferris a plecat la Berlin împreună cu Hani Salaam, șeful serviciului secret iordanian. La centrul CIA din Amman mesajele năvăleau ca o furtună digitală, iar conducerea agenției urla întruna și aștepta informații despre atacatorii de la Milano, pe care directorul să le poată duce președintelui. Dar conducerea zbiera de fiecare dată când avea loc un incident, iar Ferris considerase că era mai important să-l însoțească pe Hani la Berlin. Ulterior, s-a dovedit că atunci avusese dreptate.

Ferris auzise multe povești despre curajul celor care lucrau în serviciul secret iordanian. Ofițerii CIA le spuneau „inimi" atât pentru că serviciul iordanian era cunoscut sub numele de cod INIMA REGINEI-MAMĂ, cât și pentru că apelativul descria foarte bine modul în care își desfășurau operațiunile. Dar Ferris a văzut „inimile" în acțiune abia când a mers la Berlin. Operațiunea nu avea un plan extravagant și a părut simplitatea însăși în momentul în care a fost desfășurată, cu toate că organizarea ei durase câteva luni. Era vorba de o problemă care avea o singură soluție. Ferris nu s-a gândit prea mult la complexitatea care se ascundea în spatele aparențelor: labirintul era atât de bine gândit, încât nu avea cum să-ți treacă prin cap că ar fi putut face parte dintr-un labirint mai mare, iar ieșirea din el era atât de luminoasă, încât nu-ți venea să te întrebi dacă nu cumva era de fapt o intrare care ducea cine știe unde.

S-au apropiat de un bloc situat în estul Berlin-ului, într-un cartier mărginaș, devastat de Armata Roșie în 1945, dar care nu fusese reconstruit decât parțial. Soarele palid de octombrie învăluia norii într-o lumină difuză și metalică și întregul cartier avea un aspect prăfuit: tencuiala blocurilor era de culoarea noroiului, gropile din asfalt erau pline cu apă uleioasă, iar lângă trotuar era parcat un Trabant vechi și ruginit. Câțiva copii turci se jucau cu mingea pe stradă, iar dinspre Jakobstrasse, situată în apropiere, venea zgomot de mașini. În rest, zona era liniștită. În față se vedea un bloc

sinistru, care fusese construit cu câteva decenii în urmă pentru muncitorii de la fabrica din apropiere. Blocul devenise o ruină urbană locuită de imigranți, oameni fără adăpost și câțiva nemți bătrâni care erau prea năuci sau prea deprimați ca să se mute, iar prin cele câteva ferestre deschise nu ieșea miros de varză și șnițel, ci de usturoi și ulei de măsline ieftin.

Ferris avea aproape un metru optzeci și trăsături blânde, iar părul negru îi stătea tot timpul zbârlit. Avea un zâmbet degajat, iar ochii lui strălucitori îl făceau să pară interesat chiar și atunci când nu era. Defectul său cel mai vizibil era că șchiopăta: cu șase luni înainte, în timp ce mergea pe o stradă situată la nord de Balad, mașina în care se afla fusese lovită de o rachetă antitanc. Ferris avusese noroc: deși piciorul îi fusese ciuruit de schije, scăpase cu viața, în timp ce agentul irakian care conducea mașina murise. Se spune că, pentru a fi un bun ofițer în serviciile secrete, trebuie să ai o înfățișare banală și un chip care să nu iasă în evidență atunci când te afli într-un loc aglomerat. Judecând după acest criteriu, Ferris își alesese prost meseria. Era un tip nerăbdător și plin de viață, aflat în căutarea unui lucru pe care încă nu reușise să-l dobândească.

Ferris mergea în urma lui Hani și a lui Marwan, asistentul acestuia. Au ocolit cu grijă gunoiul care se revărsă din lada amplasată în gang și s-au îndreptat către intrarea din spate. Peretele blocului era acoperit cu graffiti – cuvinte scrise cu majuscule groase într-un amestec de germană și turcă. Chiar lângă ușă se vedea un cuvânt care semăna cu „Allah”, dar de fapt era „Abba”, numele formației suedeze. Hani a dus degetul la gură, apoi a făcut un semn cu mâna spre ferestrele de la etajul al treilea. Prin perdelele maro și pline de pete, se vedea că în acel apartament lumina era aprinsă. Obiectivul era acasă, ceea ce nu era de mirare, dat fiind că oamenii lui Hani, care lucrau impecabil, supravegheaseră blocul timp de câteva luni.

•

Hani Salaam era un iordanian elegant și manierat. Avea părul lucios și negru, prea negru pentru un bărbat care se apropia de șaizeci de ani, însă mustața încărunțită îi trăda vârsta. Hani se afla la cârma serviciul secret iordanian, al cărui nume oficial era Departamentul General de Informații. Era un bărbat impunător și elocvent, căruia angajații îi spuneau de obicei „Hani Pașa” – în pronunția lor, titlul onorific otoman devenea „Bașa”. La început, Ferris se simțise intimidat de Hani, dar după câteva săptămâni începuse să se gândească la el ca la o versiune arabă a lui Dean Martin,

interpretul de muzică ușoară. Hani Salaam arăta impecabil, de la pantofii perfect lustruiți până la ochelarii cu lentile fumurii. Asemeni celor mai mulți dintre oamenii de succes din Orient, Hani avea un comportament reținut, aproape sfios. La prima vedere, felul său de a fi semăna cu al unui britanic – se simțea influența semestrului pe care îl petrecuse la Academia Militară Regală din Sandhurst, cu multă vreme în urmă. Însă la temelia caracterului său se afla firea generoasă și rezervată pe care o întâlneai la conducătorii triburilor de beduini. Era unul dintre acei oameni care nu spuneau niciodată tot ce știau.

Odată, când îi prezentase lui Ferris Departamentul General de Informații din Amman, Hani îi spusese în glumă că iordanienilor le era atât de frică de el, încât porecliseră sediul central al departamentului „Fabrica de unghii".

— Oamenii de aici sunt foarte proști, îi spusese el lui Ferris, făcând un gest disprețuitor cu mâna.

Bineînțeles că nu le dădea voie oamenilor lui să smulgă unghiile celor anchetați. Era o metodă care nu dădea roade, pentru că prizonierii spuneau orice numai ca să scape de dureri. Pe Hani nu-l deranja că oamenii îl credeau nemilos, dar n-ar fi suportat să fie considerat ineficient. La acea primă întâlnire, Hani îi spusese lui Ferris că, atunci când prindea un membru Al Qaeda, îl ținea treaz câteva zile în camera de interogatoriu, pe care iordanienii o botezaseră „hotelul albastru", apoi îi arăta o poză cu unul dintre părinții sau frații săi. De multe ori, era suficient. Hani știa că familia reușea să facă ceea ce n-ar fi reușit nicio mie de lovituri date de vreun gardian. Imaginea unei rude submina dorința de a muri a prizonierului și îl făcea să-și recapete pofta de viață.

Ofițerii de la sediul din Langley ziceau deseori că Hani era un „profesionist", dar întotdeauna aveau un ton ușor condescendent, asemănător cu cel pe care-l aveau albii care spuneau despre un negru elocvent că „vorbește limpede". Dar elogiile aduse lui Hani ascundeau faptul că CIA ajunsese să depindă de el mai mult decât ar fi trebuit. În calitate de șef interimar al centrului din Amman, Ferris trebuia să țină legătura cu directorul serviciului secret iordanian, așa că invitația de a lua parte la operațiunea din Germania, pe care o primise cu două zile mai înainte chiar de la Dean Martin, era un lucru foarte important. Birocrații de la Departamentul pentru Orientul Apropiat din cadrul CIA spuseseră că Ferris trebuia să rămână la biroul său din Amman, ca să trimită mesaje

despre atacul cu mașină-capcană de la Milano. Dar Ed Hoffman, directorul departamentului, intervenise în favoarea lui Ferris.

— Niște cretini! spusese el despre subordonații săi care încercaseră să blocheze plecarea lui Ferris.

Hoffman îi ceruse să-l sune imediat după ce operațiunea avea să se încheie.

•

Hani a deschis cu grijă ușa din spate și le-a făcut semn să intre lui Ferris și Marwan. Holul era întunecos, iar pereții miroseau a mucegai. Încălțat cu pantofii săi ușori, cumpărați de pe strada Jermyn, Hani a urcat în vârful picioarelor treptele de beton. Nu se auzea decât șuierul ușor al respirației lui de fumător. Apoi a urcat Marwan. Arăta ca un bătăuș de pe stradă, pe care îl dichisiseră numai ca să-i facă o impresie bună lui Ferris. Era suplu și vânos ca un câine de vânătoare, iar pe obrazul drept, chiar lângă ochi, avea o cicatrice. Ultimul a urcat Ferris, a cărui șchiopătare era aproape imperceptibilă, deși piciorul încă îl durea.

Sub haina lui Marwan se ghicea un pistol automat. În timp ce urcau scările, l-a scos din toc și l-a strâns ușor în mână. Toți trei mergeau în același ritm, la mică distanță unul de altul. Hani a rămas nemișcat când a auzit deschizându-se o ușă la etajul de deasupra, apoi i-a făcut un gest cu mâna lui Marwan, care și-a lipit pistolul de coapsă. Dar nu era decât o nemțoaică bătrână, care mergea la cumpărături cu un cărucior. Când a trecut pe lângă ei, nu le-a aruncat nici măcar o privire.

Hani a urcat mai departe. Tot ce-i spusese lui Ferris la Amman era că pregătise acea operațiune timp de câteva luni.

— Vino să vezi cum apăs pe trăgaci, îi spusese el.

Dar Ferris nu știa dacă Hani și Marwan chiar urmau să împuște pe cineva. În principiu, ar fi fost ilegal, dar dacă Ferris ar fi întocmit raportul așa cum trebuia, cei de la sediul CIA n-ar fi zis nimic. Nu mai erau atât de scrupuloși când era vorba de astfel de cazuri. America se afla în război, iar pe timpul războiului regulile erau diferite, sau cel puțin așa îi tot spunea Hoffman.

Când a ajuns la etajul al treilea, Hani le-a făcut semn să se oprească. A scos un telefon mobil din buzunar, l-a dus la ureche și a șoptit câteva cuvinte în arabă. Apoi le-a făcut semn cu capul și s-au furișat cu toții spre ușa apartamentului cu numărul 36. Hani știa că Mustafa Karami era acasă

în după-amiaza aceea. De fapt, știa aproape totul despre el: ce obiceiuri avea, unde lucra, unde locuia familia lui din Amman și ce prieteni avusese pe vremea când era elev la o școală din Zarqa. Știa la ce moschee din Berlin mergea să se roage, ce numere de telefon mobil folosea și prin ce agenți ai rețelei *Hawala* i se trimiteau bani din Dubai. Lucrul cel mai important era că știa când fusese în Afganistan și când devenise membru Al Qaeda. Știa și că membrii organizației aveau încredere în Mustafa și păstrau legătură cu el. Pentru Hani, Mustafa Karami era ca o materie pe care o studiase temeinic, iar în după-amiaza aceea venise momentul să susțină examenul.

Când Hani s-a apropiat de ușă, Marwan și-a ridicat pistolul. Ferris a rămas în umbră, câțiva metri mai în spate. Sub haină, în tocul prins de umăr, avea și el un pistol, iar în momentul acela i-a strâns cu mâna dreaptă patul neted de metal. Din apartamentul de deasupra se auzeau acordurile vagi ale unei melodii arăbești. Hani a ridicat o mâna ca să dea de înțeles că era pregătit. A bătut cu putere în ușă, a așteptat câteva clipe, apoi a ciocănit încă o dată.

Ușa s-a întredeschis și s-a auzit o voce enervată care a întrebat:

— *Bitte*?[2]

Deși lanțul era pus, Karami s-a uitat cu multă precauție prin ușa întredeschisă, iar când a văzut chipuri străine, a încercat s-o închidă. Dar Hani și-a vârât repede piciorul între ușă și toc, apoi a spus în arabă:

— Salut, Mustafa! Dumnezeu e mare! Pacea fie cu tine, prietene!

Marwan și-a așezat piciorul în așa fel încât să poată sparge ușa dacă ar fi fost nevoie.

— Ce vreți de la mine? a întrebat vocea dinăuntrul apartamentului.

Lanțul încă era pus.

— Cineva vrea să-ți vorbească. Ia telefonul ăsta, te rog. E doar un telefon mobil, crede-mă! Nu-ți fie teamă!

I-a întins telefonul prin ușa întredeschisă, dar la început Karami nu a vrut să pună mâna pe el.

— Ia telefonul, dragul meu! a spus Hani pe un ton blând.

— De ce? Cine vrea să-mi vorbească?

— Mama ta.

— Poftim?

— Vorbește cu mama ta. Te așteaptă la telefon.

Tânărul arab a dus telefonul la ureche și a ascultat o voce pe care n-o mai auzise de trei ani. La început, i-a fost greu s-o înțeleagă. Mama lui i-a spus că era foarte mândră de el, că știuse întotdeauna că avea sa reușească în viață, chiar de pe vremea când era elev la Zarqa. Îi părea bine că ajunsese să facă lucruri importante și se bucurase când primise de la el banii, frigiderul și televizorul cel nou. Cu banii primiți, voia să-și cumpere un alt apartament, în care avea să stea pe un scaun la fereastra, ca să vadă cum apunea soarele după dealuri. Ajunsese un om de succes și era foarte mândră de el. Îi mulțumea lui Dumnezeu că îi dăduse un fiu minunat. Era visul oricărei mame, o binecuvântare dumnezeiască. Mama lui a început să plângă, iar când și-a luat la revedere de la el, plângea și Mustafa. Desigur, plângea pentru că auzise vocea mamei lui după atât timp, dar și din pricina gândului chinuitor că fusese prins.

— Ești cea mai mare bucurie a mamei tale, a spus Hani.

— Ce i-ați făcut? a întrebat Mustafa, ștergându-și lacrimile. Ați păcălit-o. N-am făcut nimic din ce-a spus ea.

— Lasă-mă să intru, ca să putem sta de vorbă.

Mustafa aștepta, ca și cum s-ar fi gândit la un mijloc de a scăpa, dar deja se afla în mâinile lui Hani. A scos lanțul și a deschis ușa, iar cei trei au intrat în camera lui deprimantă: nu avea nici mobile, nici obiecte decorative, ci doar o saltea așezată lângă perete și un covoraș de rugăciune orientat spre Mecca. Mustafa avea un trup pirpiriu și boțit ca un costum jerpelit.

— Ce vreți?

Mâinile îi tremurau.

— Am ajutat-o pe mama ta, i-a răspuns Hani, aplecându-se către el.

Nu trebuia să adauge și concluzia evidentă, anume că îi era la fel de ușor să-i facă rău pe cât îi fusese s-o ajute.

— Ați păcălit-o, a repetat Mustafa, iar trupul i-a fost scuturat de un tremur ușor.

— Nu, am ajutat-o. I-am făcut multe daruri și i-am spus că erau de la fiul ei, pe care îl iubește atât de mult. Am făcut o *hasanna*, o faptă bună.

Cuvintele lui Hani pluteau în aer.

— Ați băgat-o la închisoare? a întrebat Mustafa.

Mâinile îi tremurau în continuare. Hani i-a dat o țigară și i-a aprins-o.

— Bineînțeles că nu. Ți s-a părut că avea vocea cuiva care se află la închisoare? Mama ta e fericită și mi-ar plăcea să rămână așa până la

sfârșitul vieții.

Ferris stătea într-un colț și privea cu ochii larg deschiși. Nu făcea nicio mișcare, de teamă să nu strice scenariul pus la cale de Hani. E drept că CIA plătise pentru reprezentație, ca să spunem așa, dar Ferris nu era decât un simplu spectator.

S-a lăsat o tăcere care a durat câteva secunde, timp în care Mustafa a evaluat situația dificilă în care se afla. Puseseră mâna pe mama lui, iar din el făcuseră un erou. Dacă ar fi vrut, oamenii aceia ar fi putut să-i nimicească pe amândoi, pe el și pe mama lui. Așa stăteau lucrurile.

— Ce vreți să fac? a întrebat Mustafa în cele din urmă.

Ferris și-a încordat auzul, să fie sigur că nu pierde niciun cuvânt din ce-și spuneau cei doi în arabă. Avea sentimentul că asista la reprezentația unică a unei capodopere. Hani nu pusese mâna pe Mustafa, nu-l amenințase în mod direct și, de fapt, nici măcar nu încercase să obțină ceva de la el. Tocmai în asta consta frumusețea acelei operațiuni – Hani construise un tobogan imposibil de evitat, pe care victima sa aluneca fără să-și dea seama.

— Am vrea să ne ajuți, a spus Hani. Îți cerem un lucru foarte simplu: vrem să-ți trăiești viața la fel ca înainte. Nu-ți cerem să fii un trădător sau un musulman care își nesocotește credința, și nici să faci ceva *haram*[3]. Nu vrem decât să fii prietenul nostru. Și un fiu devotat.

— Vreți să fiu agentul vostru.

— Nu, ai înțeles greșit! Dar o să vorbim pe îndelete mai încolo. Întâi, vreau să-ți dau un telefon special, ca să poți lua legătura cu mine.

Hani i-a dat un telefon mobil de mici dimensiuni, iar Mustafa l-a examinat cu multă precauție, ca și cum ar fi fost o grenadă care avea să explodeze.

— O să ne întâlnim mâine într-un loc sigur și o să stăm de vorbă, a continuat Hani.

Apoi i-a dat o hârtie pe care era notată o adresă dintr-un cartier mărginaș al Berlin-ului.

— Memorează, te rog, adresa, apoi dă-mi hârtia înapoi.

Mustafa a întors capul, ca și cum ar fi încercat să găsească un mijloc de a scăpa din plasa care se strângea în jurul lui.

— Și dacă spun nu? a întrebat el cu un tremur în glas.

— Mama ta ar fi foarte mâhnită. E foarte mândră de tine. Ești o binecuvântare dumnezeiască pentru o femeie bătrână. De aceea știu că nu mă vei refuza.

Cuvintele lui Hani erau blânde, dar nu și privirea. Mustafa și-a dat seama că nu avea nicio scăpare. A privit hârtia, s-a uitat la adresă preț de zece secunde, apoi a închis ochii.

— Dacă ai terminat, dă-mi hârtia înapoi, a cerut Hani.

Tânărul s-a uitat încă o dată pe hârtie, apoi i-a înapoiat-o.

— Bravo! a spus Hani, zâmbindu-i încurajator. Așadar, ne-am înțeles: mâine la ora patru ne întâlnim la numărul 114 de pe Handelstrasse. Bați la ușa cu numărul 507 și întrebi dacă Abdul-Aziz e acolo. O să-ți răspund eu și o să te întreb dacă ești Mohsen, iar tu o să spui că da. Asta e parola: eu o să fiu Abdul-Aziz, iar tu, Mohsen. Dacă nu poți ajunge mâine după-amiază, vino la aceeași adresă poimâine dimineață, la ora zece, și folosește aceleași nume. Ai înțeles?

Mustafa a încuviințat din cap.

— Dacă încerci să ne păcălești și să fugi, o să te urmărim. Dacă încerci să iei legătura cu prietenii tăi, o să aflăm imediat. Te supraveghem zi și noapte. Dacă faci vreo prostie, veți avea de suferit atât tu, cât și cei pe care îi iubești. Așa că nu fi prost. Ai înțeles?

Tânărul a aprobat din cap încă o dată.

— Repetă numele, adresa, zilele și orele pe care ți le-am spus.

— Abdul-Aziz și Mohsen. Numărul 114 de pe Handelstrasse, camera 507. Mâine după amiază la ora patru sau, dacă nu pot veni, poimâine la ora zece.

Șeful serviciului secret iordanian l-a luat pe Mustafa de mână și l-a tras foarte aproape de el. Cu un aer supus, Mustafa l-a sărutat pe amândoi obrajii pe bărbatul mai în vârstă.

— Fie ca Dumnezeu să te aibă în paza Lui, a spus Hani.

— Slăvit fie numele Domnului, a spus tânărul, atât de încet încât abia îl puteai auzi.

•

În noaptea aceea, la o masă retrasă dintr-un restaurant aproape pustiu de pe bulevardul Kurfurstendamm, Ferris i-a pus o întrebare lui Hani. O parte din el nu voia să spună nimic, ci doar să savureze ultimele note interpretate

de acel virtuoz în liniștea care se lăsase după ce orchestra se oprise. Dar trebuia să-l întrebe.

— Credeți că individul ăsta o să ne ajute să descoperim autorii atentatului de la Milano?

Era singurul lucru care îi interesa pe ofițerii de la Departamentul pentru Orientul Apropiat.

— Sper din toată inima. Și dacă n-o să ne fie de folos în cazul atentatului de la Milano, atunci o să ne ajute să-i găsim pe cei care vor comite atentate similare. E un război lung și vor avea loc multe atentate. Am descoperit un nou fir călăuzitor, pe care o să-l urmărim până la capăt, iar când o să vedem unde duce, poate că o să fim în stare să lămurim toate atentatele asemănătoare cu cel de la Milano. Nu crezi?

Ferris a încuviințat din cap. Dar ce-i spusese Hani nu era tocmai un răspuns – în orice caz, nu era un răspuns pe care să-l poată înțelege trântorii de la Departamentul pentru Orientul Apropiat. Aveau să-l întrebe de ce-l însoțise pe iordanian la Berlin, din moment ce nu aflase nimic. Și ar fi fost o întrebare rezonabilă.

— Dar, la urma urmelor, de ce m-ați luat la Berlin? a îndrăznit Ferris să-l întrebe. Nu v-am fost de niciun ajutor.

— Pentru că îmi placi, Roger. Ești mai inteligent decât cei pe care Ed Hoffman îi trimite de obicei la Amman. Am vrut să vezi cum lucrăm, ca să nu repeți greșelile celor dinaintea ta. Nu vreau să te porți arogant – asta e boala americanilor, nu-i așa? N-aș vrea ca de la asta să ți se tragă moartea.

Hani era învăluit în fumul diafan și albăstriu al țigării sale, iar Ferris îl privea cu atenție. Viermele avansa: cu o lună înaintea atentatului de la Milano, avusese loc unul la Rotterdam. În ultima vreme, mașinile-capcană începuseră să fie folosite în mod regulat pe teritoriul Europei. În urma acestor atacuri, ar fi trebuit ca membrii rețelei să fie mai ușor de prins, dar de fapt deveneau din ce în ce mai greu de găsit. Dușmanul își schimbase strategia, iar operațiunile sale erau planificate mult mai repede. Se simțea mâna unui șef nou, iar Ferris era sigur că Hani observase schimbarea. Credea că exact acela era firul pe care îl urmărea iordanianul și că de aceea se aflau la Berlin.

— Pe cine urmăriți? a întrebat Ferris calm.

Hani i-a zâmbit printre șuvițele de fum.

— Nu știu, dragul meu.

Dar Ferris își închipuia că știa pe cine voia să pună mâna Hani: credea că era omul pe care îl urmărea și el, omul a cărui prezență o simțise pentru prima oară în urmă cu câteva luni, într-o casă conspirativă situată la nord de Balad, cu doar câteva zile înainte ca piciorul să-i fie ciuruit de schije. Când închidea ochii, Ferris avea impresia că pe retină îi apărea o imagine tremurătoare. Era imaginea celui care trimitea teroriști înarmați cu bombe în capitalele țărilor din Europa – acea parte a lumii pe care oamenii încă voiau să o considere civilizată. Nu avea nicio fotografie a lui, habar n-avea unde se afla și nici măcar nu era sigur că exista cu adevărat. Îi știa doar numele. În ziua în care agentul său irakian îi șoptise în grabă acel nume, Ferris se afla lângă Balad.

— Suleiman, îi spusese agentul, iar cuvântul aproape că i se oprise în gât, ca și cum simpla lui pronunțare l-ar fi putut ucide.

Suleiman – acesta era numele groazei.

• Capitolul 2 •

AMMAN

A doua zi, când Ferris s-a întors la Amman, orașul părea ostil și agitat, dar de ceva vreme pe oriunde mergea oamenii păreau foarte tensionați. America lovise un viespar, iar viespile începuseră să zumzăie prin toate bazarurile și moscheile din lumea arabă. În scurtă vreme, aveau să umble pe străzile cu magazine și prin centrele comerciale din Occident. Analiștii de la sediul din Langley dăduseră numele de „sângerare” acestei proliferări a terorismului irakian. În avionul companiei Royal Jordanian cu care s-a întors de la Berlin, Ferris a tras cu urechea la conversația pe care o purtau doi arabi bine îmbrăcați de la clasa business. Stăteau în rândul din fața lui și discutau pe un ton competent despre atacul cu mașina-capcană de la Milano. Mașina era exact ca aceea de la Rotterdam; ba nu, era mai mare, iar înăuntrul ei fuseseră puse butelii cu propan, pentru ca explozia să fie mai puternică. Era un atentat pus la cale de Al Qaeda; ba nu, era mâna șiiților, care voiau să se creadă că totul fusese plănuit de Al Qaeda; ba nu, era o grupare nouă, mai sângeroasă decât toate celelalte. Singura lor certitudine era că totul se întâmpla din vina americanilor.

Până și stewardesa părea enervată. Purta o fustă care i se mula pe fund și o jachetă strâmtă – ambele de culoare roșie –, iar pe cap avea o bonetă – tot roșie – cum nu mai întâlneai decât la stewardese. Era o trăsătură foarte simpatică a companiei Royal Jordanian: rămăsese blocată într-o buclă de timp, la fel ca Iordania însăși. Ferris a încercat să intre în vorbă cu stewardesa, dar ea nu i-a răspuns, iar atunci când a venit să-i aducă mâncarea, și-a întors capul în altă parte, făcând o grimasă. Felul de a se purta al stewardesei i-a dat de înțeles lui Ferris că, după părerea ei, numai americanii erau de vină pentru tot ce se întâmpla.

Ferris a simțit că era privit cu ostilitate atunci când a ajuns la punctul de control al pașapoartelor din Amman. Odată cu avionul său, aterizase și un avion care venea de la Tel Aviv, iar iordanienii se uitau urât la cei care aveau înfățișare de israelian sau de american. Pentru arabi, evreii și

cruciații deveniseră interschimbabili. Ferris voia să ajungă la birou și să facă ceva care să-i împiedice pe acei oameni furioși să provoace și alte dezastre. După-amiaza se apropia de sfârșit, iar cei mai mulți dintre angajații de la ambasadă încă se aflau la birourile lor. L-ar fi putut suna pe Hoffman, ar fi putut să citească mesajele care îi veniseră pe adresa electronică sau să răspundă la întrebările care îi parveniseră telegrafic sau să se gândească la ce-ar fi răspuns dacă ar fi fost întrebat ce anume făcea el, Roger Ferris, pentru ca atacurile teroriștilor să înceteze înainte ca mașinile-capcană să înceapă să explodeze și în Peoria sau Petaluma.

•

Autostrada care făcea legătura dintre aeroport și Amman era mărginită de panouri publicitare care ți-ar fi putut da impresia că Iordania încă era în plină ascensiune. Vedeai cum piața globalizată înșirase printre dealurile aride din deșertul Arabiei reclame pentru Citibank, hotelul Four Seasons, terenuri pe malul mării în Dubai, rețele de telefonie mobilă din ce în ce mai performante și pentru o mulțime de alte servicii. Îți dădeai seama cât de agitată era toată lumea abia când vedeai pe marginea drumului fotografiile uriașe ale tânărului rege: în unele apărea îmbrăcat în straiele tradiționale arabe, pe care nu le purta niciodată în viața de zi cu zi și care îl făceau să arate ușor caraghios, iar în altele își îmbrățișa regretatul tată. Fotografiile în care apărea alături de tatăl său deveniseră adevărate amulete naționale, care dădeau impresia că fostul rege încă era în viață. Iordania rămăsese o țară plină de minciuni și secrete, în care supraviețuirea era singurul scop politic.

Cu toate acestea, lui Ferris îi plăcea Amman-ul. Clădirile vopsite în alb făceau ca orașul să aibă o înfățișare monahală și să capete puritatea aridă și năucitoare a deșertului, din pricina căreia o dată la fiecare mileniu oamenii își pierdeau mințile în așa măsură, încât începeau să inventeze religii. La Amman, chiar și în miezul zilelor fierbinți de pe la mijlocul verii, aveai impresia că te afli într-o saună înviorătoare. Nu era ca în Yemen, unde Ferris se simțise mereu toropit, de parcă ar fi făcut o nesfârșită baie de aburi, sau ca la Balad, unde trăise cu senzația că se afla într-un cuptor nemilos. În plus, Amman-ul păstra multe dintre trăsăturile pitorești ale lumii arabe tradiționale: puteai vedea negustori ambulanți chiar și pe marginea autostrăzii care ducea de la aeroport la Amman. Erau băieți care vindeau pe tarabe improvizate fructe, legume și ceșcuțe de cafea arabă

parfumată și amară. Din când în când, pe autostradă intrau turme de oi păzite de ciobani îmbrăcați în burnuzuri cu falduri largi, care păreau veniți dintr-o altă lume. Oricât de mult ar fi încercat să arate ca o țară occidentală, Iordania rămânea profund orientală. Prin bazarurile iordaniene mișunau negustori de mirodenii, ghicitori și vânzători de arme – era o lume secretă ale cărei circuite erau foarte diferite de cele ale lumii globalizate.

Pentru palestinieni, care ajunseseră să fie majoritari în Amman, traiul bun nu era cea mai eficientă răzbunare, dar era singura pe care o aveau la îndemână. Se întorceau destul de bogați din Doha și Riad, apoi își construiau vile imense, în care dădeau petreceri, puneau la cale afaceri și își etalau nevestele îmbrăcate după moda occidentală. La Amman chirurgia estetică era o industrie în plin avânt: o femeie nu avea succes decât dacă își mărea sânii sau își făcea operație la nas. Era ca la Los Angeles, atâta doar că lipsea oceanul. În plus, la Amman apărea revista *Viața bună*, plină cu reclame care le spuneau tinerelor arabe de unde să-și cumpere bikini, DVD-uri cu *Totul despre sex* și mobilă retro. Acestui amestec se adăugase caracterul neplăcut al irakienilor care se refugiaseră de curând în capitala Iordaniei: făceau speculă cu terenuri și angajau mii de mardeiași care să-i apere de alți mardeiași.

Tânărul rege părea să-și fi dat seama că lăcomia era liantul național al Iordaniei. Sub domnia lui, țara trecuse de la corupția măruntă de altădată la cea barocă, în stil libanez: ajunseseră să fie implicați în afaceri necurate chiar și unii dintre generalii iordanieni. Capii acestor afaceri erau atât de bine cunoscuți, încât identitatea lor nu mai era un secret pentru nimeni. Se bârfea despre ei peste tot, dar nimeni nu-i acuza în mod direct – iordanienii aveau ipocrizia în sânge.

În plus, Iordania era o țară islamică, iar islamul era atât forța creatoare, cât și izvorul suferințelor din interiorul tuturor țărilor arabe. Principala misiune a centrului CIA din Amman, pe lângă aceea de a oferi sprijin tânărului rege, era să supravegheze acțiunile organizațiilor islamiste. Iordanienii erau de confesiune sunnită, iar rețeaua de moschei administrate de stat era la fel de osificată ca Biserica Angliei. Marea moschee cu dungi albe și roz construită de Abdullah I în centrul vechi al orașului era aproape goală vinerea. Iordanienii credincioși mergeau la moscheile mici din cartierele sărăcăcioase și din taberele de refugiați amplasate în afara orașului sau la cele din Zarqa, marele oraș industrial de la nord de Amman,

care constituia principala pepinieră a rețelelor teroriste. Uneori aveai impresia că șeicii fundamentaliști erau singurii oamenii din Iordania care spuneau adevărul, criticând corupția și destrăbălarea noii elite. Ei dădeau glas furiei care îi cuprindea pe iordanieni atunci când vedeau Mercedes-urile și BMW-urile celor de la putere, dar pe care aceștia nu o puteau exprima fățiș. În timp ce tânărul rege găzduia giganții Forumului Economic Mondial în hotelurile luxoase din stațiunile de la Marea Moartă, pe străduțele din Zarqa se vindeau covorașe cu Bin Laden și se ascultau casete cu discursul în care declarase război Americii.

Într-un mesaj telegrafic pe care i-l trimisese lui Hoffman la câteva săptămâni după ce ajunsese la Amman, Ferris botezase cu numele „conducta” rețeaua jihadistă care trecea prin Zarqa. Rețeaua aducea și scotea din Irak oameni pe care îi plasa în ganglionii limfatici ai lumii arabe, iar apoi în sistemul sanguin global. Ferris căuta rețeaua din care făcea parte un anumit om – cel pentru al cărui nume plătise un preț atât de mare în Irak și pe care îl urmărea de când venise aici, în urmă cu două luni. Știa unde se afla casa conspirativă din Amman în care fusese recrutat agentul său irakian; știa și numele câtorva oameni care făceau drumuri între Zarqa și Ramadi. Nu avea decât aceste informații fragmentate, care aproape că îl costaseră viața, dar erau oricum un punct de pornire.

Din prima zi în care sosise la Amman, Ferris folosise puținele informații pe care le deținea ca pe o daltă cu care ar fi putut pătrunde până la acea rețea subterană. Casa conspirativă era supravegheată continuu. Agenția pentru Securitate Națională intercepta telefoanele și mesajele electronice din computerele tuturor celor care se apropiau de clădire, iar sistemul de supraveghere prin satelit urmărea toate mașinile care ieșeau din curtea ei. Ferris nu i-a spus lui Hani pe cine urmărea, dar bănuia că nici nu era nevoie: la Berlin căpătase certitudinea că amândoi urmăreau același om.

•

Ambasada Statelor Unite semăna cu o fortăreață și era situată departe de centru, în cartierul Abdoun. Fațada de marmură albă avea la mijloc o deschizătură care dădea spre o curte în formă de semilună, pavată cu piatră de culoare roz-portocalie. Ambasada avea o înfățișare plăcută, dar amenințătoare. În fața ei erau parcate blindate ale Forțelor Speciale iordaniene, în care stăteau soldați cu nas coroiat și uniforme de camuflaj albastre. Ai fi zis că era ambasada unei națiuni asediate – de fapt,

americanii chiar erau asediați. După ce o mașină l-a lăsat în curtea clădirii, Ferris a urcat la ultimul etaj și a intrat în încăperile secrete ale centrului CIA. A văzut că cei mai mulți dintre angajați încă se aflau la birourile lor. Poate că voiau să-l impresioneze, dar pentru Ferris prezența lor însemna doar că nu aveau nimic mai bun de făcut decât să stea în ambasadă.

Ferris s-a dus în biroul său, a închis ușa și l-a sunat pe Hoffman, folosind o linie telefonică sigură. Îi trimisese un mesaj telegrafic de la Berlin, dar încă nu vorbise cu șeful departamentului pentru care lucra. În ultimii ani, învățase să nu facă greșeala de a crede că știa ce voia Hoffman. La fel ca agenția, Hoffman semăna cu un șir de compartimente. Se întâmpla deseori să te afli într-un anumit compartiment și să crezi că îți poți reprezenta imaginea de ansamblu, dar descopereai dintr-odată că ce-l interesa pe Hoffman se afla în alt compartiment, despre care uneori știai câte ceva, iar alteori, nimic. Ferris învățase că, dacă voia să stea de vorbă cu Hoffman, trebuia să-l sune pe ofițerul de la centrul de supraveghere. De multe ori, avea impresia că tipii de la Departamentul pentru Orientul Apropiat nu știau unde se afla Hoffman, însă nu reușea să-și dea seama dacă se prefăceau sau chiar nu știau. Ofițerul de la centrul de supraveghere i-a făcut legătura.

— Aștept de mult să mă suni. Pe unde naiba ai fost?

— Mai întâi am stat într-un avion, apoi am urcat într-o mașină, iar acum am ajuns la ambasadă.

Ferris se aștepta ca șeful lui să-i ceară un raport verbal al operațiunii de la Berlin, dar din tonul abrupt înțelese că nu era nevoie.

— Vreau să știu ce urmărește Hani. Ia spune, ne este de vreun folos operațiunea de la Berlin?

— Încă nu știu. Nu vrea să-mi spună prea multe. Știu că îl cunoști mai bine ca mine, dar impresia mea e că face totul pe îndelete. Nu-i place să fie grăbit.

— Hani are două viteze: încet și marșarier. Dar de data asta n-avem cum să ne mișcăm cu viteza melcului. Să terminăm odată cu încetineala asta de căcat! Trebuie să-l băgăm pe Hani în altă viteză. Atacul de la Milano a speriat pe toată lumea. Președintele țipă la directorul agenției și-l întreabă de ce nu-i putem opri pe teroriști, iar directorul zbiară la noi. Mai exact, la mine. Trebuie să distrugem rețeaua asta imediat! Așa să-i spui lui Hani.

— Încă nu s-a întors. E tot la Berlin.

— Bravo! Asta înseamnă că se ocupă de arabul ăla în absența noastră. Nu se poate așa ceva! Cine crede că plătește pentru toate operațiunile astea?

Ferris a rămas câteva clipe pe gânduri, apoi a hotărât să-i spună lui Hoffman ce bănuia.

— Cred că urmărește același tip ca și mine. Nu-s sigur, dar cred că ăsta e motivul pentru care a organizat operațiunea de la Berlin.

— Pe cine? Pe Suleiman?

— Da, pentru că altfel nu-mi explic de ce a organizat-o atât de minuțios. Și nici de ce m-a invitat să-l însoțesc. Cred că încearcă să pătrundă în rețeaua lui Suleiman.

— Păi, atunci situația e clară. Vin la Amman. De treaba asta ne vom ocupa noi, că altfel președintele o să dea cu mine de pământ. Și cu tine – mă rog, nu că i-ar păsa cuiva. O să-ți trimit niște delicatese pentru Hani, ca să-și dea seama cât de mult îl iubim. Încearcă să-l îndulcești când se întoarce. În curând, o să vină tăticul să termine treaba.

— Dar ești sigur că merită să vii?

Ferris simțea că pământul îi fugea de sub picioare, atât pentru că n-avea să mai poată supraveghea operațiunea de la Berlin, ci și dintr-un alt motiv, pe care nu-l putea formula nici măcar pentru el însuși. În acea parte a lumii, nu se proceda așa. Nu puteai să-i tragi cuiva un șut în cur, iar apoi să-ți închipui că avea să fie cooperant. Nu era ca în KGB. Arabii te ajutau pentru că aveau încredere în tine. Pentru un prieten ar fi făcut orice, însă pentru un străin n-ar fi ridicat un deget, și cu atât mai puțin pentru cei care îi disprețuiau. Tocmai când se pregătea să-l convingă pe Hoffman că nu era o idee bună să vină la Amman, a auzit un clic la celălalt capăt al firului și a înțeles că șeful lui închisese telefonul.

• Capitolul 3 •

BALAD

Când a auzit pentru prima oară de Suleiman, Ferris se afla în Irak, unde începuse de puțină vreme o misiune la baza CIA din Balad, care ar fi trebuit să dureze un an. La început, Hoffman nu voise să-l trimită în Irak, pentru că și-ar fi dorit să-l păstreze ca adjunct al său, dar Ferris insistase – spusese că era cel mai nimerit să meargă, deoarece vorbea araba și cunoștea cultura Orientului. Într-un fel sau altul, își urmărea obiectivul de vreo zece ani, încă de pe vremea când era student la Universitatea Columbia și începuse să se intereseze de radicaliștii islamici.

— Situația din Irak e de căcat, îi spusese Hoffman.

— Și ce dacă? îi răspunsese Ferris. Tocmai de-aia e interesantă.

Pe Ferris nu-l interesa deloc politica – era o treabă de care se ocupau Departamentul de Stat și invitații talk-show-urilor. Era singurul om din Statele Unite care nu voia să discute despre situația dezastruoasă din Irak. Voia să meargă acolo. Cât timp lucrase alături de Hoffman, dăduse o mână de ajutor la conceperea unor tehnici de camuflaj care să permită supraviețuirea ofițerilor tineri: trebuiau să poarte broboade, burnuzuri și pantofi ieftini, să-și vopsească mustața în negru și să conducă mașini rablagite, cu mătănii agățate de oglinda retrovizoare și casetofoane stereo din care să urle muzică arăbească. Pentru anumiți oameni, era cea mai interesantă slujbă. Hoffman știa că nu avea cum să-l împiedice pe protejatul său, așa că i-a făcut rost de o misiune cu adevărat importantă.

Înainte ca Ferris să plece, Hoffman îi zisese:

— Treaba ta e să alimentezi mașinăria.

Dar Ferris a înțeles ce voise să spună abia în ziua când a ajuns la baza aeriană din Balad, situată la vreo optzeci de kilometri de Bagdad. Acolo era adăpostită o patrulă de avioane de recunoaștere, iar cei mai mulți dintre angajații de la baza CIA își petreceau zilele uitându-se la „filme aero-porno” – așa fuseseră botezate imaginile transmise în timp real de camerele montate pe cele trei avioane fără echipaj care patrulau agale pe deasupra

Irakului. Baza i-a fost prezentată lui Ferris de însuși șeful ei, care l-a dus în centrul de comandă și i-a arătat un ecran enorm care se profila deasupra lor.

— Ăștia sunt agenții mei stelari!

În josul ecranului erau scrise cu literele mari, specifice armatei, trei nume: CIUȘCĂ, GRĂUNTE și NITRAT. Păreau să fie numele unor animale de companie sau ale unor personaje de desene animate, dar de fapt erau numele de cod ale celor trei avioane de recunoaștere fără echipaj, care decolau de la baza din Balad. Pe un ecran mai mic se vedeau imagini de la alte trei avioane de recunoaștere, care survolau teritoriul Afganistanului: HULPAVUL, ÎNARIPATUL și RULETĂ. Imaginile erau captivante, chiar și atunci când nu știai ce anume înfățișau. Ferris s-a uitat la ecranul pe care erau afișate imaginile transmise de avioanele din Irak și a văzut o mașină închisă la culoare care s-a târât o vreme pe un drum cu două benzi, apoi a cotit pe un drum lateral care ducea spre deșert. În tot acest timp, avionul silențios și invizibil se ținea după ea, zburând agale la o înălțime de vreo trei sute de metri. Ferris a întrebat de unde erau imaginile care se vedeau pe ecran.

— Din partea de vest a Irakului, de lângă granița cu Siria, i-a răspuns șeful bazei. Bănuim că în mașina aia se află un obiectiv foarte important.

S-au uitat împreună la ecran timp de aproximativ zece minute, apoi imaginea s-a întunecat. Șeful bazei a vorbit cu unul dintre operatori, apoi i-a spus lui Ferris:

— Pistă falsă.

În cele din urmă, își dăduseră seama că ținta – oricare i-ar fi fost importanța – nu se afla în acea mașină. Abia atunci a început Ferris să înțeleagă care era problema.

Apoi șeful bazei a fost convocat la o videoconferință cu cei din Langley și l-a lăsat pe Ferris să stea pe scaunul lui, care era amplasat pe platforma din mijlocul centrului de comandă. În încăpere se auzea un bâzâit difuz, iar cei din jurul lui se uitau cu atenție la zidul de monitoare cu ecran plat, fiind absorbiți în munca lor de rutină: planificarea operațiunilor, stabilirea obiectivelor și evaluarea rezultatelor. Operatorul așezat lângă Ferris urmărea șase grupuri de discuții online care aduceau cele mai proaspete informații brute strânse de microfoanele și avioanele de recunoaștere din întreaga lume. Nu se auzea decât zumzetul monoton al muncii din serviciile

de informație, dar dintr-odată atenția tuturor a fost atrasă de ecranul pe care erau afișate imaginile din Afganistan.

— Uitați-vă la ce transmite HULPAVUL, a zis în șoaptă subofițerul de aviație care stătea la biroul de lângă Ferris.

În după-amiaza aceea, HULPAVUL hoinărea pe deasupra regiunii Waziristan din nord-vestul Pakistanului, căutându-l pe unul dintre șefii Al Qaeda, care erau atât de greu de depistat. Avionul stătea aproape nemișcat deasupra unei peșteri din acei munți pe care nu-i străbătea nicio potecă. Plutea, examina împrejurimile și, în timp ce aștepta ca prada să iasă, făcea viraje domoale pe deasupra vârfurilor înzăpezite și versanților stâncoși.

— Cred că se mișcă ceva în peșteră! a spus unul dintre operatori, apoi s-a făcut liniște în încăperea mare și întunecată a centrului de comandă.

HULPAVUL era pilotat dintr-o clădire situată în parcarea sediului central din Langley. Operatorii de acolo examinau datele primite de la senzorii avionului și, dacă în umbra peșterii ar fi apărut un bărbat înalt și slab, ar fi lansat imediat o rachetă cu sistem de ghidare prin laser. Ferris a observat iarăși mișcări în umbră, apoi a văzut că, deodată, a apărut ceva în lumina zilei și a crezut că operațiunea avea să se termine cu bine.

Dar și-au dat seama imediat că din umbra adâncă a peșterii ieșise în lumina soarelui nu un om, ci un iac. S-au auzit din toate părțile murmure de nemulțumire. Nu era prima oară când HULPAVUL descoperea astfel de comori: un liliac, o jivină sau o baligă. Ferris se uita în continuare la ecran, în timp ce HULPAVUL se îndrepta către alte coordonate, iar camera de luat de vederi transmitea imagini din munții Hindukuș: defileuri, versanți abrupți și râuri învolburate. Ferris era captivat de perindarea lentă a peisajelor pe care de obicei nu le vedeau decât șoimii și vulturii. Era o dovadă a geniului americanilor în materie de servicii secrete: acele păsări de pradă mecanice puteau survola cele mai neprimitoare regiuni ale lumii. Dar situația era absurdă, pentru că de cele mai multe ori serviciile secrete nu știau ce anume căutau. Avioanele de recunoaștere erau niște păsări cu văz desăvârșit, dar lipsite de creier.

Mașinăria trebuia alimentată. Ferris începuse să înțeleagă ce voise să spună Hoffman atunci când îi încredințase misiunea: trebuia să facă rost de informații sigure, pe care operatorii să le poată folosi atunci când hotărau unde anume aveau să trimită avioanele de recunoaștere. Operatorii aveau nevoie să știe cine se afla în mașinile care șerpuiau de-a lungul graniței cu

Siria, cu ce autobuz rablagit era transportat la una dintre casele conspirative din suburbiile Bagdadului ultimul grup de luptători jihadiști sosiți la aeroportul din Damasc și în care jeepuri GM se aflau șefii operațiunilor teroriste. Dacă Ferris ar fi reușit să facă rost de aceste informații, avioanele de recunoaștere ar fi putut descoperi fiecare loc în care se oprea obiectivul, fiecare complice care îi dădea o mână de ajutor de-a lungul drumului, fiecare loc în care oprea să mănânce, să doarmă sau să se cace. Cineva trebuia să alimenteze mașinăria.

— Ești omul cel mai potrivit pentru misiunea asta, nesuferitule! îi spusese Hoffman.

Și era adevărat: Ferris vorbea araba perfect. În plus, avea părul negru și tenul măsliniu – ceea ce i-ar fi permis să treacă drept arab, dacă și-ar fi pus pe cap o broboadă și s-ar fi îmbrăcat cu un burnuz – și era stăpânit de o poftă de aventură pe care credea că și-o va putea potoli doar asumându-și niște riscuri.

•

Înainte de a-și începe misiunea, Ferris a petrecut o săptămână alături de șeful de operațiuni din Bagdad. Era un irlandez vânjos pe care îl chema Jack, dar dacă și-ar fi vopsit în negru părul roșcat și mustața și s-ar fi îmbrăcat cu un burnuz, l-ai fi putut confunda cu un șeic sunnit. Jack i-a arătat lui Ferris ascunzătorile și dotările pe care le avea agenția în Zona verde: atelierul auto în care erau revopsite mașinile pe timpul nopții, locurile prin care agenții ieșeau din Zona verde ca să înfrunte pericolele, sutele de numere de înmatriculare false și zecile de mașini vechi – una mai rablagită ca alta – parcate în Zona roșie. I-a arătat și locurile unde erau amplasate casele conspirative din centrul Irakului pe care Ferris avea să le folosească. Ca să îndepărteze frica, au băut și au glumit.

— Ai grijă să nu fii prins, i-a spus Jack în ultima zi, înainte ca Ferris să plece spre nordul Irakului. Aici asta-i regula de bază. Dacă te prind, în cele din urmă o să te omoare, dar mai întâi o să te facă să spui și laptele pe care l-ai supt de la maică-ta. Așa că ai grijă să nu fii prins. Asta-i tot. Dacă dai de un blocaj rutier și crezi că o să încerce să te oprească, să-ți scoți pistolul și să începi să tragi până când reușești să treci sau mori.

— Vorbesc araba destul de bine, a răspuns Ferris.

Jack a dat din cap.

— Îți spun încă o dată: ai grijă să nu fu prins. Dacă intri în căcat, n-o să reușești să-i duci cu vorba pe indivizii ăștia. Cel mai bine e să tragi din prima – doar așa o să-i pui la respect. Și nu încerca să faci pe deșteptul. Caută să împuști cât mai mulți și atunci n-o să mai conteze cât de bine știi araba.

•

În ziua în care a dat norocul peste el, Ferris se afla în Irak de aproape trei luni. Trăise cu frică aproape tot timpul de când ajunsese acolo și nici în ziua aceea n-a reușit să scape de ea. Dis-de-dimineață, în timp ce făcea duș, baza a fost bombardată cu mortiere. A trebuit să iasă din baia improvizată de lângă rulota lui complet dezbrăcat, înfășurat doar cu un prosop care abia îi acoperea fuduliile, și să meargă de-a bușilea ca să se ascundă sub bariera de beton folosită drept adăpost. Două dintre proiectile au căzut destul de aproape – unul la vreo opt sute de metri. Nimeni nu se mai ostenea să anunțe că pericolul trecuse, pentru că nu trecea niciodată. Ferris s-a întors să-și termine dușul și s-a gândit – în mod greșit, după cum avea să iasă la iveală – că începutul acelei zile nu era de bun augur.

În dimineață aceea, avea să se întoarcă în „căcat" – așa numeau colegii lui teritoriul din afara zidurilor bazei. Se obișnuise ca, după fiecare săptămână petrecută afară, să stea o săptămână în bază. Lui Hoffman nu-i plăcea acest obicei, pentru că cea mai dificilă parte a misiunii consta tocmai în intrarea și ieșirea din bază. Voia ca Ferris să ia legătura cu agenții săi chiar în interiorul bazei. Șeful Departamentului pentru Orientul Apropiat se temea în mod sincer că ar fi putut să-l piardă pe Ferris în Irak, unde se duceau lupte despre care nu credea că meritau un asemenea sacrificiu. Dar Ferris știa că precauțiile erau inutile. Decât să ai agenți care intrau și ieșeau tot timpul dintr-o bază americană, mai bine te lipseai de ei. Își dăduse seama că, dacă veneai în Irak, nu puteai să te implici doar pe jumătate.

Ferris s-a îmbrăcat cu burnuzul său transpirat, apoi și-a pus broboada pe cap. La fel ca majoritatea irakienilor, își lăsase mustață și o barbă țepoasă, care dădea impresia că nu era nici rasă, nici nerasă. Cu tenul lui, putea fi luat cu ușurință drept arab. Nu arăta chiar ca un irakian, ci mai degrabă ca un egiptean – aceasta era identitatea lui falsă. De fapt, Ferris începuse să studieze araba chiar la Cairo, unde fusese cu o bursă pe vremea când era student la Universitatea Columbia, și încă vorbea cu g-ul moale specific

dialectului egiptean. S-a întrebat ce-ar fi zis Gretchen, soția lui, dacă l-ar fi văzut. Ea își imagina că viața lui de spion semăna cu cea a lui James Bond; credea că umbla în costume elegante și bea numai martini. Dacă l-ar fi văzut în acel moment, i-ar fi spus să se ducă să-și schimbe hainele. Lui Gretchen îi plăcea totul la Ferris, mai puțin viața lui de zi cu zi.

Ferris a plecat împreună cu un grup de muncitori arabi care ieșeau din tura de noapte atunci când cei din tura de zi veneau în bază. Știa că muncitorii nu aveau să intre în vorbă cu el, pentru că irakienii care lucrau în bazele americane nu intrau în vorbă cu nimeni. Își puteau pierde viața din pricina banilor pe care îi câștigau în bază: dacă insurgenții ar fi aflat că lucrau pentru americani, zilele lor ar fi fost numărate. Așa că s-au împrăștiat imediat ce-au ieșit pe poarta bazei, și la fel a procedat și Ferris.

Afară îl aștepta o mașină irakiană. Era un Mercedes rablagit, fabricat pe la mijlocul anilor ’70, care fusese cumpărat pe vremea când Irakul era doldora de bani. La volan era unul dintre agenții lui Ferris – un tânăr pe nume Bassam Samarai. Trăise în Michigan, în comunitatea irakiană din Dearborn, și fusese suficient de fraier cât să creadă discursurile americane din 2003 și să plece în Irak cu o leafă grasă din partea CIA. Rudele lui erau din zona în care se afla baza și îl adăpostiseră de când se întorsese acasă. Se prefăceau că înghițiseră povestea pe care le-o spusese, anume că venise în Irak cu gândul de a înființa o firmă care să importe antene parabolice și decodoare. Ferris știa că, într-o bună zi, Bassam avea să se aleagă cu un glonț în cap, dar n-avea cum să împiedice acest sfârșit.

— *Ya Bassam*! *Marhaba*[4], și-a salutat Ferris agentul.

Apoi s-a lăsat cu toată greutatea pe scaunul din față și a ridicat geamul portierei. Irakianul purta o haină de piele ieftină și avea părul dat pe spate cu gel.

— Ia zi, frate, care-i treaba? Cum îți merge?

Deși Ferris îi spusese că era periculos, Bassam folosea în continuare cu multă plăcere expresii pe care le puteai auzi prin cartierele americane. Îi aduceau aminte de Dearborn, dar era și altceva la mijloc. În ziua aceea, lui Bassam îi străluceau ochii de parcă ar fi murit de nerăbdare să-i spună ceva lui Ferris.

— Îmi merge bine, a răspuns Ferris. Mă bucur că am scăpat de acolo. Mi-e scârbă de Balad – sunt prea mulți americani țicniți. Abia aștept să dau de câțiva irakieni țicniți.

— Șefule, să știi că azi ți-am pregătit un irakian țicnit rău de tot. N-o să-ți vină să crezi. Zău așa, frate! Întrece toate limitele.

Bassam părea un disk-jokey cuprins de frenezie.

— Ia zi, peste cine ai dat?

— Peste un terorist pursânge, frate! Un membru Al Qaeda de pe lângă Tikrit. Îl știu de când eram mic, dinainte de-a pleca din țară. Îl cheamă Nizar. Voia să vină și el în America, dar n-a reușit să obțină viza, iar apoi s-a angajat în serviciul secret al lui Saddam. După eliberare, a lua-o razna, mă-nțelegi, la fel ca mulți irakieni din Tikrit, și a început să lucreze pentru teroristul Zarqawi. Cel puțin așa zice. Iar acuma, frate, se cacă pe el de frică.

Ochii lui Ferris străluceau. Și-a înfășurat broboada mai strâns, ca să nu i se vadă fața din mașinile alăturate. Dacă ce spunea Bassam era adevărat, atunci venise în sfârșit momentul pe care îl aștepta de trei luni.

— Cum ai dat peste individul ăsta?

— A venit el la mine, frate. Îl îngrozește gândul că o să-l omoare băieții răi. Trebuia să meargă într-o misiune sinucigașă, dar i s-a făcut frică. Știe o mulțime de căcaturi, mă-nțelegi. Vrea să-l ajutăm – adică să-l scoatem de aici.

— Căcat! a spus Ferris, dând din cap. Doar nu i-ai spus că lucrezi pentru Unchiul Sam.

— Nu, frate! Mă crezi tâmpit? A venit la mine pentru că am trăit în State, asta-i tot! Crede că pot să-l scot din căcat. I-am spus că o să văd ce pot să fac. Acuma e acasă la unchiu-meu, care stă undeva între Balad și Tikrit. I-am spus că azi o să ne întâlnim cu el.

Ferris s-a uitat la agentul său irakian, care vorbea ca un artist hip-hop.

— Ești un băiat de nota zece, Bassam! Să știi de la mine! Sunt mândru de tine.

•

S-au amestecat în traficul matinal de pe Autostrada 1, care se întindea de-a lungul Tigrului, și au pornit spre Tikrit. Convoaiele de aprovizionare ale Statelor Unite treceau huruind pe lângă ei, iar Bassam, la fel ca ceilalți irakieni, încetinea ca să-i lase să treacă pe militarii americani, care stăteau tot timpul cu degetul pe trăgaci. Ferris s-a gândit că ar fi fost culmea să moară ciuruiți de arma automată a unui subofițer din Nebraska, însărcinat cu paza unui convoi care ducea cotlete și sucuri soldaților din nordul

Irakului. Bassam asculta Radio Sawa, un post american care punea atât muzică americană, cât și arăbească – era singurul succes al propagandei americane. Ferris l-a întrerupt în momentul în care îngâna versurile unei melodii a lui Eminem.

— Trebuie să fim atenți, Bassam. Dacă e adevărat că individul ăsta știe multe chestii, or să încerce să-l omoare imediat ce-or să afle că a dat bir cu fugiții. Frate, o să trebuiască să iei foarte în serios tehnicile de camuflaj. Ai priceput?

— Da, șefule! O să fiu băiat cuminte.

— Nu, știu eu că n-o să fii băiat cuminte. O să ne omori pe toți: și pe noi doi, și pe Nizar, amicul tău. Așa că fii atent! Începând din noaptea asta, va trebui să ne plimbăm de colo-colo. Săptămâna asta, n-o să pot dormi de două ori în același loc. Și nici tu. Dacă ce ți-a spus Nizar e adevărat, să știi că am dat de o mină de aur. O să avem grijă să nu moară din cauza unor neglijențe de căcat. O ocazie ca asta se ivește foarte rar și n-am de gând s-o irosesc. Ai priceput? Zi dracului dacă ai priceput!

— Da, șefule! a repetat Bassam.

Dar Ferris deja știa că înțelesese.

•

Pentru a ajunge la casa unchiului lui Bassam, trebuia să străbați un drum neasfaltat destul de lung, care trecea prin apropierea orașului Ad-Dawr. Acolo fusese altădată o fermă – încă se mai vedea sistemul de irigații dar câmpurile rămăseseră nelucrate și se transformaseră într-un talmeș-balmeș de ierburi încâlcite și utilaje abandonate. Ferris i-a spus lui Bassam să parcheze mașina în spatele clădirii principale, ca să nu poată fi văzută de pe drum. Sub un eucalipt, la vreo cincizeci de metri de clădire, se afla o casă mai mică. Bassam i-a spus că era goală, iar Ferris i-a cerut să-l aducă pe Nizar acolo și să nu spună nimănui că venise și el la fermă. Bassam i-a făcut cu ochiul, încercând să pară foarte sigur pe sine, dar Ferris își dădea seama că îi era frică.

Ferris a intrat în căsuță și a fost izbit de un puternic miros de rahat, dar nu și-a putut da seama dacă era de om sau de animal – irakienii aveau obiceiul scârbos de a se căca aproape peste tot. A deschis ferestrele ca să aerisească și a aranjat scaunele în așa fel încât să poată sta de vorbă cu Nizar fără să fie văzut. Apoi s-a așezat și a început să aștepte.

După vreo zece minute, Bassam s-a întors împreună cu Nizar. Ferris l-a auzit pe Bassam și a înțeles că începuse să vorbească într-o versiune arabă a argoului monoton pe care îl folosea și în engleză. Nizar era scund și robust, iar buzele îi erau acoperite de o mustață lungă. Deși nu înțelegea în întregime argoul irakian în care își vorbeau cei doi, Ferris și-a dat seama ușor că Nizar era agitat. Avea un tremur în glas chiar și atunci când vorbea cu Bassam, iar ochii îi fugeau în toate direcțiile, scrutând orizontul ca să identifice pericolul pe care îl presimțea. Când a intrat în căsuță, s-a uitat cu atenție la Ferris, încercând să-i deslușească fața ascunsă în umbră.

— El e prietenul meu egiptean, a spus Bassam, arătând spre Ferris. S-ar putea să-ți fie de ajutor.

Au schimbat politețuri islamice: „Pacea fie cu tine!”, „Să vă dea Dumnezeu sănătate!” Bassam a luat sticla cu apă pe care o adusese din casa unchiului său și a umplut cu gesturi ceremonioase trei pahare murdare. Discuția a demarat destul de greu, dar în acea parte a lumii era bine să nu grăbești niciodată lucrurile.

— Te pot ajuta, prietene, a spus Ferris în araba lui cu accent egiptean.

— Slavă Domnului! a exclamat Nizar.

— Dar de ce ai nevoie de ajutor? De ce ți-e frică?

— Știu prea multe lucruri. Am călătorit împreună cu Abu Musab și îi cunosc secretele. Oamenii ăștia au avut încredere în mine. M-au instruit cu grijă, pentru că aveau de gând să mă trimită în afara Irakului. Dar în urmă cu câteva zile, mi-au spus că, din păcate, planul s-a schimbat și că au nevoie de mine pentru un atentat sinucigaș la Bagdad. Cred că n-au mai avut încredere în mine, dar nu știu de ce. Poate din cauza zvonurilor, sau poate pentru că au aflat că îl cunosc pe Bassam. În momentul când am aflat, am hotărât să fug. Oricum, nu de martiri duc ei lipsă. Nu vreau să mor! Vreau să merg în America.

— Te pot ajuta, a repetat Ferris. Cunosc oameni care te pot duce în Statele Unite. Îți fac ei rost de tot ce-ți trebuie: bani, viză, carte verde. Dar știi că americanii sunt lacomi. Dacă vrei să te ajute, trebuie să le dai ceva la schimb. Deci spune-mi ce poți să le oferi, iar eu o să-mi dau seama dacă te pot ajuta.

Nizar a dat din cap.

— E prea periculos. O să le spun doar americanilor. Nu pot avea încredere în arabi – sigur o să mă trădeze.

Ferris a rămas pe gânduri câteva clipe. Tot ce spusese Nizar până în acel moment era rezonabil și, într-adevăr, avea suficiente motive să nu se încreadă în arabi. Oferta trebuia să vină din partea unui american. Ferris știa că dacă și-ar fi dezvăluit atunci identitatea, ar fi încălcat planul operațiunii sale, dar nu-i trecea prin cap niciun alt mijloc prin care să-l convingă pe Nizar să vorbească. S-a aplecat în față, astfel încât chipul să-i fie scăldat în lumina soarelui, apoi și-a dat jos broboada, lăsându-l pe Nizar să-i vadă trăsăturile.

— Sunt american, Nizar. Lucrez pentru Consiliul de Securitate Națională, a spus Ferris mai întâi în engleză, apoi în arabă. Te pot ajuta să ajungi în America, dar trebuie să-mi spui ce știi. Abia apoi o să putem face un plan.

Nizar s-a uitat la fața lui, încercând să ia o decizie, apoi a făcut un gest la care Ferris nu se aștepta deloc: a îngenuncheat și i-a sărutat mâna. Nizar avea lacrimi în ochi – într-atât era de speriat că oamenii lui Zarqawi aveau să-l omoare.

— Spune-mi ce știi, i-a cerut Ferris pe un ton liniștit, pronunțând cuvintele fără grabă. Abia apoi o să te pot ajuta. Spune-mi un lucru pe care șeful meu din Washington, adică președintele Americii, o să fie foarte bucuros să-l afle.

Nizar a închis ochii. Știa că în momentul acela trebuia să joace totul pe o singură carte. Ferris și-a pus o mână pe fruntea irakianului, ca și cum ar fi încercat să-l vindece. Făcea gestul pentru prima oară în viața lui, dar atunci i s-a părut că era lucrul cel mai nimerit.

— Voiau să plec din Irak, a vorbit Nizar.

— Mi-ai zis deja. Dar de ce voiau să pleci din Irak? l-a întrebat Ferris.

— Pentru că știu să fac bombe – am învățat pe vremea când lucram în serviciul secret al lui Saddam. Și mă pricep să planific operațiuni. Am toată pregătirea necesară. Mi-au spus că au nevoie de mine pentru operațiunile din Europa. Planul lor e să organizeze atacuri cu mașini-capcană în Europa, exact ca la Bagdad, dar n-au suficienți oameni. De-aia aveau nevoie de mine.

Nizar s-a oprit, fiindu-i frică să continue.

— Cine avea nevoie de tine? l-a întrebat Ferris.

Apoi s-a uitat în ochii lui și a repetat întrebarea:

— Cine avea nevoie de tine, Nizar? Dacă nu-mi spui, mă ridic în momentul ăsta și plec.

— Omul care conduce noua rețea Al Qaeda. Cel care pune la cale atentatele cu bombă din Europa. E omul de care americanii se tem cel mai tare. Membrii din Irak se află în legătură cu el. La omul ăsta voiau să mă trimită.

— Cum îl cheamă?

Dar Nizar a tăcut din nou și a început să dea din cap – era îngrozit și nu știa ce să facă. Ferris și-a dat seama că dacă nu acționa rapid, n-avea să obțină ce voia. S-a ridicat de pe scaun ca și cum ar fi fost gata să plece.

— Haide, Bassam! Plecăm.

Nizar a spus un cuvânt, dar vocea abia dacă i s-a auzit.

— Vorbește mai tare, a cerut Ferris.

— Suleiman, a șoptit el. Nu e numele lui adevărat, dar așa i se spune – Suleiman Magnificul. El e șeful operațiunilor.

„Doamne! și-a spus Ferris în gând. *Am reușit*! Dar oare cum o să-l păstrăm în viață pe omul ăsta?”

• Capitolul 4 •

BALAD

Ferris l-a sunat pe Ed Hoffman de pe telefonul mobil chiar din acea căsuță dărăpănată aflată pe malul Tigrului. La Washington probabil că era ora patru dimineața, dar nu conta: dacă Ferris l-ar fi sunat mai târziu ca să-i spună peste ce dăduse, Hoffman cu siguranță s-ar fi înfuriat pentru că nu fusese trezit. A sunat la centrul de operațiuni al Departamentului pentru Orientul Apropiat, iar ofițerul de la centrul de supraveghere, care avea o voce enervată, de parcă ar fi fost întrerupt dintr-o partidă de *Solitaire*, i-a făcut legătura cu numărul de acasă al lui Hoffman.

Primele cuvinte ale lui Hoffman au fost:

— Ce pizda mă-sii!

Apoi a zis:

— Ce oră e?

— Îmi pare rău că te trezesc, dar cred că am găsit aici, într-un orășel, exact ce căutam.

— Serios? a spus Hoffman, care se trezise de tot. Despre ce-i vorba?

— Am stat de vorbă cu un terorist irakian care a venit să ne ceară ajutorul. E un sunnit din Samarra care a lucrat în serviciul secret al lui Saddam. Acum face parte din rețeaua Al Qaeda din Irak sau, mă rog, făcea parte până în urmă cu câteva zile, când i-au spus că voiau să-l trimită într-o misiune sinucigașă, iar el a hotărât să fugă. Tocmai am aflat de la el ceva extrem de interesant.

— Zău? Ascult!

— Mi-a spus că Al Qaeda urma să-l trimită în afara Irakului, ca să ia legătura cu șeful de operațiuni din Europa. Vor să organizeze o rețea care să comită atentate cu mașini-capcană în orașele europene – cel puțin așa mi-a zis. Știe cum îl cheamă pe șeful de operațiuni. Numele lui ar fi Suleiman.

— Ai dreptate. Zău că-i o chestie interesantă! a rostit Hoffman, pe un ton încântat. Ce ți-a mai spus?

— Căcat! Nu-i suficient? Vreau să-l scot de aici, Ed. Trebuie să-l interogăm pe îndelete.
— Ce-ai zis?
— Am zis că vreau să-l scot de aici. Dacă rămâne în Irak, e un om mort. I-am spus că dacă îmi livrează marfă de bună calitate, îl scot de aici.
— Pe dracu'! Nici să nu-ți treacă prin cap! Individul ăsta e o mină de aur. Stoarce de la el tot ce poți. Dar trebuie să-l lăsăm acolo o vreme, ca să-i descoperim pe ceilalți membri ai rețelei. Pune pe urmele lui un avion de recunoaștere – așa o să aflăm cu ce oameni stă de vorbă, după care o să-i înhățăm.
— Dar ți-am spus deja ca o să-l omoare! Tipul ăsta fuge de ei.
— Mare căcat! Dacă îl omoară, măcar o să vedem cine apasă pe trăgaci.
Ferris s-a uitat pe fereastră și l-a văzut pe Nizar, care ieșise din căsuță și stătea în soare. Pe fața lui se vedea un zâmbet ușor. Credea că avea să fie păzit de americani.
— Nu-mi place deloc chestia asta. Am impresia că nu procedăm cum trebuie. La urma urmei, e cazul meu. Lasă-mă să mă ocup de el cum cred de cuviință.
— Mă tem că nu se poate. Îmi pare rău. Interoghează-l acum. Scoate tot ce poți de la individ, că poate mai încolo or să pună mâna pe el. Dar dă-i drumul imediat ce termini de vorbit. O să-l urmărim o vreme, apoi o să-l punem la adăpost. Îmi pare rău că trebuie să fiu câinos, dar exact așa o să procedăm.
— Dumnezeule!
Ferris a luat telefonul de la ureche preț de câteva clipe. Știa că nu avea niciun rost să se contrazică pe marginea acelui caz. Oricum, nu cu Hoffman.
— Dar pot măcar să-i promit bani și casă în America?
— Bineînțeles! Nicio problemă! Promite-i ce vrei.
Hoffman nici măcar nu l-a întrebat câți bani avea să-i promită lui Nizar. Știa că oricare ar fi fost suma, nu avea s-o achite niciodată.

•

Ferris i-a cerut lui Nizar să se întoarcă în casă și să se așeze pe scaun. I-a spus că voia să-i mai pună câteva întrebări. Irakianul era binedispus – se relaxase și simțea că îi fusese luată povara de pe umeri. Își închipuia că, în curând, coșmarul lui avea să se termine. Ferris înregistra convorbirea cu un mini-reportofon digital. I-a cerut lui Nizar să-i spună numele membrilor Al

Qaeda cu care păstra legătura în Irak și, de asemenea, locurile în care se întâlnea cu membrii celulei sale. Nizar i-a spus că fusese recrutat la Amman, într-o casă conspirativă situată în partea de sud a orașului, în cartierul Jebel Al-Akhthar. I-a spus adresa, iar Ferris și-a notat-o cu grijă în agendă. Dacă ar fi supravegheat casa conspirativă din Amman, poate că ar fi reușit să anihileze o întreagă rețea. Ferris i-a cerut și cartela SIM a telefonului mobil, iar Nizar i-a dat-o.

Irakianul cel scund a vorbit timp de câteva ore. Bassam a plecat să aducă niște mâncare și s-a întors cu câteva chebapuri și beri Heineken făcute în Egipt, iar Nizar a mâncat și a băut cu poftă. Pe Ferris începea să-l îngrijoreze șederea lor prelungită în casa rudei lui Bassam. Vecinii aveau să bage de seamă că se aflau în căsuță și aveau să spună și altora. La lăsarea nopții, avea să devină un loc periculos pentru ei.

După ce Ferris a aflat tot ce voia să știe, Nizar s-a uitat la el cu atenție.

— Plecăm spre Zona verde? a întrebat el.

— Nu încă, Nizar, a răspuns Ferris.

Zâmbetul plin de speranță al irakianului a dispărut imediat, apoi Ferris a continuat:

— Prietenilor mei le va lua ceva timp că să-ți aranjeze plecarea din Irak. Între timp, va trebui să-ți vezi de treburile tale. Să umbli cu băgare de seamă și să nu intri în panică. Totul o să se rezolve până la urmă.

— Dar or să mă omoare. V-am spus asta încă de la început.

— N-or să te omoare. O să te urmărim și o să te protejăm. Avem auz fin și ochi pătrunzători.

Nizar dădea din cap.

— Din păcate, nu puteți proteja pe nimeni. Nici măcar pe voi doi. Cum ați putea să mă protejați pe mine?

— O să avem grijă de tine. Bassam, prietenul tău, o să fie tot timpul prin preajma ta. Dar nu poate să rămână împreună cu tine. Și nici eu. Până când o să venim să te luăm, va trebui să ai grijă de tine singur.

Irakianul a suspinat ușor. Dăduse totul și nu primise nimic. Ferris nu-l putea lăsa în halul în care se afla – era atât de deprimat, încât ar fi dat imediat de bucluc, iar a doua zi n-ar mai fi fost în viață.

— O să cer să ți se deschidă imediat un cont într-o bancă din America. Ce părere ai?

Ochii lui Nizar au strălucit ușor.

— E bine. Despre ce sumă e vorba?

— La început, o să primești o sută de mii de dolari. Pe lângă asta, o să-ți dăm o casă în America, iar soția și copii tăi or să vină să locuiască împreună cu tine.

Irakianul deja prinsese curaj.

— Aș vrea un milion. Și n-am nevastă.

„Doamne! s-a gândit Ferris în sinea lui. În urmă cu doar câteva clipe, era cu un picior în groapă, iar acum îi arde de târguieli."

— O să ne ocupăm de milionul ăla mai încolo, dar acum vreau să discutăm despre regulile pe care va trebui să le respecți ca să rămâi în viață.

L-a chemat pe Bassam și au vorbit despre măsurile de siguranță pe care trebuia să le îndeplinească în săptămâna care urma. Ferris i-a dat un telefon mobil pe care avea să-l folosească în caz de urgență, iar irakianul l-a înșfăcat de parcă ar fi fost un avans din milionul de dolari pe care-l ceruse.

— Vreau să trăiesc la Los Angeles. Vreau să am o casă pe plajă, la fel ca alea din *Baywatch.*

— Nicio problemă, a spus Ferris. Se rezolvă.

După ce a dat mâna cu Ferris, irakianul a ieșit tiptil pe ușă, a străbătut în grabă curtea prăfoasă și, gândindu-se la fete în bikini, s-a urcat în BMW-ul său negru. Apoi le-a făcut semn cu mână și a plecat. Ferris n-avea să-l mai vadă niciodată.

•

Bassam a aflat de la unul dintre agenții săi că Nizar fusese omorât chiar în dimineața următoare. Își luase micul dejun într-un restaurant de pe strada principală din Samarra. Era un local unde mergea deseori, iar oamenii de acolo îl cunoșteau. Fusese o prostie din partea lui – făcuse exact lucrul pe care Ferris îi spusese că trebuia să-l evite. Când a ieșit de acolo, l-au urmărit două mașini. Singura veste bună era că nu fusese prins. Avea un pistol la el și reușise să tragă înspre urmăritori suficiente gloanțe cât să-i determine să-l omoare, ceea ce însemna că nu reușiseră să-l interogheze.

Ferris l-a sunat pe Hoffman abia după ce s-a înnoptat. Se ascunsese într-o vilă din spatele secției de poliție. Pe de-o parte, era furios, iar pe de alta, știa deja ce avea să-i spună Hoffman și nu avea chef să-l asculte. Când în Irak s-a făcut aproape ora douăsprezece noaptea, a luat telefonul mobil și a sunat la sediul din Langley. Ofițerul de la centrul de supraveghere i-a făcut legătura cu Hoffman.

— A murit, a spus Ferris. Tipul pe care l-am recrutat a fost ciuruit în dimineața asta.

— Deja? Căcat! Au fost foarte rapizi. L-au interogat înainte să-l omoare?

— Din câte am aflat, nu. Niciunul dintre noi nu se afla în preajma lui când s-a întâmplat. Informațiile pe care le am sunt la mâna a doua – le am de la unul dintre băieții care lucrează pentru mine.

— La dracu'! a mormăit Hoffman. Ce-ai reușit să scoți de la el înainte să-l omoare?

— Câteva informații prețioase. Am vorbit cu el câteva ore înainte să-i dau drumul. Mi-a dat adresa casei conspirative din Amman în care a fost recrutat și mi-a spus cine face parte din rețeaua lui. Am înregistrat totul. Bietul băiat era atât de emoționat încât vorbea întruna.

Hoffman și-a dat seama că Ferris se simțea vinovat.

— Îmi pare rău, Roger. Porcării dintr-astea se întâmplă tot timpul. Dacă vrei, îmi cer scuze, dar ce rost ar avea? Orice ar fi făcut, tot ar fi fost omorât, dar informațiile pe care ți le-a dat s-ar putea să salveze multe vieți.

— Da, s-ar putea. Ai dreptate, porcării dintr-astea se întâmplă tot timpul.

— Acum trebuie să te pui la adăpost. Fie că individul a vorbit, fie că nu, suntem nevoiți să presupunem că ai fost deconspirat. Vreau să te întorci imediat la Balad. O să vedem după aceea dacă e cazul să-ți încredințăm o nouă misiune. Nu ne putem permite să te pierdem – ești mult prea important.

— Nu plec de aici! Sunt prins în mijlocul unui război. Nu pot să-mi abandonez agenții numai pentru că am dat-o în bară. Dacă nu ți-ai dat seama până acum, să știi că asta e problema noastră în Irak: dăm bir cu fugiții.

— Nu fi emotiv, Roger. Nu ești în siguranță acolo. N-am de gând să-l pierd pe cel mai bun dintre tinerii mei ofițeri numai pentru că se simte atât de vinovat din cauza unui irakian mort, încât hotărăște să se sinucidă. Îmi pare rău, dar n-o să accept nici în ruptul capului.

— Nu plec de aici, a repetat Ferris.

Vocea lui Hoffman a devenit aspră. Rostea cuvintele rar și își reținea cu greu furia stârnită de faptul că Ferris refuza să-i dea ascultare.

— Vreau ca mâine să te întorci la Bagdad, Ferris. E un ordin. Dacă nu-l îndeplinești, poți să-ți cauți altă slujbă. Dar numai în cazul în care nu te întorci acasă într-un coșciug. Ai înțeles?

Ferris nu știa ce să răspundă, așa că a închis telefonul, iar când l-a sunat Hoffman, n-a vrut să răspundă. Putea fi concediat fie și numai pentru asta, dar în momentul acela nu-i păsa. A încercat să doarmă, dar când a văzut că nu-l lua somnul, a început să citească dintr-un roman de Charles Dickens cu paginile ferfeniță, pe care îl luase cu el pentru asemenea momente.

•

În dimineața zilei următoare, Bassam a venit să-l ia pe Ferris din fața casei în care dormise. Ferris era îmbrăcat cu burnuzul, iar pe cap își pusese broboada – la prima vedere, arăta ca un irakian neîngrijit, puțin trecut de treizeci de ani. Bassam avea părul dat cu gel, ca de obicei, dar era limpede că nici el nu prea reușise să doarmă. Era agitat și palid, iar ochii îi erau adânciți în orbite. Irakienii aveau un cod de onoare care le impunea stoicism în fața pericolului, așa că Bassam încerca să pară foarte vioi.

— Hai noroc, patroane! a spus el atunci când Ferris a urcat în mașină. Totul merge brici!

Ferris i-a răspuns în arabă:

— Bassam, azi o să vorbim numai în arabă, ca să nu ne expunem nici unui pericol.

Apoi s-a uitat în oglinda retrovizoare și a văzut că un BMW cu trei irakieni mergea în urma lor.

— Trage pe dreapta și lasă-i să treacă, a cerut Ferris.

Bassam a oprit mașina fără să spună nimic – lăsase deoparte pălăvrăgeala. BMW-ul a încetinit, iar Ferris era gata să-i spună lui Bassam să accelereze și să fugă, dar în ultimul moment șoferul mașinii din spate a accelerat și i-a depășit. Unul dintre irakienii din BMW l-a privit drept în față. „La dracu'! s-a gândit Ferris. Au aflat! M-au descoperit."

— Ia-o spre sud. Hai să mergem la casa unde ne-a spus Nizar că se întâlneau oamenii din celula lui. Dacă dăm peste cineva acolo, o să cer ca un avion de recunoaștere s-o supravegheze. În felul ăsta, o să știm cine intră și cine iese.

— Ești sigur? a întrebat Bassam.

Ferris și-a dat seama că era agitat. Bassam credea că americanul își forța norocul. Avea dreptate, dar lui Ferris nu-i păsa. În momentul acela, era hotărât să ducă misiunea la capăt. Încă era furios din pricina morții lui Nizar, irakianul scund și îndesat care își pusese în el toată încrederea.

Porniseră spre sud, mergând pe malul Tigrului – un fluviu mare și urât, prin a cărui albie părea să curgă mai mult mâl decât apă.

Bassam știa unde trebuia să ajungă. Cunoștea până și casa despre care le vorbise Nizar. Prin părțile acelea, fiecare familie știa unde locuiau toate celelalte familii – fiecare pătrățel al tablei de șah era acoperit cu ceva. Au luat-o pe un drum lateral, au trecut pe lângă un crâng de măslini și s-au îndreptat către o vilă pe jumătate terminată, situată la aproape un kilometru de strada principală. Atmosfera era sinistră – niciun zgomot nu tulbura liniștea de mormânt a dimineții. Nu trecea nicio mașină pe stradă și nici măcar nu se vedea vreo pasăre pe cer. Ferris și-a scos telefonul mobil și s-a uitat la coordonatele GPS ale locului în care se aflau, ca să le spună celor din Balad unde anume să trimită avionul de recunoaștere.

Când mai aveau de parcurs cam jumătate de kilometru, Ferris a văzut un norișor de praf care se ridica ușor din apropierea vilei – era o mașină. Deși nu-și putea da seama dacă venea sau pleca, Ferris n-avea niciun dubiu că se afla în mișcare.

— Încetinește, i-a spus lui Bassam.

L-a sunat pe șeful bazei din Balad și i-a cerut să-i trimită pe CIUȘCĂ, GRĂUNTE și NITRAT. I-a dat coordonatele GPS și i-a cerut să se grăbească. Era vorba despre un obiectiv important – centrul operativ al unei celule teroriste adevărate.

Bassam mergea cu douăzeci și cinci de kilometri pe oră.

— Întoarcem? a întrebat.

— De ce? Aproape am ajuns. Hai să vedem ce-i acolo.

— Dar mașina aia se îndreaptă spre noi, a spus Bassam, iar în vocea lui s-a simțit un tremur pe care Ferris nu-l mai auzise până atunci.

Ferris s-a uitat la norul de praf din zare, care devenea din ce în ce mai mare. Deja putea să distingă mașina. Bassam avea dreptate: se îndrepta spre ei. Nu avea de unde să știe dacă cei dinăuntrul mașinii veneau după ei, dar trebuia să ia imediat o decizie.

— Întoarce! Și bagă viteză! a adăugat în engleză.

Bassam a tras repede de volan, a întors mașina la o sută optzeci de grade și a apăsat la maximum pedala de accelerație. Mercedes-ul lui Bassam a ridicat și el un nor de praf, din pricina căruia nu se mai putea vedea mașina care venea din spate.

Când s-au apropiat de autostradă, Ferris și-a dat seama că intraseră într-o mare încurcătura. Mașina din spatele lor îi urmărea în continuare, iar o alta, un Chevrolet galben-pai, aștepta pe marginea autostrăzii. Ferris a deschis torpedoul Mercedes-ului și a scos arma pe care Bassam o ținea acolo. Era un pistol semi-automat de calibru mic – o armă aproape inutilă. Se apropiau de intersecție.

— Ce facem, șefule? a întrebat Bassam.

— Ia-o spre sud. Mergem la Balad.

Bassam a virat în viteză, fiind la un pas de-a se ciocni cu o basculantă. Chevrolet-ul galben parcat pe marginea autostrăzii a demarat zgomotos și s-a luat după ei, iar în urma lui venea mașina care îi urmărise pe drumul neasfaltat. Ferris a sunat iarăși la baza de la Balad.

— A decolat avionul ăla? Avem o problemă pe Autostrada 1.

— Am recepționat mesajul, a răspuns ofițerul de serviciu. GRĂUNTE se află în drum spre coordonatele pe care ni le-ați trimis. O să ajungă în câteva minute.

— Uite cum stă treaba: suntem în căcat până-n gat! Cred că băieții răi ne-au descoperit pe mine și pe unul dintre agenții mei. Am intrat pe autostradă și ne îndreptăm spre Balad. Suntem într-un Mercedes vechi de culoare roșie și ne urmăresc două mașini. Cea care merge chiar în spatele nostru e un Chevrolet galben. Dacă ați reuși să trimiteți un elicopter de luptă, ne-ați salva viețile.

— Am recepționat mesajul, a spus încă o dată ofițerul de serviciu. Rămâneți la telefon. O să sunăm la baza unde staționează elicopterele. Să vedem ce putem face.

Ferris s-a întors către mașina galbenă. Pe portiera din spatele șoferului stătea sprijinit un om care ținea un obiect mare în mâini. Semăna cu o cameră de luat vederi, dar dintr-odată Ferris și-a dat seama ce era: „La dracu'! Un lansator de rachete!"

— Mergi mai repede! i-a cerut lui Bassam. Cât de repede se poate!

Bassam a accelerat la maximum, iar acul vitezometrului a ajuns la o sută treizeci, apoi la o sută cinzeci, însă erau mașini în față și trebuia să reducă viteza, să nu se lovească de ele.

Câteva clipe mai târziu, Ferris a fost la un pas de moarte. Nici măcar n-a auzit șuierul rachetei care a ieșit din țeava lansatorului. A văzut deodată o lumină puternică în stânga lui, chiar lângă portiera lui Bassam, apoi a auzit

zgomotul asurzitor al rachetei care a explodat lângă roata din față. Totul s-a făcut alb și lucrurile au început să se miște cu încetinitorul. De la șocul exploziei, mașina s-a ridicat de pe asfalt, s-a răsucit o dată și încă o dată, iar după aceea a căzut înapoi pe roți. L-a auzit pe Bassam scoțând un strigăt foarte puternic în arabă și a văzut cum îi țâșnea sângele din rănile de pe piept. „La dracu'!", și-a spus Ferris în sinea lui. A întins mâna spre Bassam, având impresia că se mișca în lumina unui stroboscop, apoi și-a retras-o cu groază. În loc de abdomen, Bassam avea un talmeș-balmeș de sânge și intestine – schijele îi străpunseseră carnea ca niște bisturie. Deși țipa întruna, apăsa în continuare pedala de accelerație și își ținea mâinile pe volan. Dintr-odată, Ferris a simțit o durere tăioasă, de parcă tot piciorul i-ar fi fost înțepat de viespi, și abia atunci a văzut că schijele îl atinseseră și pe el. Avea piciorul făcut praf de la jumătatea coapsei până la gambă. Și-a dus mâna la testicule, ca să fie sigur că încă le mai avea.

— Poți să conduci? a strigat Ferris.

Dar singurul răspuns pe care l-a primit au fost țipetele de durere ale lui Bassam, care a reușit totuși să ocolească mașinile oprite din pricina exploziei, apoi a mers mai departe pe autostradă.

— Poți să conduci? l-a întrebat Ferris din nou.

Dar mașina deja începuse să meargă șerpuit. În ochii lui Bassam se vedea că nu mai avea mult de trăit, iar după câteva clipe trupul i s-a prăbușit.

Ferris a pus mâna pe volan și a reușit să stabilizeze mașina, dar n-a putut să-și miște piciorul stâng ca să apese pedala de accelerație, pe care încă se sprijinea piciorul lui Bassam. Mașina a început să încetinească. „Aici o să mor", și-a spus Ferris. S-a gândit atât la mama, cât și la tatăl lui, care murise. Dar la soție nu s-a gândit. Mașina încetinea, iar urmăritorii se apropiau tot mai mult. A auzit un zgomot puternic, dar era prea amețit ca să-și dea seama de unde venea. Zgomotul a devenit și mai puternic, iar dintr-odată s-a auzit un șuier, ca și cum o nouă rachetă s-ar fi îndreptat spre el. Apoi i s-a încețoșat văzul și n-a mai fost în stare să pună cap la cap senzațiile. „Până aici mi-a fost, s-a gândit el. Am dat-o în bară!" Acesta a fost ultimul gând al lui Ferris, înainte ca totul să devină negru în jurul său: „Am dat-o în bară!"

•

Zgomotul auzit de Ferris venea de la elicopterul de luptă care decolase din Balad imediat după ce ofițerul de serviciu trimisese mesajul său bazei aeriene. Elicopterul Apache a distrus Chevrolet-ul galben într-o clipă, apoi a lichidat și mașina din spatele lui. Două alte elicoptere au aterizat pe marginea autostrăzii și au alcătuit un perimetru păzit. L-au pus pe Ferris pe o targă și la fel voiau să procedeze și cu Bassam, dar când au văzut că e mort, l-au pus într-un sac de plastic. Câteva minute mai târziu, Ferris a ajuns în baza de la Balad, traversând în siguranță granița care despărțea viața de moarte, iar alte douăzeci de minute mai târziu, se afla în camera de urgență a spitalului de campanie, unde doctorii se străduiau din răsputeri să-i salveze piciorul.

Primul telefon pe care l-a primit după ce s-a trezit a fost de la Hoffman, care i-a spus cam același lucru pe care îl gândise și Ferris: „Ai dat-o în bară!” Deși suna ca un epilog, povestea lor abia începea.

• Capitolul 5 •

WASHINGTON

Ferris avusese noroc – reușiseră să-i salveze piciorul, îl scoseseră din Irak și îi făcuseră rost de o cameră personală la spitalul militar Walter Reed. Cei mai mulți dintre soldații internați acolo nu fuseseră la fel de norocoși ca el. Își pierduseră brațele sau picioarele, o bucată de craniu sau o parte din față. Ferris se jena de norocul lui. Se întorsese din Irak cu un avion militar C-130 în care se afla și cadavrul unui soldat – auzise de la cineva că îl chema Morales – care fusese omorât de proiectilul unui mortier în timp ce se afla într-un avanpost de la sud de Bagdad. Lada în care se aflau rămășițele pământești ale soldatului nu prea semăna cu un sicriu, ci mai degrabă cu un cufăr de metal, dar era înfășurată cu un steag american. În Kuweit cadavrul fusese întâmpinat de garda de onoare. Fusese organizată o ceremonie solemnă numită „Exercițiul patriotic”, dar după ce au prezentat onorurile militare rămășițelor pământești ale ostașului, soldații din gardă au ridicat cufărul de metal și l-au vârât într-un fel de camion frigorific. Apoi au ieșit din formație, iar camionul a plecat.

Însuși directorul agenției i-a făcut o vizită lui Ferris, la scurtă vreme după ce a fost adus acasă cu avionul. Era manierat și viclean ca un aristocrat venețian. Venise însoțit de Ed Hoffman, care avea burta proeminentă și își tunsese părul țepos la fel ca soldații americani. Mersul lui țanțoș semăna cu cel al unui antrenor de fotbal american din anii ’50. Ferris încă se afla sub influența sedativelor, iar când s-a trezit, și-a dat seama că directorul îl ținea de mână.

— Cum te simți, tinere? a întrebat directorul.

Ferris a mormăit ceva, iar directorul i-a strâns mâna.

— Suntem mândri de tine. Mă auzi?

Dar directorul n-a primit niciun răspuns de la Ferris, așa că a continuat:

— Ți-am adus ceva. E o medalie pentru curaj în timpul misiunii. Se acordă rar – e valoroasă.

Ferris a simțit că i-a fost pus pe piept un obiect greu. A încercat să-i mulțumească directorului, dar n-a reușit să vorbească foarte limpede. Apoi directorul și-a reluat discursul – spunea ceva despre luptătorii din umbră. În momentul în care Ferris încerca să-i dea un răspuns, directorul a zis că poate era mai bine să-l lase pe convalescent să se odihnească. A rostit ultimele cuvinte pe un ton vesel: „Odihnește-te, bătrâne!” Ferris a reușit să bâiguie: „Mulțumesc!”, apoi a închis ochii. Înainte să-l cuprindă iarăși somnul provocat de sedative, a văzut chipurile celor doi agenți ai săi care muriseră în Irak.

Hoffman l-a vizitat iarăși câteva zile mai târziu. Ferris se simțea mai bine și nu i se mai dădeau atât de multe sedative. De aceea, avea dureri mai mari la picior, în schimb avea mintea mai limpede.

— Te-ai descurcat bine, a spus șeful Departamentului pentru Orientul Apropiat. Tatăl tău ar fi fost mândru de tine.

Ferris s-a ridicat în capul oaselor ca să-l vadă mai bine pe Hoffman.

— Tata ura CIA, a răspuns el.

— Știu. Tocmai de-aia ar fi fost mândru de tine – ai adus puțină demnitate în agenție.

Era adevărat. Tom Ferris lucrase la Departamentul de Știință și Tehnologie al agenției și se ocupase de rețelele de comunicații ale mai multor generații de sateliți de spionaj. Și nu-i plăcuse aproape deloc munca lui. Pe la sfârșitul anilor ’70, pe vremea când Stan Turner era directorul agenției, fusese dat afară din cauza programului de primenire a cadrelor, apoi lucrase pentru biroul din Washington al unei agenții aero-spațiale. Începuse să bea mult, iar noaptea țipa la soția lui. Ferris știa că tatăl său se considera un ratat – fusese un inginer talentat care își irosise viața în birocrația secretă și epuizantă a agenției. Când se îmbăta, începea să vorbească nedeslușit despre CIA. „Mediocritate! spunea el. Minciuni!” Abia îi puteai înțelege cuvintele. Viața îi fusese curmată de un atac de cord provocat de vestea că unicul său fiu se alăturase inamicului. Poate că ar fi fost bucuros să afle că oamenii din pricina cărora suferise atât de mult îi oferiseră o medalie băiatul său, dar lui Ferris nu îi prea venea să creadă.

— Vreau să mă întorc în Irak, a spus Ferris.

— Sub nicio formă! i-a răspuns repede Hoffman. E imposibil! Ai fost descoperit. Băieții răi știu cine ești. Așa că las-o baltă.

— Atunci îmi dau demisia. Trimite-mă înapoi în Irak sau îmi caut altă slujbă.

— Nu fi scârbă, Roger! Și nu mă amenința, că n-o să-ți meargă! În orice caz, am o altă propunere pentru tine. Ți-ar plăcea să lucrezi aici pentru mine? E o treabă puțin neobișnuită, ca să zic așa.

— Unde? La sediul central? În niciun caz! Să știi că dacă încerci să mă obligi, nu îmi dau demisia, ci dezertez!

— Nu chiar la sediul central. E o chestie care nici măcar nu apare în organigrama agenției. Ți-am zis că e ceva neobișnuit. Sunt sigur că o să-ți placă. E o treabă croită pentru un încurcă-lume ca tine!

— Despre ce e vorba?

— Nu pot să-ți spun decât dacă vrei să te bagi.

— Atunci las-o baltă. Vreau să mă întorc în Irak. Ți-am spus deja: ori mă duc acolo, ori demisionez.

— Potolește-te! Fii matur! Ți-am zis că n-ai cum să te întorci în Irak. Dacă îmi refuzi propunerea, faci o greșeală. Oricum, e problema ta. Dar pentru că insiști atât de mult să te întorci pe teren, sunt gata să-ți ofer o misiune într-un loc aproape la fel de interesant ca Bagdad-ul, adică la Amman. De fapt, e mai bine la Amman, pentru că acolo poți să desfășori operațiuni adevărate, nu ca în Irak, unde trebuie sa stai tot timpul chircit și să speri că n-o să fii făcut praf de vreo bombă. Sunt dispus să te numesc șef interimar la centrul din Amman, ceea ce-i o noutate absolută, dat fiind că ești așa de tânăr. Așa că taci din gură! De fapt, bine ar fi să nu taci. Ar trebui să spui: „Mulțumesc, Ed! Amman e o adevărată delicatesă. Zău că apreciez încrederea pe care mi-o acorzi."

Ferris și-a scărpinat barba țepoasă, apoi a spus:

— Când aș putea să plec la Amman? Mă rog, în cazul în care îți accept propunerea.

— Imediat ce-o să fii în stare să te ții pe picioare, iar doctorii mi-au spus că o să se întâmple peste vreo lună.

Ferris s-a uitat pe fereastră la pajiștea spitalului, apoi la traficul sugrumat de pe Strada 16: curieri de la Pizza Hut, șoferi de la FedEx și navetiști care se grăbeau să ajungă pe la casele lor, să prindă emisiunile preferate de la televizor. Cât de normală era America! Harababura nenorocită din Irak părea de pe altă planetă. S-a întors spre Hoffman, care în mod evident aștepta un răspuns. Deși făcea pe nebunul, Hoffman era la fel ca toată

lumea – voia ca oamenii să-i dea numai vești bune. Dar Ferris era prost dispus, pentru că îl durea foarte tare piciorul.

— Ed, o să pierdem războiul ăsta. Îți dai seama, nu?

— Dacă vorbești de micul război din Irak, ai dreptate – o să-l pierdem. Dar n-o să pierdem războiul cel mare, cel puțin nu prea curând. Mă refer la războiul care ar putea să distrugă totul de la Los Angeles până la Bangor și care i-ar face pe oamenii obișnuiți să se cace pe ei de frică. Deocamdată, reușim să ne păstrăm supremația în războiul ăsta, dar ne e din ce în ce mai greu. De-aia vreau să mergi la Amman. În Irak, înainte să te alegi cu un picior făcut praf, ai reușit să-i descoperi pe teroriști. Rețeaua lui Suleiman chiar există. În ultimele zile, am primit confirmări și din alte surse. Trebuie să-l nimicim. *Trebuie*! Așa că nu-ți mai plânge de milă și însănătoșește-te cât mai repede. Fă-ți exercițiile de recuperare. O să te trimit la Amman imediat ce-o să pot. Ne-am înțeles?

Ferris a zâmbit ușor.

— Am de ales?

— Nu prea.

Hoffman s-a ridicat să plece, apoi s-a răzgândit și s-a așezat iarăși pe scaun. Voia să fie sigur că Ferris înțelesese despre ce era vorba. Misiunea de la Amman nu era un premiu de consolare. A mijit un ochi, ca și cum ar fi încercat să distingă un lucru aflat în depărtare.

— Îți amintești când ai venit prima oară în biroul meu, imediat după ce te-ai întors de la Fermă?

— Bineînțeles. La întâlnirea aia, ai reușit să mă bagi în sperieți.

— Mă flatezi. Oricum, ce vreau să-ți spun e că, din ziua aia, mi-am dorit să lucrezi pentru mine. Și știi de ce? Desigur, a contat că te descurcaseși excelent la antrenamente – primisem un raport din care reieșea că fuseseși cel mai bun.

Ferris a dat din cap. Se întâlnise cu Hoffman la câteva zile după ce își terminase stagiul de pregătire la baza cunoscută sub numele de „Ferma”, care probabil că era cel mai prost camuflată dintre toate bazele secrete din lume. Era o zonă vastă, împrejmuită cu gard, situată în regiunea mlăștinoasă din estul Virginiei, în apropierea orașului Williamsburg. Baza era plină de șerpi și alte jivine, iar instructorii erau ofițeri de recrutare inutilizabili, care fuseseră trimiși acolo după ce identitatea lor falsă fusese descoperită. Lui Ferris i se păruse că era un fel de tabără de cercetași cu

renume, unde recruții erau învățați să citească o hartă și să conducă cu viteză mare, să tragă la țintă și chiar să sară cu parașuta. Totul era conceput în așa fel, încât să nu se poată bănui că cei mai mulți dintre recruți aveau să-și piardă timpul pe la recepțiile ambasadelor. Ferris fusese foarte bun în timpul stagiului de pregătire. Avea o constituție atletică, ceea ce-l avantaja în exercițiile care presupuneau forță fizică, precum lupta corp la corp, iar ofițerul care îl învățase tehnicile de camuflaj spusese că era un „agent de recrutare înnăscut".

— Erai o vedetă, a continuat Hoffman. Dar nu de-aia am vrut să lucrezi cu mine. Mulți dintre cei care se descurcă foarte bine la Fermă ajung ofițeri de recrutare lamentabili. E ca la liceu. E un fel de raport invers proporțional între succesele timpurii și viața adevărată de mai târziu. Deci nu de-aia, ci pentru că aveai o trăsătură aparte, una atât de rară, încât credeam că dispăruse din breasla noastră.

— Gata, mă dau bătut! Despre ce e vorba?

— Se vedea că erai făcut pentru spionaj – nu știu cum aș putea să-ți spun mai clar de-atât. Nici măcar nu începuseși să lucrezi, dar deja știai ce aveai de făcut. Știai că undeva pe lumea asta se află niște indivizi înspăimântători, care vor să omoare americani. Îi studiaseși deja. Le vorbeai limba și știai că aveau să ne atace, adică pe vremea aia înțelegeai mai multe decât nouăzeci și nouă la sută dintre angajații agenției. Și lucraseși în presă. Cei mai mulți dintre angajații noștri vin din Corpul de Marină, din FBI sau dintr-o instituție asemănătoare, unde învață să execute ordine și să se conformeze unui anumit stil de viață. Dar tu nu semănai cu ei. Erai un tânăr deștept și rebel, care studiase araba în timpul facultății și alesese să lucreze pentru revista *Time*. Îți dăduseși seama că ne păștea un pericol iminent și că trebuia să faci ceva. Asta mi-a plăcut la tine – știai despre ce era vorba. Și știi în continuare.

— Credeam că nu poți să suporți reporterii.

— Păi, nu-mi plac – sunt niște fraieri. Dar de tine îmi place.

Ferris a dat din cap, amintindu-și de fanfaronii și directorii neisprăviți alături de care lucrase la *Time*. În 1991, când a început să lucreze la revistă, presa încă era o afacere profitabilă. Mai întâi, fusese trimis la Detroit, să facă reportaje despre ce mai rămăsese din industria auto americană. Se plictisise grozav acolo și, după un an, voise să plece de la *Time*, dar întrucât știa araba, șefii lui insistaseră să rămână – se gândeau că într-o bună zi l-ar

fi putut trimite în străinătate. Așa că îl aduseseră înapoi la New York și îl puseseră să scrie despre lumea financiară. Întrucât era o treabă și mai plicticoasă decât cea de la Detroit, Ferris se gândea foarte serios să-și dea demisia, dar apoi șefii lui îl însărcinaseră cu scrierea unui reportaj despre musulmanii radicaliști, care deveniseră cunoscuți în rândul opiniei publice în 1991, când încercaseră să arunce în aer World Trade Center. Ferris se apucase să citească presa arabă și să meargă pe la moschei. Pe măsură ce stătea de vorbă cu șeicii, îi era din ce în ce mai limpede că oamenii aceia îi urau pe americani. Nu aveau nimic de negociat, ci voiau doar să omoare americani. Ferris știa că descoperise ceva important, dar *Time* nu voise să publice decât vreo mie de cuvinte. Când se plânsese, redactorul-șef îi ținuse o lecție despre „lucrul în echipă”. Apoi Ferris se gândise să scrie o carte despre radicaliștii islamici, dar nu reușise să găsească o editură care să-i ofere un avans.

Așa că își dăduse demisia și se înscrisese la doctorat – era singurul mijloc de a-și continua cercetările care ajunseseră să-l obsedeze. Profesorii lui de arabă de la Universitatea Columbia se bucuraseră să-l revadă, dar nu fuseseră deloc încântați de faptul că, în loc să scrie o declarație de dragoste față de palestinienii asupriți, Ferris voia să studieze extremismul islamic. La vreo șase luni după ce se înscrisese la doctorat, avusese loc una dintre acele întâlniri întâmplătoare care, privite retrospectiv, păreau să fi fost predestinate: un fost decan, care îl simpatiza pe Ferris, îl invitase să ia masa cu el. La început, îl luase pe ocolite, dar în cele din urmă, când își beau cafeaua, îl întrebase pe Ferris dacă se gândise vreodată să lucreze pentru CIA. Ferris izbucnise în râs. Dacă se gândise vreodată? Nicidecum! Fugise de CIA toată viața lui. Dar apoi îi trecuse prin minte că ar fi fost bine să nu mai fugă, pentru că acolo îi era locul. Un deceniu mai târziu, se afla într-un pat de spital, cu o proteză de oțel în picior, și stăruia să se întoarcă pe teren.

Hoffman îi zâmbea.

— Îți aduci aminte ce mi-ai spus la acea primă întâlnire?

Ferris a încercat să-și aducă aminte. În ziua în care și-a terminat stagiul de pregătire la Fermă, instructorul-șef îl chemase la el și îi spusese că directorul Departamentului pentru Orientul Apropiat voia să-l vadă cât mai repede cu putință. Instructorul vorbise de parcă ar fi fost ceva foarte important. Ferris plănuise să meargă o săptămână în Florida, să se prăjească la soare și să bea bere, dar era evident că trebuia să renunțe la vacanță.

Condusese ca un descreierat pe Autostrada 95, ascultând muzică la maximum și spunându-și că era un tip extraordinar. Când ajunsese la sediul central al agenției, gardianul îl trimisese la un birou de la etajul al patrulea. Odată intrat în sediu, își dăduse seama brusc că era o clădire ca oricare alta. Pe aviziere erau lipite hârtii care anunțau întâlniri fixate după terminarea programului, ceea ce i-a adus aminte de liceu, iar pe uși fuseseră puse inscripții de mici dimensiuni – „Panou electric", „Debara" de parcă agenției i-ar fi fost teamă că angajații ei s-ar fi putut rătăci. La Fermă, tinerilor recrutați pentru Serviciul Clandestin Național li se spusese că aleseseră să facă parte din cel mai bun serviciu secret din lume, dar văzând femeile și bărbații greoi, cu ochii duși în fundul capului, care forfoteau pe holurile sediului central, Ferris și-a dat seama că n-avea cum să fie adevărat. Se întreba dacă nu cumva făcuse cea mai mare greșeală din viața lui.

Apoi îl cunoscu pe Ed Hoffman. Îl surprinsese la acea primă întâlnire gabaritul lui Hoffman – era masiv, nu gras. Făcea parte din categoria oamenilor care ocupau mult spațiu chiar și atunci când stăteau la birou. Era tuns ca un recrut din Corpul de Marină, dar probabil că trecuse de cincizeci de ani. Când Ferris intrase în cameră, Hoffman îi aruncase pe deasupra ochelarilor săi de hipermetrop o privire surprinsă și nerăbdătoare, ca și cum ar fi uitat că-l chemase. Dar nu uitase, ci era curios.

Hoffman stătea în continuare lângă patul lui Ferris de la spitalul Walter Reed și aștepta un răspuns. Se făcuse un pic mai mare – era nițel mai umflat în zona mediană. Dar ochii săi nu-și pierduseră nici strălucirea surprinzătoare, nici vioiciunea care contrasta cu trupul său greoi.

— Ed, îți spun cinstit că, în afară de „Da, domnule" și „Nu, domnule", nu-mi aduc aminte nimic din ce-am vorbit în ziua aia. Încercam să-ți fac o impresie bună. Îmi aduc aminte că mi-ai zis că avem ceva în comun – amândoi aveam rude care se rataseră din pricina CIA. Nimeni nu mi-l mai descrisese în felul ăsta pe tata, deși era adevărat. Și mi-ai povestit despre Frank, unchiul tău care conducea centrul CIA din Beirut și care într-o bună zi s-a înfuriat pe șeful lui și demisionat. Mi-a plăcut povestea lui. Unde-i unchiul tău acum?

— E în Florida și joacă golf cu cine se nimerește. Dar îmi ocolești întrebarea, Roger. Îți amintești ce-ai spus la sfârșitul întâlnirii, după ce ți-am pus tot felul de întrebări în legătură cu grupurile islamice și am vorbit despre Bin Laden? Erai singura persoană de la sediul central care avea

habar cine era Bin Laden, deși nici măcar nu-ți încasaseși primul salariu de la CIA. Îți aduci aminte ce-ai spus la sfârșitul acelei întâlniri, după ce ai aflat că voiam să te trimit în Yemen, ca să strângi informații despre Al Qaeda? Îți amintești ce răspuns mi-ai dat?

— Sincer, am uitat. S-a întâmplat cu multă vreme în urmă.

— Să știi că eu am ținut minte. Te-ai uitat țintă în ochii mei și mi-ai spus: *Trebuie să reușim*! N-am uitat. După atacurile din unsprezece septembrie, m-am gândit imediat că am nevoie de tine. Mi-am zis că trebuie să te aduc din Yemen și să te fac adjunctul meu. Știai că aș fi putut alege pe oricine altcineva dintr-o listă de treizeci de oameni? Unsprezece septembrie a fost un dezastru pentru America, dar pentru tine, amice, a fost un pas important în carieră.

— Ed, scutește-mă! După cum vezi, stau într-un pat de spital, cu jumătate din picior făcut praf.

Dar Hoffman nu l-a luat în seamă, ci a continuat:

— Ce-ai spus atunci e valabil și acum, când vrem să-l anihilăm pe Suleiman, iar tu urmează să pleci la Amman. Avem de-a face cu niște criminali. Vor să extindă războiul ăsta asupra tuturor supermarketurilor și centrelor comerciale din America. Așa că o să repet ce-ai spus atunci: *Trebuie să reușim*!

•

O dată la câteva zile, Gretchen Ferris venea să-și vadă soțul. Era o brunetă superbă, al cărei chip voluptuos îi făcea pe bărbații din spital să se zgâiască la ea și să dea din cap. Nu stătea niciodată foarte mult. De fiecare dată, trebuia să se întoarcă repede la Departamentul de Justiție. Dar îi era devotată lui Ferris, chiar dacă devotamentul ei trebuia să respecte un anumit program. Se întâlniseră pe vremea când erau studenți la Universitatea Columbia. Ea era mai deșteaptă decât el – cel puțin dacă judecai după standardele convenționale. Gretchen se înscrisese la Facultatea de Drept de la Universitatea Columbia și își luase fără probleme toate examenele, în timp ce el muncea ca un rob pentru *Time*. Când Ferris intrase în CIA, ea venise la Washington ca funcționară la biroul unui judecător conservator de la Curtea de Apel, iar când republicanii veniseră la putere, i se oferise o slujbă la Departamentul de Justiție. Îl întrebase pe Ferris dacă era vreo problemă ca amândoi să lucreze pentru guvern, iar el îi spusese că nu. Erau mândri unul de altul.

Gretchen avea nişte principii ferme – în asta consta diferenţa dintre ei. Pentru Ferris, cele mai multe reguli de viaţă erau inductive şi puteau fi revizuite oricând, în timp ce Gretchen credea că lucrurile stăteau invers: practica trebuia să se sprijine pe principii. Sau Ferris îşi pierduse certitudinile, sau Gretchen fusese mai puţin sigură de anumite lucruri când era mai tânără. Înainte să plece în Irak, această deosebire nu-l îngrijorase pe Ferris decât în mică măsură, dar după aceea începuse să capete o importanţă tot mai mare. Gretchen nu voia să afle lucruri care ar fi tulburat-o. Când Ferris încerca să-i spună de ce era îngrijorătoare situaţia din Irak, ea dădea din cap, cu aerul că soţul ei nu era suficient de convingător.

Oricare ar fi fost diferenţele dintre ei, Gretchen ştia cum să le depăşească. Apetitul ei sexual era ieşit din comun şi, într-un anumit sens, plin de inventivitate. Trăsătura aceasta o făcea să se deosebească de portretul robot al avocatei conservatoare. Când a venit prima oară la spital, şi-a desfăcut impermeabilul, iar Ferris a văzut că pielea ei albă ca laptele era acoperită doar de un sutien şi o pereche de ciorapi cu jartiere. Voia să i-o sugă. La început, Ferris s-a opus, simţind că i-ar fi trădat pe soldaţii răniţi din secţia în care era internat, dar în scurtă vreme a cedat.

Când Ferris i-a spus că urma să plece la Amman, ochii i s-au umplut de lacrimi, nu doar pentru că avea să-i fie dor de el, ci şi pentru că i se părea o misiune nobilă. Gretchen i-a spus că amândoi luptau în acelaşi război şi că îşi sacrificau fericirea pentru o cauză măreaţă. „Asta-i nebunie curată! şi-a spus Ferris în sinea lui. Nicio femeie nu rămâne alături de soţul ei pentru că e spre binele ţării.” Deja începuse să se întrebe dacă mariajul lor avea să reziste. Pentru ea, era mai degrabă un erou decât o persoană în carne şi oase. În ziua în care a plecat, Ferris i-a spus la aeroport că nu ştia dacă avea să-i poată rămâne fidel, dat fiind că avea să stea foarte departe de ea o vreme atât de îndelungată, dar ea l-a întrerupt:

— Dacă n-o să-mi povesteşti niciodată ce s-a întâmplat, n-o să fie nicio problemă.

L-a sărutat şi i-a spus că-l iubeşte – era foarte sinceră. Ferris i-a spus aceleaşi cuvinte – „Te iubesc!” –, dar i s-a părut că sunau fals.

• Capitolul 6 •

AMMAN

La o zi după ce Hani Salaam s-a întors de la Berlin, Ferris a trecut pe la Departamentul General de Informaţii. La intrarea în incinta instituţiei, un gardian de la punctul de control a oprit jeepul blindat în care se afla Ferris, apoi i-a făcut semn cu mâna să intre. În mod evident, printre angajaţii departamentului se răspândise vestea că era prietenul Paşei. Iordania avea trăsătura tipică a ţărilor în care casa regală reprezintă centrul vieţii publice: bârfele se răspândeau ca vântul, fără să întâmpine nicio opreliște. Persoanele din anturajul regal își spuneau una alteia veștile care le ajungeau la urechi și toată lumea părea să afle instantaneu tot ce se întâmpla. De exemplu, nu trecuseră decât puţine zile până când regele și anturajul său aflaseră că, la câteva săptămâni după sosirea lui la Amman, Ferris devenise șeful interimar al centrului CIA ca urmare a demiterii lui Francis Alderson. Numirea lui trebuia să fie un mare secret, dar Amman-ul era un oraș sociabil, și nu dintr-un singur punct de vedere.

Sediul Departamentului General de Informaţii era situat pe vârful unei coline abrupte din cartierul Abdoun, la mare distanţă de Ambasada Statelor Unite. Clădirea nu se vedea de pe stradă, dar când ajungeai la o anumită curbă, apărea dintr-odată, asemenea unui castel de piatră. În curtea interioară flutura amenințător steagul negru al serviciul secret, pe care era scris în arabă: „Vremea dreptăţii a sosit.” În nopţile senine, de pe colină se puteau vedea la orizont luminile Ierusalimului. Departamentul era foarte mare. Nimeni nu știa câţi oameni erau în solda poliţiei secrete iordaniene, așa că își imaginau ce era mai rău. Oare cel care stătea lângă tine la restaurant era informator? Dar *bawab*-ul[5] care-ţi păzea blocul, sau colegul de serviciu care lucra în biroul alăturat? Poate că toţi aceștia, împreună cu alţi zece inși pe care îi întâlneai în viaţa de zi cu zi, erau informatori, dar nu aveai de unde să știi. Uneori, tinerii iordanieni se amuzau prin baruri încercând să ghicească cine lucra pentru poliţia secretă, dar își permiteau această joacă numai cei al căror tătic era suficient de bogat cât să rezolve

problemele care ar fi apărut dacă cineva ar fi tras cu urechea. Puterea lui Hani venea tocmai din faptul că iordanienii, neavând informații precise, își închipuiau că oamenii lui se aflau peste tot.

Ferris avea la el o servietă cu cifru, în care se aflau înregistrările unor convorbiri interceptate în ultima vreme de Agenția pentru Securitate Națională, în care câțiva membri ai familiei regale cereau bani din conturile palatului. Hoffman venise cu ideea interceptărilor. Constituiau o ofertă care avea să-i fie făcută lui Hani imediat ce Ferris ar fi obținut o întrevedere cu el. Mesajul era acesta: „Noi te-am ajutat, acum e rândul tău să ne ajuți."

Secretara lui Hani l-a așteptat pe Ferris la intrare, apoi l-a condus la etajul unde se afla acesta. Ferris a trecut pe lângă o frescă în culori vii de la etajul întâi, care înfățișa familia regală, apoi a urcat treptele unei scări impozante. Ai fi crezut că te aflai în foaierul unui hotel luxos: de jur împrejur, se vedeau ornamente în lemn de tec lustruit și crom strălucitor. Interiorul elegant al departamentului i-ar fi surprins pe cei mai mulți dintre iordanieni, care își închipuiau că sediul central al serviciului secret semăna cu o închisoare kafkiană. Dar ofițerilor din Departamentul General de Informații le plăcuse întotdeauna viața îmbelșugată, iar uneori făceau excese. Unul dintre predecesorii lui Hani intrase la închisoare după ce fusese acuzat că oferise contracte unor prieteni care, în semn de recunoștință, îi viraseră sume importante într-un cont secret.

Ferris a fost condus în biroul adjunctului amabil al lui Hani, care l-a servit cu ceai și a făcut conversație cu el. I-a spus că directorul avea să fie disponibil în câteva minute. În cele din urmă, un consilier al importantului om a venit să-l anunțe că putea să intre. Ferris a străbătut holul și a intrat într-un birou mare, decorat cu fotografii ale tânărului rege și ale tatălui acestuia. Hani s-a ridicat de la birou și s-a îndreptat spre el cu pași mari.

— *Salaam Aleiku*[6], Hani Pașa! a spus Ferris.

Apoi americanul s-a aplecat spre iordanian și l-a sărutat pe amândoi obrajii. Hani a părut amuzat de acea dovadă de respect. A tras un fum din țigara pe care o ținea în mână și a făcut un rotocol perfect, pe care l-a trimis către Ferris.

— Mă bucur să te văd, Roger. Sunt sigur că ai un pic de sânge arab – ești foarte cuviincios. De aceea ne placi atât de mult.

— Sunt doar un american care vorbește araba.

— Totuși, poate că în urmă cu multă vreme ai avut vreo rudă arabă, i-a spus Hani, zâmbind. O bunică sau vreun străbunic. Sunt sigur. Nu mă înșel niciodată.

— De data asta vă înșelați, i-a răspuns Ferris cu un zâmbet prietenos.

Nu vorbea niciodată despre trecutul său, pentru că agenția nu era de acord ca angajații ei să destăinuiască celor din jur prea multe detalii autobiografice. Dar Ferris mai avea un motiv: credea că viața lui personală îl privea numai pe el.

— *Y'allah*![7] Ia loc!

Hani i-a făcut un gest cu mâna să se așeze pe canapea. În dimineața aceea, semăna foarte mult cu Dean Martin. Era îmbrăcat cu o haină de tweed și o cămașă cu gulerul descheiat, iar în picioare purta o pereche nouă și elegantă de mocasini din piele de căprioară, pe care probabil și-i cumpărase recent de la Londra.

— Arătați bine, i-a spus Ferris.

Și era adevărat – Hani plesnea de sănătate. Probabil că la Berlin trecuse pe la o prostituată de lux, ca răsplată pentru isprăvile sale.

— Ce-ți mai face piciorul, dragul meu? La Berlin șchiopătai. Chiar dacă ai făcut eforturi să nu se vadă, tot mi-am dat seama. Sper că te-ai vindecat. Îmi fac griji pentru tine.

— Mă simt bine. Și mă bucur că am putut veni să vă văd, Hani Pașa.

— M-am întors din Germania ieri. E o țară minunată, dar nu au servicii de informații – nu cred că și-au dat seama că am fost acolo. Când m-am întors, oamenii mei mi-au spus că vrei să mă vezi. De urgență!

Hani și-a ridicat sprâncenele.

— E vorba de atacul de la Milano. Atât europenii, cât și Casa Albă au luat-o razna, iar toată lumea țipă la noi.

— Și la mine, a spus Hani, ridicându-și brațele. În dimineața asta, am amânat câteva întâlniri cu ofițeri din serviciile secrete italiene, franceze și britanice, numai ca să mă pot vedea cu tine. Toată lumea vrea să obțină rezultate peste noapte. Cred că nu înțeleg cum se lucrează în serviciile secrete. Își închipuie că suntem un fel de cuptor cu microunde. Dar Ed Hoffman înțelege foarte bine. Știe că graba strică treaba.

— Operațiunea de la Berlin i-a stârnit interesul domnului Hoffman. M-a rugat să vă felicit din partea sa. A fost foarte impresionat.

Apoi Ferris s-a oprit – aproape că începuse să mintă.

— Spune-i lui Ed că-i mulțumesc pentru laude. Dacă ar fi venit din partea altcuiva, aș fi crezut că încearcă să mă flateze ca să obțină ceva.

Un zâmbet ușor i-a dezlipit buzele așa cum aripioara unui rechin despică apa.

— Hani Pașa, domnul Hoffman vrea ca această operațiune să se desfășoare rapid. Și vă dați seama că are o mulțime de întrebări în legătură cu Mustafa Karami, omul pe care am fost să-l vedem la Berlin.

— Da, îmi dau seama.

— Mai exact, domnul Hoffman ar vrea să știe cum a decurs cea de-a doua întâlnire.

Ferris nu voia ca, trecând repede la chestiunea care-l interesa, să dea impresia că se pripește, dar nu puteai ști niciodată cât timp avea să-ți acorde Hani. Regele avea obiceiul să apară la orele cele mai neobișnuite, iar șeful serviciului secret dispărea timp de câteva ore.

— E un caz complicat, i-a răspuns Hani. E un caz care o să ne fie de folos, dar e complicat.

— De ce? Individul ăla era prins în menghină. „Vorbește cu mama ta.” Cea mai bună stratagemă din câte mi-a fost dat să văd. Și vă îndreptați într-o direcție care ne interesează și pe noi.

Ferris s-a oprit, în speranța că Hani avea să continue subiectul, dar directorul departamentului s-a făcut că n-a auzit decât laudele.

— Chiar l-am prins „în menghină”, cum spui. A doua întâlnire a decurs bine, la fel și cea de-a treia, care a avut loc cu puțin timp înainte să plec de la Berlin. Acum lucrează pentru noi. N-am niciun dubiu că e omul nostru, dar situația tot complicată este.

Ferris se aștepta să urmeze o explicație, dar întrucât Hani nu mai spunea nimic l-a întrebat încă o dată:

— De ce e complicată?

— Pentru că Al Qaeda e o organizație complicată. Are foarte multe niveluri, iar cine încearcă să treacă de la unul la altul devine suspect. În Al Qaeda nu faci nimic din proprie inițiativă, ci întotdeauna aștepți să ți se ceară ceva.

— Dar știți că nu putem aștepta. Mai ales după atentatul de la Milano. Sperăm să-l puneți la lucru pe Mustafa cât mai repede.

— Sunt de acord că nu putem aștepta. Din pricina așteptării noastre, ar putea muri și alți oameni. Dar pe de altă parte, trebuie să așteptăm. Eu sunt

răbdător chiar și atunci când mă grăbesc. Mi-a luat foarte mult timp ca să plănuiesc operațiunea asta și n-am de gând să mă pripesc tocmai acum, chiar dacă Ed Hoffman vrea să mă mișc repede.

Ferris a tăcut câteva clipe înainte să-i răspundă. Hani era foarte prudent. Sosise momentul să-i ofere cadoul pe care i-l adusese.

— Domnul Hoffman m-a rugat să vă aduc niște documente. Îmi închipui că le așteptați de mai multă vreme: sunt transcrierile convorbirilor telefonice pe care unii membri ai familiei regale le-au avut cu oameni din Europa și America. E vorba de acei membri care… l-au îngrijorat pe rege. O să vă intereseze mai ales convorbirile cu bancherul libanez din Paris care administrează o parte a conturilor regale.

Ferris și-a deschis servieta și i-a dat un teanc de hârtii.

— Ah, da! a spus Hani

Apoi și-a aruncat privirea peste câteva pagini și a închis dosarul. A mijit ochii și a spus:

— Foarte frumos din partea lui. Sunt sigur că o să trezească interesul Maiestății Sale. E un gest de mărinimie din partea lui Ed.

Hani părea puțin stânjenit din pricina cadoului, dar Ferris nu prea înțelegea de ce. Când venise ultima oară la Washington, regele însuși îi vorbise directorului agenției despre frații săi neascultători.

— Vrea să vă vadă. Vine la Amman.

— Da, știu. E limpede că are nevoie de ceva, dar nu-mi dau seama de ce anume.

Hani a zâmbit, apoi și-a aprins o altă țigară. Poate că Hani aflase de la Hoffman de venirea lui la Amman, sau poate doar se prefăcea că știe. Oricum, nu avea nicio importanță.

— O să vrea să discutați despre cazul de la Berlin.

— E binevenit! *Ahlan wa sahlan*. Numai să nu încerce să preia conducerea operațiunii. O să comită greșeli. Pe tine te simpatizez tocmai pentru că știi ce anume nu știi. Ești tânăr și deștept, vorbești araba și îi respecți pe cei mai în vârstă decât tine. În adâncul sufletului, ești arab.

Hani i-a făcut cu ochiul.

— Ne puteți da înregistrarea interogatoriului la care l-ați supus pe Karami? a întrebat Ferris. Mi-ar fi de ajutor în discuțiile pe care o să le am cu Hoffman.

— Nu, îmi pare foarte rău. N-ar fi bine. Dar o să-ți rezum ce ne-a spus. Karami ține legătura cu un individ care a fost în tabăra de antrenament din Afganistan și care se află acum la Madrid. Întâlnirile lor au loc la Budapesta. Banii îi sunt trimiși lui Karami de către cineva din Dubai, care, la rândul său, îi primește de la un individ din Karachi, al cărui nume încă nu-l știm. De asemenea, am aflat că a fost folosit pe post de curier în operațiunea USS *Cole* din 2000. Atunci i s-a cerut să facă un drum până în Yemen, dar apoi n-a mai fost folosit în nicio altă operațiune. Momentan, e inactiv. Îl păstrează la Berlin pentru o operațiune viitoare. Sau poate că au uitat de el. Îmi pare rău, *habibi*[8] dar să știi că n-o să ne putem infiltra în rețea numai cu ajutorul lui Karami. Dacă ar încerca să-l întâlnească pe șeful cel mare, i s-ar spune că nu se poate. Dar am de gând să mă folosesc de el în alt fel.

— Cum anume? a întrebat Ferris, încercând să nu se încrunte.

— Nu-ți pot spune.

Tenul lui Hani nu avea riduri, părul său era negru și bogat, iar mustața îi era impecabil aranjată.

— Nu-i adevărat, a continuat el. Bineînțeles că aș putea să-ți spun, dacă aș vrea, dar nu vreau.

— De ce? Sunt sigur că urmărim același obiectiv! De ce să nu cooperăm?

— Pentru că este operațiunea mea. Desigur, o să vă comunicăm rezultatele la care o să ajungem, dar trebuie să mă lăsați să conduc operațiunea asta așa cum vreau. Pentru că… hai s-o spunem pe șleau, dragul meu, pentru că nu aveți de ales.

Hani a zâmbit. Lui Ferris i se părea că avea un farmec irezistibil, chiar și atunci când îi spunea lucruri care aveau să-i facă viața grea.

— Hoffman n-o să fie deloc mulțumit.

— *Ma'alesh.* Asta e! O să-i treacă. Cine iubește americanii mai mult decât mine?

— Agenția plătește mare parte din costurile acestor operațiuni.

— Asta e o amenințare, dragul meu Ferris? Bravo ție! Abia acum începi să semeni cu șeful unui centru CIA. Dar ai grijă să nu faci aceleași greșeli ca predecesorii tăi, să nu fim nevoiți să te înlăturăm și pe tine.

Iordanianul i-a zâmbit, iar ochii săi exprimau pe deplin încrederea în sine. Nimeni nu voia să aducă vorba despre excesele lui Francis Alderson,

predecesorul său, dar se părea că toată lumea le ținea minte. Hani l-a bătut ușor pe umăr.

— Îmi dau seama că vorbești în numele șefilor din Langley, dar când mă amenințí în felul ăsta, reușești doar să-mi arăți cât de neputincios ești. Așa că ai face bine să nu mai aduci niciodată vorba. Și spune-i șefului tău că dacă o să pomenească despre bani atunci când o să vină să mă vadă, o să-i pară rău. Și cu asta, am încheiat discuția, nu-i așa?

— Bine, dar n-am de unde să știu cum o să reacționeze domnul Hoffman.

— O să înțeleagă și el. Sunteți în război și trebuie să aveți încredere în prietenii voștri. Bea-ți ceaiul.

•

În noaptea aceea, Ferris s-a dus la apartamentul său din cartierul Shmeisani. Stătea la ultimul etaj al unui bloc deținut de un inginer palestinian ieșit la pensie și avea o vedere frumoasă asupra orașului alb ca laptele și a dealurilor din zare. Ferris a ieșit pe balcon. Deja se înserase, iar umbrele acopereau încetul cu încetul colinele Amman-ului. Și-a turnat un pahar de votcă și s-a așezat pe bancheta de pe balcon, privind în zare, către strălucirea slabă a Ierusalimului. De obicei, îi plăcea să stea singur. Îi plăcea să se întoarcă în spațiul gol și primitor al unui apartament izolat. În viața de zi cu zi, oamenilor le trebuiau locuințe în care să se poată simți în siguranță, dar nu resimțeau această nevoie tot timpul. În noaptea aceea, Ferris cu siguranță nu avea nevoie de așa ceva.

S-a gândit preț de câteva clipe la soția lui. Gretchen îi trimitea scrisori de dragoste în care se amestecau pasaje ce păreau copiate din *Cosmopolitan* și descrieri ale vieții în biroul juridic al Procurorului General. Aborda în mod competent toate domeniile – sex, jurisprudență, politică. Ferris și-ar fi dorit să se gândească cu dragoste la Gretchen, dar chipul ei îi dispărea repede din minte. Nu mai reușea să se concentreze asupra imaginii ei: lipiciul care înainte îi ținea strâns uniți se uscase. Imaginea ei se îndepărta de el și plutea pe deasupra colinelor din Amman. Pentru Ferris, soția lui nu mai era decât o prezență îndepărtată, o femeie care stătea la un birou mare de stejar din Departamentul de Justiție. Și-a dat seama că nu l-ar fi deranjat dacă ea ar fi făcut sex cu altcineva – poate că în adâncul sufletului său Ferris deja nu-i mai era fidel lui Gretchen.

Golul din viața lui Ferris a fost umplut de o femeie pe nume Alice Melville. Se întâlniseră la Amman cu trei săptămâni înainte. Ferris o plăcuse imediat și, înainte să ia cina cu ea în oraș, își scosese verigheta, lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată. După aceea, o invitase la el acasă.

— Nu-ți forța norocul! îi spusese ea.

Iar când Ferris își luase un aer posomorât, ea îl sărutase pe obraz și îi șoptise:

— Retrag ce-am spus. Forțează-ți norocul! Dar nu în noaptea asta.

Unul dintre motivele pentru care o plăcea pe Alice era că se deosebea foarte mult de soția lui. În timp ce Gretchen era o femeie pentru care problemele importante ale vieții fuseseră rezolvate, Alice dădea impresia că, pentru ea, chestiunile fundamentale încă erau supuse discuției. Lucra pentru refugiații palestinieni și vorbea cu multă însuflețire despre suferințele arabilor. Colegilor lui de la centrul din Amman li s-ar fi părut suspectă dacă ar fi făcut cunoștință cu ea, dar Ferris avea de gând să facă tot posibilul ca ei să n-o întâlnească. Întâi de toate, Alice era misterioasă. În schimb, Gretchen nu avea niciun ascunziș și toate calitățile ei erau evidente: inteligența, frumusețea și ambiția. Alice era mai enigmatică, iar lui Ferris i se părea că semăna cu arabii – sub franchețea ei aparentă se ascundea șiretenia, și nu spunea niciodată tot ce știa.

Alice îi trimisese o scrisoare chiar înainte ca el să plece la Berlin. Era continuarea unei conversații pe care o purtaseră la ultima lor întâlnire, când se îmbătaseră și discutaseră despre politică. Tonul scrisorii era serios și frivol în același timp – Ferris bănuia că așa era și felul ei de fi, dar încă nu ajunsese s-o cunoască cu adevărat. Păstrase scrisoarea într-un buzunar. A scos-o și a citit-o încă o dată la lumina slabă de pe balcon, suspendat în întunericul nopții.

> *Urăsc războiul ăsta*, *Roger* – acestea erau primele cuvinte ale scrisorii. *Și oare când a început*? *A început în 2001*, *pe vremea cruciadelor sau când anume*? *Și cine sunt „băieții răi” despre care prietenii tăi de la ambasadă vorbesc întruna*? *Presupun că nu sunt toți musulmanii. Dar chiar dacă ar fi numai musulmanii care urăsc America*, *tot ar fi o mulțime de oameni. Ce-i de făcut*? *Să-i omorâm pe toți*? *Și cum vom reuși să-i facem măcar pe unii dintre ei să ne iubească*, *din moment ce omorâm arabi mereu*? *Oi*

fi eu proastă și din cauza asta nu reușesc să înțeleg. Sper să luăm cina împreună și altă dată. Am putea merge să dansăm la clubul care s-a deschis de curând în Shmeisani. Și ai grijă să nu te spetești muncind. Mi-e dor de tine! *Ție îți este vreun pic dor de mine*?

Sub numele scris cu litere de tipar, se iscălise cu o înfloritură de efect.

În timp ce stătea pe terasă și sorbea din al doilea pahar de votcă, Ferris și-a dat seama că de fapt îi era foarte dor de ea. A sunat-o pe telefonul mobil, dar nu i-a răspuns. Oare era cu altcineva, se afla într-o călătorie sau pur și simplu făcea pe misterioasa?

Ferris a simțit nevoia să scrie o scrisoare, dar nu lui Alice, pe care avea s-o vadă în curând, ci lui Gretchen. Știau amândoi că se aflau într-o situație imposibilă, dar nu voiau să recunoască: dacă Gretchen ar fi venit cu el la Amman sau dacă Ferris ar fi refuzat misiunea și ar fi rămas la Washington, poate că mariajul lor ar fi avut o șansă. Dar pentru asta, ar fi trebuit să nu mai fie ei înșiși. Gretchen nu-și dorea cu adevărat să fie soția lui. Deși n-ar fi recunoscut niciodată, era atât de ocupată încât nu putea fi soția nimănui. Desigur, îi plăcea ideea de a fi căsătorită cu un ofițer din serviciile secrete, pentru că se potrivea cu imaginea pe care și-o făcea despre sine: se gândea că ei doi alcătuiau un cuplu de războinici, dar singura problemă era că nu alcătuiau deloc un cuplu.

„Acum e momentul!” își spunea Ferris în sinea lui. A intrat în apartament, s-a așezat în fața laptopului din birou și a început să scrie:

Draga mea Gretchen… Ba nu. *Dragă Gretchen*,

În iunie, *când am plecat din Washington*, *am hotărât că trebuie să stăm de vorbă serios*, *dar încă nu ne-am făcut timp*. *Dar cred că a venit momentul. Căsătoria noastră s-a terminat… sau mai bine zis căsătoria noastră trece printr-o criză. Nu e un secret pentru niciunul din noi. Trăim despărțiți de multe luni și e o situație care nu pare că se va sfârși prea curând. Tu nu vrei să renunți la slujba ta și nici eu la a mea, mai ales după ce s-a întâmplat în Irak. Nu avem cum să fim soț și soție din moment ce nu suntem unul lângă altul. Întrucât nu trăim împreună*, *cu*

siguranță ne vom găsi amândoi pe altcineva… Nu, nu așa. Întrucât nu trăim împreună, cred că ar trebui să te adresezi unui avocat…

Ferris s-a oprit. S-a gândit la avocați, la goana după bani și la bătaia de cap pe care o presupunea un divorț. A salvat documentul, apoi l-a șters. N-ar fi putut suporta să negocieze cu Gretchen. Era mai deșteaptă decât el, iar ca avocată, avea să facă mult mai mulți bani decât ar fi putut câștiga el vreodată ca ofițer în serviciile secrete. În câțiva ani, avea să-și dea demisia de la Departamentul de Justiție și avea să se angajeze la un birou de avocatură cu tarife exorbitante, unde avea să câștige patru sute de mii de dolari pe an. Ferris n-ar fi reușit să obțină o asemenea sumă decât dacă ar fi delapidat fondurile pentru operațiunile secrete, dar nu se pricepea la așa ceva – cel puțin, nu încă. Iar în cazul unui divorț, Gretchen n-ar fi fost deloc rezonabilă.

Problema ei era că nu-i putea suporta pe cei mai slabi decât ea, iar în categoria asta intra aproape toată lumea. Când se întâlniseră la Universitatea Columbia, îi spusese că avea de gând să voteze cu republicanii la următoarele alegeri prezidențiale. Fusese mai mult un avertisment decât un test. Lui nu-i păsa de politică, în schimb Gretchen îl fascina. Stăpânirea ei de sine era admirabilă, și avea acea încredere în forțele proprii care îi caracterizează pe tinerii ambițioși. Oare ce anume îl făcuse să se îndrăgostească? În parte, fusese vorba tocmai de mândria ei: știa cum să străbată pentru a avea succes și îl făcea să se simtă important prin simplul fapt că se afla în preajma ei. În plus, Gretchen reușea să-i ghicească gândurile. Când *Time* îi ceruse să scrie despre radicaliștii islamici, a fost printre puținii oameni care și-au dat seama despre ce era vorba cu adevărat.

— Sunt periculoși, îi zisese ea. Trebuie să te ocupi serios de problemă.

Gretchen îi spunea întruna că relația lor rezista pentru că alcătuiau un cuplu perfect. Era superbă – genul de fată pe care îți doreai s-o plimbi pe Fifth Avenue în preajma Crăciunului. Se îmbrăca în roșu, asculta U2 și îi plăcea să meargă la un salon de înfrumusețare scump, unde își epila părul pubian ca să poată purta bikini. Când se îmbăta, era încântătoare: îl privea pe sub gene și își lua un aer ușor vulgar, care îi dădea de înțeles că voia să facă sex. Aproape că era autoritară atunci când venea vorba despre dreptul ei la plăcere, de parcă ar fi vrut să-și capitalizeze orgasmele. Noaptea, când

nu făcea amor, Gretchen dormea ca o pisică, iar Ferris rămânea treaz și se întreba de ce se simțea singur.

Se căsătoriseră pentru că la vremea aceea… păruse lucrul potrivit. Toți prietenii lor se căsătoreau. Păruse un fel de tranzacție avantajoasă la bursa de valori – toată lumea cumpără, drept care cumperi și tu. Ferris era foarte îndrăgostit de Gretchen, iar ea îl așteptase doi ani, cât fusese plecat în Yemen. Când s-a întors, Gretchen îi spusese: „A sosit și vremea noastră!" Apoi închiriaseră un apartament în Kalorama, iar ea a începuse să lucreze la Departamentul de Justiție chiar înainte de atacurile din unsprezece septembrie 2001.

Gretchen întotdeauna fusese patriotă, dar după atacurile teroriste, începuse să simtă că avea de îndeplinit o datorie. Suferise o schimbare discretă – când ambiția se întâlnește cu principialitatea, are loc un fel de reacție chimică. Lui Ferris nu-i convenea că, la Departamentul de Justiție, Gretchen începuse să se ocupe cu înverșunarea ei caracteristică de probleme pe care le întâlnea și el în activitatea de spionaj. Într-o seară, voise să discute cu Ferris despre tehnicile de interogare. Îi pusese multe întrebări precise: câtă durere trebuia să-i provoci cuiva ca să-l faci să vorbească, în cât timp se refăcea un prizonier după interogatoriu. Ferris își dăduse seama că nu era o discuție frivolă despre interogare – presupunând că ar fi existat astfel de discuții – și își închipuise că Gretchen făcea o anchetă juridică. Îi spusese că nu știa decât ceea ce-l învățaseră instructorii de la Fermă, iar ea păruse dezamăgită.

Însă Gretchen insistase, iar Ferris îi spusese în cele din urmă că fusese martorul unui interogatoriu dur o singură dată, pe vremea când se afla în Yemen. Serviciul secret yemenit prinsese un suspect Al Qaeda, iar anchetatorii îl bătuseră timp de trei zile cu un baston de crichet – era un detaliu care se întipărise în mintea lui Ferris. Avuseseră grijă să rămână suficient de conștient cât să poată simți fiecare val de durere care se abătea asupra lui. În cele din urmă, nemaiputând suporta durerea, prizonierul începuse să le dea acele răspunsuri pe care își închipuia că voiau să le audă. Dar nu reușise decât să-i înfurie și mai tare pe anchetatori, așa că începuseră să-l bată cu și mai multă cruzime. În cele din urmă, murise din pricina sângerării și a unui traumatism cranian. Ferris privise totul.

— Le-ai cerut să înceteze? întrebase Gretchen.

— Nu, mă tot gândeam că avea să vorbească, dar până la urmă a murit.

— Să nu mai povestești nimănui. Ce-ați făcut e ilegal. În principiu.

Când Ferris o întrebase de ce era atât de interesată de interogatorii, Gretchen nu-i dăduse nici un răspuns, ci se dusese să-și facă niște însemnări, iar la întoarcere, avea nasturii de sus ai bluzei desfăcuți.

Discuția aceea îl tulburase pe Ferris, și i-ar fi plăcut să creadă că o tulburase și pe Gretchen, dar nu putea fi sigur. Începuse să-și dea seama că pentru ea munca în domeniul justiției era un alt mod de a obține victorii: trebuia să îndepărtezi obstacolele care îl împiedicau pe clientul tău – în cazul lui Gretchen, pe președintele Statelor Unite – să facă ceea ce dorea. Pentru ea, munca în justiție avea o latură sexuală. Era vorba de un fel de sadism răsturnat: i se părea că aplicarea legii presupunea desfacerea legăturilor care îi imobilizau pe oameni, astfel încât să-și poată face mendrele.

Fusese mândră de el atunci când aflase că se alesese cu o rană în Irak. Ferris crezuse că cicatricele aveau s-o scârbească, dar lui Gretchen îi plăcea să le atingă, ca și când ar fi ajutat-o să-și dea seama ce simțise soțul ei în momentele acelea. Dar nu avea cum să reușească: pe Autostrada 1, în clipa în care își închipuise că nu avea să mai scape și înțelese că Gretchen se afla departe de el, Ferris văzuse moartea cu ochii. Cum ar fi putut să-i spună toate astea? În timpul convalescenței, Ferris trăise cu sentimentul că se îndepărtase de ea și își dăduse seama că niciodată n-avea să-i poată împărtăși lui Gretchen anumite lucruri.

•

Ferris a încercat iarăși să stea de vorbă cu Alice pe telefonul mobil. I-a răspuns abia când soneria s-a auzit a patra oara. Avea o voce somnoroasă: apelul lui o trezise. La început, Ferris a avut impresia că uitase cine era, dar a încercat să nu pară deranjat. Nu avea niciun drept – Alice nu-i aparținea.

— Am tot încercat să dau de tine. Pe unde ai fost?

— În cea mai mare parte a timpului, la Amman. Și am fost plecată o zi la Damasc. Uneori, nu răspund la telefonul mobil.

— Ce-ai făcut la Damasc?

— Am fost la cumpărături, i-a răspuns ea scurt. Chiar mă întrebam ce s-o fi întâmplat cu tine. M-am gândit că poate nu mă placi.

— Am fost plecat din Amman. A trebuit să merg în altă țară.

— Hm! a spus ea pe un ton neîncrezător.

— Aș vrea să te văd. Cât mai repede. Ești liberă mâine seară?

A doua zi era joi, prima zi a week-end-ului la musulmani. Făceau o pauză lungă.

— Nu știu ce să zic…

— Cum adică? a întrebat Ferris, ținându-și respirația.

— Nu știu dacă o să pot aștepta până mâine, i-a răspuns ea, amuzându-se că se lăsase dus de nas.

După ce a închis telefonul, Ferris a ieșit din nou pe terasă. Se înnoptase, iar orașul fusese învăluit dintr-odată de răcoarea deșertului. Sub cerul întunecat, Amman-ul semăna cu o tipsie de foc. Deși nu se simțea mai bine, cu siguranță nu se mai simțea la fel de rău ca înainte.

• Capitolul 7 •

AMMAN

Ferris a fost s-o ia pe Alice Melville de acasă. Apartamentul ei se afla în cartierul vechi, de lângă amfiteatrul roman. Niciunul dintre americanii pe care îi cunoștea nu locuia acolo. Alice, care avea părul blond, era îmbrăcată cu o rochie de vară și își aruncase un pulover pe umeri, iar în picioare avea sandale. La prima vedere, părul ei părea să se miște cu încetinitorul. „Hei, salut!” l-a întâmpinat ea, apoi a sărit pe scaunul din dreapta și a schimbat imediat postul de radio. „Doamne, cât de frumoasă e!” s-a gândit Ferris.

Au mers să ia cina la restaurantul italian de la hotelul Hyatt. Era cel mai romantic loc pe care îl știa Ferris în Amman. Au stat afară, sub cerul înstelat, având lângă ei o sobiță cu gaz, care îi ferea de răcoarea serii. Ferris a comandat o sticlă cu vin, iar după ce au terminat-o, a mai cerut una. Vinul a făcut-o vorbăreață, deși Ferris credea că n-ar fi rămas tăcută nici dacă ar fi fost perfect trează. Îi descria munca ei cu refugiații palestinieni – asta îi era slujba. Lucra într-o organizație non-guvernamentală care acorda ajutor umanitar în taberele de refugiați, unde încă se adăposteau mulți palestinieni săraci. Deși Ferris îi spunea „Salvați copiii”, acel ONG se numea de fapt Consiliul pentru Ajutorarea Orientului Apropiat.

— Refugiații nu au nicio speranță, Roger, i-a spus ea în șoaptă, de parcă ar fi fost un secret. Singura lor rațiune de a fi e furia. Îi ascultă pe șeicii care fac parte fie din Hamas, fie din Jihadul Islamic și cumpără casete cu discursurile lui Bin Laden. Cred că noaptea, când se bagă în pat, își imaginează că omoară israelieni și americani. Iar în ultima vreme, chiar și italieni. Doamne ferește!

— Dar nu-și imaginează că te omoară și pe tine.

Alice era foarte serioasă, iar el stătea și o privea. Părul ei căpătase o strălucire roșiatică de la lumina lămpii cu gaz. S-a aplecat spre ea peste masă, ca și cum ar fi vrut să audă mai bine ce-i spunea. În timp ce Alice vorbea, Ferris vedea cum i se mișcau sânii prin decolteul rochiei.

— Nu, pe mine nu vor să mă omoare. Mă respectă… pentru că îi ascult. Tu îi asculți, Roger? Oare guvernul nostru îi ascultă? Sau noi, americanii, nu vrem decât să-i împușcăm?

Ferris îi spusese că lucra în secția politică a ambasadei – asta era identitatea lui falsă.

— Bineînțeles că-i ascult. Și ambasadorul îi ascultă. Toți îi ascultăm. Eu le și vorbesc.

I-a turuit un pic într-o arabă fluentă, spunându-i că arăta superb în lumina lunii și că spera să vină la el acasă în noaptea aceea. Spre surprinderea lui, i-a răspuns într-o arabă destul de bună. Alice i-a spus că era un bărbat chipeș, dar că soarta lui depindea de voia Domnului. Apoi a adăugat în engleză:

— Și nu încerca să mă flatezi, dragă Ali Baba. Să știi că sunt mulți cei care au încercat să mă agațe – mai mulți decât…

S-a gândit câteva clipe, apoi a continuat:

— Mai mulți decât jucătorii care au încercat să-l lovească pe Curt Schilling.

— Ții cu Red Sox?

— Bineînțeles!

— N-o să te flatez, dar să știi că am o problemă: sunt atras în mod irezistibil de blondele care vorbesc araba.

Alice a aruncat o privire spre arabii care erau așezați la mesele din restaurant, apoi a spus:

— Să știi că nu ești singurul. Dar hai să lăsăm gluma deoparte, Roger. Tare mi-aș dori să aflu ce le spuneți oamenilor. Voi, cei de la ambasadă, le spuneți că vă pare rău că americanii omoară musulmani? Și că vă pare rău că israelienii le-au omorât copiii și le-au dărâmat casele cu buldozerele? Le spuneți că doar *pare* că suntem aliații scrântiților de dreapta din Israel? Că am greșit atunci când am invadat Irakul și l-am făcut țăndări? Deci, ce le spuneți? Tare aș vrea să aflu.

Ferris a oftat. Nu era diplomat, ci ofițer în serviciile secrete.

— Chiar trebuie să vorbim despre subiectul ăsta?

— Nu. Poți foarte bine să-mi spui că nu e treaba mea. Iar eu o să mă duc acasă.

Gândul că Alice ar fi putut să plece l-a speriat.

— Bine. Stai să mă gândesc. Când oamenii mi se plâng, le spun că apreciez punctul lor de vedere. Le spun că nu eu fac politica Statelor Unite. Uneori, le spun că o să trimit mai departe opiniile lor printr-un mesaj telegrafic. Cum ți se pare? „Voi comunica opiniile dumneavoastră printr-un mesaj telegrafic.” Sună aiurea, nu?

Încerca să fie amuzant, dar nu-i ieșea.

— Chiar nu înțelegi! Stai toată ziua în ambasadă, în timp ce eu merg în prima linie. Vorbesc serios, Roger. Oamenii ăștia țipă la mine în fiecare zi, iar eu trebuie să-i ascult. Știai că săptămâna asta vestea atacului de la Milano a fost întâmpinată cu strigăte de bucurie în taberele de refugiați? Strigăte de bucurie! A fost nevoie ca niște prieteni să vină să mă apere. Oamenii ăștia vor să ne omoare, nu înțelegi?

Se înroșise la față din pricina discuției, așa că și obrajii ei căpătaseră strălucirea roșiatică a lămpii cu gaz. Înțelegea că ar fi trebuit să-i dea răspunsuri mai bune, dar una dintre problemele lui Ferris era că nu se pricepea la discuții pe teme politice, care îi aduceau aminte de ceea ce-i displăcuse pe vremea când lucra în presă. Disputele politice erau treaba diplomaților de la Departamentul de Stat, a celor care publicau articole de opinie în paginile ziarelor sau a unor oameni precum această misterioasă Alice, care muncea în taberele pentru refugiați și purta la cină o rochie de vară. Dar Ferris trebuia să-i spună ceva, altminteri Alice nu și-ar mai fi bătut capul cu el.

— Ba înțeleg, Alice. Mai bine decât îți închipui. Și eu sunt în prima linie. Viața noastră, a tuturor, se desfășoară în prima linie.

Alice s-a uitat în ochii lui, de parcă ar fi căutat ceva. Oare știa cu ce se ocupa el de fapt? Ghicise? Gândul l-a tulburat pe Ferris. Apoi i-a spus că avea să lipsească puțin și a plecat la baie. Atât la dus, cât și la întors, s-a străduit să-și ascundă șchiopătarea, dar, din pricina frigului care se lăsase, simțea dureri în picior, iar Alice și-a dat seama.

— Ce-ai pățit la picior? l-a întrebat ea când s-a întors la masă. Ești rănit?

— Am fost, dar mi-a trecut. Acum mă simt bine.

— Dar cum s-a întâmplat? Sau e o întrebare indiscretă?

Ferris s-a gândit câteva clipe. Într-adevăr, i se părea o întrebare indiscretă, dar pentru ca relația să meargă, Ferris trebuia să-i dezvăluie mai multe despre cine era cu adevărat.

— Am fost rănit în Irak, în misiunea pe care am avut-o înainte de-a veni aici. O rachetă antitanc a explodat lângă mașina în care mă aflam, iar schijele mi-au ciuruit piciorul. Dar mă simt bine acum. Atâta doar că uneori șchiopătez. Dar mulțumită accidentului, mă descurc cel mai bine atunci când stau în pat.

Gluma lui n-a făcut-o pe Alice să râdă. Încă se uita la el cu atenție.

— Ce făceai în Irak?

— Lucram pentru ambasada de la Bagdad. Trebuia să stau acolo un an, dar după ce am fost rănit, m-au trimis aici. Apoi te-am întâlnit pe tine. Vezi? Am avut noroc.

— Dar nu te aflai în ambasadă atunci când ai fost rănit.

— Nu, mă aflam în afara Zonei verzi. Mergeam pe un drum de la nord de Bagdad.

Alice i-a apucat mâna, i-a strâns-o în semiîntunericul de pe terasă, apoi i-a dat drumul.

— Nu cumva lucrezi pentru CIA?

— Bineînțeles că nu! Nu fi caraghioasă! Înainte să intru în diplomație, am lucrat pentru *Time.* Caută-mă pe arhiva Nexis. CIA nu angajează niciodată un fost jurnalist.

— Asta-i bine. Altminteri am avea o problemă.

Ferris a simțit furnicături în brațe, iar părul i s-a zbârlit. De obicei, nu-l deranja să mintă atunci când era întrebat dacă lucra pentru CIA – făcea parte din meseria lui. Dar cu Alice era altceva.

— Te admir pentru curajul tău. Dar mi-aș fi dorit să-ți pui curajul în slujba altei cauze. Simt că războiul ăsta distruge America. Oamenii ar vrea să ne iubească, dar când ne văd făcând lucrurile astea îngrozitoare, se întreabă dacă nu cumva am devenit monștri. Mi-e teamă de ce urmează să se întâmple.

— Și eu sunt îngrijorat.

Ferris s-a ridicat de la masă și a luat-o de mână.

— Trăim vremuri grele, i-a spus el.

A tras-o ușor spre el, iar ea a rămas în brațele lui câteva clipe bune, apoi s-a desprins.

•

Ferris a luat-o pe strada Prințul Mohammed și s-a îndreptat spre apartamentul ei din centrul vechi al orașului. Alice tăcea și se uita pe fereastră. El credea că o supărase, dar la un moment dat Alice i-a spus:

— Cotește la stânga. Vreau să-ți arăt un loc în care n-ai fost niciodată.

A început să-i dea o sumedenie de indicații rapide. Au umblat încoace și încolo pe străduțele înguste ale orașului vechi și, în câteva minute, se aflau la câțiva kilometri de centrul orașului, într-un cartier care nu avea deloc înfățișarea cosmopolită a locurilor pe care străinii veneau să le vadă la Amman. Străzile erau umede și prost luminate, iar pe marginea drumului se târau căruțe trase de măgari. Pe ziduri se vedeau steaguri palestiniene, postere vechi și scorojite cu Yasser Arafat și graffiti antiamericane rudimentare.

— Oprește! i-a cerut ea.

Ajunseseră pe culmea unei coline, lângă o străduță lată cât o alee, care ducea spre o mulțime de case construite din bolțari și tencuite cu ipsos. Ferris a cercetat cu grijă zona – era o tabără pentru refugiații palestinieni, una dintre cele vechi, în care oamenii veniseră după războaiele din 1948 și 1967. Ferris a recunoscut-o, pentru că o văzuse în timpul unei ședințe în care îi fuseseră prezentate măsurile de securitate. Ofițerul care le făcuse instructajul le precizase că era unul dintre locurile în care angajații ambasadei nu aveau ce căuta.

— Aici lucrez, a spus Alice, apoi a deschis portiera. Mă rog, e unul dintre locurile în care lucrez. Vreau să vezi cum arată. Cred că o să te ajute să mă cunoști mai bine. Și în felul ăsta, poate că o să devenim mai intimi.

Oare își bătea joc de el?

Alice s-a îndreptat cu pași mari spre intrarea în tabăra de refugiați. Ferris a cercetat cu atenție drumul prăfos. De stâlpii amplasați din loc în loc erau agățate șiruri de becuri pâlpâitoare care semănau cu ghirlandele de Crăciun. O cafenea situată lângă zidul de la intrare și câteva magazine împrăștiate de-a lungul drumului încă erau deschise. În cafenea, câțiva bărbați stăteau în jurul unei narghilele, trăgând din furtun și scoțând fumul pe gură. Când au văzut jeepul lui Ferris, și-au întrerupt discuția. Ferris era agitat. Judecata lui sănătoasă îi spunea că n-aveau ce căuta acolo la acea oră din noapte.

— Haide! l-a chemat Alice, îndreptându-se spre cafenea. Poate că dăm peste unii dintre prietenii mei.

Ferris încă șovăia. Se simțea ca pe vremea facultății, când cineva care băuse voia să conducă, iar el trebuia să hotărască dacă avea să-i strice cheful spunând nu sau avea să fie de acord.

— *Haide*! Nu fi caraghios! O să am eu grijă de tine.

L-a luat de mână și l-a tras către cafenea. Au luat loc pe scaunele de plastic așezate pe terasa de beton, sub un chioșc de lemn care, în timpul zilei, proteja clienții de bătaia soarelui. Bărbații dinăuntru s-au uitat circumspect la el, apoi și-au reluat discuția. Ferris a observat că unul dintre ei a făcut un gest cu mâna în direcția lui, apoi l-a auzit întrebând în arabă:

— Cine e evreul ăla?

În câteva clipe, a apărut proprietarul cafenelei. Alice l-a salutat, iar el i-a răspuns călduros. Apoi l-a întrebat în arabă dacă Hamid trecuse pe acolo în seara aceea, iar proprietarul i-a spus că nu și că, slavă Domnului, își vizita mama care locuia la Ramallah.

— Păcat! a spus Alice, întorcându-se către Ferris. Aș fi vrut să-l întâlnești pe Hamid. E una dintre cunoștințele mele de nădejde din tabăra asta. Și e unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care-i cunosc. Sigur ți-ar plăcea.

— Serios? De ce?

— Pentru că seamănă cu tine. E un om călit, care știe multe lucruri. Oamenii de aici îl respectă. M-am gândit că ar putea să-ți spună anumite lucruri mai bine decât mine.

— Alice, nu prea cred că prietenul tău Hamid ar fi încântat să întâlnească pe cineva care lucrează la Ambasada Statelor Unite. Oamenii de aici nu prea ne înghit.

— Stai liniștit! Ești cu mine, iar pe mine mă plac. O să am eu grijă de tine.

Privirea lui Alice îi spunea că vorbea serios. Se aflau pe teritoriul ei.

— Da, dar Hamid ar putea să-și facă o impresie greșită. Sau dacă nu el, atunci alți oameni.

— Ce impresie?

Ferris îi vedea cu greu chipul în întuneric. Oare știa cu ce se ocupa de fapt? Asta insinua?

— Nu contează, i-a răspuns el.

Încă era agitat. S-a uitat cu atenție în jur, căutând indicii ale pericolului, dar zona era liniștită. Poate că Alice era protejată tocmai de nonșalanța ei – nu-și dădea seama că putea fi periculos să stea la o oră târzie din noapte într-o tabără de refugiați. Sau poate că era vorba despre altceva. Poate că se afla într-adevăr pe teritoriul ei. Și poate că se simțea la fel de bine în multe alte locuri unde el nu avea acces.

Proprietarul le-a adus cafea turcească, al cărei gust dulce-amărui semăna cu cel al ciocolatei negre. Au băut-o pe îndelete, iar Ferris s-a mai relaxat.

— Cum se face că n-ai un iubit? Sunt sigur că o fată frumoasă ca tine e curtată tot timpul.

Alice nu i-a răspuns imediat. A sorbit ultima înghițitură de cafea, apoi a înclinat ceașca și a așteptat preț de câteva clipe ca zațul să se usuce pe interiorul peretelui de porțelan. A ridicat ceașca în lumină, ca și cum ar fi fost o ghicitoare.

— E de bine?

— Oarecum. Mă rog, numai dacă aș crede că soarta oamenilor e scrisă în zaț. Fostul meu iubit chiar credea asta. Și multe alte lucruri trăsnite.

— Deci ai avut un iubit.

Și-a luat privirea de la Ferris și s-a uitat pe drumul îngust, învăluit în întuneric. Abia după vreo zece secunde lungi s-a uitat iarăși la el.

— L-am iubit. Era un palestinian foarte mândru și foarte furios. Îl iubeam, dar el mă chinuia.

Ferris și-a întins mâna spre Alice, dar n-a reușit s-o atingă, pentru că era așezată prea departe de el.

— Cum anume te chinuia?

— În toate modurile pe care ți le poți închipui. Și în alte câteva.

— Dumnezeule! Nu-mi pot imagina că cineva ți-ar putea face rău.

— Nu se putea abține. Era extrem de furios, dar nu din pricina mea. Îl înfuria totul. Asta am tot încercat să-ți spun. Oamenii ăștia sunt foarte mânioși pe noi. Ne închipuim că putem să-i mințim, să le furăm pământul și să-i tratăm ca pe niște gunoaie, iar ei o să treacă totul cu vederea. Dar nu-i așa!

— De ce n-ai plecat din Iordania după aceea? Cum de-ai putut să rămâi aici după tot ce ți-a făcut?

— Sunt încăpățânată, Roger. Probabil că e una dintre trăsăturile pe care tu și cu mine le avem în comun. Și cu cât mă gândeam mai mult la el și la furia lui, cu atât eram mai convinsă că nu trebuie să fug. Era exact lucrul pe care se așteptau să-l fac, atât el, cât și ceilalți arabi. Erau obișnuiți ca noi să spunem că ne pasă de ei, iar apoi s-o ștergem imediat ce dăm piept cu viața adevărată. Așa că am rămas, în felul ăsta, am reușit să depășesc toată povestea. Am continuat să-i iubesc pe oamenii care îmi făcuseră rău. Nu voiam să plec. Și nici acum nu vreau.

Ferris a simțit înțepăturile lacrimilor, cu care nu era deloc obișnuit. S-a șters la ochi, încercând să-și camufleze gestul, dar ea l-a apucat de mână și i-a zâmbit așa cum nu-i mai zâmbise până atunci. Ferris a sărutat-o pe obraz. Pe față lui încă se mai simțeau urmele lacrimilor.

Amândoi voiau să mai rămână. Ferris a întrebat-o despre munca ei din taberele de refugiați, iar Alice i-a explicat cum anume îi ajuta. Avea sarcini logistice: achiziționa manuale școlare și consumabile medicale, se ocupa de finanțarea rețelelor de apă potabilă și a clinicilor dentare și obținea burse de studiu la facultățile americane pentru tinerii palestinieni. Era slujba ei și o făcea foarte bine. Dar însuflețirea din voce dădea de înțeles că făcea singurul lucru din lume care avea importanță pentru ea.

Ferris s-a uitat pe strada sărăcăcioasă și a văzut casele întunecoase și ascunzătorile în care un străin n-avea cum să pătrundă. Ar fi vrut să poată împărtăși convingerea lui Alice că, mulțumită manualelor și clinicilor dentare, oamenii normali aveau să devină majoritari în cele din urmă. Dar știa mult prea multe lucruri. Oamenii de acolo clocoteau de ură. Zâmbetele lor erau false – în adâncul sufletului, erau însetați de răzbunare. Fuseseră chinuiți de americani, de israelieni și chiar de arabii înșiși. Erau ca niște șoareci într-o cușcă. Oricât ar fi fost de curajoasă, Alice n-avea cum să descopere grozăviile care încolțeau în acele tabere de refugiați. Nu înțelegea că indivizii aceia voiau s-o omoare. Da, *pe ea*! Nu era vorba de o neînțelegere care putea fi îndepărtată prin mai multă iubire, ci de ură. Treaba lui Ferris și a celor ca el, care știau cum stăteau lucrurile, era să distrugă celulele, rețelele și ascunzătorile criminalilor, pentru ca oamenii ca Alice să poată supraviețui.

— Nu fi atât de serios! O să strici petrecerea.

Ferris a încercat să zâmbească.

— Ai grijă, draga mea! Atâta îți spun: ai grijă! Lumea nu-i la fel de binevoitoare ca tine.

— Știu ce fac, Roger. Mă subestimezi. Spre deosebire de tine, știu exact până unde se poate merge. Tu ești cel care s-a ales cu un picior făcut praf, nu eu. Tu ești cel care ar trebui să aibă grijă.

Ferris a luat-o iarăși de mână și i-a șoptit la ureche:

— Vreau să te strâng în brațe, dar nu pot aici. Hai să mergem la tine.

Alice i-a zâmbit și s-a ridicat de la măsuța la care stăteau. Ceva se schimbase.

•

Au trecut pe lângă ruinele romane și prăvăliile aurarilor, apoi au traversat câteva intersecții și au ajuns la clădirea în care locuia Alice. Simțea că n-ar fi fost bine să-și forțeze norocul în noaptea aceea, dar voia să mai rămână cu ea. Când au ajuns la ușa de la intrare, a întrebat-o dacă putea să urce și el.

— Nu acum, dar poate altă dată. A fost o noapte specială. De multă vreme nu m-am mai simțit așa alături de cineva. Vreau să fiu sigură că sunt pregătită.

— Te plac mult.

Voise să spună „Te iubesc!”, dar știa că ar fi sunat prostește. Nu o cunoștea decât de câteva săptămâni.

— Și eu te plac, Roger. Mă bucur că ai venit cu mine în tabăra de refugiați. Acum mă cunoști un pic mai bine.

S-au retras în umbra de lângă ușa de la intrare, ferindu-se de lumina străzii. Ferris a sărutat-o pe buze, iar ea a răspuns – întâi și-a depărtat buzele ușor, apoi și le-a desfăcut larg. A strâns-o în brațe și i-a simțit trupul lipit de al său. În timp ce o săruta, simțea că Alice fremăta și începea să cedeze.

— Te doresc.

Vocea ei șoptită era plină de dorință.

— Mă poți avea.

— Nu încă, i-a răspuns ea, apoi s-a dat înapoi ca să se poată uita la el. Ești puternic, dar cred că aici, în locul ăsta, ești moale, a continuat ea, lovindu-l ușor în dreptul inimii. Așa e? Ai o inimă moale?

Ferris nu știa cum să răspundă, așa că a încuviințat din cap. Alice l-a sărutat pe obraz, iar buzele ei i-au zăbovit îndelung pe piele. Apoi s-a întors cu spatele și a urcat scările. Ferris a rămas în fața blocului, uitându-se către apartamentul ei. După câteva clipe, s-a aprins lumina, iar la fereastră a apărut un chip. Ferris a plecat stăpânit de un fel de zăpăceală care, în parte, se datora pasiunii năvalnice pe care i-o stârnise Alice. Dar întâi de toate, era bulversat de ce-i spusese: nu-i trecuse niciodată prin minte că avea o inimă slabă. Se întreba dacă Alice avea dreptate.

• Capitolul 8 •

AMMAN

Ed Hoffman a ajuns în Iordania câteva zile mai târziu. Era Marele American – avea mâini mari și era lat în piept, iar părul său scurt și țepos îi încununa fața lătăreață și rumenă. Purta ochelari de soare care îl făceau să arate ca un grangur din Los Angeles – genul de om care umblă la el cu un teanc de bancnote de o sută de dolari. A venit cu un avion privat marca Gulfstream, pe care nu se vedea decât un număr înscris pe coadă. Ferris a fost să-l întâmpine la aeroportul militar, dar Hoffman i-a spus să se întoarcă la birou. Directorul departamentului s-a dus la hotel ca să doarmă, iar apoi a mâncat un chebap la restaurantul său preferat. În cele din urmă, a ajuns la ambasadă pe seară și l-a convocat imediat pe Ferris în sala de ședințe izolată fonic. Când a intrat Ferris, Hoffman era așezat la masă și își masa tâmplele.

— Mă doare capul. N-ar fi trebuit să beau vin roșu la restaurant.

Ferris i-a întins mâna, dar Hoffman l-a îmbrățișat ușor.

— Te mai doare piciorul?

— Nu prea. M-au pus să fac exerciții. În rest, sunt bine. Atâta doar că mă simt prost față de băieții care au rămas în Bagdad.

— N-ai de ce. Ei n-ar fi reușit să aibă cu Hani relația pe care o ai tu. Operațiunea de la Berlin e foarte importantă. Te-ai descurcat foarte bine.

— Mulțumesc, dar să știi că am fost un simplu spectator. Operațiunea e rodul muncii lui Hani.

— Jos pălăria în fața lui! Fără discuție!

Hoffman a scos din buzunar o pungă foșnitoare și a aruncat în gură un pumn de alune.

— Dar a venit momentul să intervenim noi. Trebuie să preluăm frâiele.

— Atunci avem o problemă. Hani vrea să păstreze controlul asupra operațiunii. Nici măcar n-a vrut să-mi dea o transcriere a interogatoriului. Zice că e a lui, dar că o să ne comunice informațiile pe care o să le obțină.

— Știu, știu! a spus Hoffman, mâncând în continuare alune. Și e bine așa, pentru că de fapt nici nu e nevoie să preluăm controlul operațiunii. Nu trebuie decât s-o manipulăm un pic. De-aia am venit.

— Nu înțeleg.

Și era adevărat – Ferris habar n-avea despre ce vorbea Hoffman.

— O s-o manevrăm. O s-o influențăm. O să ne folosim de ea.

— Îmi pare rău, dar dacă asta înseamnă să-l tragem în piept pe Hani, nu-s de acord.

Hoffman a zâmbit.

— Mă emoționează simpatia ta pentru amicul nostru iordanian. Dar o să vezi despre ce-i vorba. Îl putem manevra pe Hani controlând informațiile pe care le obține, astfel încât să vadă exact ce vrem noi să vadă. E simplu! De fapt, nu e simplu, e al dracului de complicat. Dar ideea e simplă. Crede-mă, la sfârșit o să ne fie recunoscător.

— Dar e agentul lui Hani. Îl poate folosi așa cum vrea. Iar noi habar n-avem ce face Hani cu el.

— Aici te înșeli, tinere! Știm mai multe decât îți închipui. O să-ți divulg un secret. Mă rog, probabil că deja ai aflat, deși n-ar fi trebuit. Ce vreau să-ți spun e că, după unsprezece septembrie, am prins mult mai mulți membri Al Qaeda decât îți imaginezi. Am făcut multe chestii nasoale ca să-i obligăm să vorbească – chestii care indignează pe toată lumea, dar oricum mă doare fix în cur! Că tot veni vorba, îi suntem foarte recunoscători soției tale: ea a întocmit raportul care ne-a scos basma curată. Încă e soția ta, nu?

— Da, presupun că da. Într-un fel, suntem despărțiți. De distanță.

— În fine. Ce vreau să-ți spun e că deținem multe informații despre nenorociții ăștia. Știm care urăște pe care și cine plătește pe cine. Știm care crede că a fost prost plătit și cine i-o trage „nevestei temporare” a altuia. Cunoaștem rivalitățile dintre ei și știm unde trebuie să stârnim îndoieli. Îi manevrăm cu ajutorul unor fire invizibile pe indivizii ăștia, pentru că știm foarte multe despre ei, iar ei habar n-au cât știm de fapt. Nici măcar nu știu pe cine am reușit să prindem. Nu știu dacă Abdul-Rahman din Abu Dhabi a fost capturat sau a renunțat, dacă a acceptat o ofertă mai bună sau a hotărât că a venit momentul să stea cu burta la soare. Nenorociții ăștia primesc întruna e-mailuri de la oameni pe care își închipuie că i-am prins, însă nu sunt *siguri*. Asta-i toată șmecheria. Și de-aia putem să punem la cale anumite *înșelătorii*. Hopa! Am zis-o! Niciodată n-am fost foarte

buni la chestii dintr-astea de mare rafinament, dar știi ceva? Devenim din ce în ce mai buni. Și în felul ăsta o să ajungem în cele din urmă la știi tu cine.

— La Suleiman?

— Amin, fratele meu! E cazul tău – piciorul ciuruit o dovedește din plin. Iar Hani urmărește același lucru. Noi doar o să-i dăm o mână de ajutor.

Ferris a tăcut o clipă, gândindu-se la ce-i spusese directorul departamentului. Din tot acel șuvoi de vorbe, reieșea că Hoffman voia să-l înșele pe Hani. Lui Ferris i se părea o idee proastă.

— Tu ești șeful. Dar dacă ți-ai propus să-i joci feste lui Hani, sfatul meu e să te lași păgubaș. În momentul ăsta, avem nevoie de prietenii noștri. După Rotterdam și Milano, sigur o să urmeze alte atentate. Mi se pare o greșeală că vrei să-l tragi pe sfoară. În partea asta a lumii, trebuie să ai încredere în oameni, altminteri n-ajungi nicăieri.

— Fals! În partea asta a lumii, nu poți să ai încredere în nimeni, pentru că toată lumea minte. Chiar și Hani, prietenul nostru. Îmi pare rău, dar asta e realitatea. Am luptat în Corpul de Cămile mult mai mult decât tine. Și ai dreptate – eu sunt șeful.

Ferris a dat din cap în semn de resemnare.

— O să-i sară dracii când o să afle. Și toate or să se spargă în capul meu. Iar apoi Hani o să mă înlăture la fel ca pe predecesorul meu.

— Păi, dacă o să afle, normal că o să-i sară dracii. Dar n-o să afle, pentru că n-o să-i spunem nimic, nu-i așa? America plătește facturile operațiunilor de aici, așa că mi se pare normal să facem ce vrem. Și încă ceva: nu există nicio asemănare între tine și Francis Alderson.

De câteva luni, Ferris tot voia să-l întrebe pe Hoffman despre predecesorul lui la Amman, dar abia în momentul acela i s-a ivit ocazia.

— De ce l-au declarat persona non grata pe Francis? Nu mi-a spus nimeni până acum. N-am găsit nimic în dosare și nimeni de la Departamentul pentru Orientul Apropiat nu vrea să-mi spună ce s-a întâmplat. Deci, ce-a făcut?

— Hm, hm, hm…

Hoffman a închis ochii și a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Pentru binele tău, n-o să-ți spun.

— De ce? Ce-a făcut? I-a tras-o soției cuiva?

— Ce să-ți spun! Toți iordanienii fac asta. Mi-ar fi părut bine dacă ar fi fost vorba doar de așa ceva.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Întreabă-l pe Hani!

— N-o să-mi spună.

Hoffman i-a zâmbit, apoi și-a împins scaunul în spate și s-a ridicat să plece.

— Ăsta e un semn bun.

— Zău? Hai să-ți spun care e bănuiala mea cea mai sumbră, care nu se bazează pe nicio informație. Mă tem că Hani s-a descotorosit de Alderson numai ca să vin eu la conducerea centrului din Amman. Pentru că-s tânăr și n-am multă experiență, s-a gândit că mă poate manipula, așa că a scornit ceva nasol despre Alderson. Și m-a luat cu el la Berlin tocmai ca să capete o influență mai mare asupra mea.

— Ești paranoic, băiete! E o trăsătură care te poate ajuta uneori, dar în cazul ăsta bați câmpii. Hani n-a fost nevoit să scornească nimic despre Alderson. Crede-mă!

— Atunci ce-a făcut Francis? Haide, vreau să știu! Trebui să știu!

Hoffman s-a scărpinat în cap și a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Bine. O să-ți spun, dar numai ca să nu-ți mai treacă prin cap tot felul de aiureli. Năzbâtia pe care a făcut-o Francis Alderson a fost că a încercat să-l recruteze pe unul dintre adjuncții lui Hani. Se împrietenise cu el și începuse să-l invite la masă. Tipul părea numai bun de recrutat, așa că Francis a încercat. Bineînțeles că i-a oferit niște bani. Facem asta în fiecare zi într-un loc sau altul din lumea asta. Lui Hani i-a sărit țandăra când a aflat. A zis că am profitat de încrederea lui. Am încercat să mușamalizăm totul. Francis a spus că banii erau pentru operația pe care puștiul individului trebuia s-o facă în America. Dar Hani și-a dat seama că era o abureală. Ne prinsese cu mâța-n sac. Așa că l-a declarat persona non grata pe Francis.

— Iar mesajul lui era: nu vă jucați cu mine!

— Exact!

— Iar acum ne jucăm cu el.

— Dumnezeule! Calmează-te, Roger! Acordă-mi puțină încredere! Și ți-am mai zis: până la urmă, o să ne fie recunoscător.

•

Hoffman și Ferris i-au făcut o vizită lui Hani în dimineața următoare. Șeful serviciului secret iordanian era foarte șarmant în ziua aceea. Anume pentru vizita distinsului musafir, Hani se îmbrăcase într-un costum închis la culoare și își pusese cravată, dar după numai câteva minute de conversație, cravata îi era slăbită, iar haina îi atârna pe speteaza scaunului. Judecând după felul în care se luau peste picior, ai fi zis că se cunoșteau de multă vreme. Hoffman a glumit pe seama unei anume Fifi, o femeie care părea să fi fost implicată într-una dintre primele lor operațiuni comune. „O minune a naturii", a spus Hoffman, făcându-i cu ochiul lui Ferris, care habar n-avea la ce înzestrare naturală făcea aluzie.

Când Hoffman i-a oferit lui Hani un trabuc, iordanianul și-a scos propria-i cutie de trabucuri și a insistat ca musafirul său să ia unul. Și-au aprins trabucurile ieftine și au început să pufăie cu un aer satisfăcut, povestindu-și întâmplări petrecute în timpul ultimelor operațiuni. Dar Ferris știa că, atât pentru unul, cât și pentru celălalt, atitudinea prietenoasă era o tactică de amânare a discuției despre problema care îl făcuse pe Hoffman să vină tocmai de la Washington. Hani n-a adus vorba despre operațiunea de la Berlin. Poate pentru că era foarte politicos. Sau poate că voia să-l oblige pe american să deschidă el discuția în legătură cu acel subiect, ceea ce Hoffman a și făcut în cele din urmă.

— Hani, poate că ar trebui să vorbim pe șleau. Știu că ești un om ocupat și că probabil te așteaptă regele.

— Cum vrei. Știu că americanilor le place să vorbească pe șleau.

Într-adevăr, din tonul lui Hani reieșea că, forțându-l pe Hoffman să deschidă subiectul, obținuse o victorie.

— Vrei să vorbim despre Berlin, desigur. Presupun că domnul Ferris ți-a dat toate detaliile.

— Da, mi-a povestit cum a fost. Trebuie să recunosc: e al naibii de bine că ai reușit să-l identifici și să-l urmărești pe individul ăla. E o operațiune de nota zece! De nota zece! Dar trebuie să-ți spun că sunt un pic nemulțumit.

— De ce ești nemulțumit, Ed? a întrebat iordanianul pe un ton preocupat și de nepătruns.

— Pentru că nu sunt implicat mai mult în operațiune. Vreau să te ajut să-l folosești cât mai bine pe Mustafa Karami, băiatul de la Berlin. Vreau să aflu dacă nu cumva am putea să-l infiltrăm chiar în inima rețelei care

organizează atentatele cu mașini-capcană din Europa. Pentru noi, prietene, e o chestiune de viață și de moarte. Indivizii ăștia vor să omoare americani. De aceea te rog să faci o favoare Statelor Unite, anume să conducem această operațiune împreună.

Hani a tăcut vreo cinci secunde. Nu-i făcea plăcere să-l dezamăgească pe Hoffman.

— Îmi pare rău, Ed, a spus el în cele din urmă. Așa ceva e imposibil. Știi mai bine decât oricine că de fapt nu există operațiuni comune. Întotdeauna există o parte care știe mai mult și una care știe mai puțin. Așa că lasă-mă să conduc singur. Îmi cunosc meseria. Te-am dezamăgit eu vreodată?

— Nu, e prima oară. Și nu-mi place. Vrem să te ajutăm să-ți conduci operațiunea. Putem să aducem o contribuție importantă la cazul ăsta. Întâmplarea face să știm foarte multe despre Karami. Agenția pentru Securitate Națională îl supraveghează de multă vreme.

Hoffman a scos din servietă un dosar roșu, pe care se vedea un șir de cuvinte-cheie, și l-a pus pe birou.

— Vreau ca operațiunea aceasta să fie un succes. Dar problema e că n-o să-ți dau informațiile pe care le am decât dacă o să conducem împreună.

Hani s-a uita la dosar, apoi la Hoffman. Ferris a înțeles că în interiorul său se dădea o luptă.

— Îmi pare rău, Ed. Nu pot să te duc cu preșul. Ți-aș putea spune că vom conduce împreună operațiunea, numai ca să te fac să te simți mai bine, dar n-ar fi adevărat. Noi l-am găsit și l-am recrutat pe Karami, așa că tot noi o să-l folosim. O să-ți spunem tot ce aflăm. Îmi pare rău, dar numai în condițiile astea vom putea colabora.

Hoffman s-a încruntat. S-a uitat la Ferris, ca și cum ar fi vrut să hotărască dacă să-i ceară să iasă din cameră, apoi s-a întors către gazdă.

— Nu mi-ar plăcea deloc să-l rog pe președintele Statelor Unite să-l sune pe Maiestatea Sa și să i se plângă de situația asta. Suntem aliați. De aceea Congresul este dispus să aprobe virarea în secret a banilor care acoperă cea mai mare parte a cheltuielilor necesare pentru operațiunile voastre. Banii ăia sunt folosiți și pentru alte activități, ca să le zic așa, ale guvernului iordanian. Să știi că nu mi-ar plăcea deloc. Dar îmi faci viața grea, Hani. Mă pui într-o situație de căcat. Și nu-mi place deloc!

— Nu mă amenința, prietene! i-a retezat-o scurt iordanianul.

Tonul lui, care de obicei era foarte cuviincios, devenise aspru.

— Să nu mă mai ameninți niciodată, Ed, că n-o să-ți meargă! Regele n-o să permită așa ceva! Și nici eu! Mai degrabă renunțăm la toți banii voștri decât să vă închipuiți că ne puteți cumpăra cu câteva sute de milioane de dolari. L-am avertizat deja pe domnul Ferris, subordonatul tău cel tânăr, și mi-am închipuit că ți-a spus.

— Roger m-a sfătuit să nu-ți cer să conducem operațiunea asta împreună. Mi-a spus că o să te enervezi și a avut dreptate. Dar eu tot vreau să controlez operațiunea într-o oarecare măsură.

Hani a dat din cap.

— N-ai s-o controlezi deloc! I-am spus și domnului Ferris că operațiunea e complicată și necesită mult timp. Dacă încercăm s-o grăbim ca să punem mâna pe potul cel mare, n-o să ne alegem cu nimic. De-aia trebuie să ai răbdare.

— Știu că e complicat! Doar nu-s cretin, a spus Hoffman, lovind ușor cu mâna dosarul de carton din fața sa. Am citit transcrierile convorbirilor telefonice pe care le-a interceptat Agenția pentru Securitate Națională.

Apoi a zâmbit.

— Ar fi bine să le citești și tu.

Hani s-a uitat încă o dată la dosar.

— Aș vrea să le citesc.

Adevăratul atu al Americii în lumea serviciilor secrete nu erau nici banii, nici agenții secreți, ci capacitatea de a intercepta aproape orice convorbire de pe lumea asta.

— Cât de valoroase sunt interceptările? a întrebat iordanianul.

— Foarte valoroase! Din ele reiese că, în ultimele șase luni, Mustafa Karami s-a aflat în legătură cu Hussein Amary, un lider Al Qaeda din Indonezia. Am auzit de el de la singaporezi. Ți-e cunoscut?

— Amary? a rostit Hani, apoi s-a gândit câteva clipe. Nu, nu cred.

— Păi, ar fi trebuit. După părerea noastră, Amary e foarte periculos. Se află în legătură cu cel care plănuiește atacurile cu mașini-capcană din Europa. Noi îi spunem Suleiman. Iar dacă Amary ține legătura și cu Mustafa Karami, înseamnă că omul tău de la Berlin e mult mai implicat în plănuirea operațiunilor decât îți închipui tu.

— Foarte interesant!

Hani părea descumpănit.

— Mda, nu-i așa?

— Îmi poți da transcrierile convorbirilor? S-ar putea să ne fie de ajutor. După cum ai spus, avem același dușman.

— Și mie ce-mi iese?

— Ce ți-am spus mai înainte: o să-ți pun la dispoziție informațiile pe care le obținem. Cert e că dacă am dispune de mai multe informații, operațiunea ar avea mai mult succes, iar tu ai obține mai mult de pe urma ei. Dacă pe parcursul desfășurării operațiunii se va ivi ocazia să colaborăm la planificarea ei, n-o să mă opun. Iar Maiestatea Sa nu cred c-o să aibă nimic împotrivă. Și vom fi foarte recunoscători Statelor Unite pentru ajutorul acordat.

Hoffman a luat dosarul de pe birou. Ferris nu-și putea da seama dacă avea să-l pună la loc în servietă. Dar, după câteva secunde, i l-a dat lui Hani.

— Îmi place de tine. Joci tare!

— *Ahlan wa sahlan*, a spus Hani. Întotdeauna ești binevenit la noi.

— Să nu mă tragi în piept!

— Dragă Ed, suntem aliați. Avem un dușman comun. Trebuie să ne purtăm respectuos unul față de celălalt.

Iordanianul strângea dosarul în mână de parcă l-ar fi obținut cu prețul unei lupte. Și-au dat mâna, au mai discutat o vreme și, în cele din urmă, americanii au plecat.

•

Hoffman și Ferris n-au vorbit deloc nici pe drumul de întoarcere la ambasadă, nici când au străbătut coridoarele. Au început să discute abia când au ajuns în incinta izolată a sălii de ședințe.

— Cum de-ai reușit? La sfârșitul discuției, ajunsese să-ți cerșească lucrul pe care ai venit tocmai de la Washington ca să i-l dai.

— A fost ușor. N-a trebuit decât să-l manipulez fără niciun fel de scrupul. Întotdeauna m-am priceput.

— Interceptările erau adevărate?

— Mai mult sau mai puțin. N-avem niciun dubiu că Amary și Karami comunicau. Îmi aduc aminte că au luat legătura pentru prima oară la puțină vreme după ce iordanienii au început să supravegheze apartamentul de la Berlin al lui Karami.

— De unde știați voi, cei de la agenție, că îl supravegheau?

— Nu suntem chiar atât de proști. Mă rog, cel puțin eu nu sunt. Nemților nu le place ca pe teritoriul lor să se desfășoare nicio operațiune fără acordul

lor. Așa că, atunci când au observat că se întâmplă ceva, ne-au anunțat.

— Hani crede că nemții habar n-au de operațiunea lui.

— Asta e una dintre greșelile lui. Când se află pe teritoriul lui, e genial, dar tocmai din cauza asta e nițel cam încrezut când acționează în altă parte. Îmi pare rău că trebuie să spun.

Ferris se scărpina în cap. Încă încerca să înțeleagă cum anume se legau lucrurile pe care i le spunea Hoffman.

— Cine a inițiat convorbirile dintre Amary și Karami?

— Amary, evident!

— De ce e atât de evident?

Hoffman l-a tras pe Ferris lângă el. Îi era teamă că le-ar fi putut fi ascultată conversația chiar și în sala de ședințe izolată.

— Pentru că Amary e omul nostru, i-a șoptit Hoffman. Ăsta e șpilul – e omul nostru! Iar mulțumită operațiunii lui Hani o să reușească să se infiltreze în Al Qaeda. Iordanienii or să-l pună în legătură cu rețeaua, iar apoi o să înceapă distracția.

— Grozav! E un plan excelent! Mă rog, exceptând faptul că trebuie să-i păcălim pe iordanieni.

— E absolut necesar. Am încercat să fiu rezonabil: i-am propus să conducem operațiunea împreună, dar prietenul tău Hani m-a refuzat. N-ar fi trebuit, dar m-a refuzat. Așa că acum o să procedăm altfel. N-a fost nevoie să-l conving să ia interceptările alea – pur și simplu a înhățat dosarul. În orice caz, iordanienii or să iasă foarte bine din afacere. O să fie cea mai importantă operațiune din cariera lui Hani. Și din cariera ta. Așteaptă și-ai să vezi. Trebuie să înțelegi că America se află în război, iar regulile s-au schimbat.

— Așa îmi spune întruna și nevastă-mea.

— Are dreptate. Luptăm împotriva unui dușman nemilos și nu ne mai putem bizui pe bunăvoința prietenilor noștri. Nu mai putem sta în baza unor iordanieni geniali. America poartă propriul ei război, ceea ce înseamnă că trebuie să organizăm propriile noastre operațiuni împotriva teroriștilor din Al Qaeda. N-avem de ales. Dacă așteptăm, or să moară oameni.

— Sper ca planul să meargă, a spus Ferris, închizând ochii.

— O să meargă. E o operațiune bine gândită. Și dacă n-o să meargă, o să încercăm altceva. Așa e în război – trebuie să improvizezi! Așa că, dragul

meu, nu-ți mai face griji și dă o mână de ajutor! Mă bazez pe tine! Pot să mă bazez pe tine?

— Bineînțeles! Poți să ai încredere totală! Și să știi că nu-mi fac griji, ci mă gândesc la anumite lucruri: arabii sunt diferiți de noi.

— Atunci nu te gândi prea mult, că o să te consumi nervos! i-a spus Hoffman, punându-și mâna cărnoasă pe umărul lui. Adu o sticlă de whisky și niște gheață. Trebuie să mă îmbăt rău de tot, ca să mă ia somnul în avion.

— Pleci la Washington în seara asta?

— Îhî! I-am promis lui Ethel că o duc la un spectacol mâine seară. La *Regele Leu*. Îți spun cinstit că nu înțeleg cum vine chestia! Cum să transformi un film de desene animate într-un spectacol pe Broadway? Dar Ethel vrea să meargă, iar eu o să mă conformez.

Ferris era încântat de ideea că Hoffman era ținut sub papuc de o soție pe nume Ethel. Și-a amintit nu de soția lui, ci de Alice, și s-a gândit că i-ar fi plăcut să o ducă la un musical de pe Broadway, sau la un film, sau într-un loc în care ar fi putut uita că, în ținutul acela plin de dealuri aride și prăfoase, duceau o viață pe muchie de cuțit. Ferris a plecat să aducă o sticlă de whisky, iar Hoffman a rămas în sala de ședințe, zâmbind împăcat – semăna cu un anti-Buda.

• Capitolul 9 •

AMMAN

Alice Melville a plecat la Boston pentru înmormântarea mătușii ei. Ferris a condus-o la aeroport. Era îmbrăcată cu o fustă largă verde-deschis și o bluză albă. Își prinsese părul cu o panglică, iar singurul lucru care îi lipsea era o agrafă.

— Ce-i cu înfățișarea asta de fată cuminte?

Era o latură a ei pe care o vedea pentru prima oară.

— Nu vreau s-o sperii pe mama. E de acord ca eu să lucrez în Iordania, numai pentru că regele a învățat la Deerfield.

Alice ținuse foarte mult la mătușa ei, o avocată curajoasă, foarte implicată în viața societății civile, care o încurajase să meargă în Iordania atunci când toți cei din jurul ei o socoteau nebună. Chiar în seara când a ajuns în America, Alice i-a trimis lui Ferris un e-mail în care a adăugat și următorul lucru: „Mătușa Edith era și mai nebună decât mine.” În primele zile, i-a trimis câteva mesaje caraghioase – unul dintre ele conținea un filmuleț de desene animate de pe internet, în care Statele Unite îl scoteau din sărite pe Bin Laden asaltându-l cu telefoane promoționale. Apoi nu i-a mai scris. Desigur, era foarte ocupată, sau foarte afectată de moartea mătușii. Sau poate că, odată întoarsă acasă, unde se simțea în siguranță, uitase cu totul de el.

Ferris s-a adâncit în muncă. Vizita lui Hoffman fusese un adevărat șoc pentru el – îi adusese aminte că lucra într-o branșă în care orice acțiune era permisă, atâta vreme cât dădea roade. Se întreba dacă folosea într-adevăr la maximum mijloacele pe care le avea la îndemână pentru a pătrunde în rețeaua lui Suleiman. De fapt, nu dispunea decât de adresa casei conspirative în care agenții lui Suleiman îl recrutaseră pe Nizar, bietul irakian care fusese omorât la mai puțin de douăzeci și patru de ore după întâlnirea cu Ferris. Era o vilă situată la marginea de sud a orașului, în cartierul Jebel Al-Akhthar. Din momentul în care făcuse rost de adresă agenția o supraveghea încontinuu. Pusese la cale o misiune prin care

reușise să se conecteze la linia telefonică a vilei și adunase o mulțime de informații despre familia iordaniană care locuia acolo, încercând să găsească legături între membrii ei și agenții Al Qaeda. Dar încă nu ieșise nimic la iveală.

Era o casă simplă, construită din bolțari și înconjurată de un zid murdar, ridicat din cărămizi. Proprietarul ei era un iordanian puțin trecut de șaizeci de ani, pe nume Ibrahim Alousi, care lucrase pentru o firmă de construcții arabă din Kuweit și se pensionase de puțină vreme. Cei doi fii ai săi erau ingineri și lucrau pentru filiala din Iordania a aceleiași companii, iar soțiile și copii lor trăiau cu toții în acea vilă. Toți erau musulmani practicanți. Se sculau în zori pentru rugăciunile de dimineață și mergeau aproape în fiecare vineri la moschee, dar nu păreau să aibă vreo legătură cu grupurile salafiste[9] din Iordania. Oamenii lui Ferris au supravegheat vila cu răbdare și s-au ținut după membrii familiei, dar n-au găsit niciun indiciu care să ateste vreo legătură între ei și rețeaua lui Suleiman. Poate că familia Alousi era foarte precaută, dar în cele din urmă șeful de operațiuni de la Departamentul pentru Orientul Apropiat îl sfătuise să pună capăt acelei operațiuni de supraveghere – era scumpă și nu furniza nicio informație. Dar Ferris nu voia să renunțe la singura lui pistă, pe care o obținuse cu prețul unor vieți omenești. Membrii familiei Alousi aveau un aer atât de nevinovat, încât lui Ferris i se păreau suspecți.

Așa că a hotărât că venise timpul să treacă la acțiune. Așteptase destul ca oamenii din rețeaua lui Suleiman să-și trădeze prezența într-un fel sau altul. Venise momentul să-i provoace. Avea să arunce o momeală – o provocare irezistibilă – membrilor familiei Alousi, ca să vadă cum aveau să reacționeze. Și întâmplarea făcea să aibă la îndemână exact momeala de care avea nevoie ca să-și ademenească prada. Francis Alderson, predecesorul său, recrutase un tânăr palestinian pe nume Ayman, care se refugiase din Jenin, un oraș din Cisiordania. Locuia la Amman și, la fel ca majoritatea palestinienilor, lucrul pe care și-l dorea cel mai mult era o viză pentru Statele Unite. Consulatul îl recomandase centrului CIA din Amman ca pe un posibil recrut, iar Alderson aprobase racolarea lui chiar înainte să fie dat afară. Deși în documentele centrului figura ca agent, nu i se atribuise încă nicio misiune. Ferris îi făcuse rost de una.

S-a întâlnit cu Ayman într-o cameră a hotelului Intercontinental, situat în apropierea Pasajului trei. În anii ’80, când Ambasada Statelor Unite se afla

peste drum, hotelul constituia inima vieții mondene, dar de ceva vreme nu mai era în centrul atenției. Când Ayman a ciocănit la ușa apartamentului de la unul dintre etajele superioare, Ferris era deja înăuntru și îl aștepta. Lumina puternică a soarelui se reflecta în apa piscinei de lângă hotel și pătrundea prin ferestre. După ochii larg deschiși ai tânărului, Ferris și-a dat seama că era camera cea mai luxoasă pe care o văzuse vreodată. Avea înfățișarea aspră a unui arab tânăr: mâini vânoase, față osoasă și ten plin de bube, acoperit în parte de o barbă țepoasă. Purta o tichie de rugăciune împletită din lână albă. Era omul pe care-l căuta.

I-a spus tânărului ce avea de făcut. Trebuia să meargă la casa din cartierul Jebel Al-Akhthar și să spună că voia să-l vadă pe unul dintre frații Alousi. Dacă nu era niciunul acasă, trebuia să întrebe când aveau să se întoarcă, iar apoi să meargă acolo încă o dată. Când avea să-l întâlnească pe unul dintre ei, trebuia să spună o singură propoziție: „Am un mesaj din partea lui Suleiman.” Când acela dintre fiii lui Alousi cu care ar fi reușit să stea de vorbă l-ar fi întrebat ce mesaj fusese însărcinat să transmită, Ayman trebuia să-i spună să meargă la o anumită adresă din Zarqa în ziua următoare, la ora șapte seara. Era o capcană: dacă familia ar fi avut vreo legătură cu rețeaua, atunci cu siguranță unul dintre membrii ei ar fi trebuit să meargă la acea adresă, fie și numai ca să verifice dacă mesajul era fals.

Când Ferris i-a repetat instrucțiunile, Ayman părea neliniștit. A încercat să-l încurajeze. I-a spus că dacă avea să îndeplinească așa cum trebuia misiunea, urma să primească viza pentru Statele Unite, dar dacă avea să facă vreo greșeală, ar fi încăput pe mâinile celor de la Departamentul General de Informații.

•

Casa familiei Alousi era construită în coasta unei coline abrupte. Avea două niveluri, iar barele de fier forjat ruginite care se vedeau pe acoperiș dădeau de înțeles că bătrânul Alousi intenționase să construiască nu un etaj, ci două, dar rămăsese fără bani. Pe străzile din apropiere, bărbați cu broboade și femei cărora nu li se vedeau decât ochii mergeau cu capetele plecate, fără să audă și fără să spună nimic. Vântul șuiera pe străzile prăfoase și desprindea pietricele de pe coastele colinei. Întrucât Ferris pusese un agent să supravegheze clădirea, putea urmări pe monitorul său tot ce se întâmpla. Ayman s-a apropiat de ușa casei și a vorbit mai întâi cu o femeie. Apoi a apărut bătrânul Alousi, iar Ferris a clătinat din cap, crezând

că băieții lui erau plecați. Dar, în cele din urmă, a apărut în prag unul dintre ei, îmbrăcat cu un trening bleumarin. S-a uitat precaut la Ayman, apoi l-a invitat în casă.

Ayman a rămas înăuntru aproape o oră. Ferris nu-și putea da seama dacă era de bine sau de rău. Într-o oră, familia Alousi îi putea pune suficiente întrebări cât să iasă la iveală că identitatea sumară pe care o construise Alderson pentru tânărul său agent nu era decât o născocire. Dar când Ferris l-a chestionat în noaptea aceea, Ayman i-a spus că în ora pe care o petrecuse înăuntru nu se întâmplase nimic important. Mai exact, nu se întâmplase nimic. Transmisese mesajul așa cum îi ceruse Ferris. Spusese că avea un mesaj de la Suleiman. Îl întrebaseră cum era posibil să primească un mesaj de la Suleiman, din moment ce nu cunoșteau niciun Suleiman. Spuseseră că probabil era o greșeală. Ferris l-a întrebat de ce stătuse atât de mult, din moment ce nu înțeleseseră mesajul, iar Ayman i-a spus că, din politețe, îl serviseră cu ceai și cafea, apoi îl întrebaseră despre familia lui din Jenin și despre prietenii lui. Îl întrebaseră și dacă fusese arestat vreodată de israelieni. Ayman era bucuros că-și îndeplinise misiunea, oricare ar fi fost ea. Voia să afle când urma să obțină viza, iar Ferris i-a spus că avea să dureze câteva săptămâni, cel mult o lună.

•

Trei zile mai târziu, Departamentul General de Informații a descoperit cadavrul lui Ayman îngrămădit într-o ladă de gunoi amplasată în apropierea adresei din Zarqa unde ar fi trebuit să aibă loc întâlnirea. Limba îi fusese smulsă, iar în locul ei se vedea un ciot acoperit cu sânge închegat. Cadavrul avea și alte semne de tortură: coaste rupte și degete lipsă. Unul dintre asistenții lui Hani îi adusese pozele la ambasadă într-un plic înăuntrul căruia se afla și un bilețel cu următoarea însemnare: „Pentru informarea dumneavoastră.” Deci iordanienii știau că luase legătura cu Ayman. S-a străduit să se uite la fotografii. Îi era foarte îndatorat bietului băiat.

Ferris l-a sunat pe adjunctul lui Hani și i-a spus că avea nevoie de o favoare. I-a dat adresa familiei Alousi din Jebel Al-Akhthar, cerându-i să facă de urgență o descindere și să-i aresteze pe toți cei care locuiau acolo. I-a spus că avea să-i explice totul mai târziu. Echipa DGI a ajuns acolo într-o oră, dar n-a găsit pe nimeni. Toți membrii familiei Alousi plecaseră în mare grabă, părăsind casa noaptea, pe drumul din spate. Aruncaseră câteva haine în valize și dispăruseră în întuneric. Adjunctul lui Hani l-a sunat pe

Ferris și i-a spus că DGI va încerca să pună mâna pe familia Alousi. Dar Ferris bănuia că toți membrii ei trecuseră deja granița – se aflau la Damasc, la Riad sau poate la Fallujah.

Momeala lui Ferris funcționase – vila era într-adevăr o casă conspirativă. Dar totul se dusese de râpă. Toate informațiile pe care le obținuseră mulțumită supravegherii continue erau inutile. Hani nu sunase, iar Ferris se simțea ușurat, pentru că nu fusese nevoit să-i explice cum ajunsese tânărul din Jenin în lada de gunoi. Învățase ceva din acea operațiune, anume că infiltrarea în rețeaua dușmanului era mai dificilă decât își închipuise. Se afla în fața unui zid și niciuna dintre cărămizi nu era slăbită. Poate că Hoffman avea dreptate. Poate că singurul mijloc prin care putea pătrunde în rețea era înșelătoria, dar nu-și putea da seama cum anume ar fi putut să-și înșele dușmanul.

•

Ferris aștepta ca Alice să se întoarcă. Ura partea birocratică a muncii sale. Pentru absolut orice lucru era nevoie de rapoarte, aprobări și mesaje telegrafice semnate cu nume de cod, cărora ofițerii CIA le spuneau „nume ridicole”. Numele lui de cod era Hanford J. Sloane. Dacă ar fi vrut, ar fi putut inventa la adăpostul acelui pseudonim o puzderie de operațiuni și recrutări fictive. Dar lui Ferris chiar îi plăcea spionajul. În schimb, hârțoagele îl plictiseau la culme.

Monotonia de la birou a fost întreruptă de o telegramă secretă primită de la Andy Cohen, cel mai bun prieten al lui de la Fermă, al cărui „nume ridicol” era Everett M. Farcas. Înainte să intre în CIA, Cohen era înscris la un doctorat în sinologie și, la fel ca Ferris, suferea de plictiseală în stadiu terminal. Era înalt și avea un barbișon compus din câteva fire subțiri. La început, instructorii îl puseseră să și-l radă, dar apoi Cohen îl lăsase din nou să crească. Îi plăcea să ironizeze tot și pe toată lumea. Spre deosebire de Ferris, care știa de la tatăl său cât de banală putea fi munca în agenție, Cohen își imaginase că lumea spionajului e plină de bărbați ca Pierce Brosnan și de femei ca Sharon Stone. Când dăduse de instructorii de la Fermă, bondoci și trecuți de patruzeci de ani, îi șoptise lui Ferris: „E o glumă, nu?” Viața pe care o dusese în tabăra de antrenament i-a dat de înțeles că situația din CIA era nasoală. În noaptea dinaintea absolvirii stagiului, îi spusese: „Știi ceva, oamenii ăștia-s niște *ratați*.” Dar a rămas în

agenție și îi trimitea regulat rapoarte despre incompetența și prostia colegilor săi.

Primul său post în străinătate a fost la Taiwan, unde a ignorat avertismentul pe care i-l dăduse șeful centrului CIA și a recrutat agenți taiwanezi. Ca pedeapsă pentru inițiativa lui inadmisibilă, i s-a dat un post la Corpul de Control al Cadrelor de la sediul central. Creat la începutul anilor ’90, cu scopul de a reduce cheltuielile inutile și birocrația, CCC devenise un fel de manufactură, care oferea locuri de muncă pentru zeci de ofițeri de recrutare transformați în scriptologi. Corpul examina activitatea agenților și, dacă era cazul, îi disponibiliza pe cei care nu mai erau utili. Întrucât lui Cohen i se părea că toți agenții erau inutili, ar fi vrut să-i concedieze în bloc, dar nu-i plăcea deloc să care de colo-colo hârțoage și să purice dosarele de activitate ale agenților. Așa că lucra cât mai puțin posibil, iar în timpul care-i rămânea făcea schimb valutar de pe contul pe care și-l deschisese la E*Trade și scria diatribe pe care i le trimitea lui Ferris.

Ultima lui epistolă începea astfel:

> *Colegii mei de la CCC sunt proști* bâtă, *Roger*! *Mă înspăimântă*! *La CCA au ajuns toți indivizii de la Fermă care erau atât de neghiobi*, *încât nici nu știau să citească o hartă. Înfricoșător e că ăștia decid care agenți merită să fie păstrați. Zău că e incredibil*! *Tipul din biroul de alături e un mormon din Salt Lake pe care îl cheamă Stan. Ieri mi-a spus că unul dintre ofițerii de recrutare ar trebui dat afară pentru că a recunoscut la testul cu detectorul de minciuni că*, *atunci când era mic și locuia la o fermă din Nebraska*, *a făcut sex cu o oaie. O chestie ridicolă*, *nu*? *Dar Stan s-a supărat rău de tot. A zis că individul reprezintă un risc pentru agenție. Ce-o fi fost în capul lui*? *Că o să-l șantajeze oaia*? *Îți vine să crezi*? *Și să-ți mai zic una tare*! *Îl mai ții minte pe Aaron Fink*, *de la cursul de supraviețuire și autoapărare*? *Ei bine*, *Stan crede că recrutările pe care le face Fink în Lima sunt fictive*, *pentru că majoritatea recruților au nume evreiești. Doamne ferește*! *E limpede că Fink e evreu*, *dar oare Stan își închipuie că îi recruta pe indivizii ăia la ordinele baronului Rothschild*? *Te apucă groaza*! *Așa că m-am uitat pe lista agenților lui Aaron și am văzut că pe cei mai mulți îi chema*

Sanchez sau Ruiz – nume spaniolești cât se poate de obișnuite nu Schickelgruber sau Gottbaum, pentru numele lui Dumnezeu! Așa că i-am spus lui Stan: „Prietene, cred că nu prea ai nimerit-o! Astea nu-s nume evreiești și, chiar dacă ar fi, unde dracului vezi tu problema?" Iar Stan îmi zice: „S-ar putea ca numele să fi fost schimbate." Mânca-ți-aș! Care va să zică ăștia-s oamenii cu care am de-a face! Nu-s doar tâmpiți, ci tâmpiți antisemiți în toată regula! Zău așa, agenția se duce de râpă! Să nu te întorci! Rămâi pe teren cât de mult poți, apoi scoate la înaintare piciorul ăla paradit și pensionează-te pe caz de boală. Eu o să mă angajez la Fox News, ca să dau nas în nas cu realitatea! Cu drag, Everett M. Farcas.

Ferris i-a trimis un răspuns scurt, de care a atașat și câteva glume pe care le găsise pe internet. Cohen avea dreptate. Mulți dintre angajații agenției erau de o incompetență ridicolă. Dar Ferris nu era incompetent, iar Hoffman cu atât mai puțin, așa că avea să uite de toți ceilalți și să-și vadă de treabă.

•

Ca să se mai destindă, Ferris s-a dus la biblioteca de la Consiliul Britanic. Unul dintre hobby-urile lui era să citească despre operațiunile de spionaj din cel de-al Doilea Război Mondial. Citise aproape toate cărțile care se scriseseră vreodată despre moșia Bletchley[10], despre tehnica de spionaj a britanicilor și despre stratagemele prin care îi păcăleau pe nemți, manipulându-le agenții prinși în Marea Britanie. Ferris știa că britanicii se aflaseră la un pas de a pierde războiul. Retragerea de la Dunkerque fusese un dezastru, iar bombardamentele aeriene ale nemților le provocaseră mari pierderi. Dușmanii lor erau mai puternici și mai feroce. Singurul avantaj al britanicilor era că se pricepeau la dezlegat enigme. Ferris lua cărți de pe rafturi și spera să găsească ceva care să-l îmbărbăteze sau măcar să-l distragă de la munca sa.

•

La o săptămână după plecarea lui Alice, Ferris se afla în apartamentul său mare și gol și, ca de obicei, mânca singur. Geamurile zornăiau din pricina vântului de sfârșit de octombrie – o adiere rece și uscată care venea dinspre deșert și îl pătrundea pe Ferris până la oase. Era ziua în care Gretchen

obișnuia să-l sune. Dar conversația lor a fost mai plicticoasă decât de obicei. Ferris nu putea să vorbească despre muncă și nici nu știa despre ce altceva să discute cu ea. Vorbind șoptit și gutural, Gretchen i-a povestit lucrurile pe care voia să i le facă în pat, atunci când avea să se întoarcă. Ferris i-a cerut să înceteze, pentru că linia telefonică probabil că era urmărită, dar n-a reușit decât s-o excite și mai tare.

— Chestia asta nu-mi place deloc!

Se referea nu doar la discuția despre sex pe o linie telefonică urmărită, ci și la relația lor.

— Ești prost dispus, iubitule. Asta-i tot. Sună-mă când n-o să mai fi atât de *ursuz*.

„Recunoaște! și-a spus el când a închis telefonul. Ți-e dor de Alice.” Și mai era ceva: îi era teamă ca nu cumva Alice să-și fi pierdut interesul pentru el după ce se întorsese acasă și trăise printre studenții supradotați din Boston, acel centru universitar care reprezenta o mare pepinieră de talente. Viața lui părea o imagine în oglindă cât se poate de perversă. Era căsătorit cu Gretchen, pe care n-o iubea, și se îndrăgostise de Alice, dar îi era teamă că ea s-ar fi putut simți atrasă de alt bărbat.

•

Ferris era întins în pat și aștepta să-l ia somnul. Așa cum i se întâmpla uneori, și-a adus aminte de un episod din viața lui care îi rămăsese întipărit în memorie. Era vorba de un meci de lupte greco-romane pe care îl disputase pe vremea când se afla în ultimul an la liceul George Marshall din Fairfax. Conducea cu o diferență de puncte destul de mare și ar fi putut să câștige în cea de-a treia repriză. Deși adversarul său era epuizat, Ferris nu slăbea ritmul. Voia să-l pună la podea și să obțină o victorie categorică. Îl apucase de gât și îi trăgea cu putere brațul în jos, astfel încât să-l trântească pe spate. Băiatul a încercat să spună ceva, dar n-a reușit decât să scoată un geamăt. Apoi s-a auzit o trosnitură și un țipăt foarte ascuțit. Ferris și-a dat seama că-i rupsese mâna. Spectatorii au rămas uluiți și n-au scos niciun cuvânt în timp ce adversarul său a ieșit din ring bălăbănindu-se și ținându-se de încheietura mâinii rupte. Apoi au început să huiduiască. Unii dintre spectatori presimțiseră că avea să se întâmple ceva grav – își dăduseră seama că Ferris nu voia doar să-și învingă adversarul, ci să-l distrugă. Când se gândea la acel meci, își aducea foarte bine aminte mai ales momentul de

dinainte să audă trosnitura, când băiatul gemuse și încercase să-i spună să se oprească.

Ferris a închis ochii, încercând să alunge amintirea. Deși trăia cu ea de aproape douăzeci de ani, încă îl mâhnea. Nu violența în sine era problema, ci violența neintenționată – faptul că putea face rău cuiva fără să vrea. Apoi și-a îndepărtat gândul – dacă voia, își putea împiedica mintea să zăbovească asupra lucrurilor care-l deranjau – și în cele din urmă a adormit.

•

Alice s-a întors după zece zile și, imediat ce a aterizat la aeroportul Regina Alia, l-a sunat pe Ferris.

— Îmi pare rău, dar să știi că mi-a fost dor de tine, i-a spus, ca și cum și-ar fi recunoscut un defect de caracter. Cât am fost plecată, m-am gândit mult la tine, Roger. De fapt, tot timpul. De-aia nu te-am sunat: eram neliniștită.

— Da? Și mie mi-a fost dor de tine. O fi bine sau rău?

— Nu știu. Presupun că e de bine. Dar o să trebuiască să aflăm.

— Așa e! Când începem?

— Păi… a spus ea, făcând o pauză ca și cum s-ar fi gândit cu adevărat la problemă. De mâine seară. Ce zici? Trebuie să mă odihnesc. Bărbatul care a stat lângă mine în avion a sforăit toată noaptea, de la Boston până la Londra. Și, în plus, avea bromhidroză.

— La ce oră să vin să te iau?

— Nu prea îmi place să ne întâlnim în oraș. Spune-mi, știi să gătești?

— Oarecum. Nu foarte bine.

— Nu contează. Cumpără carne pentru friptură, câțiva cartofi și niște vin. N-o să avem nevoie de altceva. Ce zici? Și niște fasole verde, dacă găsești. Sau broccoli. Sau morcovi. E bine așa?

Ferris i-a promis că avea să se ocupe de cumpărături, iar când a închis telefonul era bucuros. Și-a petrecut cele douăzeci și patru de ore care au urmat așteptând cu plăcere momentul în care avea s-o revadă: se gândea nu doar la sex, ci mai ales la bucuria de a o avea din nou alături de el pe Alice – o apă azurie, nesfârșit de adâncă. I-a cerut menajerei să arunce ziarele vechi și toate resturile care se adunaseră prin casă, apoi a trimis-o să cumpere de mâncare și multe flori. A pus niște lumânări în dormitor, dar apoi s-a gândit că ar fi fost prea mult și le-a strâns.

Alice a întârziat jumătate de oră. Când a deschis ușa și s-a uitat la ea, Ferris a dat ușor din cap. Alice avea un chip luminos, pe care se putea citi nerăbdarea, iar părul ei blond părea că scânteia în întunericul albăstrui al nopții.

— Dumnezeule, cât de frumoasă ești!

— Lasă-mă să intru odată! Mi-e frig.

A intrat în apartament, l-a sărutat și a spus:

— Așteaptă puțin. Vrea să arunc o privire.

S-a plimbat singură prin tot apartamentul, uitându-se în fiecare cameră. A zăbovit puțin mai mult în dormitorul principal, ca să-l examineze cu atenție. Apoi s-a întors dând din cap.

— Mamă! Îmi închipui că ești mare mahăr! Apartamentul e enorm.

— E al ambasadei. Se presupune că angajații vin cu familiile, așa că apartamentele sunt destul de mari.

— Destul de mari? Ăsta e uriaș! Mă rog, n-o să mă apuc să-ți fac morală. N-o să-ți spun câte familii palestiniene nevoiașe ar putea locui în apartamentul ăsta. Așa că, haide, poartă-te ca o gazdă! Ce ai de băut?

— Vrei șampanie?

Alice a încuviințat din cap, iar Ferris a adus o sticlă de Dom Pérignon pe care o luase chiar în ziua aceea din stocul rămas după plecarea grabnică a lui Alderson. După ce s-a uitat la etichetă, Alice i-a spus:

— Șampania asta ar trebui să mă impresioneze? Dom Pérignon? Ei bine, trebuie să-ți spun că nu sunt impresionată. Femeile n-au încredere în bărbații care cumpără șampanie ieftină. Nu folosește la nimic. E ca și cum o femeie și-ar cumpăra lenjerie ieftină, înțelegi ce vreau să spun? Bineînțeles că nu.

Ferris a umplut două pahare pe care le-au băut repede, stând pe canapea, în timp ce Alice îi vorbea despre cum fusese acasă, despre părinții, frații și verii ei. Ferris a umplut paharele încă de două ori, iar ea vorbea mai departe. I-a spus că le povestise despre el celor de acasă, dar că nu-și dădea seama de ce. Tocmai de aceea se întorsese la Amman atât de dornică să-l vadă. Voia să înțeleagă de ce-i dusese dorul atât de mult.

Ferris s-a apropiat de ea și a luat-o pe după umeri. Alice s-a sprijinit de el, iar apoi s-a dat înapoi ca să se uite la el.

— Te cunosc, Roger. Crezi că nu știu nimic despre tine, dar te înșeli. Ești o fire deschisă, dar nu vorbești despre tine. Ești curajos, dar ți-e teamă

de ceva. Ți-e teamă că trebuie să ai grijă de tot. Dar nu-i așa. În noaptea asta, trebuie doar să stai cu mine.

Ferris nu i-a răspuns. I-a atins fața cu mâna, plimbându-și ușor degetele peste obrajii și buzele ei. I-a dat pe spate părul de pe frunte, care era foarte mătăsos și subțire, aproape la fel ca al copiilor. Apoi a tras-o spre el. Alice s-a încordat o clipă, apoi s-a destins, apropiindu-și gura de a lui. Ferris a sărutat-o blând, buzele lui abia atingându-le pe ale ei. Alice a deschis ușor gura, iar limbile li s-au atins. Ferris era excitat și s-a apropiat și mai mult de ea.

Ochii lui Alice s-au deschis larg, apoi s-au închis.

— Nu încă. Trebuie să-ți pregătesc cina.

A pregătit carnea, cartofii și fasolea neagră pe care le cumpărase menajera de la piață. În timp ce gătea, a cântat cu o voce surprinzător de bună *It's Raining Men.* Ferris s-a gândit că era cea mai dezinvoltă persoană pe care o întâlnise și a încercat să-și închipuie cum se comporta în pat o asemenea femeie.

Alice a surprins expresia ochilor săi.

— Deschide vinul! Fă-te util! a cerut ea, iar Ferris a început să caute tirbușonul.

Au luat cina pe terasa închisă.

— Stinge lumina! i-a cerut Alice.

Partea aceea a apartamentului nu dădea spre oraș, iar noaptea neagră ca smoala a deșertului te făcea să crezi că ai fi putut vedea toate stelele de pe cer.

— Ia-mă de mână.

— De ce? a întrebat Ferris, căruia îi era foame.

— Trebuie să spunem o rugăciune. Fii atent, Roger. Rugăciunea asta e folosită în familia mea de trei sute de ani. Vreau s-o spun pentru că e o seară specială. Trebuie s-o înveți și tu până la Ziua Recunoștinței, închide ochii. *Doamne*, *în paza Ta ne ții și ne miluiești cu binecuvântările Tale*, *iar inimile noastre pline de smerenie Ție Îți aduc mulțumire. Amin*! Zi amin!

— Amin!

Alice i-a strâns mâna, apoi i-a dat drumul. Ferris a deschis ochii și s-a uitat la ea. S-a simțit dintr-odată vinovat. Era atât de îndrăgostită și încrezătoare, iar el îi ascunsese ceva important – poate lucrul cel mai important. În timp ce mâncau, Alice i-a povestit despre zilele petrecute

acasă. A mâncat cu poftă friptura și cartofii, dar nu s-a atins de fasolea neagră. După ce a terminat, a dat farfuria la o parte și s-a uitat visător spre stele, apoi s-a întors către el. Și-a dat jos pantoful și a început să-și plimbe degetele pe gamba lui Ferris.

— Trebuie să-ți mărturisesc ceva, a spus Ferris cu stângăcie.

— Care-i problema? Nu-ți plac fetele? a chicotit ea.

— Nu, e ceva serios.

— Ah, bine. Despre ce-i vorba?

Ferris a dat ușor din cap.

— Nu știu cum să-ți spun. Mi-e jenă. Să știi că sunt căsătorit.

— *Știu*! Doamne, cât de fraieră mă crezi? a spus ea, făcând un gest cu capul.

— De unde știi? Doar nu ți-am spus nimic și nici n-am mai purtat verigheta de când te-am cunoscut.

— E evident! Un burlac ar fi încercat să sară pe mine chiar de la prima întâlnire. Dar tu ai fost mai răbdător. Mai matur. La fel ca un bărbat însurat. Asta pe de-o parte.

— Am vrut să sar pe tine atât la prima întâlnire, cât și la următoarele două.

— Nu-i vorba numai de asta. Ești ușor trist chiar și atunci când te simți bine, ca și cum ai avea nevoie de un lucru pe care o anumită persoană nu reușește să ți-l ofere. Nu e vorba de sex, ci de dragoste. Așa am reușit să-mi dau seama că ești însurat și că ai o căsnicie nefericită.

— Așa e. Am nevoie de dragoste. Și am o căsnicie nefericită.

Ferris a vrut să-i atingă mâna, dar Alice și-a retras-o.

— Unde mai pui că m-am și interesat.

— Cum adică te-ai interesat?

— Am întrebat pe cineva de la ambasadă. Una dintre secretarele voastre e înscrisă la un curs de yoga pe care îl frecventez și eu. I-am spus că am întâlnit un bărbat foarte atrăgător pe care-l cheamă Roger Ferris, iar ea mi-a zis: „Ai grijă! E căsătorit.” Așa că știam. Dar toate celelalte chestii sunt adevărate. De-aia am așteptat atât de mult timp. Am vrut să văd dacă merită să mă încurc cu tine.

— Nu ești supărată că nu ți-am spus încă de la început că sunt căsătorit?

— Nu, pentru că mi-ai spus în cele din urmă. Dacă nu mi-ai fi spus, poate că n-aș fi făcut amor cu tine. Nu, nu-i adevărat: tot am fi făcut amor. Dar e

mai bine așa. Și urmează să-ți părăsești soția.

— Ai dreptate. Vreau să divorțăm. O să-i spun când mă duc la Washington.

— Roger, dacă nu ești fericit, ar trebui să divorțezi. Dar nu pentru mine, ci pentru binele tău.

— Acum sunt fericit.

— Da, dar urmează să fii și mai fericit.

L-a luat de mână și l-a dus în dormitor. Lângă pat era o lumânare. Alice o pusese acolo pe ascuns atunci când se plimbase prin apartament. Când au intrat, a aprins-o.

— Ia-mă în brațe, a spus ea.

Ferris i-a atins părul și buzele, apoi a tras-o spre el. Au început să se sărute, iar ea i-a desfăcut cureaua. În timp ce Alice îi trăgea în jos pantalonii, Ferris și-a vârât mâna sub rochia ei. Materialul moale dintre picioarele lui Alice a părut că se destramă. Și-au aruncat hainele pe jos. Ferris a întins-o pe pat și a privit-o în lumina pâlpâitoare a lumânării: obrajii ei erau netezi precum alabastrul. Își acoperise sânii cu un gest pudic, dar apoi și-a dat mâna la o parte. Apoi a văzut cicatricele de pe piciorul lui – la lumina lumânării, semănau cu niște delușoare moi.

Alice și-a desfăcut picioarele, dezvăluindu-se ochilor lui și lăsându-se în seama mâinilor sale delicate. Ferris i-a atins trupul cu pielea lui fierbinte.

— Te doresc! i-a spus ea, iar cuvintele îi erau înăbușite de dorință.

I-a luat mădularul în mână și i l-a îndreptat către ea. Ferris a pătruns-o ușor, iar Alice l-a tras mai înăuntrul ei, mișcându-și trupul cu agilitate. Apoi i-a spus ceva, dar înainte ca Ferris să-i poată răspunde, trupurile lor au ajuns dintr-odată la aceeași prăpastie a dorinței. A simțit că Alice se strânge în jurul lui și a uitat de sine, fiind cuprins de un fior de plăcere care i-a purtat pe amândoi spre un tărâm învăluit într-o lumină orbitoare. Ferris și-a sprijinit capul pe sânii ei, pe care îi umezise cu salivă, și i-a ascultat bătăile inimii.

• Capitolul 10 •

AMMAN

Câteva zile mai târziu, Ferris a fost chemat de Hani în biroul lui. S-a dus singur la Departamentul General de Informații, conducând pe drumul care cotea brusc și dădea la iveală fortăreața așezată în coasta muntelui. În ziua aceea, a fost condus de doi sergenți care îl flancau ca și cum ar fi fost gardieni. Și, pentru prima oară, n-a mai fost pus să aștepte în biroul adjunctului, ci a fost dus direct la Pașa. Ferris nu știa ce se întâmplase. Nu avea niciun motiv să creadă că Hani ar fi fost supărat; de fapt, nu auzise nimic despre el de câteva zile.

Când a intrat în biroul lui Hani, Ferris și-a dat seama imediat că ceva nu era în regulă. Iordanianul își pierduse bravura obișnuită. Îi crescuse barbă și avea cearcăne pronunțate, de parcă n-ar fi dormit de câteva nopți. I-a făcut semn să se așeze pe scaunul din fața biroului său, nu pe una dintre canapelele pe care stăteau de obicei. A așteptat ca ușa să se închidă, apoi a tăcut câteva clipe, ca să se liniștească.

— Mustafa Karami a murit, a spus iordanianul, pe un ton rece. Omul nostru din Berlin. A fost ucis în urmă cu o săptămână.

În vocea lui Hani se simțea o furie puternică. Era expresia nemulțumirii, a supărării și a regretului că toate eforturile îi fuseseră zădărnicite. Nu regreta atât pierderea acelei vieți, cât zilele de muncă de care fusese nevoie pentru planificarea operațiunii. Se gândea la viețile pe care le-ar fi putut salva dacă operațiunea ar fi reușit.

Ferris nu știa ce să spună.

— Cine l-a omorât? a întrebat el în cele din urmă.

— Presupunem că unul dintre oamenii lui de legătură din Al Qaeda. L-au omorât la Madrid. Ce nu înțelegem e *de ce* a fost omorât?

Iordanianul s-a uitat țintă în ochii lui Ferris și l-a întrebat:

— Tu ce crezi?

Ferris a făcut o pauză lungă, prea lungă.

— N-am nici cea mai vagă idee.

— *Nici cea mai vagă idee.* Asta înseamnă mai mult decât un simplu „nu”, ceea ce mă face să mă întreb de ce simt oamenii nevoia să nege folosindu-se de cuvinte suplimentare. De ce spun „n-am nici cea mai vagă idee”, când un „nu” ar fi suficient? E ciudat, nu crezi?

— Bine, Hani. O să-ți dau varianta simplă a răspunsului. Nu știu cine l-a omorât pe Mustafa Karami. Am aflat că a murit abia acum, după ce am intrat în biroul tău.

Hani încă medita asupra cuvintelor.

— Araba e alcătuită în așa fel, încât toate propozițiile pe care le rostești în limba asta sunt mincinoase într-o oarecare măsură. Chiar și atunci când spui adevărul. Limba noastră e făcută pentru poeți, nu pentru ingineri. Dar engleza e simplă. E o limbă a lui „da” și „nu”. Dacă oamenii adaugă ceva, cu siguranță au un motiv. Ori de câte ori oamenii încep cu „Îți spun cinstit, Hani…” sau: „Hani, o să-ți zic pe șleau…”, presupun că mă mint. Dacă ar spune adevărul, n-ar avea nevoie de cuvintele astea suplimentare care să le accentueze frazele. Ar spune adevărul pur și simplu. Am dreptate?

— Da, Hani. Ai dreptate.

— Dar te cred că nu știi de ce a fost omorât Karami. De unde ai putea să știi, din moment ce eu însumi nu știu?

— Îți mulțumesc.

— Dar o să aflăm împreună, dragul meu. Nu-i așa că e o mare șansă? Tu și cu mine o să aflăm de ce a fost omorât Mustafa Karami.

— Cum o să aflăm?

Dintr-odată, Ferris a devenit agitat. Simțea că inima îi bătea cu putere.

— Interogându-l pe omul care l-a omorât. Spaniolii l-au prins la Madrid, apoi ni l-au predat nouă. Îl cheamă Ziyad. Se află la noi de aproape o săptămână. E aici, în sediul departamentului. Se află chiar sub noi, în închisoarea de la subsolul clădirii.

— Palatul stafiilor, a spus Ferris.

Acesta era numele pe care îl foloseau uneori iordanienii pentru a se referi la închisoarea de la subsolul DGI. Se spunea că din acea închisoare ieșeai cu totul altfel decât intraseși.

— Aiureli, dragul meu Ferris. Acolo nici nu-s stafii, nici nu se rup oase. Știi foarte bine că noi nu torturăm pe nimeni. Cea mai bună tehnică de interogare este să-i lași pe prizonieri să cedeze de la sine. Le duci în celulă

un șeic sau citești Coranul împreună cu ei – metodele astea sunt mult mai eficiente decât toate celelalte pe care le-am putea aplica.

— Dar nu atunci când ai nevoie de informații urgent.

— Nu, dragul meu Ferris. Trebuie să ai răbdare mai ales atunci când te grăbești. Pe Ziyad l-am abordat tot cu răbdare. Când l-am adus aici, în urmă cu o săptămână, striga prin sacul pe care-l avea pe cap că n-aveam să scoatem nimic de la el. Se jura pe Allah că mai degrabă s-ar căca pe mustața regelui decât să ne spună ceva. Dădea din picioare și țipa, ca să ne arate cât de hotărât era să reziste la ceea ce credea că-l așteaptă. Cred că își dorea să-l bat, ca să-i ridic adrenalina. Dar l-am lăsat singur. Nu i-am spus niciun cuvânt.

— Nici măcar un cuvânt, Hani?

— Nimic. Nu i-am vorbit deloc. Ziyad n-a auzit decât rugăciunile pe care le făceam la orele cuvenite. Când m-am dus la el în noaptea următoare, se purta la fel, dar nu mai era atât de mânios. L-am dus în camera de interogatoriu, m-am așezat în spatele lui și m-am uitat la el mai mult de o oră. Pe hol se auzeau țipete. Așa procedăm întotdeauna: aveam niște țipete înregistrate. O vreme, a tot trăncănit, spunându-mi că era foarte puternic. A adăugat că îi pare bine că l-a omorât pe Karami, pentru că era un trădător. Îi părea bine. A țipat la mine. Tortura la care credea că avea să fie supus se lăsa așteptată. Și iarăși nu i-am spus nimic. Înainte să plec, m-am rugat din nou. Dar lui nu i-am adresat niciun cuvânt.

— Era dezamăgit. Îi răniseși demnitatea.

— Ai perfectă dreptate, Roger. A vorbit arabul din tine. Ziyad credea că era atât de important, încât aveam să-l batem ca pe hoții de cai ca să scoatem de la el ceea ce știa. Dar noi îl ignoram. Nu înțelegea ce se întâmpla. După cum ai spus, era o insultă adusă demnității lui. Noaptea trecută, m-am dus iarăși să stau împreună cu el. N-a mai țipat. M-am așezat iarăși în spatele lui. Stăteam foarte aproape de ceafa lui, ca să-mi poată auzi respirația. Am tăcut multă vreme. O oră întreagă sau poate chiar mai mult, nu-mi dau seama. În cele din urmă, a vorbit. Voia să știe dacă am de gând să-i pun vreo întrebare. În momentul ăla, mi-am dat seama că avea să vorbească. Cerea să fie interogat.

— Și ce ți-a spus?

— Nimic, pentru că tot n-am vrut să-i vorbesc. I-am șoptit la ureche că se afla într-o mare încurcătură. I-am dat jos sacul de pe cap și i-am pus o

fotografie în față.

— O fotografie cu mama lui.

— Bineînțeles. Și i-am șoptit: „Ai grijă.” Apoi am plecat. Am vrut să rămână dezorientat încă douăzeci și patru de ore, ca să simtă cu adevărat nevoia de a mi se confesa. Și cred că acum e pregătit. A stat treaz și noaptea trecută. Da, cred că a sosit momentul. Mergem să vedem?

— Da, a spus Ferris, știind că oricum nu avea de ales. Dar vreau să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Pot să sun la sediul central al agenției, să spun că Mustafa Karami a murit?

— Nu, i-a răspuns Hani, cu ochi triști ca de câine. Mă tem că nu poți să suni la sediul central. Ar fi foarte nepotrivit.

— De ce?

Dar Hani n-a luat în seamă întrebarea. Apoi, pentru prima oară de când venise în Iordania, lui Ferris i s-a făcut frică de gazda lui. Era prizonierul iordanianului și nu avea niciun dubiu că, în ciuda jocurilor de cuvinte subtile ale lui Hani, acesta l-ar fi omorât, dacă ar fi crezut că era necesar.

Hani s-a ridicat de la birou și a ieșit pe ușă. Câțiva asistenți ai săi s-au oferit imediat să-l însoțească, dar el le-a făcut semn cu mâna să se îndepărteze. Când Pașa a trecut pe lângă un gardian de la capătul coridorului, acesta a murmurat plin de respect: *Ya sidi.*[11] Iordanianul a dat din cap, apoi a introdus un cod într-un dispozitiv electronic. S-a deschis o ușă groasă, iar Ferris l-a urmat în Palatul stafiilor.

Foarte aproape de ușă se afla un lift mic, fără butoane. Hani a introdus o cheie într-o încuietoare și ușa liftului s-a deschis. Înăuntru nu erau decât două butoane: sus și jos. Era liftul privat cu care Hani ajungea la închisoare. Coborârea a durat mult timp, aproape treizeci de secunde, dar nu-și putea da seama dacă liftul era lent sau coborau foarte adânc sub pământ. În cele din urmă, ușa s-a deschis, iar Ferris a văzut un coridor de beton, lung, umed și rece.

Pe coridor era un grup de arabi vânjoși, care dădeau impresia că te-ar fi putut împușca după bunul lor plac. Hani s-a apropiat de ei și le-a spus câteva cuvinte pe care Ferris n-a reușit să le înțeleagă. Americanul tremura ușor – era frig în acea galerie. Hani i-a făcut semn să-l urmeze. Din zece în zece metri, erau uși groase de metal, cu deschizături mici.

— Dacă vrei, poți să arunci o privire înăuntru, i-a spus Hani.

Ferris s-a uitat printr-o deschizătură. A văzut un bărbat foarte slab, îmbrăcat în izmene, ai cărui ochi erau atât de sticloși, încât cu greu ai fi zis că era viu. În celulă mirosea a excremente și urină.

— Ăsta e un caz dificil. Dar în cele din urmă, o să-l aducem pe calea cea bună.

Ferris n-a vrut să se uite și în alte celule. Nu era un tip impresionabil și văzuse de ce erau în stare aliații și prietenii Americii atunci când voiau să stoarcă informații de la cineva. În comparație cu alții, Hani era blând. Dar nu-i făcea plăcere să se afle acolo. Au ajuns într-un punct unde coridorul se intersecta cu un altul, presărat și el cu uși de fier și întinzându-se cam o sută de metri atât la stânga, cât și la dreapta. Apoi au dat de încă o intersecție. „Dumnezeule, s-a gândit Ferris, probabil că în închisoarea asta se află jumătate din populația Iordaniei!”

— Am ajuns, a spus Hani în momentul în care au dat de o a treia răscruce.

Iordanianul a luat-o la stânga. Pe acel coridor nu erau celule, ci doar cămăruțe care păreau să fie folosite drept camere de interogare. Ferris a auzit țipetele unui bărbat. Mai întâi, un strigăt de durere care a izbucnit brusc, ca și cum i-ar fi fost rupt cuiva un picior. Apoi strigătul a crescut în intensitate, de parcă piciorul rupt ar fi fost îndoit într-o parte și în alta. Ferris habar n-avea dacă era un țipăt adevărat sau dacă era cineva care doar se prefăcea. A urmat o pauză, apoi s-a auzit un alt țipăt înfiorător, însoțit de scâncetele și rugămințile în arabă ale victimei.

Hani a deschis o ușă și i-a făcut semn lui Ferris să ia loc. În fața lui se afla un geam reflectorizant, dincolo de care era camera de interogatoriu, luminată puternic de un bec fluorescent prins de tavan. În ea se aflau o masă și două scaune. Pereții erau vopsiți în albastru. Carevasăzică acela era „hotelul albastru”. Ferris a observat că lângă geam era montat un mic difuzor, ca să se poată auzi ce se discuta în cealaltă încăpere.

— Ce bine că știi araba! a spus Hani. Nu cred că ce-o să auzi s-ar putea traduce foarte ușor.

L-a lăsat singur pe Ferris, a intrat în camera de interogatoriu și a tras unul dintre scaune lângă perete, la vreo zece metri de celălalt. Câteva clipe mai târziu, ușa din fund s-a deschis și prizonierul a fost adus de doi gardieni. Era neras și extenuat din pricina nesomnului, dar în rest nu părea să fi fost

brutalizat. Gardienii au așezat prizonierul pe scaun, legându-i mâinile și picioarele de cadrul său metalic. Apoi au ieșit. Prizonierul se uita la Hani cu o față aproape plângăreață.

Ferris se aștepta ca Hani să spună ceva, dar iordanianul tăcea.

— Ce vrei de la mine? a întrebat prizonierul.

Apoi a repetat întrebarea pe un ton care semăna cu un geamăt. Hani tăcea în continuare. Au trecut câteva minute, timp în care prizonierul se uita la el cu o privire chinuită. Au început să-i curgă lacrimi pe obraz, apoi și-a înăbușit un hohot de plâns.

— Ce vrei? s-a tânguit el.

În cele din urma, Hani i-a răspuns.

— Spune-mi, Ziyad, de ce l-ai omorât pe Mustafa Karami?

Hani avea o voce blândă, iar de pe coridor se auzeau întruna țipete.

— Pentru că era un trădător! Pentru că era un trădător! Pentru că era un trădător!

Hani a lăsat să se aștearnă în cameră o liniște asemănătoare presiunii care apasă craniul scafandrului ajuns la o adâncime mult prea mare. După zece minute, Ziyad a ajuns într-o stare de disperare care l-a făcut să vorbească din nou.

— Te rog! Îți spun adevărul! Mustafa Karami era un trădător.

— Dar, Ziyad, de unde *știi* că Mustafa era un trădător?

Întrebarea lui Hani aproape că era o dojană.

— Vrei să mă păcălești. Știi deja!

— Nu e vorba de nicio păcăleală. Spune-mi!

— Mustafa lucra pentru americani. Era un trădător, pentru că lucra cu americanii.

Hani a făcut o pauză, ca să reflecteze la cuvintele lui Ziyad.

— Și de ce ești atât de sigur?

Vocea lui era implacabilă ca un vis.

— Știi răspunsul! Îl știi! Îl știi!

— Bineînțeles că-l știu, dar vreau să-l aud de la tine. Ești un om foarte important. Vreau să aud răspunsul de la un om sincer și demn de respect ca tine.

— Mulțumesc, *sidi*! Știam că era un trădător, pentru că se afla în legătură cu omul lor. Cu Hussein Amary, care lucrează pentru americani în Indonezia. Așa ne-am dat seama că Mustafa Karami lucra pentru americani.

— Da, pentru americani, a spus Hani, cu ochii plini de mânie. Dar cum v-ați dat seama?

— Ne-am dat seama în momentul în care Karami l-a contactat pe Amary. La început, era invers: Amary era cel care îl suna. Karami chiar ne întrebase cine era Hussein Amary și de ce-l tot suna. Dar mai târziu, am aflat că Mustafa îl contactase pe Amary. Voia să-l ajute pe Amary să vină în Europa, ca să-i întâlnească pe unii dintre noi. De asemenea, Karami a întrebat de cineva pe nume Suleiman. Așa ne-am dat seama că voi și americanii încercați să-l infiltrați în rețeaua noastră. Asta era șmecheria pe care o puseserăți la cale. Vă foloseați de Karami ca să plasați un om în ascunzătorile noastre. De aici am înțeles că nu puteam avea încredere în Karami. Lucra pentru americani și pentru voi.

Hani se uita țintă la prizonier. După chipul său, Ferris și-a dat seama că iordanianul se străduia să-și păstreze calmul.

— De ce nu l-ați omorât pe Amary?

— Am încercat, dar n-am reușit să-l găsim. A dispărut. Americanii au fost deștepți. L-au ascuns. Americanii sunt foarte deștepți. Dar sunt Satana, iar Dumnezeu îi va pedepsi.

Hani s-a uitat spre geamul reflectorizant, exact în locul unde știa că stătea Ferris.

— Da, a spus iordanianul pe un ton liniștit. Americanii sunt foarte deștepți.

Apoi s-a ridicat de pe scaun și a ieșit din cameră. În mersul său se simțea o violență reținută, ca a boxerului profesionist în drum spre ring.

A deschis ușa camerei în care Ferris stătea și asculta. Ferris s-a întrebat dacă Hani urma să-l împuște pe loc. Iordanianul avea pumnii încleștați – s-a dovedit imediat că nu era vorba de o prevestire a violenței, ci de o încercare de a-și stăpâni emoțiile.

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată! a spus el, cu un tremur în glas. Aveam pentru Karami un plan bun, gândit cu multă grijă. Ar fi putut fi un agent foarte valoros atât pentru noi, cât și pentru voi. Poate că ar fi reușit să ne ducă acolo unde voiam să ajungem. Dar l-am pierdut din pricina prostiei și minciunilor voastre.

Hani s-a uitat la Ferris cu un aer foarte contrariat. Cum putuseră americanii să fie atât de proști? A dat din cap. Totul se terminase. S-a întors spre ușă, dar apoi s-a oprit și s-a uitat din nou la Ferris.

— Știu ce ați făcut. În arabă există un cuvânt care denumește fapta voastră – *taqiyya.* E un cuvânt care se folosește încă de pe vremea Profetului și desemnează minciuna pe care o spui ca să te aperi de necredincioși. Întrucât necredincioșii sunt niște ignoranți, le poți spune orice minciună dorești, înșelătoria pe care ați pus-o la cale tu și Hoffman asta este – *taqiyya.* Dar ați făcut o greșeală foarte gravă.

— Îmi pare rău, a spus Ferris.

— Nu-mi mai spune niciun cuvânt! Dacă îmi mai vorbești o dată, te ucid!

Apoi s-a întors spre ușă și a ieșit, lăsându-l pe Ferris în galeria respingătoare din măruntaiele muntelui.

Ferris s-a uitat prin geam și a văzut că cei doi gardieni l-au dezlegat pe Ziyad și l-au scos din camera de interogatoriu. Ziyad cedase, iar iordanienii aveau să-l exploateze. Urmau să stoarcă de la el tot – numele oamenilor săi de legătură și toate locurile în care se pișase –, dar americanii n-aveau să primească nicio informație.

Ferris a așteptat o vreme, întrebându-se dacă avea să vină cineva să-l ia de acolo sau avea să fie lăsat în închisoare, ca să putrezească în grohotișul din galerie. În cele din urmă, au venit să-l ia aceiași doi soldați care îl conduseseră în biroul lui Hani la venire. Au ieșit din închisoare pe un alt drum, străbătând coridoare murdare și prost luminate, care miroseau a fecale. Când trecea pe lângă ușile celulelor, auzea țipetele unor oameni care sau sufereau, sau stăteau închiși acolo de atâta vreme, încât pur și simplu înnebuniseră.

În cele din urmă, au ajuns la un lift vechi cu ușă de grilaj, suficient de mare cât să încapă în el o cireadă de vite. Ferris și-a dat seama că era liftul prizonierilor. Duhnea din cauza celor care se căcaseră pe ei de frică atunci când coborâseră în casa morții.

Liftul zornăitor a început să urce încet. Când s-a deschis ușa, au dat iarăși peste jeg și resturi descompuse. Miasmele captivității pluteau peste tot, iar Ferris a văzut câteva fețe în lumina sumbră a becurilor cu neon. Apoi s-au îndreptat către o ușă cu zăvoare. Un prizonier i s-a adresat lui Ferris, crezând că era un străin care l-ar fi putut salva. Apoi gardienii au deschis ușa și l-au înghiontit pe Ferris. Se lăsase întunericul, iar luna încă nu apăruse pe cerul sumbru.

Jeepul lui era parcat peste drum. A urcat și a pornit motorul, trecându-i prin minte că mașina ar fi putut exploda. Dar Hani nu proceda așa. Ferris s-a dus la ambasadă, i-a trimis un mesaj telegrafic lui Hoffman pe linia specială, iar apoi, o oră mai târziu, a vorbit cu el pe scurt, folosind linia telefonică sigură. Hoffman părea supărat, dar nu și chinuit de remușcări.

•

În dimineața următoare, Ferris a luat avionul spre Washington. În drum spre aeroport, a trecut pe la Alice și a trezit-o. Ea și-a dat seama imediat că se întâmplase ceva îngrozitor.

— Ce s-a întâmplat, iubitule?

Era prima oară când îi spunea „iubitule".

— S-a întâmplat un necaz la serviciu. Vor să mă întorc și să stau de vorbă cu cei de la Departamentul de Stat.

— Ai dat de bucluc? S-a întâmplat ceva îngrozitor, nu-i așa? Se vede pe tine.

Ferris s-a uitat la șuvițele de păr care-i atârnau peste fața somnoroasă.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic important. Dar trebuie să rezolv problemele astea de la serviciu. Și să stau de vorbă cu soția mea.

Alice a dat din cap.

— Când te întorci?

Pe fața lui Ferris s-a contractat un mușchi. S-a sprijinit pe piciorul teafăr. Nu știa când avea să se întoarcă. Probabil că niciodată, dacă Hani vorbise serios.

— Imediat ce-o să pot. Cât o să fiu plecat, o să te sun de fiecare dată când e posibil. Vrei?

— Bineînțeles. Dar numai dacă într-adevăr o să te întorci.

Nu i-a răspuns imediat. Știa din experiență că făceau promisiuni numai cei de care aveai motive să te îndoiești. Și-a amintit ce-i spusese Hani: fiecare cuvânt în plus adăuga un pic de nesinceritate.

— Nu vreau să plec de lângă tine, a spus el, și fiecare cuvânt era încărcat de emoția care-l cuprinsese.

— Roger! a spus ea, dând din cap.

Alice avea lacrimi în ochi.

— Vreau să-mi promiți ceva. Dacă hotărăști să nu mai continui relația cu mine, să-mi spui. Nu vreau să sufăr. Acum am o viață frumoasă și sunt fericită. Nu vreau să mai fiu vreodată nefericită.

— N-aș putea niciodată să-ți fac rău.

Ea a dat din cap, apoi s-a întors cu spatele la el. În timp ce se îndepărta, Ferris și-a spus: „Deci așa te simți când ești îndrăgostit. Ăsta e sentimentul irezistibil al iubirii.”

• Capitolul 11 •

LANGLEY și WASHINGTON

În timp ce Ferris se afla în drum spre casă, la Frankfurt a explodat o mașină-capcană. Când a făcut escală la Londra, a sunat la Departamentul pentru Orientul Apropiat și a vorbit cu ofițerul de la centrul de supraveghere. L-a întrebat dacă trebuia să se întoarcă în Iordania, iar ofițerul i-a spus că nu și că Hoffman aștepta să revină la Washington cât mai repede posibil. Pe fețele oamenilor din aeroportul Heathrow se citea frica. Se îngrămădeau în jurul televizoarelor amplasate în sălile de așteptare ca să vadă știrile. S-au luat măsuri de securitate suplimentare, iar câteva zboruri au fost anulate.

Ferris a sunat-o pe Alice de la Londra – ea încă nu aflase despre atacul de la Frankfurt. I-a spus să aibă grijă, iar ea a izbucnit în râs.

— Cine, eu? *Tu* să ai grijă! Nu eu provoc necazurile astea.

Ferris a râs și el, dar era trist. Voia să se întoarcă la Alice. De când era căsătorit cu Gretchen, nu-și dorise nici măcar o dată să se retragă undeva cu soția lui și să uite de restul lumii. Gretchen era strâns legată de lumea în care trăia – era una dintre trăsăturile ei fundamentale. Arăta impecabil și era neîntrecută în domeniul ei. Dar Alice era cu totul altfel. Pentru Ferris încă era înconjurată de mister și ar fi dorit să fie alături de ea în momentul acela.

Pe drumul de la Londra la Washington, Ferris s-a gândit la situația în care se aflau. Pierduseră teren. Avuseseră câteva șanse de a se infiltra în rețeaua dușmanului, dar lucraseră de mântuială. Simțea că nu era cu nimic mai bun decât Hoffman. Nerăbdarea și lăcomia îl făcuseră să piardă urma dușmanului. Îl deprima gândul că trebuia să se întoarcă la sediul CIA. Nu din cauza linoleumului de pe jos și a plictiselii de acolo, nici din pricina clădirii a cărei înfățișare „modernistă" din anii '60 se demodase în scurtă vreme de la terminarea ei. Ferris avea impresia că aerul funcționăresc de la sediul central se impregnase în pereții coridoarelor precum mucegaiul. Își închipuise că la agenție avea să întâlnească mai puțini birocrați înguști la minte decât la *Time*, dar se înșelase. Era mai rău. Rutina funcționărească

domnea în agenție de atât de multă vreme, încât oamenii de acolo nu mai puteau să facă diferența între realitate și ficțiune. Eșecurile nu puteau fi tolerate, drept pentru care CIA nu recunoștea niciodată că săvârșea erori. Oamenii agenției credeau orbește în propriile lor prezentări în PowerPoint.

Ca să se relaxeze, Ferris a început să citească din cartea pe care o luase de la Consiliul Britanic. Și britanicii lucraseră de mântuială – au ieșit al naibii de șifonați din vălmășagul de la Dunkerque. Și totuși, când și-au dat seama că în joc era chiar propria supraviețuire, au găsit în firea lor o ferocitate neîmblânzită. Șahiștii timizi și excentricii de salon s-au dovedit a fi adevărați ucigași. Acesta era mesajul poveștilor de spionaj pe care Ferris le citea cu plăcere. Întrucât se aflau în fața unui dușman pe care nu-l puteau înfrânge atacându-l frontal, britanicii s-au folosit de alte metode. Au transformat minciuna într-o adevărată tehnică de luptă. Au reușit să facă rost de mașinile de criptare Enigma, pe care le foloseau nemții, și i-au angajat pe cei mai excentrici și mai inteligenți dintre britanici ca să spargă codurile dușmanului. Au capturat agenți nemți și i-au trimis înapoi în Germania, creând o rețea de minciuni atât de încâlcită și de veridică, încât nemților li s-a părut că era realitatea însăși. Știau că nu aveau să obțină victoria decât dacă America ar fi intrat în război, așa că au pus la cale o serie de acțiuni secrete pentru a-i neutraliza pe izolaționiștii americani, răspândind minciuni și bârfe pe seama membrilor din Congres care le făceau probleme. Cu masca lor de aristocrați geniali, dar nepricepuți, britanicii au reușit să se strecoare până la Berlin. Au izbândit ticluind minciuni zi de zi.

Volumașul pe care îl luase cu el era despre o stratagemă foarte îndrăzneață a britanicilor. În timp ce dădea paginile, se gândea la propriul său adversar, întrucât nu putea asocia niciun chip cu numele de „Suleiman", nu vedea absolut nimic atunci când închidea ochii. Dar auzea exploziile mașinilor capcană din Rotterdam, Milano și Frankfurt. Era sigur că, în scurtă vreme, aveau să urmeze Pittsburg și San Diego. Suleiman nu fusese anihilat, dar nu agenția era responsabilă de eșec, ci el însuși. La începutul anului, când se afla în Irak, reușise să agațe una dintre rădăcinile foarte ramificate ale organizației – îl recrutase pe Nizar. Când îl însoțise pe Hani la Berlin, dăduse peste unul dintre nodurile rețelei. Iar Hoffman îl făcuse să creadă că avea să fie foarte ușor să strecoare un agent chiar în coasta dușmanului. Iar la Amman, întrucât era din ce în ce mai nemulțumit că nu

avansa, își închipuise că-și putea ademeni dușmanul să iasă din ascunzătoare. Dar manevrele lui și ale lui Hoffman nu făcuseră decât să distrugă cele câteva piste pe care le descoperiseră. Iar între timp bombele continuau să explodeze.

Se aflau în punctul din care plecaseră și intraseră în criză de timp. Explozia de la Frankfurt avea să înspăimânte iarăși lumea. Teroriștii loviseră cu mult tupeu chiar în inima capitalei financiare a Europei. Atacul lor dădea de înțeles că aveau o rețea atât de ingenios construită și de bine ascunsă, încât CIA și aliații ei habar n-aveau cum să dea de ea. Acele explozii le spuneau oamenilor că nu mai beneficiau de nicio protecție și că erau cu totul lipsiți de ajutor în fața dușmanului.

Avionul înainta imperturbabil continuându-și cursa lungă, iar Ferris se gândea la ce-i spusese Hani despre *taqiyya*, minciuna necesară. În textele islamice pe care le studiase pe vremea când era student la Columbia, acest termen era aplicat mai ales șiiților, care erau învățați să mintă atunci când era necesar, ca să scape de pericol. Această șiretenie a șiiților îi făcea pe sunniți să-i considere mincinoși înveterați. Acel cuvânt avea o semnificație profundă, care se regăsea și în Coran, unde era folosit în legătură cu un însoțitor al Profetului pe nume Ammar bin Yasir. După *hijrah*[12], bin Yasir a fost întemnițat la Mecca împreună cu familia lui. Părinții săi au fost torturați și uciși, pentru că își mărturisiseră credința musulmană, dar el a reușit să scape printr-un vicleșug: s-a prefăcut în fața necredincioșilor că le venera zeii, apoi a fugit la Medina, unde s-a alăturat lui Mahomed. Bin Yasir l-a întrebat pe Profet dacă procedase bine când îi mințise pe necredincioși, iar Mahomed l-a asigurat că-și făcuse datoria. Acel însoțitor al Profetului înconjurase adevărul cu o platoșă de minciuni, și la fel au procedat britanicii multe secole mai târziu. Bin Yasir îi tratase pe necredincioși cu disprețul pe care-l meritau. Mersese în inima taberei lor și îi înșelase, pentru ca după aceea să poată lupta iarăși.

Pe vremea Profetului, înșelătoria era esențială pentru supraviețuire. O altă poveste vorbea despre căpetenia unui trib arab care punea la cale asasinarea lui Mahomed. Profetul le-a spus însoțitorilor săi că slăbiciunea asasinului era vanitatea. Când l-au vizitat pe acel șeic, însoțitorii lui Mahomed l-au lăudat pentru parfumul său minunat și i-au cerut să se aplece mai mult spre ei, ca să-i poată savura mireasma încântătoare. „Încă puțin, preafrumos șeic, încă puțin!” Apoi i-au tăiat capul șeicului vanitos.

Povestirea exemplifica un adevăr etern al artei războiului: când te afli în fața unui adversar redutabil, uneori e mai bine să profiți de vanitatea lui. Ademenește-l spre tine, adu-l pe teritoriul tău, apoi apasă atât cât trebuie în locul potrivit, iar dușmanul se va prăbuși de la sine. Era tactica pe care musulmanii le-o aplicaseră americanilor în Irak. Dar putea fi aplicată și în sens invers.

Ferris a început să citească mai atent cartea despre britanici, care încă stătea deschisă în poală. Operațiunea descrisă fusese în egală măsură un spectacol de teatru și o stratagemă de război. În 1943, britanicii își ascunseseră planul de a ataca Sicilia, convingându-i pe nemți că urmau să debarce în Grecia, înșelătoria fusese atât de bine pusă la punct, încât nemții căzuseră în plasă, crezând că descoperiseră un mare secret – nu bănuiseră că era vorba de o minciună. Stratagema funcționase.

Ferris s-a ridicat în capul oaselor pe locul său, i-a cerut stewardesei o ceașcă de cafea neagră, apoi a început să mâzgălească niște notițe. În momentul în care avionul a aterizat la aeroportul Dulles, în mintea lui Ferris deja mijise o idee.

•

Când Ferris a intrat în biroul lui Hoffman, l-a găsit stând posomorât la birou. Arăta îngrozitor. Fața lui rumenă devenise puhavă, iar pielea de sub ochi era vânătă de la prea puțin somn și prea multă băutură. Chiar și părul său tuns scurt era pleoștit. Nu mai semăna cu un grangur, ci cu un parior căruia nu-i ieșiseră socotelile. Adjunctul său era așezat la masa unde se țineau consiliile și răsfoia un dosar gros, dar când a intrat Ferris, Hoffman i-a cerut să plece și a închis ușa. Șeful departamentului avea o voce gravă și răgușită. Se uita mai mult la birou decât la fața lui Ferris.

— Aș putea să-mi cer scuze, dar ar fi cu totul de prisos. Și totuși, aș fi putut să te anunț din timp că urma să înfrunți necazurile stârnite de moartea lui Mustafa Karami. Aici am greșit.

Ferris era uluit.

— Cum adică? Aflaseși că Mustafa murise înainte ca eu să mă văd cu Hani?

— Cam așa ceva. Am aflat de la spanioli odată cu iordanienii. Așa am reușit să-l retragem pe Amary. Ne-am mișcat repede.

— Căcat! Știi ceva, Ed? Ai dreptate. Ar fi trebuit să-mi spui! De ce nu mi-ai spus?

Ferris era furios. Își închipuise că situația nu putea fi mai rea și descoperise că se înșelase.

— Pentru că le-ai fi spus iordanienilor. Și te-aș fi înțeles: dacă aș fi fost în locul tău, și eu le-aș fi spus. Dar nu puteam risca. Ți-am spus că-mi pare rău.

— De fapt, Ed, ai spus că scuzele sunt cu totul de prisos. Oricum nu mai contează.

— De ce nu mai contează? Totul contează!

— Pentru că Hani nu vrea să mai schimbe vreo vorbă cu mine. Am crezut că o să mă omoare când a aflat ce-i făcuserăm. Era furios. Nu mai am ce căuta acolo.

— Nu fi atât de sigur. Te place. Și ești mai bun decât tipul pe care urmează să-l trimitem. Poate că Hani o să înțeleagă. Și îți spun cinstit: îmi pare rău.

Hoffman și-a ridicat fața obosită și puhavă. Și-a țuguiat buzele și i-a trimis lui Ferris o bezea, apoi i-a arătat degetul mijlociu. Ferris a râs fără să vrea. În mod ciudat, i se părea liniștitor faptul că Hoffman încă putea să se poarte ca un adolescent după un asemenea dezastru. A hotărât că n-avea rost să se înfurie.

— Chiar crezi că mă va primi iarăși în Iordania?

Adică în locul unde trăia Alice și unde ar fi vrut să fie și el în acel moment.

— Nu e cu totul imposibil. O să așteptăm și-o să vedem cum se aranjează lucrurile.

— Ed, să știi că merită să lucrăm cu Hani! Ce bine ar fi dacă am reuși să facem uitată năzbâtia asta. Știu că n-ai nevoie de părerea mea, dar îți spun că l-am văzut pe Hani la lucru. Am văzut cum l-a făcut să vorbească pe individul care l-a omorât pe Karami. S-a descurcat al naibii de bine. Individul a mărturisit tot: i-a spus și cum s-a întâmplat, și că știau cu toții că Amary lucra pentru noi. Iar Hani nici măcar nu l-a atins. E foarte bun!

— Mda, știu. E o mare vedetă! Iar noi l-am tras în piept și tot restul. Îmi pare rău că a trebuit să-i suporți furia – sunt sigur că n-a fost deloc amuzant. Dacă te consolează vreun pic, să știi că m-a sunat și a țipat și la mine. I-am spus să se calmeze și că, uneori, se întâmplă chestii nasoale în război. I-am explicat că se poate să fii doborât de gloanțele oamenilor tăi, așa că mai bine ar trece peste episodul ăsta.

— Și s-a calmat?

— Nu prea. Dar a tăcut. I-am cerut să te reprimească la Amman, dar am avut impresia că era pe altă lume. Mi-am dat seama că se gândea la ceva. Făcea pauze lungi – se purta ciudat. Dar o să-i treacă. E un profesionist.

Ferris s-a uitat la șeful său, întrebându-se dacă avea rost să mai spună ceva.

— Îți spun sincer că exact asta mă deranjează. Hani chiar este un profesionist. A muncit mult la operațiune. A pregătit-o cu grijă, apoi l-a racolat pe individul ăla. Între mine și Hani se stabilise o relație bazată pe încredere. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat despre arabi: vor totul sau nimic, adică ori au încredere totală în tine, ori n-au deloc. Dar nu mai beneficiez de încrederea lui. Așa că, pentru el, nu mai însemnăm nimic.

Apoi a tăcut. Hoffman și-a sprijinit fața boțită în mâini, frecându-și ochii obosiți. Când a început să vorbească, vocea lui era puțin mânioasă.

— Bine! Așa e! L-am tras pe sfoară pe Hani! Deși am făcut-o pentru o cauză nobilă, și eu aș fi furios dacă aș fi în locul lui. Aș fi furios și dacă aș fi în locul tău. Ai bănuit că așa avea să se întâmple și mi-ai spus. Asta e! Ai avut dreptate!

Șeful departamentului s-a ridicat în picioare. Trupul său durduliu s-a ivit deasupra scaunului, iar apoi, în culmea unui acces de supărare, Hoffman a izbit biroul cu pumnul.

— Dar eu *nu* sunt Hani, ce dracu'! Și nici nu mă cheamă Ferris! Eu sunt *eu* și am o treabă de făcut! N-o să mă învinovățesc și n-o să las totul baltă! Ce naiba, suntem în război! În timp ce noi tăiem frunză la câini, jigodiile alea detonează câte o bombă în fiecare zi. Desfășurăm operațiuni despre care tu n-ai nici cea mai vagă idee, dar știi ceva? Nici ele nu dau rezultate! La ședința de azi, președintele l-a întrebat pe director dacă agenția și-a luat concediu pe termen nelimitat. Dumnezeule! a mormăit Hoffman, dând din cap. Indivizii ăștia încearcă să ne omoare și aproape că am epuizat stratagemele prin care am fi putut să-i oprim. Ca să pun la cale șmecheria cu Amary am avut nevoie de tot atâta timp cât a avut nevoie și Hani ca să-și organizeze mica lui operațiune, dar acum totul s-a dus pe apa sâmbetei. Așa că stai liniștit, în loc să am remușcări pentru că i-am tras în piept pe amicii noștri iordanieni, o să mă gândesc la cum să rezolvăm problema atentatelor.

În cameră s-a lăsat liniștea. Ferris se aștepta ca Hoffman să mai dea o dată cu pumnul în birou, dar șeful său era încruntat și tăcea. Scăpa situația de sub control. Tuturor celor din agenție le scăpa situația de sub control. Șeful departamentului avea dreptate: în scurtă vreme, aveau să epuizeze toate stratagemele. Așteptau un nou atac, în speranța că ar fi putut pune mâna pe unul dintre membrii rețelelor teroriste de la care să scoată suficiente informații cât să poată dejuca următorul atentat. Dar bineînțeles că nu era vorba de o strategie, ci de o înfrângere cu încetinitorul. Hoffman tăcea în continuare, iar lui Ferris i-a trecut prin minte că aștepta o sugestie de la el. Se gândea la ideea care îi venise în timpul zborului lung și plicticos spre Washington. S-a gândit la cuvântul pe care i-l spusese Hani – *taqiyya.* Când adevărul nu dă rezultate, minți. Când pierzi pe un anumit teren de joc, inventezi unul nou.

— Am o idee, a spus Ferris, iar cuvintele lui au căzut într-o liniște absolută. Poate că e una prostească.

— Despre ce-i vorba? l-a întrebat Hoffman, care nu era obișnuit ca Ferris să propună operațiuni.

— Am o idee care mi-a venit în avion. M-am gândit la ea și mai înainte, dar mi s-a părut prea trăsnită. Acum nu mi se mai pare așa. Vrei să ți-o spun?

— Sigur că da! N-avem nimic de pierdut, în afară de Statele Unite.

— Bine. Trebuie să ajungem la Suleiman, altminteri ne mănâncă de vii. Știi și tu că suntem într-o situație foarte nasoală. Trebuie să punem la cale ceva. Am dreptate?

— Clar! Care-i ideea?

— E vorba de un lucru pe care mi l-a spus Hani înainte să plec de la DGI. Mai exact, chiar la sfârșit, înainte să mă dea afară. Mi-a vorbit despre o chestie tipic musulmană care se numește *taqiyya* – minciuna pe care o spui ca să obții ce vrei. Și m-am gândit ce-ar fi dacă am minți și noi. Ce-ar fi dacă l-am face pe Suleiman să creadă că deja i-am infiltrat rețeaua? Noi știm că nu-i adevărat, dar el n-are de unde să știe. O să-și închipuie că suntem chiar în coasta lui și că așteptăm momentul potrivit. În linii mari, ideea mea e să-l mințim, să-l facem să creadă că e la mâna noastră, iar apoi să profităm de frica lui. Are vreo noimă?

— S-ar putea. Atât doar că nu înțeleg despre ce vorbești.

— E vorba de o înșelătorie. *Taqiyya* e singurul mijloc prin care o să reușim să pătrundem în rețeaua lui Suleiman. Am tot încercat, dar n-am ajuns la niciun rezultat. Am putea încerca în continuare. Am putea să ademenim în continuare musulmani care frecventează moscheile salafiste răspândite în întreaga lume și să așteptăm ca cineva dintr-un anumit colț al lumii să muște momeala. Și poate că, într-o bună zi, o să dea rezultate. Dar nu mai avem timp. Așa că dacă nu avem timp să recrutăm un agent adevărat, atunci hai să pretindem că am reușit să recrutăm unul și să-l folosim ca pe un agent imaginar. „Și ce *rost* ar avea?" o să mă întrebi. Ei bine, dacă nu avem în mână cărți bune, atunci hai să ne prefacem că le avem! Hai să blufăm! Să-l facem pe Suleiman să creadă că am pătruns în rețeaua lui, adică să pretindem că am recrutat un agent! Ce dracu', dacă vrem, putem să ne prefacem și că l-am recrutat pe Suleiman. Putem să pretindem tot ce vrem. Dacă o să avem suficient tupeu, o să meargă.

Hoffman a dat din cap. Zâmbea iarăși. Norii mohorâți se împrăștiaseră.

— Cred că va trebui să-mi revizuiesc părerea pe care mi-am făcut-o despre tine. Habar n-aveam că ești atât de viclean. Deja te privesc cu alți ochi.

— Sunt disperat. La fel ești și tu.

— Așa e! Și cum crezi că am putea pune la cale înșelătoria asta? Mă rog, presupunând că aș fi interesat.

— Mi-a picat fisa în timp ce eram în avion. Citeam o carte despre o stratagemă pusă la cale de britanici în cel de-al Doilea Război Mondial, când aveau foarte mare nevoie să-i ducă de nas pe nemți. Și m-am gândit că am putea folosi și noi stratagema lor.

— Și ia zi, geniule, cum se numește cartea?

— *Omul care nu a existat niciodată*.

Hoffman a închis ochii și a încercat să-și amintească despre ce era vorba în acea carte. Și totul i-a revenit în minte dintr-odată: cadavrul, mesajul fictiv, noianul de minciuni. S-a dus la bibliotecă și a scos un exemplar ferfenițit din cartea pe care o pomenise Ferris.

— Operațiunea Talmeș-balmeș! Așa o botezaseră britanicii, nu-i așa? E clar că am îmbătrânit și m-am prostit, din moment ce nu m-am gândit eu însumi.

— Doar ai îmbătrânit.

— Știi ceva, Ferris? Îmi place de tine. Ești un mare ticălos. Zău că ești!

— Mulțumesc!
— Ca să ne iasă chestia asta așa cum trebuie, va trebui să te introducem într-un nou circuit. Deja am niște oameni care fac niște treburi cam neobișnuite. Am încercat să te bag și pe tine în povestea asta după ce ai fost rănit în Irak, dar mi-ai dat cu tifla. Dacă ești interesat, nici acum nu-i prea târziu. Dar nu te pripi! Să știi că ce-ți propun eu n-are nicio legătură cu ce făceau la Fermă recruții pentru Serviciul Clandestin. Ești sigur că vrei să te bagi?
Ferris nu s-a gândit deloc înainte să răspundă. Niciodată nu stăm pe gânduri atunci când luăm deciziile care ne schimbă viețile.
— Trebuie să punem mâna pe Suleiman, iar chestia asta ar putea să ne ajute.
— *Taqiyya*, a spus Hoffman.
Încă se delecta cu propunerea lui Ferris. Hoffman a strâns brațul tânărului cu mâna sa mare.
— Roger, ai spus cu multă vreme în urmă: trebuie să reușim! Nu ne putem permite să dăm greș. Dacă nu distrugem rețeaua lui Suleiman, o să moară mulți oameni.
Hoffman și-a domolit strânsoarea și i-a spus lui Ferris că peste câteva zile avea să-l sune secretara lui, să-i comunice când aveau să se întâlnească din nou. Înainte să-l poată introduce pe Ferris în noul circuit, Hoffman trebuia să pună la punct câteva lucruri și să trimită câteva mesaje telegrafice.

• Capitolul 12 •

WASHINGTON

În prima noapte după ce s-a întors la Washington, Ferris a dormit la hotel. Într-unul mic și șubred, situat lângă Dupont Circle, care îi aducea aminte de locurile în care stătuse înainte să intre în CIA. Simțea nevoia să fie singur, departe de toți cunoscuții. Nu voia să se vadă cu Gretchen înainte să decidă ce avea să-i spună. Soția lui știa să-i respingă propunerile, iar uneori pur și simplu nu i le lua în seamă. Dar Ferris hotărâse ca la următoarea întâlnire să stabilească el felul în care urma să decurgă discuția. A sunat-o în dimineața următoare, la șase și jumătate – era ora la care Gretchen își termina dușul și se pregătea să se machieze.

— Bună, Gretchen!

— Roger?

Era surprinsă, dar bucuroasă.

— M-am întors acasă.

— Ba nu! Sigur nu ești acasă. *Eu* sunt acasă. Tu ești în altă parte. Unde ești?

— La un hotel.

— Păi, ce cauți acolo?

— O să-ți explic. Putem lua cina împreună?

— Nu fi caraghios, iubitule! Vino acasă! Te așteaptă soția și apartamentul tău. Azi am mult de lucru și o să ajung acasă pe la șapte. Dar ai și tu cheie – e casa ta. Așa că vino și odihnește-te. La noapte o să trebuiască să fii în formă.

Ferris a vrut s-o avertizeze că nu era vorba de o întâlnire așa cum își închipuia ea, dar Gretchen se grăbea să plece la serviciu, așa că i-a închis, dar nu înainte să-i spună că-l iubește și că e *foarte* bucuroasă că s-a întors. Și era sinceră. Lui Ferris nu avea să-i fie ușor. Trebuia să-i spună și să plece.

Apartamentul lor se afla într-o clădire impecabilă din Kalorama, chiar lângă bulevardul Connecticut. Era exact așa cum își dorea Gretchen. În

zonă locuiau oameni cu relații care se trăgeau din familii bogate. Gretchen făcuse cunoștință cu vecinii și devenise un fel de fiică pentru ei. Îi vizita când erau bolnavi și le aducea mici cadouri când se întorcea din călătorii. Apartamentul era decorat somptuos – pe vremea când locuiau împreună, Gretchen îl târa deseori pe Ferris la licitații și la anticariate, să cumpere câte un nou ornament. Atunci când vecinii veneau în vizită, bărbații păreau să știe unde muncea de fapt Ferris, deși el nu le spusese niciodată.

Gretchen era o aristocrată autodidactă. Vecinilor mai în vârstă le plăcea că tânăra inteligentă făcea eforturi să pătrundă în lumea lor. Tatăl ei era agent de asigurări în Indiana. Era un cetățean generos și de nădejde, dar nu visase niciodată că fiica lui avea să fie primită în Clubul Sulgrave. Avea un frate mai mare, care locuia în Indiana și lucra ca director regional de vânzări pentru John Deere. Gretchen n-ar fi putut duce o asemenea viață. Așa că, atunci când împlinise optsprezece ani, își pusese în spate un propulsor cu reacție și zburase spre Universitatea Columbia, să-și construiască o nouă viață. Admira efortul prin care Gretchen se realizase, dar nu mai voia să trăiască alături de ea.

Ferris l-a salutat pe portar, iar acesta a fost surprins să-l revadă. A urcat cu liftul, apoi a deschis cu grijă ușa apartamentului. A observat că în holul de la intrare se afla o masă de scris pe care n-o știa. Era un birou franțuzesc lucrat foarte frumos, cu picioare curbate, dar pe care nu prea ai fi avut cum să scrii. Apartamentul era curat. Nu se vedea nicio urmă care să-i dea de înțeles că Gretchen ar fi dus o altă viață cât timp el fusese plecat. S-a dus în dormitor. Pe noptiere se aflau câteva poze înrămate. S-a uitat la poza lui. Era făcută pe vremea când nu erau căsătoriți – avea un aer dezinvolt și încă aducea vag cu un jurnalist. Nu era niciun pic de praf pe ramă. Oare o ștergea frecvent sau tocmai o scosese din vreun dulap?

Mergând prin apartament, a observat că obiectele pe care le folosea el dispăruseră. În frigider nu era nicio bere și era evident că abonamentul lui la revista *Sports Illustrated* fusese anulat. Gretchen scosese din șifonier hainele pe care Ferris le lăsase acasă și pusese în locul lor haine de-ale ei. Poate că totul avea să fie mai ușor decât își închipuise. Deja dispăruse din casă.

Gretchen a sunat puțin înainte de șase și jumătate ca să-i spună că trebuia să mai rămână la serviciu, dar că avea să ajungă pe la șapte și jumătate. Apoi a sunat din nou la șapte și jumătate, ca să-i spună că tocmai

pleca de la serviciu. În cele din urmă, a ajuns acasă la nouă fără câteva minute. A deschis ușa cu putere și a spus:

— Bună, dragul meu! M-am întors!

Vorbea de parcă Ferris n-ar fi fost plecat de atâta vreme de acasă. I-a spus că-i părea rău că venise atât de târziu, dar nu avusese cum să scape de la birou. Procurorul General trebuise să termine urgent un proiect, iar ea fusese nevoită să mai rămână. Încercase să plece, dar îi fusese imposibil. Nu se scuza, ci pur și simplu îi spunea că fusese reținută de o sarcină foarte importantă.

Ferris s-a uitat la ea cu atenție. Arăta la fel ca înainte, ba chiar mai bine. Părul de un negru strălucitor îi încadra fața, făcând-o să semene cu o vedetă de cinema italiană. Sânii mari erau primul lucru pe care îl remarcau la ea cei mai mulți oameni – fie bărbați, fie femei –, iar Gretchen îi folosea ca să intimideze sau să seducă, în funcție de împrejurări. Purta un costum elegant, iar bluza de mătase avea un decolteu suficient de larg cât să se vadă un pic adâncitura dintre sâni.

Se aștepta să fie îmbrățișată și sărutată, dar când a văzut că Ferris se lăsa așteptat, s-a apropiat de el și l-a îmbrățișat ea, apăsându-și trupul de al lui. A strâns-o și el în brațe, dar fără prea multă pasiune. Gretchen și-a dat seama că ceva nu era în regulă, dar a început să vorbească de parcă n-ar fi fost nimic grav, sperând că va putea îndepărta acel lucru neplăcut.

— Ce s-a întâmplat, Rog? Te-a dat peste cap schimbarea fusului orar?

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Despre ce? a întreba ea, cu o privire îngrijorată.

— Hai să stăm jos.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut?

— Nu. Nu acum. Vreau să discutăm ceva.

— Să luăm loc aici, scumpul meu.

Gretchen s-a așezat pe canapea, a strâns o pernă în brațe și a așteptat ca soțul ei să se așeze lângă ea. Ferris a observat că pernele erau noi. Erau tivite cu un brocart care se asorta cu șnururile draperiilor. Ferris s-a așezat în fotoliul de lângă canapea – dacă nu s-ar fi așezat un pic mai departe de ea, n-ar fi reușit să-i mărturisească ce voia. Se gândea cum să înceapă, dar când Gretchen a rupt tăcerea cu sporovăială ei, a rostit dintr-odată:

— Vreau să divorțăm, Gretchen. Căsătoria noastră nu mai merge.

— Ce-ai spus?

Era ultimul ei refugiu – să pretindă că nu auzise bine.

— Am spus că vreau să vorbim despre divorţ. Nu mai trăim împreună. Și asta se întâmplă pentru că ne-am îndepărtat unul de celălalt. Cred că a venit timpul să punem capăt căsătoriei noastre.

Faţa ei arăta de parcă ar fi fost pălmuită.

— Nenorocitule!

Obrajii i s-au înroșit, apoi a început să plângă. Dar Ferris nu se așteptase la așa ceva. Crezuse că avea să ţipe la el. Gretchen s-a ridicat și s-a dus la baie să-și sufle nasul. A rămas acolo aproape zece minute. Când s-a întors, era proaspăt fardată și își recăpătase calmul. Recăpătase controlul asupra situaţiei.

— Roger, nu poţi face una ca asta. N-am să te las să distrugi ce-am construit împreună. Avem o căsnicie la care multă lume visează. Suntem făcuţi unul pentru celălalt. Ai fost foarte solicitat în ultima vreme. Te înţeleg. Nu știu ce crezi că nu merge bine, dar orice-ar fi, se poate îndrepta.

— Nu se poate îndrepta nimic atât vreme cât nu locuim împreună. Și nu prea îmi vine să cred că ai vrea să te muţi în Iordania.

— Nu pot să plec de la departament. Știi foarte bine! Îmi dau seama că-ţi este foarte greu. Mi-aș dori să pot pleca de aici ca să vin cu tine la Amman, așa cum fac celelalte soţii, dar nu pot. Vrei să mă simt vinovată pentru că-mi fac datoria?

Ferris a dat din cap. Nu era vorba despre vinovăţie.

— Nu mă înţelegi, Gretchen. Nu vreau să mai fiu căsătorit cu tine. Căsătoria noastră s-a destrămat și nu cred că mai poate fi salvată.

— Orice poate fi salvat, dar trebuie făcute eforturi. Dacă unele lucruri nu merg bine, trebuie să le îndreptăm, nu să aruncăm la gunoi tot ce-a fost. Trebuie să ai încredere în tine.

Gretchen nu-l asculta. Se purta de parcă dorinţa lui de a divorţa era semnul unei slăbiciuni care putea fi depășită cu ajutorul voinţei – cu ajutorul voinţei ei, dacă Ferris n-avea să fie în stare. Și-a dat seama că trebuia s-o abordeze altfel. Credea că va putea evita o mărturisire, dar se înșelase.

— Gretchen, am o relaţie cu altcineva.

A așteptat un moment, crezând că avea să plângă iarăși, dar ochii ei n-au vărsat nicio lacrimă. Ferris a continuat:

— Și asta nu e bine, dacă suntem în continuare căsătoriţi.

— *Ți-am spus*… a început ea, dar s-a oprit.

În vocea ei se simțea o furie stăpânită.

— Ți-am spus că nu mă interesează relațiile pe care le ai cât timp ești plecat. Poți să ai câte partenere de futut îți dorești, dar nu vreau să aflu nimic despre ele!

— Nu e vorba de o… parteneră de futut. E o femeie pe care o plac.

— Roger, nu fi caraghios! Nu mă interesează cine e, dar cu ea nu te vei simți la fel de fericit cum te simți cu mine. Știi foarte bine!

— Nu mă simt fericit cu tine! Nu mă mai simt de multă vreme.

Gretchen nu l-a luat în seamă. Deja era cufundată în universul ei și se gândea cum să-l facă să revină la ea.

— La început, mi-am făcut griji. M-am temut că nu mă mai iubești. Dar dacă e vorba doar de o altă femeie, îți spun cinstit că mă așteptam la una ca asta – aș fi fost surprinsă dacă nu s-ar fi întâmplat. Știu că toți bărbații sunt la fel. Nu ești așa de virtuos pe cât pretinzi.

Ferris a dat să spună ceva, dar Gretchen l-a întrerupt.

— Du-te să pregătești două pahare de martini, a spus ea. Mă întorc imediat.

Apoi a plecat spre dormitor înainte ca el să-i poată răspunde. Ferris a rămas în fotoliu o vreme, apoi a hotărât că i-ar prinde bine ceva de băut, chiar dacă fusese ideea ei. S-a dus la bar și a pregătit două martini cu votcă. În timp ce agita amestecul, a simțit că degetele i se lipesc de shakerul extrem de rece. În paharul ei a pus o măslină, iar în al său, puțină lămâie. Într-un mod pervers, chiar se întorsese acasă. Se întreba dacă avea să fie în stare să reia discuția. Poate că ar fi trebuit să plece pur și simplu.

A dus paharele în sufragerie și s-a așezat. Oare de ce întârzia atât de mult? Dar știa foarte bine de ce. Și a rămas pe loc. A luat o înghițitură de martini, apoi încă una. I-a simțit pe limbă gustul răcoros și metalic. În cele din urmă, a auzit deschizându-se ușa dormitorului.

Era îmbrăcată cu o cămașă de noapte de dantelă neagră. În timp ce se apropia de el, sânii grei i se legănau sub dantelă. Roger i-a dat de înțeles printr-un semn al capului că nu o dorea. Dar îi privea trupul.

— Nu vreau să ne mai certăm.

S-a așezat lângă el, desfăcându-și ușor veșmântul, astfel încât să i se vadă curbele voluptoase ale sânilor. Apoi s-a întins pe canapea, iar cămașa i s-a desfăcut larg, dându-i la iveală goliciunea. Ferris a văzut că nu avea

niciun pic de păr între picioare – era ceva nou. Ar fi vrut ca trupul ei să nu-l excite, dar nu se putea împotrivi.

— Am nevoie de tine. Am nevoie de soțul meu.

S-a aplecat spre el, astfel încât sânii îi atingeau cămașa. Apoi a vrut să-i desfacă fermoarul.

— Nu vreau, a spus el, dându-i mâna la o parte. Nu-i un moment potrivit.

— Nu mă mai necăji. Te doresc.

Și-a dus iarăși mâna la fermoarul lui și i l-a desfăcut. Și-a dat seama că deja nu mai putea s-o oprească – nu mai putea din momentul în care acceptase să pregătească paharele de martini și o lăsase să plece din sufragerie. A făcut un ultim efort și i-a îndepărtat iarăși mâna. Gretchen s-a înfuriat.

— Ce-ai pățit? l-a întrebat ea, îndepărtându-se. Eu te aștept de cinci luni, iar tu nu vrei să pui mâna pe mine?

Gretchen a rămas pe gânduri o clipă, de parcă și-ar fi revizuit strategia, apoi i-a aruncat o privire bosumflată.

— Mă simt atât de singură.

Și-a desfăcut ușor picioarele epilate – erau netede ca marmura. Ferris a încercat să nu se uite, dar îl prinsese în mreje.

— Încetează, Gretchen!

Ferris începea să cedeze. În felul acesta reușea Gretchen să iasă învingătoare din toate certurile lor. I-a desfăcut nasturii de la cămașă, apoi i-a dat jos pantalonii, pantofii și șosetele. Ferris era lipsit de ajutor. Întâi i-a luat mădularul în gură, apoi l-a încălecat, astfel încât îi atingea fața cu sânii, iar sfârcurile îi gâdilau pleoapele. A început să se miște în sus și în jos deasupra lui, iar în cele din urmă a scos un geamăt. Apoi l-a dus în dormitor și au făcut amor iar și iar.

A doua zi dimineață, când Gretchen era la duș, Ferris s-a îmbrăcat și a ieșit pe furiș din apartament. Îi era silă de el. Era prea slab ca să țină piept forței sălbatice a soției sale. Data viitoare, avea să lase un avocat să vorbească în locul lui. Când a ieșit pe ușa apartamentului, era sigur că o închidea pentru ultima oară.

• Capitolul 13 •

LANGLEY

Ferris a petrecut două zile la sediul central al agenției, care semăna cu un joc de pinball fără aripioare, așteptând să fie chemat de Hoffman. După atentatul de la Frankfurt, becurile jocului se înroșeau ori de câte ori senzorii semnalau prezența cuiva de pe lista de suspecți. Întâlniri și ședințe de instructaj se succedau neîncetat, iar ofițerii erau convocați de politicieni. Mașina-capcană de la Frankfurt fusese parcată peste drum de sediul Citibank din Germania și detonată la o oră de vârf a după-amiezii. Doisprezece oameni muriseră și de trei ori mai mulți fuseseră grav răniți. Ferris a găsit un birou împrejmuit cu paravane în centrul de operațiuni al Departamentului pentru Orientul Apropiat și a încercat să coordoneze de la distanță activitatea centrului din Amman. O dată la câteva ore, trecea pe la biroul lui Hoffman, dar șeful departamentului nu era niciodată înăuntru. Adjunctul său îl întreba dacă îi putea fi de ajutor, dar Ferris clătina din cap în semn că nu. După o vreme, acele drumuri au devenit jenante, și a încetat să mai verifice dacă Hoffman se întorsese. Dacă șeful departamentului voia să-l vadă, îi era ușor să dea de el.

În cele din urmă, Hoffman i-a trimis un e-mail scurt prin circuitul electronic intern: „Așteaptă-mă în Parcul Talmeș-balmeș la ora nouă.” Ferris a zâmbit. Hoffman deja își însușise ideea. Secretara lui Hoffman i-a trimis un alt mesaj, din care a aflat că trebuia să meargă într-un loc din sediul central în care nu mai fusese până atunci – în clădirea nouă, de cealaltă parte a bufetului cu autoservire, lângă platforma pe unde erau aduse echipamentele. Ferris s-a întrebat de ce nu-l chemase în biroul Departamentului pentru Orientul Apropiat de la etajul patru, acolo unde se întâlneau de obicei.

A doua zi dimineață, când Ferris a intrat pe ușa indicată, a văzut că înăuntru îl aștepta secretara lui Hoffman. S-a dovedit că acel loc nu era adevărata sa destinație, ci o adresă falsă. Au mers împreună de-a lungul unui coridor lung și au ajuns la o ușă pe care nu era scris nimic. Secretara a

introdus un cod, după care și-a pus degetul mare pe un detector de amprente și a așteptat ca ușa să se deschidă. Apoi a descuiat cu cheia ușa unui lift și au coborât cam cincisprezece secunde. După ce-au ieșit din lift, secretara a mai deschis câteva uși cu cifru și au ajuns într-o sală de mari dimensiuni – era o cavernă vopsită cu albastru și verde, plină cu panouri pe care erau montate ecrane mari și monitoare de calculator. În acea sală de dimensiunile unui teren de baschet, câteva zeci de oameni lucrau la birouri și în separeuri. Ferris s-a uitat la becurile fluorescente de pe tavan care împrăștiau o lumină albă și rece. Bănuia că se aflau undeva sub parcarea situată la nord de sediul central. Hoffman stătea în picioare lângă o ușă aflată în mijlocul unuia dintre pereții laterali. Șeful departamentului i-a făcut semn cu capul să se apropie.

— Parcul Talmeș-balmeș? a întrebat Ferris.

Hoffman i-a zâmbit.

— E un nume drăguț, nu crezi? Amintește de moșia Bletchley și de toate celelalte chestii. Voiam să-i zic Parcul Taqiyya, dar mi-a fost teamă că e un cuvânt pe care n-o să-l poată pronunța nimeni.

A arătat cu un gest sala și angajații aferați dinăuntru. În ciuda veștilor proaste, părea mulțumit de sine.

— Biroul ăsta nu există. Dacă o să spui cuiva că ai fost aici, o să jur că minți, iar apoi o să te concediez. Numai în felul ăsta n-o să dăm de bănuit nimănui.

— Am înțeles. Dar ce e de fapt Parcul Talmeș-balmeș? Poți să-mi spui, din moment ce m-ai adus aici.

— Până ieri, îi spuneam Grupul Consultativ pentru Operațiunile din Orientul Apropiat – GCOOA. Dar suna vag și birocratic. Pe scurt, de aici coordonăm operațiunile clandestine ale departamentului – adevăratele operațiuni de contraterorism.

— Și, mai exact, cu ce vă ocupați aici? Mă rog, dacă nu te deranjează să-i spui unuia care până acum s-a ocupat de operațiuni neserioase.

— Roger, nu fi nemernic! Am zis că sunt „serioase”, ca să înțelegi că nu figurează în evidența agenției. Operațiunile de contraterorism pe care le coordonăm de aici sunt „neoficiale”, ca să zic așa. Existența lor poate fi negată, pentru că președintelui nu i se spune nimic despre ele în mod formal – ele nu figurează în niciun document scris. Și întrucât președintele nu știe de existența lor, cum ar putea să înștiințeze Congresul în legătură cu

ele. Dacă n-ar fi vraiște, CIA ar trebui să fie exact ca Parcul Talmeș-balmeș. Altfel spus, Parcul Talmeș-balmeș e un serviciu secret clandestin, drept care poate să-și asume riscuri, să încalce legile, să ignore exigențele birocratice și să le spună dubioșilor să se care din țara noastră. Și e o organizație invizibilă, ascunsă sub parcarea de la nord de sediul agenției. Suntem ca peronul 9 și 3/4 din filmele alea tâmpite cu Harry Potter. Nu suntem decât un zid de cărămidă, până în momentul în care introduci codul în încuietoarea cu cifru și vezi ce se ascunde de fapt în spatele lui. Iar apoi, hocus-pocus! Intri într-o altă lume, în care vrăjitorii încă mai au puteri magice. Ei, ce zici? Haide, recunoaște! Ești impresionat!

— Aici erai când nu reușeam să dau de tine?

— Exact! a spus Hoffman zâmbind.

Ferris a cercetat cu atenție sala. Semăna cu centrul de comandă de la Balad, atâta doar că avea o înfățișare mai neobișnuită. Pe ecranele mari de pe peretele din fund se vedeau imaginile pâlpâitoare și ușor de recunoscut ale filmelor aero-porno. Dar acțiunea serioasă avea loc în acea sală, unde lucrau operatorii. Nu semănau deloc cu angajații CIA pe care îi văzuse până atunci. Cei mai mulți dintre ei erau tineri – aveau vârste cuprinse între douăzeci și cinci și treizeci și cinci de ani. Toți erau îmbrăcați cu blugi, tricouri sau fuste strâmte. Nimeni nu purta cravată. Paravanele separeurilor semănau cu pereții jerpeliți ai unei camere de cămin: erau pline de poze cu dușmani bărboși și hărți pe care erau marcate atât pozițiile agenților, cât și liniile ca o pânză de păianjen care, în urma cercetărilor, fuseseră trasate pentru a uni locurile în care se aflau membrii rețelei subterane. Analiștii stăteau aplecați deasupra birourilor la fel ca ofițerii de pe submarine, care cercetează cu atenție sonarul, încercând să detecteze inamicii nevăzuți și să-i forțeze să iasă la suprafață.

— Ți-ai construit o agenție proprie, a spus Ferris.

Hoffman a încuviințat din cap.

— Da, așa-i. E adevărat că oamenii ăștia nu există din punct de vedere oficial, dar stau aici și muncesc până fac bătături la cur. Și știi de ce? Pentru că înțeleg că ei sunt ultima speranță. Înțeleg că, nu peste multă vreme, bomba care o să explodeze la Milano, Frankfurt sau New York o să fie una nucleară, iar dacă nu reușesc s-o găsească la timp, o să moară un milion de oameni. Așa că muncesc zi de zi și oră de oră, ca s-o găsească și

să-i omoare pe cei care vor s-o detoneze. De-aia îi iubesc pe toți inadaptații ăștia suprasolicitați. Sunt niște criminali, deși nu par.

Ferris s-a uitat la șirurile de separeuri. Cel puțin jumătate dintre ele erau ocupate de femei. Și, într-adevăr, arătau ciudat – făceau baloane cu guma de mestecat și loveau ușor podeaua cu vârful pantofilor. Era limpede că multe dintre ele ar fi fumat, dacă li s-ar fi permis. Unele aveau chipuri aspre de femei trecute prin viață și erau cam prea fardate – ți le puteai imagina pe post de crupier la un cazinou din Las Vegas. Altele aveau o blândețe amăgitoare, dar în ochi li se vedea privirea rece de viperă.

— Bună, Gwen! a spus Hoffman, îndreptându-se către biroul cel mai apropiat, la care stătea o brunetă puțin trecută de treizeci de ani. Spune-i, te rog, cu ce te ocupi.

Bruneta s-a uitat la el cu un aer întrebător, iar Hoffman a încuviințat din cap.

— Urmăresc o celulă teroristă din Siria. Noaptea trecută, membrii ei se aflau la Damasc. Azi au ajuns la Dayr al-Zor și se îndreaptă spre granița irakiană. Dar cred că n-o vor trece, ca să ajungă la Husbaya – avem niște ninja în zonă. Imediat ce-o să le identific poziția, or să fie ca și morți.

Bruneta a zâmbit ușor și calm ca un asasin plătit. Ferris s-a întors către Hoffman și a întrebat:

— Pentru cine lucrează acești ninja?

— Pentru nimeni – tocmai asta e șmecheria. Numai așa o să ieșim din situația asta nasoală. Sunt oameni ca Gwen.

Hoffman l-a luat de braț pe Ferris și l-a dus spre ușa deschisă a unui birou.

— Vino! Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva.

În birou se afla un bărbat oacheș, cu ochelari cu rame subțiri, care stătea în fața unui calculator și tasta de zor. Era îmbrăcat cu un pulover de cașmir negru și părea să fie trecut de treizeci și cinci de ani – probabil că era cu câțiva ani mai mare decât Ferris. Când s-a apropiat, Ferris a văzut că era arab. Judecând după nuanța maronie a pielii sale, s-a gândit că era din nordul Africii. Arabul i-a privit pe deasupra ochelarilor, apoi s-a întors iarăși la monitor. Degetele lui au continuat să țopăie pe tastatură preț de cincisprezece secunde, apoi s-au oprit. Arabul a apăsat tasta „Enter” și s-a uitat din nou la ei.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați. Tocmai am lichidat contul bancar al unui lider salafist din Riad. O să creadă că banii i-au fost furați de unul dintre oamenii alături de care își face rugăciunile. Și dacă avem noroc, o să încerce să-l omoare.

Apoi a zâmbit, gândindu-se că toate aceste rezultate fuseseră obținute doar cu ajutorul câtorva apăsări ale degetelor pe tastatura computerului său.

— Ți-l prezint pe Sami Azhar, a spus Hoffman. Zi de zi conduce operațiuni de aici, din cavernă. E mult mai deștept decât noi doi.

— Ed, cu siguranță sunt mai deștept decât tine, a spus Azhar, privind pe deasupra ochelarilor. Pari deștept, dar numai pentru că ai în sânge mult prea multă cafeină. Sau pentru că ai băut prea mult. Încă nu știu ce să zic despre musafirul tău, dar o să-mi dau seama.

I-a întins mână lui Ferris și l-a salutat.

— Înainte, Sami a lucrat ca expert în analiză cantitativă pe Wall Street. S-a născut în Egipt și a venit în Statele Unite să facă facultatea. Are un doctorat în matematică și unul în economie. Apoi a lucrat pentru un fond mutual și a câștigat foarte mulți bani. A devenit atât de bogat, încât a hotărât să-și răsplătească într-un fel țara de adopție. Sami, i-am prezentat bine trecutul tău, nu-i așa?

— Ed, e drept că am fost bine recompensat, dar am și investit cu cap.

— În anii ’90, Sami a lucrat în calitate de colaborator în cadrul unor operațiuni dificile organizate de CIA și de Agenția pentru Securitate Națională, ajutându-ne să-i înțelegem pe țicniții care încercau să se facă stăpâni peste religia lui. După atacurile din unsprezece septembrie, și-a dat seama că lumea a luat-o razna și că numai un tâmpit ar putea continua să lucreze pentru un fond mutual. Ca musulman, a simțit că e de datoria lui să dea o mână de ajutor celor care încearcă să-i oprească pe țicniții ăștia. Nu-i așa, Sami?

— Într-adevăr, așa e! Sau, cum ai zice tu: „Al dracului să fiu dacă nu-i așa!”

— Exact! Așa că m-a întrebat dacă nu cumva putea face ceva important pentru mine, dar fără să figureze în evidența agenției. Îl cunoșteam pe Sami și știam că e un tip suficient de ciudat pentru organizația pe care aveam de gând s-o înființez. Îi citisem dosarul: știam că, încă de pe vremea când era copil și locuia în Egipt, era genial la matematică. Obținuse o bursă de studii în America și câștigase atâția bani pe Wall Street, încât nici nu le mai putea

ține socoteala. Era o pasăre rară. Altfel spus, un tip pe cinste! Deștept și necruțător. În plus, îi păsa de ce se întâmplă. Un tip special.

— De fapt, te înșeli, Ed. Nu-s deloc special. Cei mai mulți oameni de pe Wall Street sunt deștepți și necruțători. Deosebirea e că, în fond, sunt mai puțin egoist decât ceilalți. Și țin să subliniez că nu-s deloc ciudat pentru un matematician, atâta doar că-s mai furios. Asta e diferența.

Azhar s-a întors către Ferris.

— Deși îl tachinez pe Ed, să știi că-mi face mare plăcere să lucrez aici. Încercăm să facem acel lucru despre care toată lumea vorbește, dar care nu-i iese nimănui – încercăm să abordăm problemele dintr-o perspectivă nouă. De fapt, am evoluat atât de mult și am ajuns să avem o viziune atât de originală asupra lucrurilor, încât nici nu mai știm de unde am plecat.

— Gată cu flecăreala! a spus Hoffman. Trebuie să stăm de vorbă.

A închis ușa, s-a așezat la masa de ședință și le-a făcut semn lui Ferris și Sami să ia loc. Dincolo de biroul lui Azhar era montat un ecran mare.

— Roger, o să-ți fac o scurtă prezentare. Punem la cale o operațiune nouă, pe care am pornit-o de la zero. Pentru ca totul să meargă bine, va trebui să-ți dezvălui niște secrete care-s foarte bine păzite chiar și față de unii dintre angajații de aici. Vreau să fiu sigur că înțelegi cum stă treaba.

Ferris a încuviințat din cap.

— Treaba stă exact așa: n-am voie să divulg nimănui informațiile pe care mi le vei furniza, nici măcar angajaților agenției.

— Mă rog, chestia asta e evidentă. Mă refeream la altceva. După ce pleci de aici, urmează să te întorci iarăși pe teren. De-aia nu ți-am spus până acum nimic din ce se întâmplă aici – e periculos. Nu le pot vorbi despre operațiunile noastre oamenilor care ar putea fi prinși. Dar m-am tot gândit și am ajuns la concluzia că n-am încotro: trebuie să-ți spun. Așa că uite cum stă treaba: dacă dai de bucluc și ești prins, *nu ai voie* să divulgi informațiile pe care urmează să le afli de la mine. Trebuie să-ți iei măsuri de precauție. Ai înțeles?

Ferris s-a dat pe spate dintr-odată. Credea că înțelesese, dar voia să fie sigur.

— Trebuie să-mi iau măsuri de precauție.

— Așadar, dacă ești prins și crezi că n-o să poți rezista la tortură, va trebui să-ți iei „măsuri de precauție". Și hai să fim cinstiți: nimeni nu poate rezista la tortură prea multă vreme. Nu te lua după ce ți s-a spus la Fermă.

Așa că o să-ți dăm o pilulă de cauciuc pe care ai s-o ții în gură atunci când te întorci pe teren. Dacă ajungi într-o situație disperată, pilula o să-și facă treaba. Dacă o muști cu putere, o să curgă din ea o otravă care-și face efectul foarte repede și fără dureri. Și mi s-a spus că are un gust bun. N-am avut plăcerea s-o gust, dar am la mine o astfel de pilulă ori de câte ori plec într-o călătorie. În orice caz, vreau să știu ce părere ai. N-o să cred că ești laș dacă spui nu, ci pur și simplu conversația noastră va lua sfârșit.

Ferris s-a gândit câteva clipe. Fusese vârât într-o lume de a cărei existență nici măcar nu știa cu cincisprezece minute în urmă. Era zenitul carierei pe care și-o alesese, sau poate nadirul ei, dar oricum n-avea nicio importanță. I se propunea ceva extrem de periculos. Ferris s-a gândit dintr-odată la Alice, dar imaginea ei i-a dispărut repede din minte.

— Mă bag!

— Bravo! a spus Ferris, strângându-i mâna. Adevărul e ca nu ți-aș fi propus niciodată, dacă n-aș fi fost sigur că ai să spui da. Ei bine, e o conspirație la care nu luăm parte decât noi trei. Nimeni altcineva n-o să aibă acces la toate informațiile. Ne-am înțeles?

Cei doi conspiratori au încuviințat din cap, iar Hoffman a continuat.

— I-am vorbit lui Sami despre ideea ta năstrușnică. Și n-o să-ți vină să crezi, dar e înnebunit după ea! Și crede că or să înghită momeala. Așa e, Sami?

— E o idee foarte ingenioasă, a spus Azhar, încuviințând din cap.

— E clar că întâi de toate trebuie să facem rost de un cadavru. Ai vreo idee, Roger?

— Lucrul cel mai important e că trebuie să arate ca un agent de recrutare. Ar trebui să fie cam de vârsta mea, adică să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, și să pară că a primit misiunea de a infiltra rețeaua lui Suleiman. Trebuie să aibă trăsături caucaziene tipice, să fie sănătos și musculos. Și trebuie să se vadă clar că e creștin.

— Cum adică?

— Adică trebuie să nu fie circumcis. Dacă băieții răi văd că n-are preput, or să creadă că e israelian.

Hoffman a dat din umeri și s-a întors către Azhar.

— Așa e, Sami?

— Mă tem că da. Arabii sunt obsedați de evrei, ca să zic așa. Asta e!

— Cam așa ar trebui să arate cadavrul, a continuat Ferris. Dar cum o să facem rost de el? Să-i punem pe cei de la FBI să ne găsească unul într-o morgă?

— Doamne ferește! a spus Hoffman. Nu le-aș cere să caute nici măcar un câine rătăcit! De treaba asta o să se ocupe frații și surorile noastre de la Comandamentul pentru Operațiuni Speciale. O să ne facă rost de un cadavru fără să pună vreo întrebare.

— Atunci hai să vorbim cu militarii să ne procure unul.

Radia de bucurie – ideea lui avea să fie pusă în practică.

— Am vorbit deja. Am luat ieri legătura cu cineva de la baza aeriană MacDill. S-ar putea să dureze câteva săptămâni. Probabil că tu iarăși o să fii plecat din țară atunci când o să ne vină cadavrul, așa că vreau să aflu dacă ești de acord cu ce ne-am gândit noi să facem. Sami și cu mine o să construim o poveste în jurul cadavrului. O să facem în așa fel încât identitatea lui falsă să fie credibilă. Deja i-am găsit un nume – Harry Meeker. E o identitate pe care am construit-o cu câțiva ani în urmă pentru o operațiune, dar n-am mai folosit-o. Ce zici?

— Alegeți ce nume vreți, numai să nu fie Roger Ferris.

— Eu și cu Sami ne-am gândit la câteva detalii ale operațiunii înainte să te chemăm aici. Și credem că o să fie nevoie de un agent secundar, pentru ca această *taqiyya* să fie credibilă. Trebuie să-i înnebunim de-a binelea pe indivizii ăștia, să-i facem să creadă că întreaga lor lume se năruie. Ca să reușim, trebuie ca înșelătoria noastră să funcționeze pe mai multe niveluri, care să se sprijine unele pe altele, altminteri Suleiman o să-și dea seama că e o capcană. Ți se pare că are noimă?

— Bineînțeles. Dar vreau să dau o mână de ajutor la manevrarea agentului secundar.

— N-o să fie nicio problemă. De fapt, Roger, tu o să faci cea mai mare parte a muncii. Eu sunt prea bătrân, iar Sami e un tip prea ciudat, așa că mai rămâi tu. Sami, nu vrei să-i explici câștigătorului nostru în ce constă premiul?

Hoffman a apăsat pe un buton și a stins luminile. Azhar s-a îndreptat spre computerul de lângă ecranul proiectorului, iar tenul de culoarea untului de cacao și părul negru și creț i s-au proiectat pe fondul gri din spatele său.

• Capitolul 14 •

LANGLEY

Sami Azhar și-a pus ochelarii pe nas și s-a așezat în fața computerului său, strângând la un loc informațiile pe care voia să i le arate lui Ferris. Preț de câteva clipe, a părut să piardă noțiunea timpului. Părea că rătăcea undeva între locul în care se afla în acel moment și mica școală generală din Cairo, în care, cu multă vreme în urmă, își uimise profesorii cu capacitatea lui de a înmulți mintal numere mari. Ferris se uita la Azhar cu atenție și se gândea că probabil era la fel ca refugiații care îi ajutaseră pe americani și pe britanici în timpul celui de al Doilea Război Mondial. Întrucât crescuse la Cairo, probabil că presimțise răbufnirea care se apropia și voise să scape de efectele ei. Dar, până la urmă, se dovedise că nu era posibil – războiul se extinsese peste tot.

— Îmi pare rău, dar trebuie să încep chiar cu ținta căutărilor noastre, a spus Azhar. În lunile în care au trecut de când ai auzit pentru prima oară numele lui Suleiman, echipa de aici a făcut câteva investigații. Știm despre acest domn puțin mai multe lucruri decât îți închipui.

Azhar a atins mouse-ul și pe ecran a apărut o primă imagine. Era fotografia unui arab slab, cu barbă îngrijită, care avea pe cap o tichie de rugăciune împletită din lână albă. Avea o față inteligentă, care trăda nu comportamentul feroce al unui criminal, ci austeritatea și ascetismul unui erudit. Pe Ferris l-a fascinat strălucirea ochilor lui. Erau incandescenți și plini de mânie.

— Am avut mare noroc că am reușit să punem mâna pe fotografia asta. E dintr-un pașaport vechi, pe care-l folosea înainte să dispară. Acum e ca o flăcăruie: e peste tot și nicăieri. În moscheile frecventate de radicaliști, i se pronunță numele doar în șoaptă, de parcă ar fi o stafie. Se scriu poezii despre el. Și am găsit niște CD-uri date cu grijă din om în om, care îi prezintă izbânzile. Dar nu lasă nicio urmă. În lumea difuză a teroriștilor Al Qaeda, a devenit adevăratul șef de operațiuni. E omul care a făcut legătura dintre radicaliștii islamici de la Kabul din 1996 și cei din 2006 de la

Bagdad. Este puntea dintre vechea și noua Al Qaeda. L-am căutat cu toții – tu, noi și iordanienii –, dar n-am reușit să-i dăm de urmă.

Ferris s-a uitat cu atenție la acel chip, vrând să și-l întipărească în minte. Într-o oarecare măsură, era furios că Hoffman îi ascunsese atât de multe luni informațiile, dar în și mai mare măsură era curios – abia aștepta să afle cum anume se gândiseră Hoffman și Azhar să pună în practică *taqiyya.*

— Deși nu știm unde e Suleiman, știm de unde e, a continuat Azhar. E sirian și s-a născut la Hama. Numele său adevărat e Karim al-Shams. Toți bărbații din familia lui – tatăl, frații și unchii – au fost uciși în 1982 de trupele lui Hafez al-Assad. Erau figuri importante în Ikhwan Muslimeen – „Frăția Musulmană". După masacrul de la Hama, Suleiman a fost adoptat de Frăția Musulmană din Arabia Saudită. A făcut studii de electronică și fizică la Riad. A studiat și puțină biologie. Îmi pare rău să spun, dar e un tip inteligent. Am reușit să punem mâna pe un test de inteligență pe care l-a făcut pe vremea când era student – rezultatele sunt uimitoare. Am găsit în Afganistan documente care arată că a făcut experimente detaliate cu dispozitive nucleare și biologice.

— Spune-i despre atentatele cu mașină-capcană de la Milano și Frankfurt, i-a cerut Hoffman.

Azhar a apăsat pe unul dintre butoanele mouse-ului și a apărut o planșă în care se vedea ce rămăsese din mașina-capcană detonată cu câteva zile mai înainte la Frankfurt, lângă sediul Citibank.

— Știm că lui Suleiman îi plac mașinile-capcană. La puțină vreme după ce atentatele de la Bagdad au luat amploare, am interceptat un mesaj în care se spunea că un membru important din Al Qaeda – la vremea aceea, nu știam cine era – a cerut ca atacurile sinucigașe să aibă loc în Europa și America, astfel încât să moară creștini și evrei, nu musulmani. Suleiman voia ca teroarea să se mute în Occident. Nu era vocea lui, ci a unui membru al rețelei care credem că e foarte apropiat de el. A fost primul indiciu al existenței lui Suleiman. Apoi a urmat explozia de la Milano.

A apăsat încă o dată pe mouse, iar pe ecran au apărut câteva bucățele de metal.

— N-o să intru în detalii pirotehnice, pentru că nu mă pricep, dar FBI-ul crede că bomba de la Milano seamănă cu cele din Irak, pe care, în urmă cu câțiva ani, centrul CIA de la Bagdad le-a identificat ca fiind fabricate de

membri ai rețelei lui Suleiman. Datele primite de la Frankfurt dau de înțeles că și acolo a fost folosit același tip de bombă, nu-i așa, Ed?

— Mda. Mă tem că așa e. Suleiman are planuri mari. Are o rețea alcătuită din membri extrem de discreți, care își desfășoară operațiunile chiar sub nasul nostru. Construiesc mașini-capcană, le plasează acolo unde trebuie, apoi reușesc să scape. Și indivizii ăștia sunt foarte deștepți: folosesc mașini furate și se deghizează atunci când le parchează în locul ales. Avem fotografii făcute de camerele de supraveghere din Milano și Frankfurt: se văd mașinile-capcană aflate în drum spre destinație și se pot distinge chipurile șoferilor. Polițiștii din Europa au încercat să-i identifice și au înnebunit căutând prin toate ungherele, dar n-au ajuns la niciun rezultat, pentru că indivizii au condus mașinile deghizați. Au o tehnică impecabilă. Credem că Suleiman se pregătește să atace America și s-ar putea să folosească bombe biologice sau nucleare. Îți amintești de Karla, agentul KGB care era eminența cenușie în romanele lui Le Carré? Ei bine, Suleiman e Karla din Al Qaeda – toate frâiele se află în mâinile lui. Și o să atace într-o bună zi.

— Casa Albă știe toate lucrurile astea?

— Bineînțeles că nu! Ține minte că noi nu existăm. Și dacă ar afla, și-ar ieși din minți. Nu, Casa Albă nu știe decât porcăriile pe care le primește de la analiștii care se ocupă de contraterorism.

Ferris s-a uitat la poza de pe ecran. Știau atât de multe și, în același timp, atât de puțin.

— Vreau să vă pun o întrebare stupidă. Cum se face că până acum n-am reușit să dăm de el nici eu, nici voi, nici Hani? De ce e atât de greu de găsit?

A urmat o tăcere stânjenitoare. Ferris a simțit că îi ascundeau ceva. S-a uitat la Hoffman și i-a făcut un semn cu capul, ca și cum ar fi vrut să spun: „Haide, zi-mi!”

— *În mod evident*, exact asta încercam să facem prin operațiunea Amary – să-i dăm de urmă. Voiam să ne apropiem de Suleiman și să-i putem intercepta convorbirile. Dacă Mustafa Karami ar fi întărit povestea pe care o construisem în jurul lui Amary, ne-am fi folosit de omul din Berlin al lui Hani ca să trimitem câteva mesaje pe care le-am fi putut urmări în timp ce se îndreptau spre Suleiman. Metoda cărților însemnate. Iar dacă nu obțineam niciun rezultat în felul ăsta, am fi încercat să-l prostim pe

Suleiman, făcându-l să creadă că știm unde se află. Și poate că s-ar fi speriat și ar fi încercat să fugă. Sau poate ar fi luat legătura cu anumiți oameni. Chestiile de soiul ăsta sunt specialitatea doctorului Azhar. Spune-i, profesore!

Egipteanul a încuviințat din cap.

— Cât am lucrat pe Wall Street, am avut de-a face cu lucruri care pot fi observate. Dacă reușeam să monitorizez un anumit lucru, puteam observa care îi erau tendințele, apoi corelam tendințele cu alte elemente observabile. De exemplu, încercam să corelez prognozele meteo cu prețurile viitoare ale cerealelor sau speculațiile bursiere cu prețul țițeiului. În munca mea de analist, încercam să introduc informații care anterior nu fuseseră cuantificate sau monitorizate într-un domeniu unde puteau fi urmărite ușor, astfel încât să poată fi speculate micile diferențe de preț. Așa am făcut avere. Munca pe care o fac acum pentru Ed constă în aplicarea acelorași tehnici la țintele alese de el.

— Nu-i așa că e un tip extraordinar? a spus Ferris, pe un ton care trăda o admirație sinceră. Spune mai departe, Sami!

— Ei bine, când avem de-a face cu membri Al Qaeda, scopul nostru e să-i atragem într-un spațiu pe care să-l putem monitoriza. Dacă vorbesc la telefoane mobile pe care nu le putem intercepta, încercăm să-i speriem, astfel încât să-și schimbe mijloacele prin care comunică, pentru că de fiecare dată când fac o schimbare, lasă urme. De exemplu, își cumpără alte telefoane mobile, fără să știe că ținem evidența tuturor telefoanelor și cartelelor care se vând în Pakistan. Sau încep să nu mai aibă încredere în calculatoarele pe care le folosesc și hotărăsc să-și cumpere unele noi, fără să-și dea seama că deținem controlul absolut asupra domeniului informatic. Mulțumită eforturilor noastre, putem accesa toate serverele din lumea asta care stochează e-mailuri. Iar în ceea ce privește computerele, îmi vine să râd: putem intra pe hard-disk-ul oricui, oriunde s-ar afla. Intrăm chiar și pe drive-urile USB pe care curierii Al Qaeda obișnuiesc să le care de colo-colo, pentru că toate au o semnătură electronică. Nu există dispozitiv informatic fără semnătură electronică. Lumea digitală e foarte precisă – de-aia e atât de frumoasă.

— Îi atragem în capcană, a spus Hoffman, continuând expunerea lui Azhar. Deținem supremația în domeniul comunicațiilor. Atunci când distrugem o celulă, urmărim și să îi speriem pe ceilalți teroriști, astfel încât

să-i obligăm să intre în circuite pe care le putem urmări. Să zicem că arestăm niște indivizi la Londra, sau în Uzbekistan, sau în vreun orășel uitat de lume. Care crezi că e scopul nostru?

— Să-i interogați, a răspuns Ferris. Să-i trimiteți la Guantánamo. Sau lui Hani. Ceva de genul ăsta.

— Mă rog, sigur că vrem să-i interogăm. Putem obține informații prețioase. Dar nu ăsta e scopul principal. Chiar dacă nu reușim să scoatem nimic de la individul pe care punem mâna, băieții răi presupun că a ciripit. Așa că își schimbă numerele de mobil, adresele de internet, ba chiar și computerele – își cumpără unele noi. Iar mai devreme sau mai târziu, o să-l sune pe unul dintre cei pe care-i supraveghem, chiar dacă e vorba de proprietarul unui restaurant din Karachi unde se mănâncă chebapuri. Și haț, înregistrăm noul aparat pe care-l folosesc! Nu trebuie decât ca unul dintre ei să atingă un punct fierbinte și apoi iese la iveală întreg circuitul. Sau îi obligăm să-și schimbe locul. Și vrei să-ți spun ceva? Mișcarea e *periculoasă*! Om fi proști, dar nu suntem chiar atât de proști încât să nu monitorizăm toate avioanele, autobuzele și trenurile care traversează o graniță națională.

— Dar încă n-ați dat de Suleiman. Deci e limpede că Suleiman e un caz aparte. Tehnicile pe care tu și Sami mi le-ați descris funcționează când vine vorba de alții, dar nu dau rezultate în cazul lui. Încă n-am reușit să înregistrăm niciuna dintre convorbirile lui. De-aia avem nevoie de ceva nou.

— Amin, frate! Ai pus punctul pe „i"! Și deja știi care e soluția!

— *Taqiyya.*

— Exact! Acum câteva zile, când mi-ai spus ce idee ți-a venit, mi-a căzut fisa! O să procedăm așa cum ai zis: trebuie să-i dăm de înțeles lui Suleiman că am reușit să facem un lucru pe care, de fapt, n-am fost în stare să-l facem, anume să pătrundem în rețeaua lui. Apoi o să-i sucim mințile. O să-l chinuiască bănuielile și orgoliul și o să creadă că totul e zadarnic. Aceste sentimente fundamentale or să-l facă pe Suleiman să se deschidă ca o stridie durdulie. Vom plasa în universul lui niște informații atât de năucitoare, chinuitoare și amenințătoare, încât o să vrea să afle despre ce e vorba. Iar în momentul ăla, o să trebuiască să ia legătura cu ceilalți. O *să trebuiască*! Și o să poată fi observat și cuantificat. Iar în cele din urmă, o să-l putem nimici!

•

Au făcut o pauză de cafea. Hoffman primise un mesaj de la directorul agenției, care îi cerea să-l sune urgent și să-i spună ce era nou în legătură cu atentatul de la Frankfurt, așa că s-a scuzat și a intrat în biroul său, aflat lângă al lui Azhar, închizând ușa în urma lui. Ferris a profitat de pauză și l-a întrebat pe Azhar dacă putea să vadă centrul de comandă.

— Ți-l prezint eu, dar trebuie să ții minte că mare parte din munca noastră constă în construirea unor iluzii. Organizăm un spectacol de magie. Sala asta e biroul din care coordonăm un fel de centru comercial pentru Al Qaeda, pe care l-am pus pe picioare ca să satisfacem nevoile membrilor din rețeaua subterană, astfel încât să coboare garda în mod inconștient și să-și facă afacerile prin intermediul nostru. Să începem cu agenția de voiaj.

Azhar l-a condus pe Ferris până la un grup de birouri situat la celălalt capăt al sălii. Acolo stăteau trei angajați tineri, dintre care niciunul nu avea mai mult de treizeci de ani. Judecând după fețele lor palide, ai fi zis că nu mai ieșiseră din acea cavernă de câteva luni. Lui Ferris i se părea că semănau cu tocilarii care câștigau toate concursurile de știință de la liceul George Marshall. Azhar s-a întors către persoana cea mai în vârstă – o femeie cu ten acneic, al cărei păr dat cu gel era țepos ca al unui punkist.

— Adrienne, explică-i musafirului nostru cu ce vă ocupați. I-am spus că voi sunteți agenția de voiaj.

— Ah… Bine.

O neliniștea ideea de a dezvălui unui străin detaliile activității lor, dar Azhar i-a făcut un semn discret cu mâna.

— Păi, membrii Al Qaeda trebuie să călătorească și ei, nu? Dar știu că putem monitoriza toate operațiunile computerizate, așa că încearcă să facă rezervări în așa fel încât să nu poată fi depistați. Iar noi am început să oferim tocmai astfel de servicii.

— Dă-i un exemplu, a spus Azhar.

Adrienne l-a dus pe Ferris spre un alt calculator, în fața căruia tasta de zor un tânăr cu tenul măsliniu.

— El e Hanif. Se ocupă cu supravegherea omului nostru de încredere din Karachi. Nu știm cum îl cheamă de fapt, dar noi îi spunem Ozzy, de la Ozzy Osbourne. Nu mă întreba de ce. Oricum, Ozzy din Karachi e specialist în călătorii imposibil de depistat. E foarte bun. Și-a făcut studiile la o școală teologică și familia lui are legături strânse cu rețeaua subterană

din Kașmir. Dacă ești jihadist și vrei să-ți faci o rezervare cu nume și pașaport false pentru un zbor de la Karachi la Londra, Ozzy e omul de care ai nevoie – se ocupă de tot și nici nu cere bani mulți. Oamenii din rețeaua subterană le povestesc prietenilor lor. Ozzy e foarte iubit. Dar de fapt noi monitorizăm toate rezervările, astfel încât ne putem da seama dacă vreunul dintre cei care apelează la Ozzy se regăsește pe listele noastre de suspecți. Am montat în agenția lui de voiaj camere digitale cu ajutorul cărora îi urmărim în timp real pe cei care vin la el. În felul ăsta, putem să aflăm dacă fața vreunuia dintre ei seamănă cu cea a unui suspect identificat de noi. Arată-i, Hanif!

Tânărul american de origine pakistaneză a apăsat pe un buton al computerului, iar pe ecran au apărut imediat imagini transmise prin internet de camera montată în firma din Karachi. Era un bărbat negricios, cu fața ciupită de vărsat, care îl bătea la cap pe angajatul de la ghișeu în legătură cu un bilet pentru Maroc.

— O să aflăm cine e. O să-i vindem biletul, o să-l lăsam să meargă în Maroc și o să urmărim unde se duce. Poate că o să-i șterpelim telefonul într-un moment de neatenție și o să-i copiem cartela SIM, ca să vedem cu ce oameni stă de vorbă. Deci suntem foarte *răi*!

Hanif și ceilalți tineri strânși în jurul calculatorului au început să râdă. A râs și Ferris. Întotdeauna sperase ca agenția să desfășoare asemenea operațiuni, dar se temea că nu era în stare de așa ceva.

După aceea, Azhar l-a dus la un alt grup de birouri, pe care l-a descris ca fiind departamentul bancar. Oamenii de acolo făceau o treabă similară. Membrii rețelelor teroriste aveau nevoie să vireze clandestin bani în toată lumea. America și aliații săi blocaseră toate mijloacele la îndemână – au făcut presiuni asupra băncilor și instituțiilor filantropice islamice, ba chiar și asupra agenților *hawala.* Astfel, jihadiștii se treziseră că le era foarte greu să trimită bani de la o celulă teroristă la alta, așa că începuseră să apeleze la oameni pricepuți. Ca să satisfacă această cerere, Azhar și gașca lui de ciudați veniseră cu o ofertă. Cu ajutorul câtorva oameni pe care reușiseră să-i strângă, Hoffman și Azhar creaseră o rețea care putea transmite bani în mod clandestin. De multe ori, nici măcar nu știau care erau agenții lor de legătură, dar toate informațiile de care aceștia reușeau să facă rost ajungeau în bazele de date ale lui Azhar.

— Trebuie să gândești la fel ca ei, i-a spus Azhar lui Ferris. Iar eu am avantajul de a fi crescut printre oamenii ăștia. Știu cum gândesc, ce le trebuie și cum se deplasează. După ce aflu de ce lucruri au nevoie, mă gândesc la un mod în care aș putea să le ofer acele lucruri – bilete de avion, pașapoarte, transferuri de bani, ascunzători în orașe care mai de care mai ciudate, telefoane mobile și computere. Teroriștii nu-mi văd niciodată chipul, dar le stau la dispoziție șapte zile din șapte, douăzeci și patru de ore pe zi. Ăsta e planul meu de afaceri.

Egipteanul a făcut un gest cu mâna către birourile cu computere și tinerii cu fețe optimiste care se uitau în monitoare, încercând să găsească mijloace de a-i înțelege și de a-i înșela pe dușmani. Ferris citise despre moșia Bletchley, unde câțiva excentrici, obsedați de tehnică și alți inadaptați reușiseră să spargă codurile naziste. Mulțumită lor, Marea Britanie reușise să supraviețuiască și să câștige cel de-al Doilea Război Mondial. Hoffman și Azhar creaseră ceva asemănător – o mașinărie care dădea de urma celulelor Al Qaeda și le supraveghea în timp ce se deplasau prin sistemul sanguin al rețelei. Mașinăria funcționa impecabil, atâta doar că nu reușise să-l scoată la iveală pe Suleiman. Ferris îi aflase numele, iar Hoffman îi încredința sarcina de a-l face să iasă la lumină.

• Capitolul 15 •

LANGLEY

Hoffman revenise în biroul lui Azhar, iar când Ferris și Sami s-au întors din turul Parcului Talmeș-balmeș, l-au găsit frecându-se la ochi de oboseală.

— Așa se întâmplă când oamenii își închipuie că pierd un război, a spus Hoffman, dând din cap. Toată lumea începe să țipe: „Să i se taie capul!”

Nu le-a explicat ce se întâmplase, dar Ferris bănuia că directorul tocmai îl făcuse cu ou și cu oțet pentru că investigațiile asupra atentatului de la Frankfurt nu progresau. Și bineînțeles că, înainte de asta, directorul agenției fusese muștruluit de președinte, care la rândul său fusese pisălogit de presă. Oamenilor nu le plăcea traiul cu frica în sân. Nu aveau să suporte multă vreme situația. Voiau să li se riposteze dușmanilor, dar se simțeau lipsiți de ajutor când vedeau că ofițerii din serviciile secrete nu reușeau să le dea de urmă. Toate oalele se spărgeau în capul lui Hoffman pentru simplul motiv că, dintre toți oamenii care lucrau pentru guvern, era singurul care avea o idee despre ce trebuia făcut. Unii deveneau tensionați atunci când erau supuși unei asemenea presiuni, dar Hoffman părea să se relaxeze.

— Directorul e furios. Casa Albă tocmai i-a ordonat ca mâine să dea socoteală cu privire la atentatele de la Milano și Frankfurt în fața Comisiei pentru serviciile secrete din Senat. Mi-a cerut să întocmesc eu raportul despre aceste „eșecuri ale serviciilor secrete”. Dacă n-ar fi atât de prost, zău că i-aș înțelege supărarea.

— Un vast imperiu în care mințile înguste se prostesc una pe alta, a spus Azhar. E o remarcă a lui Edmund Burke, dacă nu mă înșel.

— Să lăsăm prostiile deoparte, prieteni! În curând, va trebui să mă duc în sediul central, așa că trebuie să terminăm repede. Roger, carevasăzică urmează să desfășurăm operațiunea Taqiyya 101. În ultimele zile, l-am pus la punct pe omul care n-a existat niciodată – domnul Harry Meeker. Sami și cu mine am preluat ideea ta și i-am umplut spațiile goale. Cred că am reușit să punem mâna pe ceva care ne va ajuta foarte mult.

I-a făcut semn lui Azhar să pornească din nou calculatorul.

— Sami, pune planșa cu Sadiki.

Azhar a apăsat pe mouse, iar pe ecran a apărut o imagine nouă. Era fotografia unui arab care se apropia de patruzeci de ani. Avea o barbă îngrijită și era îmbrăcat în costum. Dădea impresia unui om care lua în serios posturile și rugăciunile.

— Asta e Omar Sadiki. E un arhitect născut în Ma'an, un oraș foarte tradiționalist din sudul Iordaniei. Acum trăiește la Amman, unde lucrează pentru o firmă specializată în arhitectura islamică. E un musulman credincios, care activează în mai multe instituții caritabile sponsorizate de saudiți. În ultimii zece ani, a mers în mod regulat la Zarqa, la nord de Amman, ca să ia parte la rugăciunile din zilele de vineri. Câțiva dintre cei care fac parte din grupul său de studii islamice au dispărut, iar noi credem că s-au alăturat unei celule teroriste. Credem că lui Omar însuși i s-a propus să meargă în Afganistan pe când era tânăr, dar a hotărât să rămână în Iordania și sa studieze arhitectura. De aceea au încredere în el oamenii de la moschee. Pentru că nu ciocănește pe la toate ușile, pentru că nu face presiuni. Unii oameni din Zarqa își închipuie că deja e membru Al Qaeda, dar nu-i adevărat. E doar un tip credincios, deștept și tenace.

— Stai puțin! a spus Ferris, ridicând o mână. Nu vreau să par meschin, dar cum ați aflat atât de multe despre un individ de pe teritoriul meu? Oricine ar fi acest Omar Sadiki, nu e unul dintre agenții mei. N-am auzit niciodată de el. Ai obținut informațiile astea de la Hani? Ai cumva la Amman un centru care acționează în paralel cu al meu? Ce naiba se întâmplă?

— Doamne, nu fi atât de nărăvaș! Hani habar n-are de Sadiki. N-o să mai fac greșeala de a-l implica pe Hani în vreuna dintre operațiunile organizate de noi. Sadiki este unul dintre proiectele iscusitului doctor Azhar. S-a gândit la următoarea stratagemă: să-l folosească pe post de agent sub acoperire într-o firmă care se ocupă de proiectarea și construirea clădirilor în stil tradițional arab. În felul ăsta, pe lângă faptul că facem rezervări la avioane și transferăm bani pentru membrii Al Qaeda, le putem construi și sedii.

— Bine, dar cum ați reușit să dați de el?

— Ei bine, să zicem că Sami îi cunoaște familia.

— Adică?

— Adică fratele lui lucrează pentru mine, a spus dintr-odată Azhar. Lucrează pentru filiala UBS din Dhahran, dar mai face și alte treburi. Fără să vrea, munca lui ne e de mare folos. Nici măcar nu-și dă seama cât ne ajută. Saudiții care investiseră bani în fondul mutual pentru care lucram au început să lucreze cu Sadiki, convingându-i și pe prietenii lor să apeleze la serviciile lui. Iar acum, Sadiki spală bani pentru multă lume. Așa am construit contra-rețeaua prin care transferăm bani – ne-am folosit de prietenii prietenilor și de verii verilor. Domnii din Arabia Saudită ne-au povestit despre Omar, fratele său evlavios din Iordania, și așa am reușit să ajungem la el.

Ferris s-a uitat la fotografia de pe ecran, apoi a zâmbit și a dat din cap. A înțeles la fel de fulgerător pe cât înțelesese Hoffman.

— M-am prins. Face parte din *taqiyya* pe care am pus-o la cale. O să pretindem că e omul nostru, deși nu-i adevărat. Așa e?

— Exact!

Hoffman a întins mâna spre Ferris și l-a bătut ușor pe obraz.

— Îți spun cinstit că-mi place grozav planul ăsta. E o chestie atât de trăsnită, încât s-ar putea să meargă.

— Dacă procedăm așa cum trebuie, o să meargă, a adăugat Ferris, a cărui minte începuse să zbârnâie. O să procedăm în așa fel, încât să pară că Omar Sadiki face parte din rețeaua dușmanului. Pretindem că-l plimbăm de colo-colo, că-i dăm misiuni – construim o poveste în jurul lui. Am putea crea impresia că încalcă teritoriul lui Suleiman. Am putea să pretindem și că organizează atentate, că lucrează pe cont propriu, ceea ce o să stârnească invidia maestrului. Suleiman o să devină agitat.

— O să-l *înnebunim*! a spus Hoffman. Îl vom face pe Sadiki să pară un om atât de important, încât maestrul va *trebui* să afle ce pune la cale. Chestia asta are să-l scoată din fire. O să se întrebe dacă a fost dat la o parte, sau dacă i-am deturnat rețeaua. Va vrea să știe ce dracului se întâmplă. Se va întreba cum de nu auzise nimic despre acest Omar Sadiki. În felul ăsta, Suleiman va ieși la iveală. O să fie nevoit să ia legătura cu oamenii lui. O să creadă că rețeaua a fost infiltrată. N-o să știe ce se întâmplă. Va începe să se poarte ciudat, iar oamenii lui își vor pune întrebări în legătură cu el – poate că Suleiman *însuși* e intrusul. Iar apoi, pac! Aruncăm în joc agentul fals – dovada că Suleiman e trădătorul.

— Adică pe Harry Meeker?

— Exact! Și în felul ăsta o să punem mâna pe el. Sami, arată-ne următoarea planșă!

Pe ecran a apărut fațada unei clădiri din centrul Amman-ului. Era de piatră albă, la fel ca toate construcțiile din oraș. Lângă intrare se vedea o placă elegantă, pe care era scris în arabă și în engleză: „Al Fajr – Birou de arhitectură”. Dedesubt era un logo care înfățișa un răsărit de soare.

— Aici lucrează Omar, a explicat Hoffman. Firma lui are multe contracte în zona Golfului Persic. Am făcut rost pentru tine de adresa și numărul de telefon al biroului Al Fajr.

Apoi a apărut o altă planșă.

— Iar asta e o poză a fratelui lui Omar, a continuat Hoffman, adică a prietenului lui Sami, care lucrează pentru filiala UBS din Dhahran. Nu cred că o să fie nevoie să te întâlnești cu el, dar e bine să știi cum arată, pentru cazul în care dai de bucluc și va trebui să-l strângem cu ușa.

— Hai să pornim operațiunea! a zis Ferris.

— Mai departe o să lucrezi cu Sami. A strâns laolaltă câteva informații foarte importante. A reușit să-ți facă rost de o slujbă la o bancă. Ei bine, banca asta îi va încredința lui Sadiki proiectarea filialei sale din Emiratele Arabe Unite. Când o să te întorci în Iordania, va trebui să te ocupi de celelalte detalii ale operațiunii, dar Sami îți va furniza elementele necesare la început.

— O ții întruna „Când o să te întorci în Iordania”, dar de unde știi că Hani va accepta să mă întorc la Amman? Când am plecat de acolo, era extrem de furios. Nu mai voia să aibă de-a face cu mine vreodată.

— S-a calmat. Ieri a informat ambasada noastră că încă ești dorit ca agent de legătură între CIA și DGI. De fapt, a zis că *numai* tu ești dorit și că n-o să accepte să trimitem pe nimeni altcineva – un începător i-ar da prea multă bătaie de cap. În plus, te place. Altfel spus, vrea să te întorci la Amman. Pentru noi, cei din Parcul Talmeș-balmeș, ar fi mai ușor dacă ai lucra pe cont propriu, fără să știe nimeni de tine. Dar nu-l mai putem trage în piept pe Hani. Așa că atunci când nu te afli pe teren, o să stai la Amman. Nu-ți face griji!

— Când plec?

Ferris se gândea la Alice și la cât de multe alte lucruri avea să-i ascundă.

— Habar n-am! Când o să fii pregătit!

— Deja sunt pregătit. Vreau să mă întorc în Iordania cât mai repede cu putință.
— Nu vrei să te vezi cu nevastă-ta?
— Nu țin neapărat. Când ai venit la Amman, ți-am zis că, într-un fel, suntem despărțiți. În urmă cu două zile, i-am spus că vreau să divorțăm.
— OK. Tu știi cel mai bine. Oricum, nu e treaba mea. Se pare că toți cei care lucrează în agenție își distrug căsniciile, așa că de ce-ai fi o excepție? Poți să pleci când vrei. Dar în drum spre Amman, aș vrea să rămâi puțin în Europa, ca să întâlnești câteva persoane.
— Pe cine mai exact?
— E vorba de acei ninja implicați în operațiunea noastră. Sunt oameni de la baza aeriana MacDill. Trăiesc la Roma și, în timp ce așteaptă ca cineva să le spună ce au de făcut, fac tot posibilul să nu-și trădeze adevăratele identități. Tu o să fii cel care o să le spună ce misiune au. O să te ajute Sami. Sigur o să-ți placă – sunt niște țicniți. Sunt mult prea săriți de pe fix ca să poată lucra pentru CIA așa cum o știm, dar tocmai de-aia îmi plac atât de mult.
Hoffman s-a ridicat brusc în picioare.
— Trebuie să merg la director. Mi-ar plăcea grozav să rămân aici, alături de voi, ca să ne gândim cum să-i sucim mințile lui Suleiman, dar mă cheamă datoria. Ferris, ține minte ce-a zis Sam Snead: dacă nu te gândești la păsărică, înseamnă că nu ești concentrat.

•

Ferris a petrecut restul acelei zile și cea mai mare parte din cea care a urmat alături de Sami Azhar, pregătindu-se pentru călătoria pe care urma s-o facă. Au lucrat împreună la scenariul primelor întâlniri ale lui Ferris cu Omar Sadiki. Au ales locurile din Abu Dhabi în care avea să se întâlnească. I-au pus pe cei de la Departamentul logistic să conceapă felul în care urma să se deghizeze atunci când avea să se vadă cu Sadiki. De asemenea, au început să țeasă în jurul lui Omar rețeaua de minciuni care avea să dea impresia că făcea parte dintr-o rețea cu care de fapt nu avea nicio legătură. S-a dovedit că Azhar era foarte ingenios: interceptase convorbirile acelor specialiști în domeniul informatic, avocați și intermediari financiari care, într-un fel sau altul, puteau conferi credibilitate poveștii pe care o construiau în jurul lui Sadiki.

— Mă tem că o să avem nevoie de explozibili ca să-l facem pe Sadiki să pară un adevărat atentator, a spus Azhar.

— Nicio problemă, a răspuns Ferris. O să vorbesc despre asta cu băieții din Roma.

Hoffman fusese foarte convingător atunci când spusese că, odată ce hotărai să inventezi un nou joc, totul era posibil.

Când Ferris se pregătea să plece, Azhar a devenit agitat. La început, Ferris s-a gândit că probabil era invidios, pentru că el pleca într-un loc în care fostul specialist în analiza cantitativă de pe Wall Street n-avea să meargă niciodată. Dar nu era vorba despre asta. Azhar i-a dat lui Ferris o cutiuță de plastic semisferică, asemănătoare cu cele în care copiii își țin apărătoarele pentru dinți sau aparatele dentare. Cutiuța conținea o pilulă de cauciuc lunguiață, asemănătoare cu o apărătoare dentară, în care se aflau cele câteva picături de otravă mortală.

— Pentru cazul în care… a spus Azhar. Dar sper să nu ai nevoie.

— N-o să mi se întâmple nimic rău. Nu-ți face griji, Sami.

Dar atunci când s-au despărțit, a simțit că mâna colegului său tremura ușor. Știa că Azhar avea motive să fie îngrijorat. Ferris urma să ajungă într-un ținut fără granițe și fără reguli, unde într-adevăr i se putea întâmpla orice. Și atunci a realizat că, înainte de-a pleca din Washington, mai avea ceva de făcut – să-și viziteze mama.

• Capitolul 16 •

CHARLOTTESVILLE

Joan Ferris locuia în Charlottesville, la marginea de vest a orașului, într-o casă lungă cu coridoare întortocheate, care avea vedere spre munții Blue Ridge. O cumpărase împreună cu soțul ei, cu câțiva ani înainte ca el să moară. Tom Ferris avusese grijă de casă și o dotase cu câte o priză la fiecare câțiva metri. Trăsese cablu de telefon în fiecare cameră și făcuse alte câteva zeci de îmbunătățiri ingenioase, pe care nu mai apucase să le folosească. Tom Ferris nu știuse niciodată să-și administreze timpul. La înmormântarea lui, Roger citise din poezia lui Yeats *Navigând spre Bizanț*. Voise să-și exprime în felul acesta sentimentul că tatăl său trăise într-un timp și într-o țară care nu i se potriveau și că se străduise să mulțumească oameni care nu fuseseră demni de eforturile lui. Cei care au asistat la înmormântare îl felicitaseră că reușise să citească poezia fără să izbucnească în lacrimi, ceea ce-l făcuse să se simtă și mai rău.

Roger crescuse în districtul Fairfax, în apropierea autostrăzii 50, care făcea legătura dintre Washington și suburbiile sale. Cea mai mare parte a familiilor din cartierul în care locuiau erau legate într-un fel sau altul de Pentagon și CIA. Pe vremea când Roger era copil, tatăl său arbora zi de zi în fața casei steagul Statelor Unite, apoi a renunțat, de parcă își pierduse încrederea în spiritul întreprinzător al americanilor. Ferris l-a întrebat de ce renunțase, iar el a făcut un semn cu mâna spre casele care se întindeau de-a lungul străzii. „Sunt prea multe steaguri pe-aici, da' nu-s destui patrioți." Mama lui s-a angajat ca profesoară de literatură engleză la liceul George Marshall, unde învățase și el. Crescuse cu sentimentul că ceva nu era în regulă și că modul de viață al americanilor avea un defect ascuns. Tatăl își pierduse slujba despre care nu avea voie să vorbească niciodată; mama se săturase de disperarea apăsătoare a soțului, iar într-o după-amiază hotărâse să nu se mai întoarcă acasă.

Ferris voise ca părinții lui să fie mulțumiți de el, în parte pentru ca familia lor să nu se destrame. Fusese unul dintre studenții cei mai buni ai

promoției. În plus, se înscrisese în echipele de fotbal american și lupte greco-romane, fiind cunoscut printre colegi drept un tip „cu sânge în vine”. Jucase fotbal mai ales ca fundaș, dar ocupase și poziția de atacant în a doua jumătate a ultimului an de liceu, când titularul postului se accidentase. La lupte, ajunsese până la nivelul campionatului național, învingând adversari mai buni, care cedaseră cu toții în cea de-a treia repriză, când Ferris reușea să adune energie pentru un ultim efort. „Citatul preferat” pe care-l trecuse în dreptul pozei sale din albumul absolvenților era deviza antrenorului Vince Lombardi: „Victoria nu este lucrul cel mai important, ci singurul care contează.” În perioada liceului, problema lui – în măsura în care exista una – era că avea prea multă minte ca să fie un simplu sportiv și era prea vânjos ca să fie tocilar. Din această cauză, nu făcea parte de fapt din nicio gașcă și a învățat să-și ascundă sentimentele, astfel încât oamenii să nu știe niciodată ce gândea cu adevărat. Secretul pe care îl păzea cu cea mai mare strășnicie în liceu era că voia foarte mult să-și piardă virginitatea, dar după ce a trecut peste asta, a început să tăinuiască alte lucruri, mai ales ambiția sa. Totuși, față de mama lui nu avea niciun secret; nu se străduia deloc să-i ascundă că voia să plece din casa situată în suburbii, ai cărei pereți păreau să se fie întruchiparea ratării.

Lui Ferris nu-i plăcea să meargă acasă. Nu-i plăcea nici casa cu vedere spre munții Blue Ridge, pentru că îl făcea să se gândea la tatăl său, a cărui amintire era pentru el o conversație neterminată. Nu se simțea bine când mergea acolo și pentru că locuința era plină de amintiri cu Gretchen. Merseseră deseori acolo înainte și imediat după căsătorie și făcuseră dragoste în aproape toate camerele și, de asemenea, în multe locuri din jurul casei. Gândul la Gretchen îi dădea fiori. Ar fi vrut s-o sune pe Alice, dar nu reușise să dea de ea în ultimele zile. Sau plecase undeva, sau nu voia să răspundă. Lui Ferris îi era dor de ea.

Joan a insistat ca Roger să ia cina cu ea. A gătit ceea ce întotdeauna crezuse că era mâncarea lui preferată: un amestec de carne tocată, mazăre din conservă și sos de roșii, căreia ea îi spunea „tocătură sfârâitoare”. Dar nu fusese nici pe departe mâncarea lui preferată – numele ei îl făcuse întotdeauna să se întrebe dacă nu cumva era cam nesănătoasă. Dar nu dorea deloc să-și dezamăgească mama, căreia părea să-i placă foarte mult s-o gătească, ca și cum acea mâncare ar fi dovedit că, la urma urmelor, era o mamă bună. Era ciudățenia ei. „Câteodată, am impresia că sunt o

impostoare și că toată lumea își dă seama" – așa spunea ea uneori, când rămâneau în bucătărie până târziu în noapte, după ce luau cina. Ferris încerca să o convingă că nu era așa, dar ea privea în gol, dându-i de înțeles că nu avea cum să înțeleagă la ce se referea.

Joan Ferris era o fire intelectuală. Citea mult și cu interes, iar Ferris întotdeauna își spusese că ar fi fost o profesoară universitară excelentă. Îi plăceau ideile și discuta despre ele cu Ferris ore în șir, în timp ce tatăl lui trebăluia în atelier, șlefuind cu meticulozitate obiecte din lemn care nu aveau absolut nicio utilitate. În casa lor nu aprindea nimeni televizorul duminică după-amiaza ca să se uite la meciurile echipei Redskins. Mama lui a fost încântată când a aflat că se angajase la *Time*, iar când și-a dat demisia de la revistă, Ferris a trebuit s-o mintă: i-a spus că urma să lucreze pentru Departamentul de Stat. Însă Joan și-a dat seama că lui Ferris îi plăcea noua sa slujbă și, după atâția ani petrecuți alături de soțul ei secretos, a înțeles ușor unde lucra de fapt fiul ei. A înțeles și că pentru el era un fel de răfuială.

După cină, Ferris s-a uitat prin albumele cu fotografii stivuite cu grijă în debara. A încercat să-i ascundă mamei sale că șchiopăta, dar n-a reușit.

— Piciorul tău încă nu și-a revenit, nu-i așa?

— Ba da. Mă simt bine. Plesnesc de sănătate!

Albumele erau stivuite și înșirate cu grijă pe rafturi, iar pe cotoare erau trecute datele și locurile în care fuseseră făcute. Ferris a scos unul pe al cărui cotor scria: „Mamaie și tataie". Era vorba de bunicii din partea tatălui, care trăiseră lângă Pittsburgh. Cei din partea mamei – „buna" și „bunul" – fuseseră niște oameni cultivați, care trăiseră în Upper Saddle River. În albumul pe care l-a scos nu erau multe fotografii – mamaie și tataie fuseseră niște oameni retrași. Ferris crezuse întotdeauna că erau stânjeniți pentru că trăiau în Pittsburgh, iar tataie lucrase într-o oțelărie, și pentru că nu reușiseră să se acomodeze cu modul de viață american suficient de bine cât să fie pe gustul fiului lor perfect adaptat și al soției sale – o americancă tipică: albă, anglo-saxonă și protestantă.

Tataie era la fel de musculos ca Ferris, dar era mai negricios. Pielea lui avea o culoare închisă, asemănătoare cu cea a uleiului de măsline, iar părul său era des și țepos ca o perie.

— Mi-ar fi plăcut să știu de unde a venit familia lui tataia, a spus Ferris.

Îl întrebase deseori pe tatăl său, dar nu căpătase decât răspunsuri vagi. Din Balcani. Dintr-un ținut care ajunsese să facă parte din Iugoslavia. „Poate din Bosnia” – acesta fusese răspunsul cel mai precis pe care-l primise.

— O cunoștință a mea din Iordania mi-a spus că s-ar putea să fiu arab. Cine știe, poate glumea.

— Nu cred, i-a spus ea, râzând. Tataie spunea că venea din fostul Imperiu Otoman, care cuprindea un teritoriu foarte vast. Întotdeauna mi-am închipuit că se trăgea dintr-un ținut cu nume greu de pronunțat de la est de Dunăre, cum ar fi Bosnia-Herțegovina, sau poate tocmai din Abhazia. Îmi aduc aminte că a spus odată că familia lui trăise printre musulmani. Dar nu-i plăcea să vorbească despre asta, iar tatăl tău n-a insistat niciodată. Imigranții veniți să trăiască în Pittsburgh s-au amestecat unii cu alții, și presupun că nu le plăcea să li se spună că erau cehi sau polonezi, sau ce-or fi fost. Așa că se considerau pur și simplu americani. Sau cel puțin așa mi-am închipuit întotdeauna.

— Totuși, „Ferris” nu pare un nume est-european, nu-i așa? Tata mi-a spus că părinții lui tataia își schimbaseră numele, dar nu știa cum îi chemase înainte.

— Și mie mi-a spus același lucru înainte să ne căsătorim. Cred că povestea asta îl stingherea. Întotdeauna îmi spunea că ar trebui să fie niște documente pe undeva, dar n-a vrut niciodată să scormonească după ele. Mie mi se părea trist că tatălui tău îi păsa atât de puțin de strămoșii lui, dar lui tocmai asta îi plăcea în agenție: ceea ce fuseseși înainte pur și simplu nu conta. Odată, i-am cerut să mă ajute să fac un arbore genealogic, dar nu era interesat.

— Familia lui tataia era catolică, nu-i așa?

— Cred că da. El și mamaia mergeau întotdeauna la biserică. Pe tataie nu-l deranja că eram protestantă, dar ei nu-i plăcea. Când i-am spus că sunt congregaționalistă, m-a întrebat: „Nu ești evreică, nu?”, ca să fie sigură. Mi-am dat seama că amândoi erau niște prezențe cât se poate de insolite în Pittsburgh.

Ferris s-a uitat încă o dată la fotografia bunicului său.

— Seamănă cu mine, nu-i așa?

— Puțin, dar tu arăți mai bine, dragul meu.

Ferris a pus deoparte albumul. Așteptase destul de mult până să aducă în discuție o anumită chestiune, ca să-i minimalizeze importanța, dar se făcuse târziu, iar în zori avea să pornească spre Washington.

— I-am spus lui Gretchen că vreau să divorțăm. Nu mai locuim împreună. Și nici când stăteam împreună nu eram foarte fericiți. De-aia cred că a sosit momentul să ne despărțim, înainte să facem copii și situația să devină și mai complicată.

— Înțeleg. Și Gretchen ce-a zis?

Ferris și-a adus aminte de toate modurile în care Gretchen îi spusese nu în noaptea pe care o petrecuse alături de ea. Încă îi era rușine de ușurința cu care se lăsase sedus și de faptul că o lăsase să creadă că reușise să domolească fermitatea cu care îi spusese că voia să încheie relația cu ea.

— N-a fost deloc încântată. Pretinde că ne potrivim foarte bine. Sunt sigur că nu vrea să piardă timpul căutându-și un alt soț – e foarte ocupată.

— Ah, da! Întotdeauna mi-a făcut impresia asta. Părea ocupată încă din ziua în care am făcut cunoștință cu ea, la absolvire.

— Deci ce crezi, mamă?

— Gretchen e o femeie de succes. Mi-aș fi dorit să am și eu energia ei. Dar niciodată n-am fost sigură că ești fericit cu ea. Așa că dacă ai hotărât să faci o schimbare în viața ta și ești pregătit să înduri suferința pe care ți-o va provoca, ar trebui să faci cum crezi că e mai bine. Ai încredere în inima ta. Și din moment ce am adoptat o atitudine tipică de mamă, o să-ți pun și întrebarea inevitabilă: a apărut în viața ta o altă femeie?

— Încă nu-mi dau seama. S-ar putea. Dar, oricum ar fi, vreau să divorțez. Într-adevăr, am cunoscut o femeie la Amman. Sper că relația cu ea să meargă bine. O să văd.

Ferris a sărutat-o pe obraz de noapte bună. Ea i-a spus că mai rămâne puțin, ca să facă ordine în bucătărie, dar a rămas nemișcată la masă. Pe chipul mamei lui se citeau grija și neajutorarea, ca de fiecare dată când Ferris își lua la revedere.

•

Gretchen îl sunase de mai multe ori pe telefonul mobil. Ferris nu răspunsese când îl sunase de acasă, de la serviciu sau de pe numărul ei de telefon mobil și nici la mesajele pe care i le trimisese. În timp ce se îndrepta spre Washington, telefonul mobil i-a sunat din nou și el a preluat apelul, întrucât pe ecran nu a apărut niciunul dintre numerele ei. A recunoscut

imediat vocea lui Gretchen. Sunase de pe telefonul mobil al altcuiva și aproape că țipa.

— Roger, unde naiba ești? De ce nu mi-ai răspuns? N-ai dreptul să-mi faci una ca asta! N-ai niciun drept! Sunt soția ta. Toată lumea știe.

— Sunt în mașină. Mă întorc de la mama. I-am spus că o să divorțăm.

— N-o să divorțăm! Mă iubești! Știi bine!

— Gretchen, nu-mi face o scenă! Nu te iubesc. Vreau să divorțăm.

— Mincinosule! Ești un om slab și demn de milă! Cum de m-ai futut în halul ăla acum câteva nopți, din moment ce nu mă iubești? Nu te-a obligat nimeni! Ce părere crezi c-o să aibă despre chestia asta judecătorul?

— Ce amestec are judecătorul? Chiar și eu știu că legea nu funcționează așa. Divorțul nu e o decizie luată de comun acord. E sfârșitul unei decizii luate în comun.

— Ți-ai dat drumul în mine! De trei ori!

— Gretchen, îmi pare rău că am cedat în noaptea aia. Întotdeauna ai fost foarte sexy. Dacă sexul satisfăcător ar fi suficient pentru o căsătorie, n-am avea nicio problemă. Dar nu e suficient.

— Mă tratezi ca pe o curvă! Îți închipui că poți să mă fuți, iar apoi să pleci, dar te înșeli. Dacă mergi mai departe, o să regreți. Fii atent! O să am grijă să nu scapi ușor!

— Gretchen, nu mă amenința! Crede-mă, am de-a face zi de zi cu oameni mult mai înspăimântători decât tine.

— Nu fi atât de sigur, Roger! Până acum, nu m-ai înfuriat niciodată! Când lupt pentru un principiu, nu fac niciun compromis. Fac tot ce trebuie. Te asigur că o să regreți!

Ferris voia să încerce s-o calmeze, să-i sugereze să meargă împreună la un consilier, înainte ca el să plece, dar Gretchen i-a închis.

• Capitolul 17 •

ROMA și GENEVA

Când a ajuns la Roma, Ferris s-a cazat la un mic hotel din apropierea pieței Cavour, în cartierul posomorât mărginit de Vatican și Tibru. Hotelul însuși avea un aer ponosit și anonim – pentru americani, nu era suficient de luxos, iar pentru europeni, nu avea suficient farmec. Totul fusese aranjat de tinerii din subordinea lui Azhar, care se gândiseră că probabil era o ascunzătoare bună. Odată ajuns, Ferris urma să-i contacteze pe ninja. Trebuia să sune la un număr de telefon mobil și după aceea să aștepte să fie contactat de „Tony", șeful micului grup de militari din Forțele Speciale. A sunat chiar în după-amiaza în care a ajuns, dar nu a primit niciun răspuns, nici în ziua aceea, nici a doua zi.

În prima noapte, a sunat-o pe Alice de la un telefon public. I-ar fi plăcut să se vadă cu ea la Roma, să se plimbe prin centrul orașului, să se hrănească numai cu dragoste și, din când în când, cu cappuccino, dar în situația în care se afla nici măcar nu-i putea spune unde era. A aflat că fusese plecată din Amman. I-a spus că mersese la taberele de refugiați de lângă granița cu Siria. Ferris a dojenit-o pentru că se expusese riscurilor, dar Alice l-a oprit brusc.

— Au nevoie de mine! a spus ea cu hotărâre.

Era furioasă din pricina ultimelor vești: alți morți în Liban, alți morți în Irak. Ce pățise toată lumea? Ferris nu avea niciun răspuns.

— Te iubesc!

Era prima oară când îi spunea. A urmat o pauză lungă, apoi Alice i-a răspuns:

— Vai!

— I-am spus lui Gretchen că vreau să divorțăm.

— Ce bine! Adică e bine că i-ai spus, nu că ți se destramă căsnicia. Dacă nu i-ai fi spus, aș fi crezut că ești unul dintre acei oameni care nu știu cum să fie fericiți. Sau că ești slab de înger.

Ferris a râs, apoi i-a spus încă o dată:

— Te iubesc!
— Întoarce-te la Amman, ca să te pot iubi și eu.
Ferris i-a promis că avea să se întoarcă în scurtă vreme, dar că era posibil să mai dureze o săptămână sau două. Când a închis telefonul, aproape că simțea o durere fizică.
Timp de două zile, a așteptat să fi contactat de „Tony”, plimbându-se pe străzile peticite ale Romei ca să-și mai domolească nervozitatea. Încerca să și-i închipuie pe colegii lui din Forțele Speciale amestecați în grupurile de americani care umblau prin Piazza Navona sau pe lângă Fontana di Trevi. Se gândea că erau bărbați musculoși, cu cămăși prea strâmte pentru pectoralii lor și cu gâturi groase; nu vorbeau și priveau în jos prin ochelarii lor fumurii. Toți oamenii din Roma îi făceau impresia că erau veniți din altă țară, chiar și vagabonzii de pe cheiul murdar al Tibrului.
După-amiaza se întorcea la hotel, însă nu găsea niciun mesaj. În după-amiaza celei de-a treia zile, a găsit în cutiuța lui de la recepție un bilețel pe care scria „Antony”. Semăna destul de mult cu numele celui care trebuia să-l contacteze. Ferris s-a dus la un telefon public situat peste drum de Palatul de Justiție și a sunat la numărul de pe bilețel.
— Îmi pare rău, am fost într-o situație de căcat, a spus vocea de la celălalt capăt. O problemă de securitate. A trebuit să stăm liniștiți o vreme.
— Și care-i situația acum?
— E mai bine. Mâine dimineață o să fie foarte bine.
— Unde să ne întâlnim?
— La templul lui Esculap din grădinile vilei Borghese, a spus ofițerul din Forțele Speciale, pronunțând cu dificultate cuvântul „Borghese”.
A doua zi, Ferris a luat un taxi până la Via Condotti, a hoinărit o vreme prin magazine, să vadă dacă nu cumva era urmărit, apoi a luat un alt taxi până la grădinile vilei Borghese, aflate pe partea cealaltă a fluviului. I-a cerut șoferului să-l lase lângă templul lui Esculap, în apropierea lacului care mărginea Grădina zoologică. Când a ajuns acolo, a văzut un bărbat vânjos care stătea în picioare atât de țeapăn, încât ai fi zis că era încălțat cu ghete de beton. Ferris și-a dat seama că trebuia să fie „Tony”. Numele lui adevărat era Jim, sau cel puțin așa i-a spus lui Ferris. Era îmbrăcat cu o pereche de blugi, un tricou și un pulover cu guler en-coeur. Era un tânăr cu o înfățișare foarte obișnuită, cu excepția ochilor, care scrutau neîncetat împrejurimile.

Când s-a apropiat de Jim, Ferris a dat mâna cu el și s-a uitat cu atenție la chipul său.
— Nu cumva ne-am mai văzut undeva?
— S-ar putea, dar e puțin probabil.
— La Balad. La începutul acestui an. Erai implicat în operațiunile desfășurate de Task Force 145. Eu acționam în afara bazei. Până când am fost grav rănit.
— Ah, exact! Asta înseamnă că suntem amici.
Faptul că amândoi avuseseră de-a face cu situația de căcat din Irak i-a transformat dintr-odată în prieteni. De obicei, militarilor nu prea le păsa de ofițerii CIA, cel puțin nu de cei care nu proveneau din armată. Dar Ferris era o excepție: fusese la un pas de a-și pierde un picior pe vremea când desfășura operațiuni în Irak.
— Deci care-i situația? Mi-ai spus la telefon că ați avut o problemă de securitate.
— Ne-au făcut necazuri italienii ăștia țicniți, a spus Jim, dând din cap jenat. Unul dintre oamenii mei a fost implicat într-un accident de mașină. N-a fost vina lui. Italienii nu conduc la fel ca noi. În orice caz, polițiștii l-au întrebat unde locuiește și cu ce se ocupă, apoi au trimis niște carabinieri la casa noastră conspirativă, care dintr-odată nu mai era deloc sigură. Ne stabiliserăm într-un apartament situat în apropierea universității, la aproape doi kilometri de locul în care ne aflăm. Momentan, suntem prinși cu mutatul.
— Unde e sediul vostru temporar?
— La hotelul Cavalieri Hilton, pe Monte Mario.
— Doamne ferește! Păi acolo o cameră costă cinci sute de dolari pe zi.
— Exact! a spus Jim, zâmbind ușor. Pentru noi, ca americani, e un camuflaj bun: bazin de înot, fete și toate celelalte. Să știți că e un loc în care nu facem notă discordantă. Și spuneți-mi: de ce să fim strânși la pungă în timp ce luptăm împotriva terorismului global?
Ferris a izbucnit în râs.
— De câtă vreme sunteți aici? Și te rog să nu-mi mai vorbești cu „dumneavoastră”.
— De o lună, însă n-am făcut mare lucru. Ne-am construit identități false și ne-am pus la punct niște mijloace de comunicație, dar se pare că s-a ales praful de ele acum. Colonelul a spus că urmează să aflăm de la

dumneavoastră care-i adevărata noastră misiune și că aveți de făcut o treabă foarte murdară. Ne-a spus și că generalul de la MacDill și-a dat acordul, iar noi trebuie să facem tot ce ni se spune. Dar cred că, de fapt, colonelul nu știe despre ce este vorba, iar chestia asta îl scoate din sărite. Vorbea de dumneavoastră, cei de la CIA, de parcă ați fi învăluiți într-o aură magică.

— Hai să ne plimbăm, a spus Ferris.

Și-a dat seama că nu o să-l convingă pe Jim să nu se mai adreseze cu „dumneavoastră”. Pentru mica echipă a lui Jim, Ferris era un fel de zeu pogorât din ceruri. Au mers până au ajuns la o bancă de unde se vedeau foarte bine lacul și zona din jurul grădinii zoologice. Ferris i-a făcut semn lui Jim să ia loc.

— Uite despre ce e vorba: desfășurăm o operațiune foarte dificilă împotriva indivizilor care au pus la cale atentatele cu mașini-capcană din ultima vreme. Operațiunea nu e organizată chiar de CIA, ci de un departament autonom. Șeful meu i-a explicat șefului tău cum stă treaba, și e tot ce trebuie să știți, nu-i așa?

— Aveți dreptate. Dar care e de fapt șmecheria?

— Nu pot să-ți spun. Dar vreau să fiți în permanență pregătiți să faceți două lucruri. Întâi de toate, trebuie să fiți pregătiți să atacați atunci când identificăm unul dintre indivizii pe care-i urmărim. Câți sunteți în echipă?

— În afară de mine, mai sunt patru.

— Bine. Ar trebui să fiți gata să acționați imediat ce dăm de unul dintre băieții răi. Trebuie să aveți tot timpul pregătite armele, echipamentul și tot ce mai trebuie. Ai mai avut vreodată misiunea de a răpi pe cineva?

Ofițerul din Forțele Speciale a încuviințat din cap, iar mușchii gâtului i s-au încordat vizibil.

— În Irak și în Indonezia.

— Bine. Acum știi despre ce-i vorba. Despre misiuni clandestine. Nu trebuie să vă vadă nimeni nici când vă duceți, nici când vă întoarceți. Totul trebuie să rămână neobservat timp de patruzeci și opt de ore, astfel încât să avem timp să-l urcăm în avion pe individul pe care-l răpiți și să-i infiltrăm rețeaua. Obiectivul trebuie să rămână în viață. Știu că e greu, dar în operațiunea asta e un lucru foarte important. Nu putem distruge rețeaua decât dacă reușim să obținem informații de la indivizii pe care-i capturăm. Sunteți toți pregătiți pentru așa ceva? Adică oamenii tăi au mai făcut chestii dintr-astea până acum?

— Da, cu excepția unuia, dar o să se descurce. E din Biloxi, la fel ca mine.

— Atunci spune-i să fie atent la mărunțișurile pe care indivizii ăștia le au asupra lor. Mă refer la chestiile pe care le păstrează prin buzunare pentru că-s prea paranoici ca să le arunce: note de plată, numere de telefon, cartele de telefon mobil, chitanțe emise de bănci, drivere USB. Trebuie să vă asigurați că băieții răi nu distrug niciunul dintre lucrurile astea după ce le spargeți ușa. Când întocmiți planul operațiunii, alegeți-vă mai multe locuri prin care să pătrundeți în locuințele lor, astfel încât să nu poată distruge nimic.

— Am înțeles.

În timp ce asculta, ofițerul de armată scruta împrejurimile, ca să se asigure că nu erau urmăriți.

— Și trebuie să le percheziționați foarte atent locuințele când vă duceți să-i înhățați, chiar dacă trebuie să plecați cât mai repede de acolo. Indivizii ăștia au în permanență asupra lor toate documentele și toate mijloacele de comunicație de care dispun. Sunt paranoici, pentru că știu că încercăm să punem mâna pe ei. Așa că atunci când o să-i răpiți, o să le găsiți laptopurile, telefoanele mobile, cele câteva cartele SIM și agendele. Poartă cu ei toate lucrurile astea zi de zi, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dacă reușim să-i înhățăm și să punem mâna pe toate aparatele și mărunțișurile lor, dăm lovitura.

— Am auzit, am înțeles și sunt absolut de acord. Ați spus că trebuie să fim pregătiți să facem două lucruri. Care-i al doilea?

Înainte să-i răspundă, Ferris s-a uitat în jur. A observat un bărbat care se apropia de ei, ținând un câine în lesă. Venea dinspre strada care mărginea latura de nord a parcului.

— Cine naiba o fi ăla? a spus Ferris, ridicându-se de pe bancă.

S-au plimbat încă vreo cinci minute, până au ajuns la o bancă de unde se vedea o grădină cu terase, a cărei verdeață era dispusă în forme geometrice. Apoi Ferris și-a reluat instructajul.

— Cea de-a doua parte e nițel cam ciudată.

— Putem să facem și chestii ciudate.

— O să aveți nevoie de explozibili. Trebuie să fie de tipul celor folosiți în atentatele de la Milano și Frankfurt. Trebuie să aibă aceeași proveniență.

Oamenii mei o să vă ajute să faceți rost de ei. Și o să ne trebuiască detonatoare de un anumit tip. O să vă dăm și compoziția lor exactă.

— Am înțeles. Și ce-o să facem noi cu toate astea?

— O să faceți o mașină-capcană.

Jim s-a uitat la Ferris. Era prima oară când nu spunea: „Am înțeles.” S-a mulțumit să dea din cap.

— Și ce-o să facem cu mașina-capcană?

— Păi, o s-o detonați.

— Ptiu, drace! Îmi închipui că toată tărășenia a fost aprobată. Așa-i?

— Da. Mă rog, mai mult sau mai puțin.

— Vreți să-mi mai spuneți ceva?

— Nu. Mai mult n-am voie să-ți spun. Nu vreau să adaug decât un lucru. Dacă ai ști la fel de multe lucruri ca mine despre povestea asta, probabil că ți-ai zice: „E o operațiune al dracului de mișto!”

•

În dimineața următoare, Ferris a plecat la Geneva, de unde trebuia să ia legătura cu Omar Sadiki. Povestea construită în jurul lui Ferris era următoarea: îl chema „Brad Scanlon” și lucra pentru o companie numită Unibank. Deținea postul de director responsabil cu extinderea activității în Europa și Orientul Mijlociu. Avea cărți de vizită, un șablon personalizat pentru faxuri și o adresă de e-mail. A revăzut planul pe care-l pusese la cale împreună cu Azhar. Banca voia să deschidă o filială la Abu Dhabi… își dorea ca sediul să ofere o ambianță islamică… contractul trebuia negociat repede… era nevoie să se stabilească o întâlnire la fața locului… Ferris urma să-i ceară datele de contact… trebuia să-i spună că-i va trimite documentația necesară… că voia un răspuns până la sfârșitul săptămânii. Planul părea credibil, însă toate păreau astfel la început, iar în cele din urmă se dovedeau a fi cusute cu ață albă.

•

Ferris l-a sunat pe Omar Sadiki în dimineața următoare. Când arhitectul a ridicat receptorul, i-a spus că se numește Brad Scanlon, apoi i-a prezentat pe scurt Unibank și proiectul noii filiale. A întrebat dacă biroul de arhitectură Al Fajr ar fi interesat să participe la licitația pentru construcția sediului.

— Nu știu, i-a răspuns o voce precautã de la celălalt capăt al firului. Clienții noștri sunt companii arabe.

— Biroul dumneavoastră ne-a fost recomandat călduros de prietenii noștri arabi.

Ferris i-a înșirat câteva companii arabe care beneficiaseră de serviciile biroului Al Fajr. Azhar întocmise lista cu multe luni înainte, când îi venise ideea de a-l folosi pe Sadiki.

— Dacă biroul pentru care lucrați e interesat să participe la licitație, am vrea să vedeți amplasamentul nostru din Abu Dhabi. Credeți că ați putea veni?

— E posibil. Dar numai dacă directorii biroului vor fi de acord.

Atitudinea lui Sadiki era reținută, dar nu dovedea o precauție exagerată. În Orientul Mijlociu, discuțiile de afaceri întotdeauna erau rezervate la început. Înainte să meargă mai departe, Ferris trebuia să stabilească legătura cu Sadiki.

— Cine va reprezenta Al Fajr în cazul în care directorii vor decide că sunt interesați de proiect?

— Eu aș fi acela, a răspuns Omar. Eu merg pe teren pentru evaluările necesare noilor proiecte.

Ferris nu voia să pară foarte entuziasmat. Și-a exprimat regretul că nu va veni însuși directorul general, apoi s-a oferit să-i trimită detaliile proiectului imediat, prin e-mail sau prin fax. Omar i-a cerut să le trimită prin fax, iar el l-a asigurat că avea să primească documentația până la sfârșitul zilei. Ferris i-a spus că avea nevoie de un răspuns în cel mult cinci zile și că trebuia să vadă împreună amplasamentul din Abu Dhabi cât mai repede cu putință, dacă biroul său hotăra să participe la licitație.

— Ați putea să-mi spuneți, vă rog, ce buget are acest proiect?

Ferris i-a dat o sumă consistentă – un pic mai mare decât ar fi necesitat în mod normal un asemenea proiect, dar nu atât de extravagantă încât să trezească suspiciuni. Omar i-a promis că avea să-i dea un răspuns în cursul acelei săptămâni.

Când a închis, Ferris a zâmbit. Fusese mult mai ușor decât se așteptase – era singurul lucru care-l neliniștea.

L-a contactat pe Hoffman cu ajutorul unei linii telefonice care trecea prin Departamentul pentru Orientul Apropiat. Hoffman l-a felicitat și l-a întrebat unde stătea. Ferris i-a spus numele hotelului unde se cazase.

— Verifică-ți adresa de e-mail, a zis Hoffman.

•

Răspunsul lui Sadiki nu s-a lăsat așteptat prea mult. Două zile mai târziu, într-o miercuri, arhitectul l-a sunat pe Ferris să-i spună că Al Fajr voia să participe la licitația pentru proiectul noii filiale. Sadiki avea alt ton – aproape că era entuziasmat. Voia să stabilească data la care se puteau întâlni în Emiratele Arabe. Ferris și-a consultat agenda imaginară și i-a propus să se vadă în joia următoare, apoi Omar și-a consultat agenda reală și i-a propus să se întâlnească sau cu o zi mai devreme, sau trei zile mai târziu. În mod evident, voia să stea acasă la sfârșitul săptămânii islamice – era băiat cuminte. Așa că a rămas să se întâlnească la Abu Dhabi într-o săptămână.

Singurul lucru ciudat a fost că iordanianul părea că vrea să verifice identitatea noului său client. L-a rugat să-i dicteze rar numele pe litere, S-C-A-N-L-O-N, apoi l-a întrebat din ce parte a Statelor Unite este. Părea că vrea să-l țină cât mai mult la telefon. Dar Ferris nu-și făcea griji, pentru că avea o identitate falsă foarte bine construită. Numai un om care ar fi cunoscut foarte bine vocea lui Ferris ar fi putut bănui că ascundea ceva, dar era foarte puțin probabil ca un asemenea om să le asculte convorbirea.

Ferris i-a trimis un mesaj lui Hoffman, să-i spună că avusese succes și să-l întrebe dacă putea să se oprească la Amman în drum spre Emiratele Arabe. Voia s-o vadă pe Alice, dar Hoffman i-a spus să nu facă nicio escală, deoarece ar fi fost nesigur. I-a zis că trebuia să se ocupe de legătura cu Omar în afara Iordaniei, pentru ca Hani să nu adulmece nimic.

•

Câteva zile mai târziu, Hoffman i-a trimis lui Ferris un e-mail cifrat. Făcuse rost de un cadavru. Harry Meeker stătea la gheață într-o ladă frigorifică din Parcul Talmeș-balmeș. Urma ca, mai târziu, cadavrul să fie îmbrăcat și bărbierit, iar buzunarele să-i fie umplute cu mărunțișuri care să ateste viața lui fictivă. Pastila cu otravă avea mâini și picioare, iar în scurtă vreme, avea să aibă și o biografie. Mai trebuia ca Ferris să-i provoace pe dușmani să o bage în gură și să o înghită pe nerăsuflate.

• Capitolul 18 •

ABU DHABI

În lumina strălucitoare a amiezii, Ferris l-a văzut pe Omar Sadiki apropiindu-se de Restaurantul Pescăriei de pe strada Bainuna. Era un bărbat înalt și suplu, cu față îngustă și barbă foarte îngrijită. Venise la întâlnire într-un costum gri, dar era ușor să ți-l închipui îmbrăcat cu un burnuz alb și cu o broboadă pe cap. Șeful de sală l-a dus pe Omar la masa pe care o alesese Ferris. Între timp, el privea din cealaltă parte a restaurantului, să se asigure că nu erau urmăriți. S-a uitat cu atenție la chipul lui Sadiki: avea un aer liniștit și hotărât, ca și cum ar fi știut ce urmărea. Singurul care îl deranja pe iordanian era neamțul foarte masiv care stătea la câteva mese mai încolo și bea bere în timp ce citea revista *Stern.* Ferris s-a gândit că pe Sadiki îl deranja berea. În mod ciudat, lucrul acesta l-a liniștit.

A ieșit din umbră, s-a dus la masă și s-a prezentat ca fiind Brad Scanlon de la Unibank. Dar numele nu era singurul său camuflaj. Era deghizat în așa fel, încât nici mama lui nu l-ar fi recunoscut. Părul și sprâncenele nu mai erau maro închis, ci blonde ca paiul. Avea o mustață subțire și purta o pereche de ochelari cu ramă neagră, care îi modificau trăsăturile feței și îi estompau strălucirea ochilor. Vata pe care și-o pusese în jurul taliei și pe fund îl făcea să pară cu vreo cincisprezece kilograme mai gras. Niciunul dintre oamenii care îl cunoscuseră pe Ferris în Iordania n-ar fi bănuit că sub numele de Brad Scanlon se ascundea chiar el.

Iordanianul i-a strâns mâna foarte ușor – era un semn de politețe în Orient. Ferris și-a cerut scuze pentru că întârziase, iar Sadiki și-a cerut scuze pentru că ajunsese devreme. Un chelner pakistanez apăru silențios în spatele lor, ținând în mână meniurile. Ferris s-a uitat cu atenție la chipul lui Sadiki: din pricina mătăniilor pe care le făcea cu înflăcărare în fiecare zi, avea o bătătură în mijlocul frunții. Semnul acela nu se vedea în poza pe care i-o arătase Azhar. Era evlavios în mod ostentativ. Pentru Ferris, era încă un semn bun.

— Îmi pare foarte rău, a spus Ferris, făcând un semn cu capul spre neamț. Nu știam că aici se servește bere. Putem merge în altă parte.

— Nu-i nicio problemă, domnule Scanlon. Nu e musulman, așa că poate face ce vrea, a răspuns Sadiki, afișând un zâmbet aspru.

După ce chelnerul a luat comanda, Ferris a scos din servietă câteva documente pe care le luase cu el. Primul dintre ele era o vedere aeriană a unei parcele goale din Al Bateen – un cartier luxos din Abu Dhabi –, situată lângă centrul elegant al orașului și cu vedere spre promenada de pe faleză și spre Golful Persic. De asemenea, avea schița amplasamentului și fotografiile altor sedii ale Unibank. Sadiki nu s-a lăsat mai prejos: și-a golit și el servieta, arătându-i un teanc de documente despre biroul său și despre lucrările pe care le realizase. Ferris a observat că Sadiki își adusese și laptopul, ceea ce era neplăcut: din pricina lui, situația s-ar fi putut complica.

Iordanianul a început să-și prezinte oferta în mod stângaci, dar apoi a devenit mai încrezător. I-a arătat lui Ferris fotografii ale câtorva clădiri proiectate de Al Fajr: un centru comercial în orașul Fahaheel din Kuweit, două clădiri de birouri la Amman, un cămin studențesc pentru Facultatea Iordaniană de Tehnologie din Irbid. Erau clădiri bine proiectate, deși nu vădeau prea multă inventivitate. Sadiki mai avea un dosar cu fotografii, iar Ferris l-a rugat să i le arate. Era vorba de fotografii ale unor clădiri în stil tradițional arab: biroul proiectase moschei mici în orașele palestiniene Halhul și Jenin, situate în Cisiordania, și în orașul iordanian Salt, iar în orașul Sanaa din Yemen, proiectase o moschee de mari dimensiuni. Ferris și-a adus aminte că, pe vremea când era ofițer de recrutare în Sanaa, văzuse șantierul acelei moschei. Ultimele fotografii înfățișau două moschei mari construite în Arabia Saudită: una în Taif, oraș situat pe țărmul Mării Roșii, iar cealaltă în Hafr Al-Batin, o localitate de lângă granița cu Iordania. Erau clădiri masive, acoperite cu cupole, deasupra cărora se avântau grațios minaretele zvelte.

— Sunt frumoase, a spus Ferris. Au fost finanțate de guvernul saudit?

— Nu, de o organizație caritabilă islamică, a răspuns Sadiki. E o organizație privată. Aceste moschei sunt pentru credincioși, nu pentru guvern.

Ferris a încuviințat din cap cu respect și a zâmbit în sinea lui. Începea să înțeleagă de ce Azhar hotărâse ca Omar Sadiki să joace în piesa lor: avea legături cu organizațiile caritabile islamice care finanțaseră Al Qaeda în

perioada ei de început. Într-adevăr, avea toate însușirile unui membru al rețelei subterane. După ce Sadiki și-a terminat prezentarea și a închis dosarul cu fotografii, Ferris a observat că logoul firmei lui era o semilună roșie tăiată în două de un triunghi albastru cu laturi groase. Sub logo era scris: „Proiecte arhitecturale islamice”.

•

Sadiki s-a dus la toaletă ca să se spele pe mâini înainte să mănânce, iar Ferris a rămas la masă și se uita pe fereastră de parcă intrase în transă. Vedea carenele albe ale iahturilor ancorate în portul din spatele digului. Acele ambarcațiuni mari care străluceau în soare cu siguranță costaseră câteva zeci de milioane de dolari fiecare, dar Ferris bănuia că nu erau folosite decât rareori. Aveau un scop decorativ. Poate că, o dată la câteva luni, un prinț al deșertului ducea într-o croazieră de plăcere un alai de femei occidentale suple – le punea să se dezbrace la pielea goală și își distra partenerii de afaceri. Portul pentru iahturi făcea parte dintr-un spectacol – era o atracție din parcul tematic al vieții moderne care devenise posibilă mulțumită râurilor de aur negru. Era greu să-ți închipui că, pe vremea când erau tineri, bărbații mai în vârstă așezați la mesele din restaurant trăiseră în deșertul aspru, alături de cămile și oi, sau se scufundaseră după perle, sau transportaseră clandestin mărfuri în Iran, folosindu-se de ambarcațiuni cu pânze. În anii ’30, Emiratele Arabe erau o țară atât de săracă, încât oamenii se temeau că economia ei avea să se prăbușească din pricina avântului pe care-l luase industria perlelor de cultură din Japonia.

În timp ce aștepta să vină mâncarea, Ferris se gândea la Alice. Singurătatea i s-a furișat iarăși în suflet. L-a cuprins dorința de a fi alături de ea. Îi era dor de râsul lui Alice și de atingerea mâinilor ei. S-a întrebat ce-ar fi zis dacă l-ar fi văzut deghizat în felul acela. În plus, părea gras. Ar fi fost frumos dacă Alice ar fi izbucnit în râs din pricina absurdității situației, dar Ferris știa că reacția ei ar fi fost alta: și-ar fi spus că el trăia în mijlocul unor minciuni, că era înfășurat în minciuni. S-ar fi gândit că întregul lui univers era alcătuit din minciuni. Oare cum ar fi putut un mincinos s-o facă fericită?

Chelnerul le-a servit aperitive tradiționale arabe: salată de vinete cu năut, gogoși cu carne, păsat de grâu și brânză de capră. Apoi le-a adus un calcan din Golful Persic preparat la grătar și creveți fripți. Ferris nu vorbea mult, ci îl lăsa pe Sadiki să întrerupă tăcerea cu întrebări despre familia lui. Când

i-a spus că era căsătorit, dar nu avea copii, iordanianul a încercat să-l consoleze. În cele din urmă, Sadiki a ajuns la chestiunea care era limpede că-l frământa.

— De ce vreți să încredințați acest proiect biroului Al Fajr? Noi ne pricepem la moschei, nu la clădiri de birouri.

Când alcătuise planul operațiunii împreună cu Azhar, Ferris se gândise că Sadiki o să-i pună această întrebare. I-a explicat că noua filială avea să fie amplasată într-un cartier cu un puternic specific islamic, unde locuiau doar câțiva expatriați din Occident. Odată cu terminarea hotelului Emirates Palace, înfățișarea cartierului începuse să se schimbe – acel hotel luxos era situat la o depărtare de un kilometru și jumătate de amplasamentul ales. Unibank voia să-și construiască noua filială în Al Bateen, care devenise de puțină vreme o zonă elegantă, dar dorea și să respecte specificul islamic al cartierului. Iar biroul Al Fajr le fusese recomandat cu multă căldură, drept care alegerea a fost simplă.

Sadiki a mulțumit lui Dumnezeu și a murmurat în arabă câteva vorbe smerite, așa cum se cuvenea. Părea mulțumit de răspuns. S-a rezemat de speteaza scaunului și a început să-și curețe dinții cu o scobitoare. Se simțea mai în largul său decât s-ar fi așteptat Ferris.

Mustața falsă începuse să-i provoace mâncărimi lui Ferris, care ar fi vrut să se întoarcă la hotel, dar mai avea câteva sarcini în agendă. L-a invitat pe iordanian să viziteze amplasamentul filialei, iar Sadiki a acceptat bucuros. Adusese o cameră de luat vederi digitală și un caiet pentru schițe. Au pornit pe strada Bainuna într-o Lincoln Town Car închiriată, au cotit la stânga pe strada Șeicul Zayed I, apoi au parcat în fața unei parcele îngrădite, unde se vedea o placă pe care era scris cu litere mari: „Unibank”. Centrul CIA din Abu Dhabi decorase frumos parcela.

Cerul după-amiezii era puțin încețoșat – la orizont se vedea o fâșie albă cu nuanțe roz, care se continua în partea de sus cu un albastru pal. Ferris simțea sub tălpi asfaltul moale, iar pielea capului îi transpira sub perucă. Pe stradă treceau câteva Mercedes-uri și BMW-uri cu geamurile ridicate, dar cei mai mulți oameni merseseră acasă să-și facă siesta.

Sadiki a făcut un tur al parcelei, a luat o mostră de pământ, a fotografiat din mai multe unghiuri și a făcut câteva măsurători. A examinat amplasamentul aproape o oră, apoi i-a pus lui Ferris câteva întrebări tehnice. Părea că iordanianul punea în scenă propriul său spectacol. S-au

așezat în mașina închiriată de Ferris, iar întrebările lui Sadiki erau însoțite de vâjâitul aparatului de aer condiționat. Câți angajați va avea filiala? Câți clienți urmau să beneficieze de serviciile ei? Ce suprafață totală trebuiau să aibă spațiile de birouri? Câte etaje urma să aibă sediul? Luase Unibank legătura cu un antreprenor local? Obținuse deja autorizațiile de construcție? Ferris avea răspunsuri pentru cea mai mare parte a întrebărilor – toate erau luate din ghidul pe care îl pregătise echipa lui Azhar.

Iordanianul s-a gândit o vreme la lucrurile pe care le aflase, dar nu foarte mult. Când Ferris i-a explicat că, până la sfârșitul săptămânii următoare, Unibank avea posibilitatea de a cumpăra acel teren, Sadiki i-a spus că avea să-i trimită o ofertă și câteva schițe preliminare cel târziu joia următoare la prânz, înainte să înceapă week-end-ul musulman. Ferris l-a întrebat pe Sadiki dacă se puteau întâlni la Beirut, unde avea niște întâlniri de afaceri în săptămâna care urma, iar iordanianul a fost de acord.

Ferris mai avea o singură rugăminte. Voia să știe dacă Sadiki ar fi putut veni la biroul lui Adnan Masri – avocatul local de ale cărui servicii se folosea Unibank pentru a semna un precontract. Era o formalitate, dar era necesară în cazul noilor furnizori de servicii. La început, Sadiki a ezitat, dar după ce a vorbit de pe telefonul mobil cu cineva din Amman, a spus că Al Fajr era de acord să semneze. Ferris și-a cerut scuze pentru că biroul avocatului se afla în cartierul Al Markaziyah, în apropierea vechiului bazar, iar nu în partea elegantă a orașului. Sadiki a ridicat din umeri – îi era indiferent.

Avocatul Masri era un bărbat în vârstă, care purta barbă și era îmbrăcat cu hainele tradiționale din partea locului: o burnuz alb și o pelerină neagră cu fir de aur. A vorbit cu Sadiki în arabă, i-a oferit ceai și i-a explicat despre ce era vorba în documente. În scurtă vreme, hârtiile au fost semnate. Dacă Sadiki avea suspiciuni, nu și le-a trădat în niciun fel. Dar de ce ar fi avut vreo suspiciune? Nu avea cum să-și închipuie înșelătoria pe care Azhar și Hoffman o puseseră la cale sub acel paravan. Sadiki nu avea de unde să știe că Adnan Masri făcea parte din rețeaua lui Azhar, prin care se spălau bani și se transferau fonduri pentru organizațiile teroriste, și nici că, în timp ce stătea de vorbă cu Masri, era fotografiat cu un aparat montat într-ascuns în biroul avocatului. Nu avea de unde să știe că una dintre acele fotografii avea să fie trimisă în scurtă vreme serviciului secret din Emiratele Arabe, care îl supraveghea constant pe Masri, și nici că o copie a fotografiei urma

să ajungă pe biroul unui simpatizant Al Qaeda din interiorul serviciului, care întotdeauna încerca să găsească mijloace de a-i proteja pe membrii organizației. Nu avea de unde să știe nici că acest simpatizant local al organizației urma să transmită o copie a fotografiei omului său de legătură din Al Qaeda, ca să-l avertizeze că unul dintre membri a fost surprins într-un loc supravegheat de către serviciul secret din Emiratele Arabe.

Sadiki era străin de toate aceste lucruri. Și tocmai în asta consta toată șmecheria. În imaginația altora, avea o identitate mai precis conturată – și cu siguranță avea mai multă putere – decât în propriii săi ochi.

•

Ferris a mai zăbovit puțin în biroul lui Masri, apoi și-a luat rămas-bun de la arhitectul iordanian și i-a urat să ajungă acasă sănătos cu avionul care pleca a doua zi. Voia ca cei din departamentul logistic să aibă timp să-și termine treaba în camera de hotel a lui Sadiki – strângeau și copiau tot ce găseau: carnetele, agenda telefonică și fiecare bucățică de hârtie din buzunarele hainelor pe care arhitectul le adusese din Iordania.

Cu scrupulozitatea sa de arhitect, Sadiki își lua cu el laptopul peste tot pe unde mergea. Dar departamentul logistic se ocupase de problema computerului în toiul nopții. Pe la ora trei dimineața, unul dintre băieții lui Hoffman a declanșat alarma de incendiu la hotelul unde era cazat Sadiki. Iordanianul amețit de somn a urmat instrucțiunile pompierilor și a coborât în foaier. N-a lipsit mult – doar vreo cincisprezece minute –, dar echipa CIA aflată într-o cameră de pe același palier a avut timp suficient să descarce tot ce se afla pe hard disk. I-au copiat e-mailurile, fișierele personale și lista de musulmani cucernici cărora le trimitea felicitări la sfârșitul Ramadanului, când începea Eid al-Fitr[13]. Au găsit și numele celor care făceau parte din Ikhwan Ihsan – „Frăția Conștiinței” –, care s-a dovedit a fi un grup de studiu al credincioșilor de la moscheea unde mergea Sadiki. A doua zi, tinerii și tinerele din Parcul Talmeș-balmeș se aflau în posesia firelor suplimentare de care aveau nevoie pentru a-și isprăvi rețeaua de minciuni.

• Capitolul 19 •

AMMAN

Din pricina unei furtuni de nisip, avionul cu care Ferris trebuia să plece din Abu Dhabi a decolat cu întârziere și a ajuns pe aeroportul Regina Alia după miezul nopții. Ferris i-a arătat pașaportul diplomatic ofițerului de la punctul de control. De obicei, era lăsat să treacă foarte repede, dar nu s-a întâmplat așa și în noaptea aceea. L-au făcut să aștepte vreo treizeci de minute într-o anticameră prăpădită de la al doilea etaj al aeroportului, dar s-au purtat politicos: l-au servit repede cu ceai și biscuiți dulci. În tot acest timp, un comandant al Departamentului General de Informații dădea telefoane cu frenezie. Ferris a protestat cu voce tare, spunând că pașaportul său era în regulă, că avea o viză valabilă și că era liber să intre în Iordania. A cerut să i se dea telefonul mobil – voia s-o sune pe Alice, să-i spună că se întorsese –, dar comandantul nu l-a luat în seamă. Ofițerul iordanian îi tot făcea lui Ferris semne cu arătătorul și cu degetul mare – *shway*, *shway*, ușor, ușor! –, cerându-i să aibă răbdare. În cele din urmă, telefonul comandantului a sunat și, după ce a vorbit o vreme în șoaptă, i-a dat receptorul lui Ferris. Era Hani.

— Dragă Roger, am ținut să-ți urez eu însumi bun venit cu ocazia întoarcerii tale în Iordania. Sunt foarte bucuros că ai hotărât să revii în adevărata ta patrie.

— Îți mulțumesc, Hani Pașa. Din păcate, comitetul de primire de la aeroport n-a fost înștiințat că sunt un oaspete atât de prețuit. M-au pus să aștept jumătate de oră. Vreau să ajung acasă și să dorm.

— Ia-o ca pe un compliment. Nu facem șicane decât oamenilor importanți. De ceilalți nu-i pasă nimănui. Și zău că totul s-a întâmplat numai din vina mea. Am vrut să-ți urez eu însumi bun venit la întoarcere. Aș fi venit să te întâmpin la aeroport, însă e prea târziu, și chiar acum se află la mine un musafir foarte interesant. Dar trebuie să stăm de vorbă, nu-i așa? Eu așa cred. Hai să luăm micul dejun împreună poimâine. Vouă, americanilor, vă plac întâlnirile la micul dejun, așa-i? Hai să ne întâlnim la

ora opt și jumătate în Clubul Ofițerilor din cartierul Jebel Amman. Clubul se află lângă Consiliul Britanic. Îl știi? Sunt sigur că la ora aceea n-o să ne deranjeze nimeni. Arabii nu pot suferi întâlnirile la micul dejun. Iar acum, dă-mi-l te rog la telefon pe comandant.

Ferris i-a întins receptorul ofițerului care conducea micul grup de la aeroport, iar Pașa i-a dat acestuia instrucțiuni cu privire la ce avea de făcut în continuare. Întrucât îi provocaseră neplăceri, oamenii de la aeroport au început să afișeze o ospitalitate care, în felul ei, era la fel de enervantă pe cât fusese întârzierea. A fost dus repede în sala de așteptare pentru VIP-uri, unde a fost servit iarăși cu ceai și dulciuri, în timp ce oamenii din subordinea ofițerului adunau bagajele lui Ferris de pe banda rulantă de la parter. A fost organizată o coloană oficială, care a însoțit jeepul ambasadei americane în care se afla Ferris: două mașini de poliție – una în față, cealaltă în spate – și șase motociclete. Coloana s-a îndreptat spre centrul Amman-ului cu girofarurile și sirenele pornite. Cu siguranță, nu era modul în care șeful interimar al unui centru CIA trebuia să se întoarcă în orașul unde lucra, dar Hani voia să-i arate tocmai acest lucru: fie că era reținut la aeroport, fie că era răsfățat cu o coloană oficială, Ferris se afla sub controlul lui pe durata șederii sale în Iordania.

Au părăsit aeroportul la ora unu și jumătate noaptea. În mod normal, era prea târziu pentru un telefon, și totuși, Ferris a sunat-o pe Alice. Cu o zi înainte, o sunase din Abu Dhabi și îi spusese că avea să se întoarcă în scurtă vreme, dar voise ca ziua sosirii să rămână o surpriză. A trezit-o dintr-un somn adânc, așa că Alice a rostit primele cuvinte spontan, fără nicio reținere.

— Bună, iubitule! Unde ești?

— Iubito, m-am întors la Amman. Mi-au dau voie în sfârșit să mă întorc acasă.

— Ce bine! Nu știu cine sunt cei care „ți-au dat voie”, dar nu contează. Cât e ceasul? Unde ești?

Încă nu era complet trează.

— E aproape două noaptea. Sunt pe autostradă. Tocmai am plecat de la aeroport. Pot să vin să te văd?

— Acum? Nu, bineînțeles că nu.

— Mi-e dor de tine.

— Și mie mi-e dor de tine, Roger, dar gândește-te că suntem în toiul nopții, iar tu ai fost plecat aproape trei săptămâni. Trebuie să mă spăl pe dinți. Vino pe la mine mâine seară și o să luăm cina împreună.

— Te iubesc! a spus Ferris.

Nu avea de gând să-i spună asta – rostise cuvintele în mod spontan.

— Hm, mai vedem noi, i-a răspuns Alice.

•

Deși au fost puțin surprinși, angajații ambasadei s-au bucurat să-l revadă pe Ferris. După plecarea lui neașteptată, se zvonise că fusese expulzat, la fel ca Francis Alderson. Ambasadorul, căruia nu-i plăceau deloc legăturile pe care le avea centrul CIA cu palatul, a părut puțin dezamăgit când Ferris a trecut pe la el ca să-l salute. Șeful de operațiuni a fost și el dezamăgit: coordonase activitatea centrului în absența lui și cu siguranță spera că-l va putea conduce încă o bucată de vreme. Ferris a găsit o soluție care să-i mulțumească pe amândoi: i-a spus șefului de operațiuni că îi încredința sarcina de a se ocupa de latura birocratică a centrului pe durata călătoriilor pe care el avea să le facă în lunile următoare. Urma să aprobe închirierea caselor conspirative, să-i întâlnească pe delegații Congresului care făceau parte din comisiile pentru serviciile secrete și să aducă la zi dosarele de activitate ale agenților. Se putea îngriji de tot, mai puțin de relația cu Hani Salaam, de care Ferris avea să se ocupe personal. Șeful de operațiuni era încântat. Avea să fie un prinț al birocrației, la fel ca toți șefii centrelor CIA.

Angajații ambasadei erau agitați: în absența lui Ferris, fuseseră instituite noi măsuri de securitate. În multe dintre zonele Amman-ului, personalul ambasadei nu avea voie să meargă decât cu escortă, iar personalul militar nu avea voie să umble în uniformă. Fusese elaborat un regulament nou pentru deplasările între reședințele angajaților și ambasadă: erau întrebuințate trasee variate, iar fiecărui angajat îi venea rândul să-i ia de acasă și să-i ducă la serviciu pe colegii săi. Ofițerul de la ambasadă însărcinat cu problemele de securitate afișase noi instrucțiuni cu privire la ce trebuia făcut în cazul unui atac cu arme biologice sau radioactive. De asemenea, au fost alese noi adăposturi pentru cazurile de forță majoră. Îți puteai da seama de efectele acestei preocupări obsesive pentru securitate după ochii angajaților: priveau pe furiș, clipeau și tresăreau la fiecare zgomot suspect, în timp ce își îndeplineau în continuare atribuțiile de serviciu. Afișau curajul neautentic al oamenilor care știu că sunt vânați.

Ferris a plecat de la birou la ora patru și jumătate, deși secretara îl rugase să mai rămână, ca să se uite împreună pe un teanc de scrisori. Ferris i-a spus că era o treabă care putea fi amânată. Voia să tragă un pui de somn înainte de întâlnirea cu Alice. A încercat să doarmă, dar era prea agitat, așa că a aprins televizorul și, până a venit vremea să plece, s-a uitat la un meci de fotbal din Qatar. În drum spre apartamentul lui Alice, s-a oprit să cumpere flori. A ales un buchet elegant de orhidee și crini – acele flori mari și splendide erau prea bătătoare la ochi pentru o persoană ca Alice, dar transmiteau un mesaj. Florăreasa le-a împachetat cu foarte multă grijă: a adăugat cu meticulozitate fire de ferigă, a împrăștiat peste flori puțin lac dintr-un pulverizator și le-a legat cu ață și panglici într-un mod atât de complicat, încât Ferris își închipuia că Alice n-o să fie în stare să desfacă buchetul. S-a uitat la ceas și a spus cu jumătate de gură că era în întârziere, dar florăreasa i-a zâmbit cu înțeles și a continuat să meșterească la buchetul ei extravagant.

Apartamentul lui Alice se afla într-o clădire veche de piatră, care fusese construită pe vremea otomanilor. Probabil că, la început, aparținuse unui negustor înstărit, pentru că piatra și olanele erau de foarte bună calitate. Ferris a urcat la etajul al doilea și a ciocănit la o ușă vopsită în culori pastelate, care inspirau bună dispoziție. Când Alice a apărut în cadrul ușii, Ferris a privit-o fermecat câteva clipe, rămânând nemișcat. Alice avea un chip radios, iar pielea ei catifelată era splendidă. Își legase la spate părul blond, astfel încât i se vedea conturul fin al gâtului, iar ochii ei căprui și adânci aveau o privire nerăbdătoare și jucăușă. Era îmbrăcată cu o rochie decoltată neagră, care îi scotea în evidență chipul.

— Bună! l-a întâmpinat ea, cu fața luminată de zâmbet, apoi l-a luat de mână.

— Arăți… incredibil! a vorbit Ferris.

Rămăsese încremenit în prag, ținând în mână prostește buchetul enorm.

— Vai, ce flori *drăgălașe*! a spus Alice, pe un ton ușor ironic.

După ce a luat buchetul, l-a tras de mână în apartament.

— Ia loc în sufragerie cât mă duc să pun florile în apă.

A rupt ambalajul complicat în care erau împachetate florile și l-a îndesat în coșul de gunoi, apoi a căutat o vază suficient de mare pentru grădina botanică în miniatură pe care i-o adusese Ferris.

Apartamentul semăna cu o casetă de bijuterii orientală. În el se găseau lucruri de preţ, comandate cu multă vreme în urmă de proprietarul inițial, pe care vizitatorul nu le-ar fi putut bănui privind din exterior. Tavanele și pereții erau decorați cu lemn de esență fină, sidef și foiță de aur. Se vedeau și fresce care înfățișau scene din lumea arabă: portul levantin al Alexandriei, gemând de lume, munții Liban cu vârfurile acoperite de zăpadă, cupola aurită a moscheii Al Aqsa din Ierusalim și pământurile fertile din câmpiile Damascului. Pe peretele din fundul sufrageriei se înșirau câteva ferestre cu vitralii care dădeau înspre grădina de la parter. În mijlocul grădinii se afla o mică fântână arteziană înconjurată de arbuști și flori, dintre care unele încă erau înflorite, deși era noiembrie. Se auzeau acordurile slabe ale unei melodii arăbești, și în timp ce o asculta Ferris și-a dat seama că era cântată de Fairuz, o interpretă libaneză despre care se spunea că descria în cântecele sale desfătările aproape uitate ale satelor arabe în așa fel, încât stârnea lacrimi celor care o ascultau. Alice s-a întors din bucătărie ducând în brațe o vază mare, în care pusese noianul de flori primite de la Ferris.

— Ai un apartament nemaipomenit! Nu mi-ai spus că e atât de frumos.

— Nu m-ai întrebat. Oricum, în noaptea în care m-ai adus acasă cu mașina, era limpede că mă compătimești pentru că locuiesc tocmai aici, în partea veche a orașului. Expresia ta mi-a dat de înțeles că n-are cum să-ți placă foarte mult o locuință atât de veche, care nici măcar nu e dotată cu aparat de aer condiționat. Mi-am zis: „Dă-l naibii! Nu știe să aprecieze lucrurile frumoase."

Apoi i-a făcut cu ochiul.

— De fapt, a continuat ea, am vrut să fie o surpriză.

A adus o sticlă de vin din frigiderul mic și multe aperitive: fistic cu coaja crăpată, ouă mici de prepeliță presărate cu sare grunjoasă și piper, măsline de bună calitate, ardei dulci și morcovi crocanți. Încă era puțin năucit de revedere. S-a așezat pe canapea alături de ea și a luat-o de mână – Alice avea mâini micuțe. Ferris nu prea voia să vorbească, ci doar s-o țină în brațe, dar trebuia să spună ceva.

— Alice, mi-a fost dor de tine. Îmi pare rău că am fost plecat atât de multă vreme. Tot timpul mi-am dorit să fiu alături de tine.

Alice a așteptat câteva clipe înainte să-i răspundă.

— Mi se făcuse frică, Roger. La vreo două săptămâni după ce ai plecat, am început să mă gândesc că n-aveai să te mai întorci. Am stat de vorbă cu prietena mea de la ambasadă și am aflat că nimeni nu știa dacă urma să revii la Amman. Când am aflat, am izbucnit în lacrimi. Mi-era foarte teamă că n-aveai să te mai întorci. Am crezut că necazurile de la ambasadă aveau să te îndepărteze de mine.

Ferris a strâns-o în brațe, iar trupul femeii s-a lipit de al său. Abia după câteva clipe și-a dat seama că Alice plângea.

— Nu fi tristă. Acum sunt alături de tine.

— Nu-s tristă. Sunt fericită. Nu vreau să ni se întâmple ceva rău. Toată lumea a luat-o razna. Aș vrea să mă pot ascunde în apartamentul ăsta frumos.

Cina avea să mai aștepte. Alice l-a luat de mână și l-a dus în dormitorul ei, care părea să fie alcovul unei prințese arabe. Îl împodobise cu flori și lumânări parfumate, astfel încât semăna cu o grădină vrăjită. S-au dezbrăcat încet unul pe altul, fiecare haină fiind îndepărtată la momentul potrivit: rochia i-a căzut ușor pe podea, nasturii cămășii lui au ieșit din butoniere unul după altul, cureaua i s-a desfăcut, iar fermoarul i-a fost tras ușor în jos, clemele sutienului ei s-au desfăcut și ele, bretelele au căzut, iar sânii ei catifelați s-au lipit de pieptul lui Ferris. Când au rămas goi, erau două ființe desăvârșite. Cicatricele de pe piciorul lui dispăruseră din mințile amândurora. La început, Ferris a luat-o ușor, vrând să prelungească fiecare moment, dar trupurile lor erau atât de nerăbdătoare, încât nu puteau aștepta foarte mult. Ferris și-a dat seama că Alice plângea din nou abia după ce a terminat.

— Te iubesc! i-a spus ea printre lacrimi. Te iubesc, te iubesc, te iubesc!

Ferris a strâns-o în brațe cu blândețe. Era îngrijorat. O iubea, și îl iubea, dar ce aveau să facă mai departe?

•

Alice stătea pe cearșafurile răcoroase, sprijinită de pieptul lui. Ventilatorul se învârtea alene deasupra lor, iar adierea sa înviorătoare le mângâia trupurile, făcând să tremure flăcările lumânărilor. În cele din urmă, s-a ridicat din pat, s-a dus la baie, apoi s-a întors și a început să aranjeze hainele căzute pe podea. Când a ridicat sacoul lui Ferris, a căzut dintr-un buzunar o cutiuță de plastic. Ferris a văzut-o pe podea și s-a aplecat s-o ridice. Era pilula cu otravă de la Hoffman, primită la sediul din Langley.

Elvis, pisoiul lui Alice, a început să țopăie prin dormitor și a lovit cu botul cutiuța.

— Ce-i aia? a întrebat ea.

— Nimic, a răspuns Ferris.

Apoi i-a luat haina din mână și a pus cutiuța de plastic într-un buzunar. Alice îl privea într-un mod ciudat, iar el știa că trebuia să-i dea un răspuns mai satisfăcător. A desfăcut cutiuța și i-a arătat tubușorul de cauciuc în formă de semicerc.

— E o apărătoare pe care o pun în gură noaptea, ca să nu-mi rod dinții.

Alice și-a recăpătat zâmbetul.

— N-aș putea să-ți spun de ce, dar nu pari genul de om care-și roade dinții noaptea.

— N-ai de unde să știi. Pe toți ne frământă câte ceva.

Ferris i-a zâmbit, apoi și-a atârnat haina în cuier. Cum putea s-o mintă cu atâta seninătate pe femeia pe care o iubea?

•

Ferris s-a trezit la ora șase. Au făcut dragoste încă o dată – cu multă pasiune apoi s-a dus la apartamentul lui ca să facă duș și să se schimbe înainte de întâlnirea cu Hani. Își simțea mintea limpede de la atât de mult sex și atât de puțin somn și avea un fior în stomac. În timp ce făcea duș, și-a adus aminte de momentul în care, cu douăzeci de ani în urmă, îi rupsese mâna adversarului său fără să vrea. Dar nu cumva voise? Amintirea acelui episod i-a dat fiori. Când depășise limita? În ce moment osul nu se mai putuse îndoi și se rupsese?

•

Hani îl aștepta la Clubul Ofițerilor, unde, așa cum prevăzuse, era pustiu. Iordanianul părea foarte mulțumit de sine. Purta un sacou la două rânduri, cu nasturi strălucitori de alamă, și una dintre acele cămăși în două nuanțe care se vindeau pe strada Jermyn, cu guler și manșete albe, iar la gât avea o cravată dungată țipătoare. L-a salutat pe Ferris, măsurându-l din priviri.

— Ai avut o noapte lungă? a întrebat iordanianul. Arăți puțin… obosit.

— M-a dat peste cap schimbarea fusului orar.

S-a întrebat dacă Hani ceruse să fie urmărit. Dar bineînțeles că Hani îl supraveghea!

Au luat un mic dejun tipic englezesc, care le-a fost servit de un chelner cu mănuși albe. Pereții clubului erau decorați cu piele tăbăcită și panouri

de lemn închis la culoare. Probabil că fusese construit pe vremea când Glubb Pașa impusese armatei hașemite disciplina britanică. Hani avea apetitul unui gurmand și vorbea printre îmbucăturile de omletă și scrumbie afumată.

— Roger, voiam să-ți spunem că te-am iertat. Ne pare rău că ne-am pierdut cumpătul, dar am fost provocați.

Vorbea despre sine folosind pluralul majestății. Nici măcar regele nu vorbea așa.

— Nu-i nimic. Și eu m-aș fi înfuriat, dacă aș fi fost în locul dumneavoastră. Îmi pare bine că ați hotărât să mă reprimiți. Mă simt bine aici.

— Știm că te simți bine. Și avem grijă de tine – ești fratele nostru mai mic.

Oare era un avertisment?

— Mulțumesc! Mă bucur că vă gândiți la mine, dar îmi pot purta de grijă singur.

— Cum vrei, dragul meu. Am încredere în tine. Chiar și după ce i s-a întâmplat sărmanului Mustafa Karami, omul meu de la Berlin. Unul dintre motivele pentru care am vrut să te întorci la Amman este că-mi fac griji pentru domnul Ed Hoffman. N-am încredere în el.

— Atunci mai bine vorbiți cu el. Hoffman nu spune nimănui ce pune la cale, nici măcar mie.

— Vai, nu-mi vine să cred! Chiar nu-mi vine să cred. Doar ești preferatul lui. Sau „feblețea” lui – parcă așa se zice, nu? Îmi închipui că știi foarte multe despre domnul Ed Hoffman și planurile sale. Și îți dai seama că nu vreau să fiu tras pe sfoară încă o dată. Mă îngrijorează că aud pașii lui Ed și îi simt respirația, dar nu-l văd nicăieri – mă tem că ăsta e lucrul care mă deranjează.

— Nu vă pot ajuta. Îmi pare rău. Cunoașteți regulile: în privința asta, sunt și surd, și mut.

— Da, bineînțeles. Stai liniștit! N-o să încerc să te „recrutez”. N-am să fiu la fel de grosolan ca Francis Alderson, predecesorul tău, și n-am să încerc să corup vreun membru al serviciului secret aliat. Te rog să nu-ți faci griji. Dar aș vrea să înțelegi un lucru: nu suntem atât de proști pe cât vă închipuiți tu și domnul Ed Hoffman. Zău așa! Să nu faci greșeala de a ne crede idioți.

— Știu că nu sunteți prost. De fapt, vă respect foarte mult. Sunteți maestrul meu, *ustaaz*[14] Hani.

— Foarte frumos! O să țin minte această dovadă de prietenie. În această parte a lumii, prietenia contează. Dar deja știi – și tu ești arab. Sau cel puțin așa ne place să credem.

•

Tot în dimineața aceea, în timp ce Ferris se afla la ambasadă și încerca să scape de rapoartele și mesajele telegrafice care se strânseseră pe biroul lui, secretara a deschis ușa și l-a întrebat dacă auzise veștile din Arabia Saudită. Ferris a dat din cap în semn că nu.

— Cu puțin timp în urmă, au explodat două bombe la Riad: una în fața hotelului Four Seasons, iar cealaltă, lângă filiala locală a băncii HSBC.

— Căcat! a exclamat Ferris, dând din cap. Câți oameni au murit?

— Încă nu se știe. Știrea se difuzează chiar acum.

Ferris a deschis televizorul pe CNN și s-a așezat în fața computerului său, prevăzut cu sisteme de protecție performante. În momentul acela, posturile de televiziune erau, ca întotdeauna, mai bine informate decât CIA. Apoi l-a sunat pe Hani, care ajunsese la biroul său de la DGI cu câteva minute înainte ca Ferris să se întoarcă la ambasadă. Hani i-a spus că instituise blocaje în Iordania oriunde fusese posibil. De asemenea, ceruse să fie trimise forțe suplimentare care să întărească paza atât la Ambasada Statelor Unite, cât și în jurul tuturor țintelor potențiale din Amman.

Apoi Ferris a sunat-o pe Alice. A încercat să dea de ea la biroul unde lucra, dar nu era acolo, așa că a sunat-o pe telefonul mobil. După șuierul vântului, și-a dat seama că se afla în aer liber. I-a spus veștile de la Riad, iar ea a tăcut preț de câteva clipe.

— Atentatele astea or să continue și or să se înmulțească. Nu-ți dai seama? Bombele explodează la Milano, Frankfurt și Riad, în Afganistan, Irak și Cisiordania. N-o să încetăm și nici ei n-or să înceteze.

— Unde ești?

— Sunt într-o tabără de refugiați palestinieni din afara orașului. Încerc să fac rost de computere noi pentru școala de aici.

— Cred că ar fi mai bine să te duci acasă sau să te întorci la birou. Ziua asta e periculoasă. Îmi fac griji pentru tine.

— N-o să mi se întâmple nimic. Toate zilele sunt periculoase. În plus, aici sunt mulți oameni care îmi pot oferi protecție.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Într-o zi ca asta, nu trebuie să mă ascund. Trebuie să stau aici, alături de oameni, să le arăt că nu toți suntem țicniți, că le sunt prietenă și că n-o să dau bir cu fugiții. Spune-mi că mă înțelegi.

„Tocmai de-aia o iubesc”, și-a zis Ferris.

— Te înțeleg. Atâta doar că-mi fac griji pentru tine – nu mă pot abține. Te iubesc!

— Și eu te iubesc, a șoptit ea pe un ton domol. Vino să mă iei cu mașina diseară. O să-ți pregătesc cina. O să mergem la tine, dacă așa o să te simți mai în largul tău. Și-o să te las pe tine să ții telecomanda televizorului. Ce zici?

— Așa e cel mai bine, i-a răspuns el zâmbind.

Știa că Alice avea dreptate. Era o zi în care trebuia să stea alături de prietenii ei arabi. Sau poate că nu era o asemenea zi, dar Alice urma să afle abia atunci când oricum avea să fie prea târziu. Ferris s-a întors la știrile de pe CNN și la computerul său. Și-a petrecut restul zilei trimițând mesaje în toată lumea și încercând să pară că face ceva care să îndrepte situația. La sfârșitul zilei, a aflat că la hotel muriseră nouăsprezece oameni, iar în fața băncii, doisprezece. Într-o asemenea zi, funcționai pe pilot automat: respectai o serie de proceduri stricte, care fuseseră întocmite la fel ca un scenariu.

Ferris își făcea griji pentru Alice, dar simțea că deja se afla într-un montagne russe. Trenulețul urcase panta zăngănind, trecuse de vârful ei și începuse să coboare cu elan, fiind atras de forța de gravitație. Chiar dacă Alice s-ar fi purtat frumos cu toți palestinienii din lume, tot n-ar fi reușit să-i oprească pe cei ca Suleiman. Dar Ferris avea să-l doboare pe Suleiman. Avea să-și croiască drum până în măruntaiele și venele lui. Avea să-l distrugă dinăuntru. Altminteri, atacurile n-ar fi încetat.

• Capitolul 20 •

BEIRUT și AMMAN

Când a ajuns în apartamentul pe care Ferris îl închiriase la hotelul Phoenicia din Beirut, Omar Sadiki avea un aer sfios. Părea impresionat de clădirea care își păstra strălucirea în mijlocul măreției ruinate a Beirutului. Iordanianul zâmbea stânjenit și, pe măsură ce zâmbetul i se lărgea, semnul pe care-l avea pe frunte de la mătănii se transforma într-o adâncitură stacojie. Ferris a înțeles de ce se purta Sadiki atât de ciudat abia când a văzut oferta făcută de biroul Al Fajr: costul estimat al proiectului era de două ori mai mare decât se aștepta. Deja își închipuia șpăgile pe care antreprenorii din Abu Dhabi aveau să le dea directorilor biroului din Amman, ca să obțină lucrarea. Nu era de mirare că Sadiki avea rânjetul mâncătorilor de căcat: încerca să ia pielea de pe păgâni. Preț de câteva clipe, Ferris s-a întrebat cum ar fi reacționat Brad Scanlon. În timp ce se gândea la ce să spună, își mângâia mustața falsă.

Au ieșit împreună pe terasă, iar Ferris l-a invitat pe iordanian să ia loc pe un scaun de fier forjat. Priveliștea era superbă: dincolo de golful Beirutului, se vedeau orașul Jounieh și pantele colțuroase ale munților Liban. Era o zi de toamnă târzie, dar soarele strălucea cu putere, iar aerul înviorător era atât de limpede, încât puteai zări crestele munților. De acolo nu se observau distrugerile provocate de nenumăratele explozii ale bombelor. Ferris a sunat la recepție și a comandat cafea, apoi s-a așezat și el, ținând în mână estimările costurilor și ofertele antreprenorilor. Cât timp a studiat sumele de pe foi, a tot clătinat din cap. Din când în când, scotea din buzunar un calculator și făcea propriile lui estimări imaginare, însemnând niște sume într-un carnețel alb. După ce a revăzut toate estimările, Ferris și-a dat jos ochelarii cu ramă groasă și neagră, apoi s-a frecat la ochi.

— E o ofertă prea scumpă. Directorul meu n-o va aproba.

— Dar vă rog, domnule Scanlon! Doar știți că Al Fajr face proiectele cele mai bune. Reputația noastră se datorează tocmai serviciilor de foarte

bună calitate pe care le oferim. Tocmai de aceea vreți să lucrați cu noi, nu-i așa?

— Am să vă vorbesc prietenește. Bineînțeles că dorim proiectul cel mai bun, dar Unibank nu se gândește să construiască un palat. Trebuie să înțelegeți că suntem o bancă și că suntem nevoiți să fim precauți când vine vorba de bani, altminteri oamenii n-or să aibă încredere în noi. După cum v-am spus, n-aș reuși să obțin aprobarea conducerii pentru acest proiect, chiar dacă mie mi s-ar părea acceptabil. Ar fi cel mai scump sediu al băncii noastre din întreaga lume. Va trebui să negociem, ca să ajungem la costuri mai scăzute.

Sadiki a încuviințat din cap, iar Ferris s-a gândit că procedase bine. Bineînțeles că estimările inițiale erau umflate. Viața era ca un bazar, iar dacă americanii erau atât de proști încât ar fi fost în stare să plătească sume exagerate, de ce n-ai fi încercat să profiți?

— Se pot face oricând modificări, indiferent de proiect. Le-am putea cere unor subantreprenori din Abu Dhabi să-și modifice ofertele. N-am avut suficient timp la dispoziție, așa că sumele sunt aproximative. Dar la ce sumă v-ați gândit atunci când ați alocat bugetul pentru acest proiect?

Ferris s-a uitat în carnețelul său alb, apoi a mai introdus câteva numere în calculator. A improvizat niște calcule, sperând să nu-i trezească suspiciuni lui Sadiki.

— Cred că directorul meu ar accepta o sumă cu douăzeci și cinci la sută mai mică decât cea pe care mi-ați propus-o.

— Domnule Scanlon, cred că nu prea cunoașteți domeniul construcțiilor.

Ferris s-a mișcat puțin pe scaun, simțindu-se stânjenit. Tonul observației l-a făcut să se teamă că Sadiki îi ghicise stratagema.

— Ce vreți să spuneți? l-a întrebat Ferris pe un ton tăios.

Iordanianul a bătut în retragere imediat.

— Domnule Scanlon, douăzeci și cinci la sută înseamnă o reducere considerabilă. Va trebui să faceți sacrificii la calitate. Cu niște costuri atât de scăzute, n-o să obțineți un sediu de care să fiți mulțumiți.

— Atunci haideți să facem în felul următor: spuneți-mi care e cea mai bună ofertă a dumneavoastră. Propuneți-mi o reducere care să fie cât mai aproape posibil de cele douăzeci și cinci de procente cerute de mine. N-o să ne târguim pentru fiecare bănuț, dar încercați să faceți cât mai multe

economii cu putință. Dacă reușiți ce v-am rugat și îmi propuneți o sumă mai mică, sunt sigur că vom ajunge la o înțelegere.

Sadiki i-a spus că trebuia să sune la Amman, să discute cu directorul general. Iordanianul a discutat în arabă cu directorul, a făcut câteva însemnări pe foile în care erau trecute costurile estimative, apoi a sunat pe cineva din Abu Dhabi. În mijlocul celei de-a doua convorbiri telefonice, s-a auzit chemarea la rugăciune a muezinului dintr-o moschee aflată în apropiere, căreia i-au răspuns vreo șase moschei din partea de vest a Beirutului. Sadiki s-a scuzat și s-a retras să se roage.

S-a întors înviorat. Se vedea limpede că era un om cucernic. Și-a cerut scuze pentru întârziere, apoi și-a reluat convorbirea telefonică. După ce a bătut la cap doi subantreprenori din Emirate, a revenit la hârtiile lui și, câteva minute mai târziu, a propus o reducere a costurilor care echivala cu aproximativ jumătate din cea pretinsă de Ferris. Era exact ce se aștepta să obțină în momentul în care începuse să negocieze cu Sadiki, așa că a acceptat oferta și i-a propus să se întâlnească încă o dată peste două săptămâni, la Amman, ca să aibă o ultimă discuție despre costurile estimative și planurile clădirii. Acea întâlnire în Iordania era o încălcare a regulilor pe care le stabilise împreună cu Hoffman, dar nu avea să se întâmple decât o dată. În plus, nu voia să stea departe de Alice mai mult decât era cazul.

— Încă ceva, i-a spus Ferris înainte de a da mâna cu iordanianul ca să consfințească încheierea afacerii. Cât mai stați la Beirut, aș vrea să faceți cunoștință cu Hussein Hanafi, consultantul nostru în probleme de securitate. E un tip cam ciudat. Cred că înainte a avut de-a face cu… mă rog, cu extremiștii.

Ferris i-a explicat că ulterior Hanafi începuse să ofere consultanță companiilor internaționale. Era expert în mijloace de protecție a sistemelor informatice, viramente electronice și securitatea operațiunilor pe internet. Întrucât planurile definitive ale sediului trebuiau să obțină aprobarea lui Hanafi, ar fi fost bine să afle cât mai repede care erau recomandările sale. Sadiki a încuviințat din cap și a zâmbit. Nu părea să aibă nimic împotrivă.

Biroul consultantului se afla în partea de vest a Beirutului, în cartierul Fakhani, care cu multă vreme înainte fusese cartierul general al gherilelor conduse de Yasser Arafat, iar mai apoi devenise locul în care se reuneau micile grupuri de sunniți fundamentaliști din Beirut. Când șoferul a pătruns

în labirintul de străduțe al cartierului, Sadiki părea că nu se simte tocmai în largul lui – își făcea griji nu pentru el, ci pentru gazda sa. Era un ținut al hoților, în care un american precum Brad Scanlon nu avea ce căuta.

Când au ajuns la clădirea mică în care se afla biroul lui Hanafi, au văzut la una dintre ferestrele de la etajul al doilea o firmă pe care era scris: „HH – Soluții Globale”. Sadiki l-a luat pe Ferris de braț cu un gest protector și l-a condus spre clădirea de birouri, apoi pe scări. „Cine conduce pe cine?” s-a întrebat Ferris, dar l-a lăsat pe Sadiki să meargă înainte. Biroul era proaspăt vopsit și puternic luminat, iar mobila era nouă și curată. În anticameră se afla o femeie cu broboadă, care stătea la un birou. Imediat ce au intrat, secretara le-a anunțat sosirea prin interfon, apoi a venit să-i întâmpine un arab cu ochi ca mărgelele, care purta ochelari cu lentile groase. S-a prezentat și i-a condus în biroul său, unde se aflau câteva computere și o bibliotecă plină cu ghiduri de utilizare pentru softuri produse de Microsoft, Oracle și Symantec.

Nu încăpea îndoială că Hanafi era obsedat de computere. Serviciul secret libanez îl supraveghea din 1998, când se întorsese din Afganistan. Pornise acea mică afacere și oferea consultanță unor site-uri jihadiste – așa dăduse Sami Azhar de el și îl recrutase pentru rețeaua lui secretă de furnizori de servicii. Dacă Hanafi avusese unele suspiciuni cu privire la cei care se aflau în spatele lui Azhar, le ținuse ascunse. Hanafi era o pradă foarte prețioasă – un om cu o figură și un nume adevărate, pe care membrii organizației îl puteau recunoaște. Echipa lui Hoffman pătrunsese într-ascuns în biroul său și instalase două aparate de fotografiat și un microfon.

Hanafi a vorbit cu arhitectul într-un amestec de engleză și arabă, discutând energic o listă de probleme de securitate informatică relevante pentru proiectarea noului sediu. Ferris se prefăcea că nu prea înțelege, iar după zece minute, s-a scuzat și a spus că-i lasă să hotărască ei ce anume era mai bine pentru sediul din Abu Dhabi. După ce Ferris a plecat cu mașina, Sadiki și Hanafi au mai stat de vorbă vreo oră, glumind și râzând din când în când. Au descoperit că aveau câțiva prieteni comuni. În tot acest timp, conversația lor era înregistrată, iar aparatele de fotografiat digitale își vedeau de treabă.

•

Ferris avea la Amman un asistent nou. Era un american mic de statură pe nume Ajit Singh, a cărui familie se trăgea din India. Avea pielea cafenie și

netedă și afișa în permanență un zâmbet indescifrabil. La fel ca tinerilor de vârsta sa, lui Ajit îi plăcea să poarte șapcă: o ținea ba cu cozorocul în față, ba cu el în spate, ba într-o parte. Azhar îl trimisese la Amman ca să dea o mână de ajutor în problemele tehnice.

Ajit era un caz interesant. Tatăl lui adunase o avere frumușică în Silicon Valley: la început, a făcut un soft de gestiune pe care l-a vândut lanțului de magazine Wal-Mart, apoi și-a investit banii cu chibzuială în companiile unde erau angajați câțiva prieteni ai săi – ingineri care se trăgeau tot din familii indiene. Tânărul Ajit, care absolvise de curând Universitatea Stanford și urma să înceapă și el o carieră extrem de bănoasă, intrase în CIA ca să se răzbune. După absolvire, mersese cu familia într-o vacanță în Kașmir. Șase luni mai târziu, câteva dintre rudele lui muriseră în urma unui atac sinucigaș pus la cale de Al Qaeda. După ce a avut o discuție cu tatăl său, care era foarte patriot, la fel ca mulți dintre imigranții îmbogățiți, Ajit și-a depus dosarul la CIA. Datorită priceperii sale în domeniul informaticii – încă din primele luni, s-a dovedit a fi unul dintre cei mai buni hackeri ai agenției –, i-a atras repede atenția lui Azhar, care l-a ademenit în Parcul Talmeș-balmeș, acea gaură neagră plină de superdotați.

Ajit Singh știa absolut tot în legătură cu computerele. Avea aptitudini similare și pentru limbile străine, care pentru el erau niște seturi de simboluri asemănătoare limbajelor de programare. Învățase să citească și să scrie în arabă în lunile de după ce se hotărâse să se angajeze în misiunea vieții lui. Singh se pricepea să manipuleze și să creeze site-uri și, de asemenea, știa să „însemneze” anumite pagini de internet, astfel încât serviciile secrete să-i poată urmări pe cei care le vizitau. Când a fost trimis să lucreze la Amman, Ferris i-a dat fostul birou al lui Francis Alderson, care încă era gol. Singh l-a umplut cu servere, monitoare cu ecran plat și alte dispozitive periferice. Postul de ascultare al Agenției pentru Securitate Națională instalat la Amman a trebuit să trimită o echipă de tehnicieni care să facă toate conexiunile de care avea nevoie Singh.

Pe un perete al noului său birou, tânărul indian agățase o plăcuță pe care scria: „Oamenii sunt proști.” Era secretul succesului său. Oamenii erau suficient de proști să-și introducă parolele în computerele personale, fără să-și dea seama că acestea fuseseră concepute în așa fel, încât fiecare literă tastată de utilizator să poată fi monitorizată. Erau suficient de proști să uite că, atunci când vizitau un site, se alegeau cu o marcă digitală care îi însoțea

de la un site la altul. Suficient de proști să nu-și dea seama că, atunci când erau conectați la internet, hard disk-urile le puteau fi scormonite cu ușurință și nici că toate laptopurile și telefoanele mobile care aveau conexiune Bluetooth erau niște adevărate antene de emisie. Amuzant era că, de cele mai multe ori, oamenii făceau lucruri foarte prostești mai ales atunci când își închipuiau că sunt isteți și își luau măsuri de precauție speciale.

Treaba lui Singh la Amman era să se ocupe de latura electronică a operațiunii lui Ferris. Strânsese laolaltă toate numele și adresele care fuseseră găsite în camera de hotel a lui Sadiki din Abu Dhabi. Luase fișierele care se aflau pe hard disk-ul lui Sadiki și le întorsese pe toate fețele, căutând informații care puteau fi manipulate și redirecționate. Colegii lui se întrebau dacă nu cumva dormea pe podeaua biroului, pentru că de fiecare dată ajungea la serviciu înaintea celorlalți și rămânea acolo chiar și după ce toată lumea pleca. Din când în când, angajații centrului din Amman îl vedeau în bufetul cu autoservire, unde venea să mănânce cartofi prăjiți, ascultând muzică la iPod. Altminteri, era ca o nălucă.

La vreo zece zile după ce sosise la Amman, Singh i-a cerut o întrevedere lui Ferris. Părea foarte agitat, iar Ferris era curios să afle cu ce se îndeletnicise de când se instalase acolo. S-au întâlnit în biroul lui Ferris chiar în ziua aceea, înainte de lăsarea serii.

— Am descoperit *nodurile*, l-a înștiințat Singh cu un zâmbet neobișnuit de larg.

Purta un tricou care făcea reclamă pentru Hysterics, o formație punk newyorkeză care îi plăcea foarte mult, și o brățară galbenă care contrasta foarte puternic cu pielea lui închisă la culoare.

— Bravo ție! a spus Ferris, fără să aibă habar despre ce vorbea tânărul indian.

— Nodurile! a repetat Singh.

Tânărul avea un aer ușor dezamăgit: se gândea că era posibil ca Ferris să fi înțeles deja ce urma să-i spună.

— Am găsit nodurile rețelei în care încerci să te infiltrezi. Mă rog, nu știu exact cu ce te ocupi și nici nu vreau să-mi explici, pentru că nu mă interesează. Ce vreau să-ți spun e că am descoperit ce căutam. Am studiat problema pe toate fețele împreună cu Sami și echipa din Langley și ne-am dat seama *cum stă treaba*. Domnul Sadiki, arhitectul nostru simpatic, a vizitat o *puzderie* de site-uri jihadiste. Am reușit să pătrundem în serverele

care găzduiesc aproximativ jumătate dintre site-urile astea, așa că am descoperit cine le-a mai vizitat. Știm care dintre vizitatori sunt ocazionali și care se iau în serios. Carevasăzică, avem imaginea de ansamblu a comunității lui, cum ar veni. Adică a comunității lui virtuale. Așa-i că e mișto?

— Foarte mișto. Dar aș vrea să te concentrezi asupra celor care fac parte din Ikhwan Ihsan, grupul de studiu de la moscheea pe care o frecventează Sadiki. De la oamenii ăia trebuie să pornim. Ne e foarte greu să ajungem la ei. Ei bine, Sadiki îi cunoaște pe indivizii ăștia – sunt cei mulțumită cărora legenda prinde viață.

— Bineînțeles! Am comparat lista indivizilor care fac parte din grupul de studiu al lui Sadiki – i-am pus la socoteală *și* pe frații și verii lor primari – cu lista acelor vizitatori ai site-urilor jihadiste despre care știm că au primit și au difuzat pe internet mesaje de la Al Qaeda. Echipa din Langley le verifică numele și, în plus, investighează operațiunile pe care le-au efectuat cu cârdurile de credit. O să aflăm dacă vreunul dintre ei a cumpărat suveniruri când s-a întors la Karachi sau dacă a sunat de la vreun telefon public din apropierea unei moschei salafiste din Birmingham. Deci ne-am construit o adevărată rețea. Nu mai trebuie decât s-o punem în funcțiune.

— Mișto! a spus Ferris încă o dată, cu admirație sinceră. Dar ține minte că trebuie să-l facem pe Sadiki să pară un adevărat jihadist. Trebuie să creăm impresia că nu-i un simplu vizitator al site-urilor jihadiste, ci un individ care pune la cale și desfășoară operațiuni.

— Păi, da!

Singh a vorbit pe tonul pe care îl foloseau copiii atunci când voiau să sugereze că un lucru era evident.

— Acum mă pregătesc să trimit mesaje în numele lui Sadiki câtorva oameni din comunitatea lui. E vorba de adevărați jihadiști, care reprezintă nodurile despre care îți vorbeam. Am creat o adresă de e-mail pe numele lui, de a cărui existență n-are cum să afle. Dar am nevoie de ajutor. Ce vrei să scriu în mesajele pe care o să le trimit? Va trebui să le scrii tu. Eu nu-s decât un tehnician.

Ferris a căzut pe gânduri câteva clipe. Era nevoie ca mesajele să fie sugestive și, în același timp, vagi. Din ele trebuia să rezulte în mod implicit că cineva îi conferise lui Sadiki puteri sporite. De asemenea, mesajele trebuiau să facă referire la data de douăzeci și doi decembrie – era data

aleasă de Ferris și Hoffman pentru operațiunea pe care voiau să sugereze că Sadiki urma s-o desfășoare chiar înaintea Crăciunului. Ferris a rămas pe gânduri vreo treizeci de secunde, și-a făcut câteva însemnări succinte, apoi a scris trei propoziții scurte în arabă, pe care i le-a citit lui Singh:

— *Dascălul mi-a cerut să pregătesc învățămintele morale. Acum căutăm locul cel mai potrivit pentru a le propovădui. Salutări fraților noștri și fie ca Domnul să ne ajute*!

— Sună bine, a spus Singh. „Dascălul”, „învățămintele morale” – mi se pare un mesaj credibil.

— Va trebui să scriu încă două, ca să nu primească toată lumea același mesaj. Și va trebui să concep și niște răspunsuri pentru cei care or să ne dea vreun semn. Mai ai puțină răbdare.

Cât timp Ferris a conceput un nou mesaj în arabă, Singh a ascultat muzică la căști.

— Fii atent! i-a spus Ferris după câteva minute, trăgând de firul căștilor, să-l scoată pe Singh din reveria lui rock-and-roll. *Mulțumim în numele Domnului fraților care ne-au pregătit calea. Sărbătoarea se apropie. Dumnezeu e mare*!

— Sună excelent! a spus Singh.

Ferris a meșterit încă o oră la mesajele și răspunsurile în arabă. Apoi Singh le-a luat și a început să le trimită prin e-mail de pe adresa fictivă a lui Sadiki. Destinatarii erau vreo zece indivizi aleși din comunitatea virtuală a agentului lor fictiv. A adăugat fiecărui mesaj trimis următoarea precizare: „Fratele meu drag, dacă ne întâlnim, sunt sigur că-mi vei ierta tăcerea.” În felul acesta, dacă oamenii i-ar fi răspuns direct lui Sadiki, iar acesta ar fi spus că nu trimisese niciun mesaj, ar fi putut presupune că încerca să-și acopere urmele.

Singh a așteptat să strângă recolta electronică. Câțiva dintre cei cărora le trimisese mesaje nu i-au răspuns, însă alții au trimis răspunsuri pe adresa fictivă a lui Sadiki. Bineînțeles că mesajele lor au ajuns de fapt la Singh, iar el le-a trimis răspunsurile scurte și provocatoare concepute de Ferris, în care se făcea aluzie la unele detalii ale operațiunii dinaintea Crăciunului. Trei dintre destinatarii aleși de Singh au trimis mesajul inițial al lui Sadiki pe alte adrese de e-mail, adăugând comentarii curioase care, în esență, exprimau următoarele îndoieli: „E unul de-al nostru? E adevărat mesajul?” Răspunsurile primite de Singh le-au furnizat lui Azhar și echipei sale noi

adrese de e-mail și servere pe care să le supravegheze. Descoperiseră o cale digitală care, bit cu bit, avea să-i ducă tot mai aproape de Suleiman.

• Capitolul 21 •

AMMAN

În timp ce Ferris se pregătea pentru cea de-a treia întâlnire cu Omar Sadiki, Singh se distra cu o nouă jucărie. În lumea serviciilor secrete, construirea de site-uri jihadiste fictive devenise un fel de joc, dar Singh credea că cele mai multe dintre ele erau inutile. Aveau un design prea sofisticat, iar retorica islamistă era mult prea înflăcărată. Unele dintre aceste site-uri fictive mergeau până la a-i sugera vizitatorului să se înscrie în bazele lor de date, cerându-i date personale prețioase, cum ar fi numărul telefonului mobil. Ajit voia să conceapă un site islamic mai puțin bătător la ochi, care să cuprindă informații despre militanții musulmani împrăștiate printre o mulțime de materiale inofensive despre dragoste și viață. „O să fie o corcitură între Osama și Oprah”, i-a explicat el lui Ferris, care i-a spus că era liber să pună site-ul pe picioare, cu condiția să nu piardă prea mult timp cu realizarea lui. Dar tânărul indian deja lucra la proiect de câteva zile și aproape că terminase o primă versiune.

Ajit hotărâse că avea să se numească *mySunna.com.* Așadar, urma să fie un site despre „calea cea dreaptă”, afișat atât în arabă, cât și în engleză. L-a conceput ca pe un site comercial: nu arăta foarte frumos, dar era plin de opțiuni utile care aveau să atragă mulți vizitatori. L-a prevăzut și cu un „Calculator pentru milostenii”, care apărea pe ecran sub forma unei ferestre și le permitea vizitatorilor să socotească sumele pe care trebuiau să le dea de pomană. Vizitatorul își introducea capitalul total – banii, stocurile de mărfuri, soldurile, investițiile imobiliare, cantitățile de aur și argint –, apoi apăsa pe butonul „Calculează milostenia” și *Y’Allah.* Pentru cei care voiau să se țină la curent cu ce se întâmpla în lumea musulmană, a adăugat o opțiune care permitea consultarea în format RSS *feed* a știrilor publicate de cotidienele *Khaleej Times* din Qatar și *Dawn* din Islamabad.

Odată ce a început să lucreze la site, Ajit nu s-a mai putut opri. A adăugat și o mică fereastră care îi invita pe utilizatori să viziteze și magazinul online al site-ului. „Bazarul electronic” oferea poze înrămate cu Osama,

Zawahiri și Zarqawi; se vindeau și covorașe de rugăciune brodate cu imaginea lui Bin Laden. Printr-un simplu clic, se putea ajunge la pagina intitulată „Filmele mele”, unde se găseau înregistrări video făcute de grupuri jihadiste din întreaga lume musulmană. Lista cuprindea titluri precum *Rachete în Irak* și *Rachete în Irak 2* – în aceste două filmulețe, făcute de amatori, se puteau vedea luptători irakieni care detonau bombe artizanale și trăgeau cu mortiere în bazele Statelor Unite. Un alt filmuleț se numea *Leii din Fallujah* și conținea înregistrări făcute de insurgenți în timpul unor atacuri ale armatei americane. Pentru cei care voiau să vadă ce se întâmplă și pe alte fronturi jihadiste, Ajit a adăugat și *Iadul rusesc*, volumele 1, 2, 3, 4 și 5 – compilații alcătuite din înregistrări făcute în Cecenia. Vizitatorii puteau vedea și discursuri ale lui Bin Laden înregistrate de la postul Al Jazeera. Una dintre ultimele oferte era *Atacatorii din Riad*, o compilație înfiorătoare a „ultimelor dorințe” exprimate în fața camerei de luat vederi de organizatorii atentatului care a avut loc în capitala Arabiei Saudite în mai 2003. Ajit nu a respectat regulamentul și a pus linkuri către alte site-uri islamice care ofereau lucruri similare.

Dar cel mai mult îi plăcea pagina de sfaturi. „Vorbește cu *mySunna.com*! Ce e *haram* și ce nu? Răspunsuri la întrebările intime ale unui musulman.” Vizitatorii erau invitați să pună întrebări cărora avea să le răspundă un șeic. S-a străduit sa aleagă întrebări cât mai intime și mai deocheate cu putință, să atragă cât mai mulți vizitatori.

— Ia uită-te la chestiile astea! i-a spus Ajit lui Ferris atunci când i-a prezentat prima versiune a site-ului. Arabii or să facă ochii cât cepele!

SEXUL ANAL

Întrebare: *Are voie un musulman să facă sex anal*?

Răspuns: *Sexul anal este foarte* makruh[15] (*fără a fi totuși haram*). *Nu există nicio piedică în calea soțului și soției care vor să obțină plăcere folosindu-se unul de trupul celuilalt. Dar nu trebuie uitat că anumite fapte nu sunt demne de un om.*

Întrebare: *Este permis ca o femeie care se află la ciclu să facă sex anal*?

Răspuns: Dacă femeia consimte, este permis, dar ar fi extrem de respingător.

STRÂNGEREA MÂINII

Întrebare: Este permis să dai mâna cu fete?
Răspuns: Nu este permis.

MASTURBAREA

Întrebare: Dar masturbarea? E permisă dacă soția nu este disponibilă?
Răspuns: Nu este permisă.

Întrebare: Este permisă masturbarea, dacă soția îi cere soțului să se masturbeze în fața ei?
Răspuns: Este permisă, dar este preferabil ca soția să-și folosească mâinile, nu soțul.

OGLINZI

Întrebare: Este permis ca soțul și soția să se privească în oglindă în timp ce fac sex?
Răspuns: Este permis.

SEX ORAL

Întrebare: Îmi pare rău că trebuie să pun o asemenea întrebare, dar nu știu multe despre religia noastră, pentru că am crescut într-o țară occidentală. Așa că întrebarea mea e asta: putem să facem sex oral?
Răspuns: Sexul oral este permis, dar numai dacă nu se înghite niciun lichid.

— De unde le-ai luat? l-a întrebat Ferris. Sunt foarte amuzante. Le-ai inventat?

— Nicidecum! De unde era să știu care e diferența dintre faptele haram și cele care sunt doar makruh? Nu, toate astea-s adevărate.

— Și de unde naiba ai făcut rost de ele? Ai plătit vreun imam obsedat de sex?

— N-o să-ți vină să crezi, dar de fapt le-am luat de pe site-ul unui ayatolah șiit. Toate chestiile astea se găseau acolo, frate! La Najaf există un grup de erudiți islamici care dezbat următoarea problemă: ai voie să ejaculezi în gura unei tipe? Pe bune!

— Ajit, m-ai binedispus pe ziua de azi.

Era reconfortant să te gândești că dușmanul era preocupat de implicațiile teologice ale sexului anal.

Câteva zile mai târziu, site-ul *mySunna.com* a fost pus pe internet. Oricine putea vizita pagina cu filmulețe sau pe cea cu sfaturi pentru musulmani, iar pe chatul site-ului intrau în mod regulat oameni care voiau să schimbe între ei mesaje adevărate. Ajit, omul invizibil aflat de cealaltă parte a ecranului, concepuse site-ul în așa fel încât agenția să poată monitoriza și aceste mesaje.

•

Cea de-a treia întâlnire a lui Ferris cu Omar Sadiki a avut loc la Amman. Întrucât era foarte important ca Hani să nu afle nimic despre legătura pe care o stabilise cu arhitectul, Ferris avea grijă să nu fie urmărit și se ghida după regulile impuse de operațiunile desfășurate în zone interzise. În ziua stabilită, a plecat de la ambasadă împreună cu un coleg. S-au urcat într-o mașină cu geamuri fumurii și au mers până când Ferris s-a convins că nu-i urmărea nimeni. Când mașina a virat cu viteză mică într-o curbă pustie din cartierul Jebel Amman, Ferris a deschis portiera și a coborât încetișor pe trotuar. Când a părăsit scaunul din față, o păpușă de cauciuc s-a umflat automat, ocupând locul unde stătuse. Șiretlicul fusese folosit deseori la Moscova. Întrucât mașina avea geamuri fumurii, cineva care ar fi privit de afară nu și-ar fi dat seama că Ferris nu se mai afla înăuntru.

A urcat într-o mașină care îl aștepta pe străduța unde coborâse, apoi a oprit în parcarea subterană a blocului înalt în care se afla una dintre numeroasele case conspirative folosite de CIA la Amman. A luat liftul de la subsol și, odată ajuns în apartament, s-a deghizat la fel ca la primele două întâlniri cu arhitectul iordanian: și-a pus peruca, mustața, ochelarii negri și burta de vată. Ferris s-a recunoscut cu greu atunci când s-a uitat în oglindă.

S-au întâlnit într-un apartament din Le Royal, un hotel mare din centrul orașului, deținut de un miliardar irakian. Ca de obicei, Sadiki avea un aer serios și cucernic. I-a prezentat documentele finalizate ale ofertei, planurile și desenele realizate între timp și noi detalii obținute de la subantreprenori. Mulțumită bunelor relații pe care le avea CIA cu Unibank, fondurile pentru proiect începuseră să fie virate către Al Fajr. În câteva luni, când contractul pentru proiectul filialei avea să fie anulat, Unibank urma să plătească biroului o „taxă de întrerupere" destul de consistentă – și lucrul acesta fusese aranjat.

Ferris încerca să identifice semne de neliniște la Sadiki. Era atent la orice lucru neobișnuit care ar fi putut sugera că arhitectul avea suspiciuni cu privire la relația sa cu „Brad Scanlon" sau că vreun zvon ciudat auzit la moschee, un telefon alarmant primit de la o rudă ori un avertisment dat de oamenii lui Hani l-ar fi ajutat să descopere stratagemele lui Hoffman. Dar totul părea să fie în regulă. Sadiki era la fel de calm și afabil ca de obicei. Au rămas câteva ore în apartamentul închiriat de Ferris, timp în care s-au uitat împreună pe documente și au luat prânzul, stând de vorbă.

La fel ca la Beirut, Sadiki s-a scuzat pe la mijlocul întâlnirii și s-a dus să-și facă rugăciunile. Când s-a întors, iarăși părea transfigurat. Era un lucru pe care, deși nu-l înțelegea, Ferris îl admira în mod sincer: pentru musulmanii credincioși, rugăciunile zilnice erau ca o baie într-un bazin cu apă de izvor. Îngenunchiatul și mătăniile, mărturisirea și preamărirea lui Dumnezeu păreau să-i despovăreze și să-i purifice. Tocmai aceasta era semnificația cuvântului „islam": supunere față de voința lui Dumnezeu.

Într-o altă viață, Ferris i-ar fi îmbrățișat pe acești supuși ai lui Allah, dar el și colegii săi erau marcați de atacurile din unsprezece septembrie 2001. Și-a adus aminte de oamenii de la etajele superioare ale turnurilor World Trade Center, care nu putuseră să coboare pentru că etajele de sub ei fuseseră distruse de exploziile avioanelor deturnate. A încercat să-și imagineze ce-au simțit victimele atacurilor atunci când covorul li s-a încins sub picioare atât de mult, încât a început să ardă, iar birourile s-au umplut de flăcări și fum. S-a străduit să-și închipuie ce se petrecuse în mintea acelor oameni disperați, ale căror suflete și trupuri treceau prin chinuri atât de greu de suportat, încât au preferat ca, în loc să mai rămână în acel iad, să se arunce de la etajul optzeci și să se zdrobească de pământ. „Așa e la

război, și-a spus Ferris. Ești soldat! Dacă nu-ți faci datoria, or să moară și alți oameni.”

• Capitolul 22 •

DRUMUL REGAL[16] DIN IORDANIA

Ferris a acceptat cu plăcere propunerea lui Alice de a merge într-o excursie la sfârșit de săptămână. Nu putea să rămână în Amman și să aștepte să explodeze o nouă mașină-capcană. Iar el avea nevoie să ia o pauză. Era atât de surescitat când pleca de la ambasadă, încât avea nevoie de o oră sau două și de câteva pahare de băutură să se liniștească. Începuseră să-și petreacă împreună aproape toate nopțile, dormind când în apartamentul lui, când în al ei. Alice îl întreba din ce în ce mai rar despre serviciul lui – oamenii învață să nu pună întrebări ale căror răspunsuri nu vor să le afle.

Alice a propus să se îndrepte spre sud. Voia să urmeze drumul antic cunoscut sub numele de „Drumul Regal", pe care evreii pribegi, cruciații și pelerinii musulmani îl străbătuseră timp de mai bine de două milenii, traversând văile râurilor secate și colinele aride. Ofițerul de la ambasadă însărcinat cu problemele de securitate ar fi obiectat față de un traseu care avea să-i poarte prin multe orașe beduine din sudul neliniștit al Iordaniei, dar Ferris nu i-a spus de excursie. În calitate de șef interimar al centrului din Amman, putea merge oriunde dorea. A preferat ca, în loc să ia unul dintre jeepurile blindate ale ambasadei, să închirieze un Mitsubishi mic.

— Drăguță mașină! a spus ea când Ferris s-a dus să o ia.

Alice a observat că avea numere de înmatriculare iordaniene și a zâmbit.

— Încerci să semeni cu oamenii din partea locului?

Alice a consultat hărțile și ghidurile pe care le luase cu ea și l-a îndrumat pe Ferris spre ieșirea din oraș. S-au îndreptat spre sud și au luat-o pe strada șerpuitoare și îngustă care se întindea de-a lungul țărmului abrupt al Mării Moarte. Peisajul se lăsa spre suprafața strălucitoare a mării sărate, care avea înfățișarea cețoasă a unui miraj. În timp ce mașina cobora spre locul cu cea mai joasă altitudine de pe pământ, Ferris simțea în urechi modificarea presiunii aerului. Dincolo de Marea Moartă era Cisiordania, iar și mai departe, pe vârful unei culmi, se distingea cu greu hățișul urban al

Ierusalimului. Alice l-a îndrumat pe Ferris către un complex turistic elvețian de pe țărmul Mării Moarte. Directorul complexului era un palestinian pe care-l cunoștea.

— Dragul meu, te duc la o partidă matinală de înot, atâta doar că nu prea o să poți înota.

I-a explicat că Marea Moartă e atât de sărată, încât nu poți să ții mâinile și picioarele sub apă – plutești pur și simplu. L-a prezentat pe Ferris directorului hotelului, un palestinian fercheș, care deprinsese felul de a fi al elvețienilor în perioada pe care o petrecuse la Lausanne. Palestinianul le-a dat prosoape și cheia unei vile de pe mal. În scurtă vreme, Alice îl ducea de mână spre apa strălucitoare a Mării Moarte.

Alice s-a îndepărtat de țărm cu mișcări grațioase. Costumul de baie i se lipea de trup ca și cum ar fi fost făcut din cauciuc. Sfârcurile rotunde și tari i se vedeau prin materialul sutienului.

Ferris s-a scufundat, dar trupul i s-a ridicat la suprafață ca un dop de plută, după cum îl prevenise Alice. Simțea înțepături din pricina apei, care îi pișcă pielea de parcă ar fi fost alcool mentolat. Se simțea și un miros de sulf, dar pe Alice n-o deranja. Plutea sub soarele de noiembrie, lăsându-se purtată de apă, ca și cum ar fi stat întinsă pe o targă lichidă, iar chipul îi era luminat de un zâmbet de încântare. Și Ferris încerca să se relaxeze, dar gândul îi zbura neîncetat la bombe și teroriști.

•

Apoi au făcut duș și s-au schimbat, iar în scurtă vreme, se aflau din nou în mașină, mergând pe culmile colinelor traversate de Drumul Regal. Ea voia să-i arate castelul cruciaților de la Kerak – fortăreața în care își avusese reședința odiosul cruciat Reynauld de Chatillon. Alice l-a plimbat pe Ferris pe sub portalurile de piatră și pe lângă zidurile și parapetele fortăreței, spunându-i povești despre perfidia lui Reynauld. I-a povestit cum îi jefuia pe bieții pelerini musulmani care străbăteau Drumul Regal să ajungă la Mecca și cum le fixa celor pe care îi omora câte o cutie de lemn pe cap, după care îi arunca de pe zidurile castelului, astfel încât să rămână conștienți și să simtă durerile provocate de oasele rupte. Acestea erau lucrurile pe care și le aminteau musulmanii atunci când îi numeau „cruciați” pe americani.

La vest de zidurile castelului se vedeau albiile secate care, atunci când ploua, drenau apele scurse de pe coline. Peisajul nu se schimbase prea mult

în ultima mie de ani – forțele naturii îl modelaseră în mai mare măsură decât mâna omului. Soarele nu răsărise de multă vreme, iar în depărtare, acolo unde se ghicea Ierusalimul, cerul avea culoarea safirului. Alice a ridicat capul și s-a uitat la Ferris, iar câteva șuvițe din părul lung i se desfăcuseră din coadă și fluturau în vânt.

— Știai că și cruciații au început cu o mare minciună?

Ferris a înțeles că urma una dintre predicile lui Alice, dar deja nu-l mai deranjau – făceau parte din ea la fel de mult ca părul auriu pe care i-l răsfira vântul.

— Serios? a întrebat el, făcând pe neștiutorul.

— Da. Papa Clement n-a pretins că musulmanii dețineau arme de distrugere în masă, ci un lucru aproape la fel de grav, anume că musulmanii jefuiau și torturau bieții creștini care mergeau în pelerinaj în Țara Sfântă. Era o minciună sfruntată, dar oamenii din Evul Mediu erau creduli, proști și superstițioși, așa că l-au crezut pe papă și au plecat să omoare musulmani. Au plecat la război mânați de o minciună. Nu ți se pare că e un lucru îngrozitor?

Ferris a încuviințat din cap. Într-adevăr, era un lucru îngrozitor.

— Când au ajuns în Țara Sfântă, au avut un șoc, a continuat ea. Pentru că musulmanii au ripostat, iar cruciații s-au împotmolit. Erau departe de casă și s-au trezit că trebuiau să ducă un război adevărat, așa că au fost trimiși din ce în ce mai mulți soldați. În cele din urmă, cruciații au pierdut războiul, iar supraviețuitorii au fost nevoiți să se întoarcă acasă târându-se. Crezi ca ai putea face o paralelă? Vezi vreo legătură cu evenimentele recente?

— Nu, a spus Ferris zâmbind. Nu-mi vine în minte niciuna.

— Vai, cât mă superi!

Apoi s-a ridicat pe vârfuri și i-a șoptit la ureche:

— Învață din lecțiile istoriei!

Ferris privea în zare. Peisajul cuprindea vestigii din aproape toate etapele evoluției umane. Înspre sud, la mulți kilometri distanță de Kerak, se afla Petra, minunatul oraș roman ascuns într-o vale izolată, a cărui perfecțiune fusese dăltuită în piatră pentru eternitate. Înspre nord, la câteva ore de mers cu mașina, se aflau ruinele splendide ale orașelor antice Jerash, Pella și Um Quaiss, trei dintre cele zece centre comerciale din Orientul Apropiat pe care romanii le numeau Decapolis. Peisajul era presărat cu ruine

surprinzător de bine păstrate. Se vedeau piețe publice înconjurate de coloane ionice solide și străzi mărginite de colonade, al căror pavaj original încă se păstra. Teatrele romane se menținuseră în stare foarte bună, iar treptele de piatră din jurul scenelor pustii îți dădeau impresia că spectatorii și actorii fuseseră luați dintr-odată de o rafală de vânt.

— Ce s-a ales de ei? a întrebat Ferris, cu aerul că vorbea cu sine, uitându-se la peisajul cu un trecut atât de îndelungat. Ce s-a întâmplat cu grecii, romanii și cruciații?

— Au murit, a spus Alice. Sau cel puțin așa mi s-a spus.

Ferris a zâmbit, apoi a cuprins-o cu brațul.

— Mă întreb de ce au dispărut. Clădirile romanilor erau făcute să dureze. După două mii de ani, încă le putem admira orașele. Unde au greșit?

Alice s-a uitat la el.

— Roger, *chiar* vrei să vorbim despre asta? Pentru că îmi închipui că nu o să-ți placă răspunsul meu.

— Da. Vreau să știu ce crezi.

— Bine. Romanii au dispărut pentru că au făcut greșeli. Au avut parte de conducători nepricepuți. De la Hadrian la Commodus, nu-s decât șaizeci de ani. N-a fost nevoie de mai mult timp pentru ca Roma să ajungă de la măreție la declin. Vezi cât de repede se pot întâmpla astfel de lucruri! Așa că deșteaptă-te!

L-a înghiontit ușor în coaste, dar Ferris nu era dispus să-i accepte răspunsul.

— Haide, nu se poate ca asta să fi fost singura cauză. Romanii s-au moleșit. Au devenit slabi. Legiunile romane și-au pierdut disciplina, iar barbarii au reușit să-i înfrângă.

Ferris și-a încordat maxilarele. Cum de nu-și dădea seama Alice? O etică războinică era cel mai bun antidot împotriva decăderii.

— Așa e, iubitul meu șchiop. E adevărat că s-au moleșit și că asta a contribuit la decăderea lor. Dar moleșeala a intervenit mult mai târziu. Incompetența conducătorilor a fost cea care i-a împins pe panta descendentă. Când a început declinul, Roma încă era o mare putere din punct de vedere militar. Garda pretoriană avea prea multă putere, nu prea puțină. Instituțiile politice au fost cele care s-au șubrezit. Descompunerea morală și pieirea au venit mai târziu. Roma a început să putrezească dinăuntru. Crede-mă! Am făcut un curs opțional.

Ferris s-a uitat la ea: dădea din cap, mirându-se cum de el nu înțelegea. Coada i se mișca dintr-o parte într-alta, asemenea coamei unui cal. Oare de ce îl fascina într-o asemenea măsură? Pentru că îl tachina și-l lua peste picior, contrariindu-i certitudinile? Pentru că ținea la el suficient de mult cât să-i spună că se înșela? Sau pentru că știa lucruri de care el n-avea habar și pentru că deținea o experiență vastă, pe care șuvițele ei blonde și ochii căprui și ademenitori reușeau s-o tăinuiască? În momentele acelea, Alice îi era foarte dragă. Dacă noii barbari ar fi distrus toți zgârie-norii din America, însă ar fi cruțat-o pe Alice, lui Ferris nu i-ar fi păsat.

— Te iubesc! i-a spus el.

— Vai, se recunoaște înfrânt!

Apoi l-a luat de mână și l-a îndepărtat de pietrele aspre ale zidului lângă care stăteau.

•

Alice luase pentru drum pâine franțuzească, vin, brânză, jambon și pepene galben. S-au urcat pe niște pietre înalte din interiorul fortăreței, scăldate de lumina soarelui de noiembrie, și s-au așezat să mănânce. Ferris a tăiat pepenele galben cu un briceag mare, iar deasupra feliilor a așezat bucăți de jambon. Alice a pregătit pâinea și brânza, apoi a desfăcut vinul roșu făcut din strugurii de pe domeniul castelului Kefraya, situat la mai bine de o mie de kilometri distanță, în valea Bekaa din Liban. Aromele mâncărurilor erau desăvârșite, iar limba le savura pe fiecare în parte. După ce au terminat de mâncat, s-au întins pe pietrele străvechi, lăsând soarele să le încingă trupurile.

•

Alice avea de gând să mai meargă într-un loc. Voia să-l ducă pe Ferris la Mu'tah, care se afla la câțiva kilometri distanță. Era un loc faimos în istoria musulmanilor, acolo se dăduse una dintre primele bătălii între armata musulmană care se formase în Arabia în secolul al șaptelea și legiunile Imperiului Bizantin. Mu'tah devenise apoi un oraș universitar și, la fel ca Zarqa, era un centru al fundamentaliștilor islamici.

Când Alice i-a propus să meargă și acolo, Ferris s-a încruntat. Mu'tah era considerat un loc periculos pentru străini. Pe vremea lui Francis Alderson, predecesorul său, un ofițer de recrutare al CIA încercase să ademenească un membru al Frăției Musulmane care locuia la Mu'tah, dar fusese răpit imediat de prietenii bărbatului înfuriat care fusese ținta lui. Se zvonea și că

acolo se afla un centru al membrilor din Ikhwan Ihsan – „Frăția Conștiinței”.

— Hai să mergem acasă. Am obosit. Vreau să trag un pui de somn, iar apoi să facem dragoste.

— Dar trebuie să mergi la *Mu’tah.* E un loc încântător. Iar la El Mazar, care se află în apropiere, se păstrează moaștele lui Zaid bin Haritha, fiul Profetului, și ale lui Jaffar bin Abi Talib, locțiitorul său. Roger, cum crezi că o să reușești să-i înțelegi, dacă nu le cunoști istoria? E ca și cum ai vizita Bostonul, dar nu te-ai duce să vezi Faneuil Hall.

— N-am fost niciodată la Faneuil Hall. Hai să mergem acasă și să facem dragoste.

Alice s-a bosumflat.

— Dacă mă obligi să merg acasă, poți să-ți iei adio de la sex. Și nu doar în noaptea asta. În plus, am o scrisoare pe care vreau să i-o dau unui profesor din Mu’tah. I-a ajutat pe câțiva dintre elevii noștri, lucrând cu jumătate de normă. Am luat scrisoarea cu mine și vreau să i-o dau. Deci trebuie să mergem.

Ferris și-a dat seama din tonul ei că n-o va putea îndupleca. S-au urcat în Mitsubishi și au pornit pe drumul plin cu hârtoape care ducea la Mu’tah. Alice cânta *Big Yellow Taxi*, interpretând corect aproape toate notele. Era bucuroasă că reușise să-l facă să pătrundă mai adânc în lumea ei; în plus, poate că și ea simțea că era bărbatul potrivit pentru ea. Ferris își ascundea îngrijorarea, dar atunci când au intrat în cartierele mărginașe ale orașului, se uita cu atenție la fiecare casă. La Mu’tah nu erau soldați din forțele speciale iordaniene, ci doar câțiva polițiști neputincioși. Femeile purtau batic, iar unele dintre ele umblau cu fața acoperită. Bărbații aveau chipurile dure ale beduinilor și mulți dintre ei purtau bărbi lungi – dovada limpede că și-ar fi dorit să trăiască nu în lumea contemporană, ci în secolul al șaptelea.

— Nu-mi place atmosfera de aici, a spus Ferris, întrerupând cântecul lui Alice.

— Nu-i nicio problemă.

— Nu știu ce să zic. Am sentimentul că suntem niște intruși.

— Eu nu-s o intrusă. Am o scrisoare pe care trebuie s-o înmânez unui prieten pe nume Hijazi. Face parte dintr-un grup religios care, din câte îmi amintesc, se numește Ikhwan Ihsan. Hijazi ne-a fost de mare ajutor. Dacă

ți-e teamă, oprim undeva, iar eu mă duc să-i dau scrisoarea, după care plecăm. Ce zici?

Ajunseseră în centrul orașului. Universitatea se afla cam la o sută de metri distanță.

— Dumnezeule! Alice, nu mi-ai spus că individul face parte din Ikhwan Ihsan. Membrii grupului sunt periculoși.

— Roger, habar n-ai despre ce vorbești. Nu-s periculoși deloc. Dimpotrivă. Ne sunt de mare ajutor în proiectele pe care le desfășurăm. Ne trimit profesori și oameni bine pregătiți. Lucrez atât cu ei, cât și cu o mulțime de alții care nu ți-ar plăcea, și n-am nicio problemă. Rămâi în mașină, mă întorc imediat.

Ferris i-a spus încă o dată că nu se simțea în largul său, dar Alice a coborât și a luat-o pe o străduță, îndreptându-se cu pași mari spre universitate. El a oprit motorul și s-a dus să-și ia o cafea de la cafeneaua din apropiere. Abia când a deschis portiera a observat că în fața unei moschei situate în dreapta mașinii se afla un grup alcătuit din vreo șase tineri. Îl urmăreau din priviri, mișcându-și capetele la unison în timp ce Ferris traversa piața. Aveau expresia aspră și înflăcărată a celor care studiau, se rugau și se antrenau împreună. Pe vremea când se afla în Irak, Ferris văzuse zeci de astfel de grupuri care umblau pe străzi sau se reuneau pe câte o străduță. Deși nu avea niciun indiciu cert, intuiția îi spunea că oamenii aceia erau periculoși.

— Alice! a strigat el. Întoarce-te! Trebuie să plecăm. Acum!

Ferris deja n-o mai putea vedea, iar ea sau nu l-a auzit, sau n-a vrut să-i răspundă. Strigătul său nu o făcuse să se întoarcă, dar reușise să atragă atenția oamenilor din fața moscheii. Vocea lui Ferris le dăduse de înțeles că era american și că era îngrijorat.

Ferris și-a plecat ochii în pământ și a continuat să meargă spre cafenea, încercând să nu facă vreun gest care să atragă și mai mult atenția asupra lui. Pe terasa cafenelei se afla un bătrân care fuma narghilea. Când s-a apropiat de el, bătrânul s-a dat într-o parte. Întreg orașul avea un aer neprietenos. Și-a adus aminte că localnicii se revoltaseră atunci când regele încercase să taie subvențiile pentru alimentele de bază, precum pâinea. Era un oraș al nemulțumiților de profesie. Ferris i-a cerut chelnerului o cafea turcească potrivit de dulce și a băut-o pe îndelete, așteptând ca Alice să se întoarcă.

Tinerii de lângă moschee au discutat între ei o vreme, apoi au dispărut. Încotro plecaseră? Și oare unde era Alice?

Vezica lui Ferris îi dădea bătăi de cap. Își dorea să nu fi băut atât de mult vin roșu de Kefraya. S-a ridicat în picioare, a intrat în cafeneaua întunecată și a întrebat unde era toaleta. Barmanul nu i-a răspuns – era înspăimântat și dezorientat, iar ochii săi se mișcau rapid în semiîntunericul dinăuntru. Ferris a simțit că se afla în pericol, iar în momentul în care s-a întors ca să plece, a simțit o lovitură puternică în cap. Privirea i s-a întunecat, iar când s-a prăvălit pe podeaua cafenelei, i-a fost străbătută de străfulgerările albe ale durerii.

Câteva clipe mai târziu, când Ferris a deschis ochii, câțiva tineri îi scotoceau buzunarele, încercând să dea de portofel. Doi dintre ei îl țintuiau la podea, iar alți doi discutau în arabă. Aflaseră cine era? Oare îl urmăriseră până acolo?

— Vă rog! Mi-e frică! a spus Ferris în engleză, gândindu-se că dacă ar fi vorbit în arabă, le-ar fi dat de înțeles că era ofițer în serviciile secrete.

I-au găsit portofelul și i-au examinat cartea de identitate iordaniană, potrivit căreia lucra pentru Ambasada Statelor Unite. Ferris a început să tremure – oamenii aceia reușiseră să pună mâna pe o pradă de preț. Tânărul care îi dăduse cu bâta în cap l-a lovit cu piciorul.

— De ce ai venit la Mu'tah? Ca să-i spionezi pe musulmani?

— Nu, nu! Sunt diplomat! Am venit să vizitez Kerak-ul și urmează să mă întorc la Amman.

Ferris încerca să se gândească la ce-ar fi trebuit să facă. Dacă ar fi fost răpit, aveau să treacă multe ore până când cineva și-ar fi dat seama că dispăruse. A băgat mâna în buzunar, încercând să găsească cutiuța de plastic în care se afla pilula de cauciuc plină cu otravă mortală. Nu o purta niciodată asupra lui. Oare de ce o luase cu el în acea zi? Oamenii aceia aveau s-o descopere în curând. Se tot gândea ce să facă, dar dintr-odată s-a auzit un trosnet și ușa de la intrare s-a deschis cu putere. Întrucât era întins pe podea, nu putea vedea ce se întâmplă, dar a auzit o femeie care vorbea tare și hotărât în arabă. Lui Ferris i-a luat câteva clipe ca să-și dea seama că era Alice.

— Dați-i drumul! Imediat! Prietenii mei din Ikhwan Ihsan or să se înfurie foarte tare când or să afle că ați întâmpinat un oaspete cu atâta lipsă de respect.

— Ikhwan Ihsan? a spus tânărul cu bâta. *W'Allah*!

Apoi s-au dat cu toții înapoi. Ferris s-a ridicat de pe podea și a rămas în picioare alături de Alice, care părea tare ca fierul: nu clipea și nu șovăia. Nu a țipat le ei și nici nu i-a amenințat. Dar atitudinea ei, araba corectă pe care o vorbea și, mai ales, curajul de care dădea dovadă au impus respect acelor tineri.

— Mulțumesc, a spus ea în arabă. Să vă dea Dumnezeu sănătate.

Tinerii i-au răspuns cu formule de salut și urări de pace pline de evlavie.

Imediat după aceea, un tânăr cu un burnuz lung, de culoare albă, a intrat în încăpere și s-a apropiat de Alice. Tinerii care îl atacaseră pe Ferris s-au dat și mai în spate, cu un aer plin de respect. Ferris a presupus că era Hijazi, omul pe care-l vizitase Alice. Nou-venitul l-a salutat cu un gest al mâinii, apoi s-a întors către tinerii din jur, care cu câteva clipe mai înainte păreau gata să-l răpească.

— Fraților, a spus el, ați făcut de rușine orașul Mu'tah și sângele pe care însoțitorii Profetului l-au vărsat pe meleagurile noastre. Omul acesta a venit aici împreună cu domnișoara Alice Melville, o prietenă a arabilor. Sunteți mai răi decât acei *jahiloon* – care nu cunosc legea lui Dumnezeu –, din moment ce vă purtați așa cu musafirul nostru. Vă rog să-i cereți scuze! Cereți-i să vă ierte pentru purtarea voastră necivilizată și prostească. Tinerii și-au cerut scuze în șoaptă și au dat mâna cu americanul. Părea că se căiau în mod sincer, nu pentru că îl loviseră cu bâta în cap pe Ferris, ci pentru că îl jigniseră pe Hijazi. Ferris se uita la Alice cu uimire.

Hijazi a insistat ca Ferris și Alice să servească ceai și prăjituri împreună cu el. Ferris ar fi vrut să plece, dar știa că dacă ar fi refuzat această ceremonie de scuze, rușinea orașului ar fi fost și mai mare. A fost adus un doctor din partea locului, care i-a îngrijit rana de la cap. În timp ce stăteau în cafenea, le-au fost aduse daruri: în cea mai mare parte, obiecte artizanale simple făcute de meșteșugarii din oraș. Au fost serviți cu prăjituri și curmale, iar tânărul care îl lovise cu bâta a încercat să-i dea bani lui Ferris, la fel cum procedau membrii triburilor arabe atunci când voiau să stingă vrajba dintre familiile lor, dar Ferris a refuzat. În cele din urmă, când afară începuse să se întunece, ceremonia de scuze a luat sfârșit, iar Alice și Ferris au putut pleca.

După ce mașina a ajuns în siguranță pe Drumul Regal, Ferris a tras pe dreapta. S-a uitat la Alice, care, în ochii lui, devenise o altă persoană după

episodul din cafenea. Îi plăcea foarte mult spiritul ei liber și impertinent, dar și mai mult îi plăcea femeia cu voință de fier pe care o văzuse cu puțin timp în urmă.

— S-ar putea să-mi fi salvat viața.

— Se prea poate, deși nu cred că ți-ar fi făcut ceva rău. Ce-ți mai face capul?

— Mă doare.

— Îmi pare *foarte* rău.

Apoi s-a aplecat și l-a sărutat pe creștet.

— Ai avut dreptate, n-ar fi trebuit să mergem la Mu'tah. E un oraș prea mic, iar oamenii sunt prea furioși. Totul s-a întâmplat din vina mea. Mă ierți?

Ferris a dat din cap în semn că da. Părea că toate părțile din care era alcătuită Alice formau un tot unitar. Se dovedea a fi una dintre rarele persoane care își trăiau valorile cu toată ființa și în mod fățiș.

— Mi-a plăcut prietenul tău Hijazi. M-a scăpat dintr-o situație dificilă. Dar cum l-ai cunoscut?

— După cum ți-am spus, membrii grupului din care face parte ne-au ajutat de mai multe ori. Sunt oameni bine pregătiți din toată Iordania. Sunt foarte credincioși, dar și foarte simpatici; cei mai mulți n-ar omorî nici măcar o muscă. Câțiva dintre membrii din Amman lucrează pentru noi în mod constant: doi doctori, un avocat și un arhitect. Toți patru sunt foarte de treabă.

Lui Ferris i-a pierit zâmbetul și a rămas nemișcat. Inima a început să-i bată cu putere.

— Serios? Un arhitect? Și de ce ar fi interesat de o școală?

— Nu știu. Oricum, arhitectul e cel mai de treabă. E un tip înalt și cam tăcut, dar e un om foarte plăcut. Pe frunte i-a apărut un semn drăguț, pentru că face multe rugăciuni. S-a oferit să facă pe gratis planurile pentru noua școală pe care vrem s-o construim.

Ferris și-a luat privirea de la ea și a închis ochii. Iarăși i se întuneca privirea.

— Și cum îl cheamă pe arhitect?

— Nu mai țin minte. Dar e un tip foarte de treabă. Stai, mi-am amintit. Numele lui de familie e Sadiki, care înseamnă „prieten" în arabă. Omar

Sadiki. E un tip plăcut. Toți sunt niște oameni plăcuți. Și, Doamne, câtă nevoie avem de ajutor!

Ferris înlemnise și stătea în continuare cu ochii închiși. Se simțea de parcă ceva dinăuntrul trupului său tocmai se prăbușise. Și-a dat seama că o pusese în pericol; picurase deasupra ei otrava muncii sale. A luat-o de mână. Nu se putea uita la ea. Trebuia să se gândească repede la ce avea de făcut ca s-o protejeze cât mai bine și, în clipa aceea, a hotărât că nu trebuia să facă nimic. Dacă i-ar fi dezvăluit ceva și ar fi determinat-o să facă anumite lucruri, Alice, Sadiki și toate lucrurile care contau pentru el ar fi fost puse în mare pericol.

— Hei, ce s-a întâmpla? Ai mâna rece ca gheața. Mai bine am merge acasă. Ai trecut printr-un șoc.

— Mda, a spus Ferris, întorcându-se către ea. Cred că mi s-a făcut frig. Poate că ar trebui să o luăm spre casă.

A pornit mașina și a mers mai departe pe Drumul Regal. Soarele se apropia de asfințit, așa că Ferris a dat drumul la căldură. Alice butona la radio, iar lui îi venea greu să o privească. Când au ajuns la Amman, soarele deja apusese în spatele colinelor din vestul orașului.

• Capitolul 23 •

AMMAN și WASHINGTON

În week-end-ul acela, Ferris a primit un mesaj urgent de la Inspectorul General al CIA, prin care i se cerea să se întoarcă de urgență la sediul central, pentru discutarea unei „chestiuni foarte importante". Mesajul telegrafic nu cuprindea alte lămuriri. Luni, Ferris i-a trimis lui Hoffman un mesaj urgent, în care îi cerea să-l sune imediat ce ajungea la birou. Hoffman a luat legătura cu el abia după vreo șapte ore.

— Ce se întâmplă, Ed? Mesajul pe care l-am primit sună de parcă aș fi anchetat.

— Păi, ești. Am aflat și eu de foarte puțină vreme. De-aia te-am sunat atât de târziu. A trebuit să mă întâlnesc cu niște oameni.

— Ce-am făcut?

Primul lucru care i-a trecut prin minte lui Ferris a fost că era anchetat din pricina unor nereguli contabile.

— Tocmai asta e problema: nu știu. Iar spionii mei de la Biroul Inspectorului General nu vor să-mi spună despre ce-i vorba. Sau poate că nu pot să-mi spună. Sau chiar nu știu, deși mă îndoiesc.

— Nu poți să împiedici ancheta? Acum am de făcut lucruri mai importante. Dacă vrei să ne iasă diversiunea de pe douăzeci și doi decembrie, e foarte important ca în perioada următoare să fiu aici.

— O să încerc. Dar indivizii de la Biroul Inspectorului General sunt niște cretini. Închipuie-ți cum ar arăta Departamentul Afacerilor Interne al celei mai de căcat secții de poliție din lume: polițiștii sunt cotonogiți, criminalii o duc boierește, iar între timp indivizii de la Departamentul Afacerilor Interne îi investighează pe polițiștii care iau gogoși pe gratis de la 7-Eleven. Ei bine, așa e și Biroul Inspectorului General. Oamenii de acolo fac tot posibilul ca să distrugă ofițerii de recrutare. Îmi pare rău, dar ăsta e adevărul.

— Dar n-am făcut nimic rău. Sau cel puțin nu-mi aduc aminte. Spune-mi, am făcut ceva ilegal?

— Eu așa sper! Dar pe moment nu-mi aduc aminte nimic.

— Ed, să știi că pentru mine nu e deloc amuzant. Ce să fac?

— Trebuie să te întorci acasă. Imediat! Cu primul avion. Vino să stai de vorbă cu indivizii ăștia, ca să afli despre ce e vorba. Apoi o să găsim noi un mijloc să scăpăm de chestie.

Ferris se gândea la Alice și la Omar Sadiki și a simțit iarăși un nod în stomac.

— Chiar nu vreau să plec de la Amman acum. Lucrurile au început să se miște. În perioada asta, trebuie să fiu aici.

— Te înțeleg, dar nu ai de ales. Indivizii ăștia sunt niște nenorociți. Dacă nu vii când te cheamă, or să trimită pe cineva care o să te aducă de acolo în cătușe. Nu e bine să te pui cu ei! Crede-mă pe cuvânt. Am încercat să le țin piept o singură dată și era cât pe-aci să mă facă praf, dar am avut un avocat bun. O să-l sun să văd dacă te poate ajuta. Dar mai întâi trebuie să vii să vorbești cu indivizii ăștia. Sună-i azi și stabilește o întâlnire pentru poimâine, la prima oră. Și să te duci acolo singur. După ce vorbești cu ei, du-te să te întâlnești cu avocatul ca să vedeți ce naibii trebuie să faci. Dacă o să te întâlnești cu nenorociții ăștia în prezența avocatului, or să facă eforturi și mai mari să dea cu tine de pământ.

•

În după-amiaza aceea, Ferris a băut o cafea cu Alice la hotelul Intercontinental, aflat în apropierea biroului ei. I-a spus că trebuia să plece acasă de urgență. Avea să ia primul avion spre Europa al companiei Royal Jordanian, apoi urma să se îmbarce pentru Washington. I-a spus că mama lui era bolnavă și că nu avea pe nimeni în preajma ei. Trebuia să meargă să aibă grijă de ea. Se gândise ce să-i spună și i se păruse că minciuna cu mama era cea mai sigură.

— Mi-am dat seama sâmbătă că te frământa ceva. Ai devenit foarte trist în timp ce ne întorceam. Deja aflaseși că mama ta e bolnavă, nu-i așa?

— Da, a mințit Ferris.

— Mi-ar plăcea să o cunosc pe mama ta într-o bună zi.

— O să vă fac cunoștință, iubito. O să-ți fac cunoștință cu toată lumea.

Alice i-a examinat rana de la cap, a spus că o să se vindece repede, apoi i-a strâns mâna între ale ei și a rămas așa multă vreme. Nu era genul de om care să încerce să afișeze un optimism fals în legătură cu lucruri pe care nu le înțelegea. Ferris a fost cel care a rupt tăcerea.

— Ar trebui să fii precaută cu oamenii din Ikhwan Ihsan care îți dau o mână de ajutor în desfășurarea proiectelor tale.

— Ce motive aș avea să fiu precaută? a întrebat ea, dând drumul mâinii lui Ferris. Sunt oameni încântători, care vor să ajute câțiva copii musulmani săraci. Și dacă nu mă înșel, unul dintre oamenii din Ikhwan Ihsan ți-a sărit în ajutor sâmbătă, când eram la Mu'tah. Ce-ar putea fi în neregulă cu ei?

— Cu oamenii ăștia, nu se știe niciodată. Sunt fundamentaliști și nu prea le place America.

— E un motiv în plus să lucrez cu ei! În felul ăsta, or să-și dea seama că nu toți suntem niște criminali nebuni și că nu avem impresia că în fiecare moschee se ascund teroriști, ce Dumnezeu! Roger, hai să nu ne certăm din pricina asta chiar acum.

Ferris îi privea cu atenție chipul, încercând să hotărască ce să facă. Tenul ei alb se îmbujorase din pricina însuflețirii cu care vorbise. Nu voia să-l asculte. Ferris i-ar fi dezvăluit mai multe lucruri, viața ei ar fi fost și mai primejduită. Pentru Alice, cea mai bună protecție era să nu știe nimic. Niciunul dintre oamenii care petreceau o vreme alături de ea nu s-ar fi putut îndoi de sinceritatea ei. Ferris i-a strâns mâna cu putere.

— Ai grijă de tine, iubito. O să mă întorc la Amman cât de repede am să pot.

Alice l-a sărutat pe obraz.

— Tot timpul îmi spui asta: „Ai grijă de tine, iubito." Dar tu ești cel care ar trebui să umble cu băgare de seamă. Tu îi cunoști pe țicniții și criminalii adevărați, nu eu.

— Poate că ai dreptate, a spus Ferris, pe un ton calm.

— Ei bine, când te întorci, o să ai o treabă de făcut la mine acasă. Ai putea să gătești pentru câțiva copii refugiați din Irak. Ce zici?

— Excelent! Poate mă convertesc și mă înscriu și eu în Frăția Conștiinței.

Alice l-a condus până la apartamentul lui și a stat cu el până și-a făcut bagajele. L-a certat pentru că nu-și dusese la spălat rufele și era nevoit să ia cu el lenjerie de corp și cămăși murdare. În fața blocului aștepta o mașină a ambasadei, care, în drum spre aeroport, a lăsat-o acasă pe Alice. În timpul zborului lung până la Washington, s-a gândit la minunatul apartament levantin în care locuia Alice, ascunsă de lumea care pe el părea să-l asalteze din toate părțile.

•

Treizeci și șase de ore mai târziu, primul lucru pe care Ferris l-a observat când a ajuns la intrarea principală a sediului central a fost că nu-i mai mergea cardul magnetic – deja îi fusese dezactivat. Doi ofițeri de la Biroul de Securitate au coborât și l-au dus într-o sală de ședințe fără ferestre, situată în partea din spate a clădirii vechi. Înăuntru îl așteptau anchetatorul șef de la Biroul Inspectorului General, un avocat de la Biroul Juridic al CIA pe nume Robert Croge și un agent FBI al cărui nume de origine slavă Ferris nu l-a putut ține minte. „Mânca-ți-aș! Ce-am făcut?" s-a întrebat. Reprezentantul din partea Biroului Inspectorului General era o femeie solidă și dură, cu părul până la umăr, care purta un taior dungat. S-a prezentat – o chema Myra Callum – și i-a adus la cunoștință că Biroul Inspectorului General desfășura o anchetă asupra unui caz în care era implicat și el. Apoi s-a prezentat și agentul FBI, care i-a spus că discuția lor era înregistrată, după care i-a citit drepturile Miranda[17], ceea ce l-a speriat și mai mult. A întrebat dacă putea sta de vorbă între patru ochi cu tânărul avocat de la Biroul Juridic, despre care își închipuia că se afla acolo ca să apere agenția sau poate chiar pe el. După o consultare rapidă, cei trei au acceptat, iar inspectorul și agentul FBI s-au retras pe hol. În drum spre ieșire, agentul a oprit casetofonul care înregistra convorbirea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce vrea să însemne asta?

— Nu vă pot spune. Fiți atent la întrebările lor și, în felul ăsta, o să vă dați seama singur despre ce e vorba.

Era un tânăr cu tenul catifelat, care purta un costum gri. Îi aducea aminte de fotografiile lui John Dean, avocatul din afacerea Watergate. Nu avea niciun pic de culoare în obraji, iar pe chipul său nu se putea citi nicio emoție.

— Sunt obligat să le răspund la întrebări?

— Nu. Puteți să refuzați să răspundeți la întrebările care nu vă convin. Invocați al cincilea amendament. Desigur, n-o să sune bine, dar vă privește.

— Sunteți avocatul meu?

— Nu, reprezint agenția. Vă puteți angaja un avocat, dar v-aș recomanda ca mai întâi să vedeți ce întrebări or să vă pună. Dacă refuzați să cooperați, or să vă suspende temporar din funcție și ați putea rămâne într-o situație incertă pentru multă vreme. E o anchetă secretă și s-ar putea să treacă multe

luni până când avocatului dumneavoastră o să i se permită accesul la documente.

— Deci sunt în *căcat*! Și nici măcar nu știu despre ce-i vorba.

— Îmi pare rău. Sfatul meu e să vorbiți cu doamna de la Biroul Inspectorului General. Oricum, dacă întrebările lor se vor referi la detalii ale operațiunilor, o să intervin. Dar stați de vorbă cu ei. În fond, nu aveți de ales.

Ferris a încuviințat din cap, apoi avocatul a deschis ușa și i-a chemat pe ceilalți doi. Când s-a întors, Myra Callum avea un aer și mai fioros. Agentul FBI a pornit din nou casetofonul, după care s-au prezentat amândoi încă o dată, ca să se înregistreze pe bandă. La fel a procedat și Ferris. L-au întrebat dacă renunța la dreptul de a vorbi în prezența avocatului, iar Ferris a încuviințat cu voce scăzută. Dar li se păruse că nu vorbise suficient de tare, așa că l-au rugat să răspundă încă o dată.

— Vă voi pune câteva întrebări cu privire la activitatea dumneavoastră trecută, a spus Callum. Este adevărat că, în perioada 1999-2000, ați fost detașat în Republica Democrată Yemen, la centrul CIA din Sanaa?

În principiu, răspunsul la întrebare era secret. Ferris s-a uitat la avocatul de la Biroul Juridic, iar acesta i-a făcut semn cu capul, dându-i de înțeles că nu era nicio problemă dacă răspundea.

— Da, este adevărat.

— În centrul din Sanaa ați avut funcția de adjunct al șefului de operațiuni?

— Da. La început, am fost simplu ofițer, dar, după vreo șase luni, a plecat cineva și am fost numit adjunct al șefului de operațiuni.

— Și, în această calitate, a continuat Callum, ați păstrat legătura cu serviciile secrete din țara gazdă?

Callum avea o voce seacă și severă, care părea că vine de undeva din spatele ei, de parcă ar fi fost păpușa unui ventriloc, iar o persoană nevăzută ar fi vorbit în locul ei. Lui Ferris îi era antipatică și nu-i plăcea deloc faptul că era interogat ca un criminal.

— În mod evident, a răspuns el pe un ton tăios, care îi trăda furia. Bineînțeles că păstram legătura cu serviciile secrete din țara gazdă. Cu asta se ocupă ofițerii CIA peste tot în lume. Mă refer la ofițerii de pe teren, nu la cei care stau la sediu central și le fac necazuri oamenilor care duc greul.

Avocatul agenției i-a făcut un semn cu capul, dându-i de înțeles că nu era bine să-i înfurie.

— Domnule Ferris, răspundeți-mi prin da sau nu, a spus Callum. Și puteți să păstrați aceste observații sarcastice cu privire la agenție pentru viitori dumneavoastră colegi de celulă.

— Ce naiba înseamnă asta?

Dar Callum nu l-a luat în seamă, ci și-a continuat interogatoriul.

— V-ați întâlnit, pe data de șaptesprezece februarie 2000, cu membrii serviciului secret din Yemen, cunoscut sub numele de *Mouk-ha-ba-rat*?

A pronunțat cuvântul arab așa cum se scria, astfel încât să nu apară confuzii atunci când înregistrarea acelui interogatoriu avea să fie transcrisă.

— Cum aș putea să-mi amintesc? Nu mi-am adus agenda.

— O să vă ajut să vă reîmprospătați memoria, domnule Ferris. Ați asistat, în zilele de șaptesprezece, optsprezece și nouăsprezece februarie, la interogatoriul pe care ofițerii din Mouk-ha-ba-rat i l-au luat lui *Samir Nakib*, un presupus membru Al Qaeda care se afla în custodia lor?

„Am dat de dracul!” și-a spus Ferris. Și-a dat seama dintr-odată despre ce era vorba, ca și cum ar fi fost izbit cu un ciocan. „*Chestia asta mi se întâmplă din cauza lui Gretchen*.” Îl turnase. Își amintise ce-i pomenise cu multă vreme în urmă în legătură cu interogatoriile din Yemen. Cu câțiva ani înainte, îi povestise că un suspect Al Qaeda murise de față cu el într-o celulă a serviciului secret yemenit, iar Gretchen îl avertizase să nu mai spună nimănui că asistase la acel interogatoriu, pentru că, în principiu, era un lucru ilegal. Ferris uitase că-i povestise episodul, dar ea îl ținuse minte tot timpul, păstrându-l pentru cazul în care ar fi avut nevoie să facă presiuni asupra lui.

— Aștept, domnule Ferris, a spus Myra Callum cu vocea ei nazală.

— De unde ați obținut informația? a întrebat Ferris cu furie. De la un informator, nu-i așa? De la un informator „anonim”.

— Sursa informației este irelevantă. Răspundeți la întrebare. V-ați întâlnit, în zilele de șaptesprezece, optsprezece și nouăsprezece februarie 2000, cu ofițeri ai serviciul secret din Yemen?

— Refuz să răspund.

— Din ce motiv?

— Sunt informații secrete.

Croge a intervenit în discuție.

— Sunt aici ca să reprezint agenția și vă pot asigura, domnule Ferris, că domnișoara Callum, agentul Sackowitz și cu mine am obținut permisiunea de a investiga operațiunile secrete. Suntem autorizați să primim aceste informații de la dumneavoastră.
— Îmi pare rău, dar vă văd pentru prima oară în viața mea. Am nevoie de o confirmare scrisă de la șeful meu, adică de la Ed Hoffman, directorul Departamentului pentru Orientul Apropiat. Altminteri, n-am cum să vă răspund.
Croge era obosit, Callum – furioasă, iar agentul FBI – plictisit.
— Continuați cu întrebările, a spus Croge. O să sun imediat la biroul lui Ed Hoffman.
— În timpul interogatoriului care i-a fost luat lui Sa-mir Na-kib în zilele menționate mai înainte, ați fost martorul unor bătăi aplicate prizonierului?
— Refuz să răspund.
— De ce?
— Din același motiv. E o informație secretă. Aș încălca legea dacă v-aș răspunde fără ca șeful meu să verifice dacă sunteți autorizați să obțineți asemenea informații.
— Ați fost de față când membrii Mouk-ha-ba-rat-ului din Yemen l-au amenințat pe Sa-mir Na-kib cu un baston de crichet, apoi l-au lovit cu el în cap?
— E o informație secretă, secretă!
— Ați încercat în vreun moment să-i opriți pe membrii Mouk-ha-ba-rat-ului din Yemen, așa cum prevăd atât decretul prezidențial numărul 12333, cât și ordinele interne ale agenției cu privire la tortură?
— E o informație secretă, secretă, secretă!
Callum i-a aruncat lui Ferris o privire în care se citea o ură intensă. Pentru ea, Ferris făcea parte din categoria nenorociților care o împiedicau să înainteze în grad și să obțină posturi mai bune, care își asumau mari riscuri, creând probleme pentru toată lumea, și care făceau boacăne, iar apoi se așteptau ca alții să le îndrepte.
— Domnule Ferris, resping motivul pentru care refuzați să-mi răspundeți. Am *toate* aprobările necesare pentru a primi de la dumneavoastră aceste informații. Prin punerea la îndoială a acestor aprobări, mă insultați nu numai pe mine, ci și Biroul Inspectorului General. Este doar un mijloc de a evita răspunsurile la întrebările mele. Pe lângă

faptul că e posibil să fi încălcat codul penal al Statelor Unite, sunteți și arogant. O să am grijă să plătiți pentru asta.

Ferris s-a uitat la ea și a zâmbit pentru prima oară de când intrase în sala de ședințe. Reușise să-i înfurie și să zdruncine siguranța de sine a avocatului, ceea ce nu era puțin lucru.

— Găsiți-l pe Ed Hoffman. Aduceți-mi o autorizație scrisă din partea șefului meu, care să-mi confirme că am voie să vă dezvălui astfel de informații, iar apoi o să stau de vorbă cu dumneavoastră. Poate.

•

Interogatoriul a fost amânat. Nu reușeau să ajungă nicăieri, iar Croge se temea că era posibil ca Ferris să aibă dreptate: poate că avea într-adevăr nevoie de o autorizație scrisă ca să poată vorbi despre detaliile legăturilor cu serviciile din alte țări, care erau unele dintre cele bine păzite secrete ale agenției. I-au dat lui Ferris o cartelă magnetică provizorie. După ce a plecat de la sediul central, Ferris l-a sunat pe Hoffman și i-a cerut să se întâlnească la cafeneaua Starbucks din centrul comercial McLean.

• Capitolul 24 •

WASHINGTON

Se apropia ora prânzului, iar cafeneaua Starbucks era aproape pustie. Doar o studentă cu părul creț, care tasta la un laptop PowerBook și asculta muzică la un iPod. Ferris stătea într-un colț ferit și mânca o prăjitură enormă, cu banane și alune, în speranța că toate caloriile pe care le conținea aveau să-l facă să se simtă mai bine. Hoffman comandase un nescafé frappé cu migdale, iar când s-a așezat lângă Ferris, deja sorbea cu un pai gros.

— Măcar am aflat despre ce e vorba, a început Ferris. Totul a pornit de la Gretchen, nevastă-mea. Odată, i-am povestit niște chestii nasoale care i s-au întâmplat unui suspect Al Qaeda în timp ce era interogat în Sanaa. I-am spus că n-am încercat să-i opresc pe ofițerii yemeniți și că, în cele din urmă, prizonierul a murit. Acum se folosește de episodul ăsta ca să mă strângă cu ușa, pentru că vreau să divorțăm. Mă crezi sau nu, despre asta e vorba.

— Sunt impresionat! a spus Hoffman, dându-și la o parte băutura. Probabil că te iubește foarte mult. Dar asta nu schimbă cu nimic faptul că ești în căcat până la gât.

— Vrei să spui că au luat chestia în serios?

— Din păcate, da. Spionul meu din Biroul Inspectorului General mi-a spus că informatorul lor – nevasta ta fermecătoare, probabil – are relații în lumea politică. Cunoaște mulți oameni sus-puși aflați în strânsă legătură cu Casa Albă. Așa că în momentul în care informatorul a furnizat informația, Biroul Inspectorului General a fost nevoit să declanșeze o anchetă. Spionul meu mi-a spus că nu e un caz grav. Dacă ar începe să-i ancheteze pe toți ofițerii care au asistat la interogatorii dure, jumătate dintre directorii Serviciului Clandestin Național ar trebui demiși. Dar trebuie să te ancheteze, în afară de cazul în care informatorul își retrage declarațiile. Apropo, am vorbit cu Mark Sheehan, avocatul meu. Are toate aprobările necesare pentru accesul la informațiile secrete, iar oamenii de la Biroul Juridic mi-au spus că e un om la care poți apela cu încredere. De fapt, cred

că Biroul Juridic n-are chef de poveste, pentru că nu miroase prea bine și poate crea probleme. Sheehan o să se întâlnească cu tine în după-amiaza asta, dar nu mai țin minte la ce oră – la cinci sau la șase. I-am spus că avem mare nevoie de tine și că nu ne putem pierde timpul cu toate porcăriile legale. Trebuie să ne mișcăm repede!

Ferris a rămas pe gânduri câteva clipe, în timp ce Hoffman își sorbea cu zgomot nescafé-ul.

— Deci, dacă informatorul își retrage plângerea, Biroul Inspectorului General o să anuleze ancheta? Asta vrei să zici?

— Mda, s-ar putea. Întreabă-l pe Sheehan. E foarte priceput la chestii dintr-astea. Oricum, n-au cum să te dea în judecată decât dacă au martori. Și dacă nimeni nu depune mărturie, n-au ce să-ți facă. Ce Dumnezeu, doar n-o să ciripească yemeniții, că doar ei au omorât suspectul. Iar victima nu mai poate vorbi, pentru că e oale și ulcele. Deci, la urma urmelor, ce dovezi au împotriva ta? Absolut niciuna! Așa că stai liniștit. E un caz fără martori. În afară de nevastă-ta, mai știe cineva de episodul ăsta?

— Nu. Am pus în dosar o fișă în care am scris că individul a murit după interogatoriu. Probabil că au găsit fișa. Dar n-am dat detalii. Nu ți-am spus nici măcar ție. Adică sper că nu ți-am zis.

— Bineînțeles că nu. Dacă mi-ai fi spus, ar fi trebuit să întocmesc un raport. Iar acum șterge-o! Du-te să te întâlnești cu Sheehan. Un avocat bun te poate scoate din orice necaz. Am nevoie să te întorci la Amman. Cronometrul a pornit.

•

Biroul lui Mark Sheehan era într-o clădire elegantă de pe bulevardul Pennsylvania. Când intrai, aveai impresia că pășești într-o altă lume. Secretara l-a invitat pe Ferris să ia loc într-o sală de așteptare care ar fi putut servi drept cameră de primire pentru capetele încoronate. Ferris ajunsese prea devreme – a aflat că întâlnirea urma să aibă loc la șase, nu la cinci –, dar nu avea nicio importanță. Aveau fotolii confortabile și reviste lucioase, iar pe pereți atârnau tablouri adevărate, nu copii prăfuite, ca la agenție. De-a lungul anilor, Sheehan devenise un adevărat înger păzitor pentru ofițerii de recrutare aflați la ananghie. Era unul dintre cei mai buni avocați din oraș și câștiga foarte bine din apărarea în instanță a infractorilor din corporații, care probabil că meritau să meargă la închisoare. Dar Sheehan lucrase în Corpul de Marină și se înfuria când

vedea că ofițeri de recrutare înzestrați erau chinuiți de comisiile Congresului, de avocați care căutau să iasă în evidență și de toți cei care aveau chef să dea cu ei de pământ. Așa că apăra ofițerii din Serviciul Clandestin Național pe gratis. În atmosfera acelui birou de avocatură, care era unul dintre cele mai bune din Statele Unite, Ferris s-a mai relaxat. Secretara i-a adus cafea într-o ceașcă de porțelan cu farfurioară, apoi o cola dietetică, iar în cele din urmă, l-a condus în biroul lui Sheehan.

Ferris i-a povestit cazul în detaliu. I-a spus că soția lui avea un post important la Departamentul de Justiție și că avea motive să creadă că Gretchen jucase un rol important în conceperea regulilor de interogare impuse de departament. De asemenea, i-a povestit amănuntele înfiorătoare ale celor trei zile de interogatoriu la care fusese martor în acea închisoare subterană din Sanaa: amenințările, instrumentele de tortură, sângele care țâșnea din capul prizonierului, balta de sânge de pe podea. I-a descris totul cât de bine a putut. I-a spus că nu știuse că aveau să folosească bastonul de crichet și că nu-și dăduse seama cât de grav fusese rănit prizonierul. Dar nu încăpea niciun dubiu: fusese torturat până când murise.

— Atunci când prizonierul a fost bătut, mai era de față vreun cetățean american? a întrebat Sheehan.

În momentul în care Ferris i-a spus că, dintre angajații centrului din Sanaa, numai el fusese de față la interogatoriu, avocatul a părut ușurat. Însemna că nu exista decât un singur „martor” – unul indirect –, anume Gretchen Ferris, soția lui, iar acuzațiile ei puteau fi puse la îndoială.

— Ce trebuie să fac?

— Ar fi bine dacă soția dumneavoastră și-ar modifica declarațiile. Mai exact, dacă l-ar suna din nou pe cel cu care a vorbit și i-ar spune că nu mai e atât de sigură de ce a declarat. Lucrul ăsta ar ușura situația tuturor, inclusiv pe a ei.

— Știu ce vrea de la mine. Își dorește ca eu să renunț la divorț, dar n-am de gând.

— Am înțeles. Dar poate că sunt anumite lucruri pe care *nu* și le dorește. Se înțelege că nu vreau să vă dau sfaturi, dar să știți că, în unele cazuri, informatorul își dă seama că nu e în interesul lui să ducă la capăt ce a început.

— Nu e în interesul ei.

Era o idee pe care Gretchen sigur o înțelegea.

•

În seara aceea, Ferris a așteptat să se facă ora nouă, apoi a sunat la numărul de acasă al lui Gretchen, stând pe o străduță de lângă clădirea în care se afla apartamentul ei. Când a răspuns, Ferris i-a închis, apoi a urcat pe scări și a apăsat pe butonul soneriei. Lanțul de la ușă era pus și, la început, Gretchen n-a vrut să-l lase înăuntru. Ferris s-a gândit că poate era cu un bărbat, dar de fapt era singură în apartament și se machia.

— Ce surpriză! a spus ea, luând lanțul de pe ușă. Ți-ai băgat mințile în cap?

Își pusese un pulover lung de culoare neagră pe deasupra fustei și bluzei pe care le purtase la serviciu. Modulațiile vocii ei l-au făcut să se întrebe dacă nu cumva își băuse deja paharul de martini. În timp ce se uita la femeia frumoasă, care-l privea cu buzele întredeschise, Ferris nu trebuia să uite că Gretchen încerca să-l distrugă.

— Știu ce vrei să faci. Ți-ai propus să mă distrugi, dar să știi că n-o să-ți meargă.

— Nu fi caraghios, Roger! Cum aș putea să distrug un ofițer CIA înalt și vânjos, căruia nu-i este frică de *nimeni*? Cred că delirezi. Tu încerci să mă distrugi, spunându-mi că vrei să divorțăm.

— M-am întâlnit astăzi cu cineva de la Biroul Inspectorului General, apoi mi-am angajat un avocat bun. Știu ce se întâmplă, dar îți spun că n-o să meargă. Nu există nicio dovadă și niciun martor. E vorba de cuvântul tău împotriva cuvântului meu. Iar tu ești o soție care s-a înfuriat pentru că soțul ei vrea s-o părăsească, așa că n-o să te creadă nimeni. O să jur în fața curții ca nu ți-am povestit nimic despre Yemen. Ai inventat totul numai ca să te răzbuni. E un caz pierdut. Problema e că nu am timp de irosit cu toate procedurile legale. Așa că vreau să-ți retragi plângerea. Spune-le că te-ai înșelat și că îți pare rău. Pune capăt acestei povești și suntem chit.

Gretchen a râs forțat, fiind ușor amețită de băutură.

— E absurd! Roger, zău că ești vrednic de milă!

— Pune capăt acestei povești! a repetat Ferris. Nu glumesc.

Vocea lui era rece și hotărâtă, iar Gretchen a rămas descumpănită preț de câteva clipe. Dar și-a revenit imediat și i-a spus care era prețul pe care trebuia să-l plătească.

— N-o să mișc un deget ca să ajut un bărbat care vrea să divorțeze de mine. Singurul om care îți poate rezolva problemele ești tu însuți. Totul

depinde de tine… iubitule. Ca soție, n-aș putea să depun mărturie împotriva soțului meu. Dar dacă sunt o soție pe care soțul ei vrea s-o părăsească, după cum ai spus tu cu atâta răceală, atunci situația se schimbă. Așa că trebuie să alegi.

— Nu – asta e hotărârea mea.

— Adică?

— Adică nu-ți accept șantajul. N-o să rămân căsătorit numai ca să scap de o acuzație de rahat, bazată pe niște lucruri pe care îți închipui că ți le-am spus. Dacă accept, o să inventezi altă poveste atunci când o să te înfurii din nou. În orice caz, n-am venit pentru că vreau să-ți cer ceva, ci pentru că vreau să-ți spun un singur lucru.

— Ce anume, durule?

Vocea lui Gretchen ere zeflemitoare, dar în ea se simțea și o urmă de incertitudine.

— Dacă nu-ți retragi plângerea imediat, voi fi nevoit să mă apăr.

Gretchen a râs încă o dată, și mai puțin convingător decât prima oară.

— Cum anume? O să-i ceri unuia dintre agenții lăi caraghioși să se ocupe de mine? Sunt îngrozită!

— O să mă apăr spunând adevărul. O să spun că, după ce ai aflat că vreau să divorțăm, ai avut o criză de gelozie și ai inventat o poveste. Iar apoi o să le arăt – atât șefului *tău*, cât și șefului meu – că nu se pot bizui pe declarația ta, pentru că nu ești demnă de încredere.

Gretchen s-a uitat la el, apoi a dat din cap.

— Ți-ai pierdut mințile, Roger. Îi cunosc bine pe oamenii ăștia. Angajații Casei Albe sunt prietenii mei. Fac parte din lumea lor. N-or să creadă pe cineva ca tine, angajatul unei agenții pe care o *urăsc*, ci or să mă creadă pe mine, care le sunt prietenă. N-ai nicio șansă.

— N-o să fie vorba de cuvântul meu împotriva cuvântului tău. Am înregistrări, scrisori, poze și tot felul de documente. Te pot distruge.

În loc s-o sperie, această amenințare explicită a înfuriat-o pe Gretchen și a dat la iveală disprețul pe care îl simțise tot timpul față de Ferris.

— Roger, n-ai atâta tupeu cât să faci chestia asta! Ești prea bine-crescut. Te cunosc. Nu ești în stare să calci pe cadavre.

— Numai pune-mă la încercare! Ți-am acceptat toanele și ți-am satisfăcut pofta continuă de sex – am făcut cum ai vrut tu. Dar de data asta e

altfel. Lupt pentru viața mea. Dacă nu renunți, o să te distrug. Vorbesc serios. Așteaptă și-ai să vezi.

Apoi i-a întors spatele și a plecat. Gretchen l-a strigat, apoi a început să înjure – îi spurca numele cu tot felul de obscenități scârboase. Vecinii au început să scoată capul pe hol, dar era prea târziu pentru Gretchen. Ușa liftului se închisese, iar Ferris se îndrepta spre ieșirea din bloc.

•

Ferris s-a dus la casa din munți a mamei sale, unde, din precauție, își ascunsese actele personale atunci când plecase în străinătate. Mama lui a încercat să-l liniștească, dându-și seama că ceva nu era în regulă, dar el era pe altă lume. Și-a strâns documentele și a început să le sorteze: acte, e-mailuri vechi salvate pe CD-uri, fotografii digitale pe care nu le imprimase niciodată pe hârtie, scrisori scrise de mână. S-a încuiat în fostul său dormitor și, aproape o zi întreagă, a revăzut acea arhivă a vieții lui cu Gretchen, hotărând ce anume avea să-i fie util pentru situația în care se afla. Din teancul mare de documente a ales doar câteva, apoi le-a examinat pe fiecare în parte.

Făcuse niște fraude în legătură cu împrumuturile guvernamentale pentru studiile universitare. Probabil că era cea mai bună armă a lui. Ferris o ajutase și îi trimisese un e-mail prin care îi confirma că totul se rezolvase. Și făcuse o fraudă babană pe vremea când era studentă la Facultatea de Drept, pretinzând că lucra la slujba ei fictivă mult mai multe ore decât era îndreptățită. Se mândrise și cu acea ispravă într-un e-mail. Aceasta era problema lui Gretchen: avusese prea mare încredere în decența lui Ferris. În plus, mințise în legătură cu consumul de droguri atunci când fusese la interviul pentru postul de la Departamentul de Justiție. Putea demonstra și asta, pentru că Gretchen îi ceruse sfatul într-un e-mail, înainte să-și depună dosarul pentru post. Ferris i-a răspuns pe un ton glumeț, sugerându-i să spună adevărul, adică să spună că nu a luat niciodată droguri. Așa că Gretchen a mințit și, până la urmă, s-a descurcat, iar după aceea, când totul s-a încheiat, s-a simțit atât de ușurată și de recunoscătoare, încât i-a trimis un e-mail plin de însuflețire. FBI-ului avea să-i placă acest lucru.

În sfârșit, era vorba și despre impozitele ei. În anul dinainte de căsătorie, când încă își plătea taxele separat, îi venise un impozit neobișnuit de mare. Era disperată să găsească un mijloc prin care să-și reducă cheltuielile, așa că a strâns toate chitanțele de la prânzuri și cine, pretinzând că erau pentru

întrevederi de serviciu și pentru găzduirea musafirilor oficiali. A inclus chiar și chitanțele pe care le strânseseră în timpul unei călătorii pe care o făcuseră în insulele Virgine în vacanța de Crăciun din acel an. Ferris păstrase copiile acestor chitanțe. Gretchen se înșelase în privința lui: își pusese deoparte niște muniție încă de la început.

•

Când a început să scotocească prin acte, mama lui și-a dat seama că îl frământa ceva și nu l-a deranjat decât după ce a terminat, când trecuse de miezul nopții. După ce a isprăvit, mama lui i-a cerut să vină în bucătărie și i-a făcut o ceașcă de ceai. Era începutul lunii decembrie. Frunzele copacilor din valea Shenandoah căzuseră, iar vântul de iarnă făcea să zornăie ferestrele casei mari și goale.

— A trecut pe aici un ofițer de la FBI. Cel puțin așa mi-a zis, că era de la FBI. Mi-a arătat un fel de insignă.

— Da? Și ce voia?

— Mi-a spus că voia să-ți reînnoiască autorizația de securitate. Voia să știe dacă avem aici documente de familie: acte vechi, scrisori și alte lucruri de genul ăsta. Voia documente legate de familia tatălui tău.

— Serios? Ciudat. I-ai dat ceva?

— L-am lăsat să copieze câteva acte. N-am avut să-i arăt prea multe lucruri. L-am lăsat să scotocească prin casă cam o oră și jumătate. Au venit să se uite prin casă și când ai intrat în agenție. Și au făcut asta de multe ori pe vremea când trăia tatăl tău. Așa că nu mi s-a părut în neregulă.

— Și a dat peste ceva care nu i-a plăcut?

— Nu. Părea foarte mulțumit când a plecat. Mi-a spus că totul e în regulă și că n-am niciun motiv de îngrijorare. Autorizația de securitate urmează să-ți fie reînnoită.

Ferris a ridicat din umeri. Probabil că Hoffman îl trimisese pe responsabilul cu problemele de securitate atunci când Ferris fusese cooptat în Parcul Talmeș-balmeș. Oricum, nu avea nicio importanță. Nu avea secrete, iar în momentul acela își făcea griji din pricina unor lucruri mult mai importante. I-a urat noapte bună mamei și a dormit câteva ore înainte să se întoarcă la Washington.

•

A făcut câte două copii ale tuturor documentelor și le-a pus în două dosare. Pe unul i l-a dat avocatului său, iar cu celălalt s-a dus la

apartamentul lui Gretchen. Când a deschis ușa, Ferris a văzut că avea un aer abătut și cearcăne groase. Bănuia că nu dormise prea mult de când o vizitase ultima oară. Gretchen știa că Ferris avea suficiente mijloace pentru a-și atinge scopul, dar nu-și închipuise niciodată că le va folosi.

Ferris i-a înșirat pe podea toate documentele. I-a explicat ce era fiecare dintre ele – pentru cazul în care uitase –, dar era limpede că ținea minte totul. I-a spus că un duplicat al dosarului se afla deja la avocat, căruia îi ceruse să-l trimită la Biroul pentru Responsabilitate Profesională din cadrul Departamentului de Justiție a doua zi, la ora zece, în afară de cazul în care ar fi fost anunțat să nu-l mai expedieze. Se aștepta ca Gretchen să se apere atunci când i-a prezentat dovezile – să pretindă că nu erau decât niște minciuni, sau să-l învinuiască de perfidie, pentru că păstrase atâția ani toate acele documente. Se gândise și că avea să plângă, dar ea a rămas tăcută, dând din cap din când în când. Când Ferris a terminat, Gretchen s-a întors către el.

— Te-am iubit. Dar după episodul ăsta, nu te mai iubesc. Pleacă. Trebuie să mă gândesc.

Gretchen s-a dus în dormitor și a închis ușa, iar Ferris a strâns documentele și a plecat.

A doua zi dimineață, Biroul Inspectorului General a fost sunat de avocatul lui Gretchen Ferris. Avocatul a spus că doamna Ferris descoperise informații suplimentare cu privire la soțul ei, că nu era pregătită să depună mărturie împotriva domnului Ferris și că își retrăgea declarația potrivit căreia, în calitate de angajat CIA, soțul ei ar fi încălcat vreo lege sau reglementare federală. Avocatul lui Gretchen l-a sunat apoi pe Sheehan și i-a povestit discuția pe care o avusese cu Inspectorul General. I-a spus și că doamna Ferris îl însărcinase să-i transmită că accepta să divorțeze.

Ferris nu s-a bucurat de victorie. Știa că înșelase încrederea lui Gretchen. Ea voise să-i pricinuiască rău, însă o făcuse din dragoste, în timp ce el încercase să-i facă rău numai ca să se apere, iar lucrul acesta împrăștiase vraja dintre ei. Din moment ce nu-l mai iubea, Gretchen nu mai avea niciun motiv să-i pese. Nu era genul de om care să lupte pentru cauze pierdute și avea să fie asediată de pețitori foarte curând. Gretchen știa că era un trofeu. Ferris mizase pe rezonabilitatea ei, dar nu se așteptase ca totul să se rezolve atât de repede.

•

— Întoarce-te la muncă, i-a spus Hoffman.

L-a sunat pe Ferris de pe un telefon sigur și l-a anunțat că Biroul Inspectorului General renunțase în mod oficial la anchetarea lui. I-a spus și că, în după-amiaza aceea, avea să-l aștepte un avion al agenției. Nu i-a spus încotro avea să se îndrepte, dar era limpede că nu avea să meargă la Amman.

— Vreau să-l văd pe Harry Meeker.

— Harry te așteaptă într-o ladă frigorifică. Crede-mă, n-o să plece nicăieri. Și suntem aproape gata să-l aruncăm în peștera lui Suleiman, dar trebuie să ne mai ocupăm de câteva detalii. De-aia ți-am făcut rost de un avion. Începutul operațiunii este foarte aproape. Trebuie să facem ultimele retușuri frumos și cu grijă.

Ferris a făcut o pauză. Era pregătit să plece, ba chiar nerăbdător. Dar în mintea lui stăruia o mică întrebare provocată de unul dintre multele mistere care învăluiau viața lui Hoffman.

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles. Întreabă-mă tot ce vrei, dar nu promit că o să-ți răspund.

— De ce ai avut nevoie de un avocat? Ce făcuseși atunci când ai apelat la ajutorul lui Sheehan?

Hoffman i-a răspuns pe un ton plictisit, de parcă amintirea acelui episod l-ar fi epuizat.

— Nu vrei să știi.

— Ba vreau. Ai făcut ceva asemănător cu ce-am făcut eu, nu-i așa?

— Hai să zicem că am depășit o limită, una marcată cu o line groasă și roșie. Iar Sheehan i-a convins pe toți că ar fi mai bine dacă s-ar preface că nu am depășit-o.

— Despre ce limită e vorba?

— Asta e chestia pe care nu vrei s-o știi.

— Ed, nu mă lua cu chestii dintr-astea. Eu mă duc să mă ocup de treburile murdare, iar tu te joci cu mine. Ce limită ai depășit?

Hoffman a oftat cu disperare. Îi era mai ușor să-i spună lui Ferris despre ce era vorba decât să i se împotrivească.

— Am depășit limita care spune că n-ai voie să omori oameni. Nimănui nu îi place să recunoască, dar în branșa noastră facem ce trebuie făcut. Iar eu am făcut ce trebuia făcut. A fost ceva asemănător cu ce ți s-a întâmplat în Yemen cu prizonierul torturat, atâta doar că a fost vorba de mai mulți

oameni și de o perioadă mai lungă. Să nu mă mai întrebi niciodată. Și nu uita: vorbesc serios când spun că, atunci când desfășor o operațiune, fac tot ce e necesar.

• Capitolul 25 •

ANKARA și INCIRLIK

Două zile mai târziu, avionul Gulfstream de culoare albă în care se afla Ferris a aterizat la Ankara. Apoi Ferris a luat un taxi din fața aeroportului dărăpănat și s-a dus la hotelul Hilton din Ankara, un zgârie-nori extrem de curat ridicat în mijlocul cartierului diplomatic. Era o zi aspră de decembrie. Vântul năvălea în oraș dinspre platoul Anatoliei, iar turcii mergeau în grabă pe trotuare, înfofoliți cu pulovere și fulare, ghemuindu-se din pricina frigului. Din mașini, din clădiri și din gurile oamenilor ieșeau dâre cenușii de abur. Cu câteva decenii în urmă, Ankara ar fi dat impresia unui oraș cu sute de moschei, dar fără musulmani – atât de drastic aplicase armata reforma seculară. Dar între timp, Turcia își redescoperise islamismul și rareori vedeai în afara cartierelor cosmopolite câte o femeie care să nu poarte broboadă.

După ce a închiriat o cameră la Hilton, Ferris l-a sunat pe Omar Sadiki, care se afla la Amman. I-a vorbit cu vocea de om de afaceri a lui Brad Scanlon, iar din tonul său se înțelegea că era vorba de ceva urgent. Apăruse o problemă serioasă. Inginerul-șef de la Unibank responsabil cu Orientul Mijlociu studiase planurile întocmite de Al Fajr pentru filiala din Abu Dhabi și făcuse observații pe marginea izolației clădirii și a capacității ei de a reține în mod eficient aerul condiționat. Abu Dhabi avea o clima extremă – pe timpul verii, temperatura urca până la patruzeci și cinci de grade iar inginerul consultant nu era sigur că Al Fajr întocmise planurile în mod adecvat. Izolarea pe care o propusese biroul de arhitectură era bună pentru Iordania, dar nu și pentru Emiratele Arabe. Era posibil să se piardă prea mult aer condiționat prin pereți, iar din această cauză costurile de întreținere ale clădirii ar fi fost foarte ridicate.

Sadiki a părut surprins.

— Izolarea este bună, a insistat el. E cea pe care o folosim în Arabia Saudită. La Hafr Al-Batin e chiar mai cald și acolo n-au fost probleme din cauza izolației.

— Va trebui să-i explicați asta inginerului nostru responsabil de Orientul Mijlociu, care se află cu mine la Ankara. E turc. Trebuie să se întâlnească imediat cu dumneavoastră, altminteri va trebui să suspende temporar proiectul.

— Și asta ce înseamnă?

— Înseamnă că n-o să fiți plătiți. Îmi pare rău. Sunt la fel de dezamăgit ca și dumneavoastră. Dar nu o să vă ia mult timp – puteți să veniți până aici și să vă întoarceți în aceeași zi. Persoana care se ocupă de călătoriile angajaților noștri vă poate face rezervările și vă poate expedia biletul de avion la birou.

Ferris se străduia să nu pară agitat, dar totul depindea de succesul acelui șiretlic.

— Când vreți să vin?

Sadiki era mai degrabă curios decât neliniștit. Când venea vorba de proiecte arhitecturale, întotdeauna apăreau întârzieri neprevăzute.

— Miercuri, adică poimâine. E singura zi în care inginerul-șef vă poate întâlni. Îmi pare rău, dar trebuie să vă rog să veniți – inginerul nu va vrea să stea de vorbă cu altcineva din partea biroului.

— Așteptați, vă rog.

Sadiki a întrerupt convorbirea și probabil că a stat de vorbă cu unul dintre superiori. Întreruperea a durat câteva minute. Ferris a început să-și facă griji că răspunsul va fi negativ. El și Azhar concepuseră și un plan de rezervă, dar nu era la fel de bun.

Ferris a auzit niște pârâituri în receptor, apoi Sadiki s-a conectat la linia pe care aștepta americanul.

— Rămâne cum am stabilit?

— Călătoria va fi plătită de bancă?

— Noi vom suporta toate costurile. Veți călători la clasa business, iar după ce se va rezolva această problemă, vom urgenta virarea fondurilor. Ne pare foarte rău.

— Atunci rămâne așa. Cu voia lui Dumnezeu, o să ajung acolo miercuri, pe douăzeci și unu decembrie.

Ferris i-a spus cum să ajungă la locul de întâlnire, situat într-o clădire din vechiul cartier islamic al orașului. I-a spus că biletul de avion avea să fie expediat la biroul din Amman a doua zi dimineața. Sadiki l-a asigurat că înțelegea situația și că nu era nevoie să-și facă probleme. Iordanianul era

întotdeauna foarte flexibil. Deși lucrul acesta poate că ar fi trebuit să-i dea de gândit, Ferris nu și-a făcut deloc griji.

•

În după-amiaza aceleiași zile, Ferris a mers cu un elicopter al armatei americane la marea bază aeriană de la Incirlik, situată la vreo patru sute de kilometri vest de Ankara. Baza fusese unul dintre locurile unde staționaseră forțele aeriene ale americanilor înainte de izbucnirea războiului din Irak. La terminalul militar dărăpănat îl aștepta un ofițer al agenției, pe care Ferris îl știa de undeva, poate de la bufetul cu autoservire de la sediul central. Era un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, cu început de chelie și adus de spate, care s-a recomandat ca făcând parte din centrul CIA de la Ankara. Departamentul pentru Orientul Apropiat îi ceruse să meargă acolo să dea o mână de ajutor în domeniul logisticii. L-a condus pe Ferris la platforma de care îi fusese prins bagajul cu ajutorul unor curele, apoi au urcat într-un blindat care îi aștepta și au mers aproape un kilometru, până au ajuns la o baracă pe care nu era scris nimic.

Înăuntrul barăcii, Jim, ofițerul de armată pe care Ferris îl întâlnise la Roma, stătea cu picioarele sprijinite de raniță și citea un număr ferfenițit al revistei *People.* Jim avea ochelarii de soare proptiți pe frunte, cu toate că se întunecase, și purta o cămașă cu mânecile suflecate, deși afară se simțea frigul de la mijlocul lunii decembrie. Părea mai vânjos și mai pus la punct decât la Roma, de parcă și-ar fi petrecut cea mai mare parte din timpul care trecuse de atunci la sala de forță.

— Salut, străine! a spus Ferris. Ce-ai aflat?

— Nu foarte multe, doar că tipii de la agenție sunt foarte ciudați.

— Asta așa e. Suntem Agenția Centrală de Ciudățenii.

Ofițerul de la Ankara nu se simțea în largul său.

— Vă las singuri. Blindatul e afară. Mi s-a spus că o să aveți nevoie de el. O să mă întorc mâine dimineață la ora șase și o să vă duc la popotă. Dacă n-o să fiți aici, o să trebuiască s-o găsiți singuri. Se închide la ora șapte și jumătate.

S-a scuzat și i-a lăsat pe cei doi bărbați mai tineri decât el stând față în față în semiîntunericul din acel birou provizoriu. Ferris și-a pus jos bagajul și a căutat ceva de băut în micul frigider din fundul barăcii.

— Ai adus bombița? a întrebat Ferris după ce a dat pe gât un bidon de apă minerală.

— Bineînțeles, a spus Jim, făcând un semn cu capul spre un geamantan pe roți, de mari dimensiuni, așezat într-un colț. În el am suficient explozibil cât să ne arunc în aer de aici până la Tel Aviv.

— Și ai făcut rost de o mașină?

— Da, un Volkswagen Golf – același model care a fost folosit într-unul dintre atentatele de la Istanbul. Unul dintre oamenii mei a parcat mașina lângă cantonamentul ofițerilor, așa cum mi-ați cerut.

— Foarte bine. Carevasăzică distracția poate să înceapă.

Jim se scărpina în cap. Era limpede că-l frământa ceva.

— Chiar o să folosim căcaturile astea?

— Mda. Destul de mult.

— Mișto. Dar cum? Pentru că avem foarte mult explozibil, credeți-mă.

Pentru ca Jim să nu se neliniștească și mai tare, Ferris i-a prezentat planul operațiunii. A scos din servietă schițele pe care el și Azhar le întocmiseră și le-a întins pe masă. I-a descris colegului său din armată fiecare etapă a planului. I-a luat aproape o oră ca să-i prezinte fiecare piesă a întregului angrenaj.

— Și n-o să fie rănit nimeni? a întrebat Jim după ce a terminat Ferris.

Jim avea o reprezentare foarte vie a daunelor pe care avea să le provoace o cantitate atât de mare de explozibil.

— Dacă acționăm așa cum trebuie, n-o să pățească nimeni nimic. Doar o să *pară* că mulți oamenii au fost răniți.

Ferris s-a uitat la ceas: era trecut de zece.

— Avem la dispoziție șase ore.

— Să-i dăm bice!

Ferris și-a dat seama că nu lucrase niciodată cu un militar care să nu spună la un moment dat: „Să-i dăm bice!” Foloseau această expresie când mergeau să bea la bar și înainte să se uite la un meci de fotbal american transmis la televizor; poate că așa le spuneau și nevestelor înainte să facă sex.

— Fiecare cu biciul lui, a spus Ferris. Ce zici?

Ferris și-a strâns echipamentul – lanterna, hărțile și aparatura de monitorizare care avea să le permită supravegherea zonei din jurul cantonamentului. Apoi a scos o pereche de ochelari cu infraroșii dintr-un compartiment al bagajului său. Jim a împins cu grijă geamantanul pe rotile spre ușa barăcii. Pe umăr ținea un rucsac în care avea fitiluri,

temporizatoare și echipament de comunicație. Au așezat bagajele în blindat cu multă grijă, apoi Ferris s-a urcat la volan. S-a uitat pe hartă preț de câteva minute, să fie sigur că a identificat corect coordonatele.

— Cantonamentul ofițerilor se află la zece minute de aici. O să mergem cu farurile stinse, chiar dacă la ora asta n-ar trebui să mai fie nimeni în zonă.

Ferris și-a reglat ochelarii cu infraroșii, până când aerul nopții a căpătat o strălucire artificială. A băgat în viteză blindatul cu bot pătrat și a pornit pe macadamul cu hârtoape. Au virat de câteva ori, ghidându-se cu ajutorul hărții, și au ajuns în apropierea unui punct de control unde se aflau militari americani. Era singura intrare într-un perimetru împrejmuit cu gard și sârmă ghimpată, care avea aproximativ suprafața unui teren de fotbal. Era cantonamentul ofițerilor, unde se aflau încartiruiți cei mai mulți dintre piloții care decolau de la baza din Incirlik. Cantonamentul era destul de aproape de perimetrul bazei, astfel încât oamenii din orașele și satele învecinate să poată vedea dacă se întâmpla ceva rău, dar suficient de departe cât să nu poată fi supravegheată îndeaproape.

Ferris s-a apropiat încet de linia zigzagată a barierelor de beton care protejau intrarea. A aprins farurile de trei ori, iar unul dintre soldați a răspuns prin două aprinderi ale lanternei. Când au ajuns la punctul de control, Ferris a scos capul pe fereastră și a spus o parolă. Cei doi soldați l-au salutat, apoi unul dintre ei a apăsat pe un buton, iar gardul mare de metal care bloca drumul s-a lăsat în jos.

Ferris s-a îndreptat spre o clădire de lemn cu două etaje. Ca în fiecare seară, în parcare se aflau blindate și câteva vehicule civile. Perdelele erau trase, dar în cea mai mare parte a camerelor lumina încă era aprinsă. Era atât de multă lumină, încât nu mai era nevoie de ochelarii cu infraroșii.

— Gata! a spus Ferris. Au plecat cu toții în urmă cu două ore.

— Dar de ce naibii sunt aprinse toate luminile? a întrebat Jim.

Era limpede că prefera să acționeze pe întuneric.

— Pentru ca oamenii să creadă că americanii încă sunt aici.

— Ah, exact! Am înțeles.

— Unde e mașina?

— În spate. Lângă containerul de gunoi.

S-au îndreptat ușor spre colțul îndepărtat al clădirii, unde aștepta în întuneric un Volkswagen Golf roșu, cu numere de înmatriculare turcești.

— Să ne apucăm de treabă! a spus Ferris.

A pornit dispozitivul electronic de supraveghere care urma să-i avertizeze dacă ar fi detectat mișcări în perimetrul cantonamentului. Apoi au scos din blindat restul echipamentului și l-au dus lângă Volkswagen-ul roșu.

— Ai mai pregătit vreo mașină capcană? a întrebat Ferris.

— Nu, e prima oară. Așa că să spargem gheața!

Jim a început să scoată cu grijă pachetele de explozibil din geamantanul pe rotile, dându-i-le lui Ferris, care le aranja în portbagajul mașinii. După ce au acoperit cu explozibil fundul portbagajului, Jim s-a oprit.

— Cât de mult punem?

— Pe tot.

— Asta înseamnă că o să dărâmăm toată clădirea.

— Numai dacă acționăm cum trebuie.

Ferris a observat privirea îngrijorată din ochii ofițerului de armată.

— Sunteți sigur că la momentul exploziei n-o să fie în clădire niciunul dintre oamenii noștri?

— Cei mai mulți au plecat în permisie, dar turcii nu știu. Iar cei care n-au plecat s-au retras temporar în cantonamentul soldaților, care se află în apropiere. Oricum, ăsta e planul, și trebuie să ai încredere în el.

— Așa ne-au spus și în Irak.

Ferris a zâmbit.

— Nu te mai gândi. Dar ești sigur că ai făcut rost de explozibilul de care avem nevoie? E de același tip ca acela folosit de teroriști?

— Ah, da! Când porcăria asta o să se termine, pirotehnicienii turci trimiși să investigheze cazul or să dea de urmele explozibilului și de rămășițele fitilurilor și ale temporizatorului, apoi n-or să stea mult pe gânduri până să spună că a fost mâna celor din Al Qaeda. E același explozibil care a fost folosit la Istanbul în atentatele din 2004.

— Asta e un detaliu subtil, a spus Ferris.

Au lucrat în tăcere. După ce au mutat tot explozibilul în portbagaj, Jim a început să pregătească fitilurile, detonatorul și temporizatorul. Ferris s-a îndreptat spre intrarea principală a clădirii. Ușa fusese lăsată deschisă. A coborât la subsol, unde se afla tabloul electric care controla iluminatul întregii clădiri. A montat un temporizator care, în următoarele șaptezeci și două de ore, avea să mențină un program fix al iluminatului: becurile urmau

să rămână aprinse atunci când locuitorii fictivi ai clădirii ar fi trebuit să fie treji, și urmau să fie stinse când aceștia ar fi trebuit să doarmă.

Ferris s-a întors în partea laterală a clădirii, unde Jim încă lucra, verificând fitilurile și temporizatorul, pentru ca totul să fie în regulă. Apoi, cu o precizie maximă, a adăugat ultimele fire.

— La ce oră să fixez temporizatorul? a întrebat Jim, după ce a terminat.

— Fixează-l pentru joi, la ora șapte dimineața. Și ai grijă să nu faci vreo prostie.

— Noi, militarii, nu facem așa ceva – îi lăsăm pe ofițerii CIA să se țină de prostii.

A fixat temporizatorul așa cum îi spusese Ferris, apoi a închis portbagajul. Dacă s-ar fi întâmplat ca cineva să treacă pe lângă clădire în cele două zile care urmau, n-ar fi observat nimic în neregulă. Ferris a scos dispozitivul de supraveghere și a făcut o cercetare amănunțită a locului în care lucraseră, să se asigure că nu lăsaseră nimic în urmă.

Jim zăbovea lângă Volkswagen. Nu-i venea să plece. Încă îl frământa ceva.

— Aș vrea să vă întreb ceva. Ce se întâmplă dacă joi dimineață o să se afle vreun turc în preajma clădirii? Sau dacă un ofițer care locuiește aici se întoarce din permisie mai devreme, chiar înainte de Crăciun? Avem vreo santinelă care să supravegheze cantonamentul și să-i îndepărteze pe cei care s-ar afla aici la momentul nepotrivit?

— N-avem nicio santinelă. Îmi pare rău.

— Scuzați-mă că întreb, dar de ce nu avem?

Ferris a făcut o pauză. Atunci când întocmiseră planul în Parcul Talmeș-balmeș, îi pusese lui Hoffman exact aceeași întrebare. Cum anume se va evita uciderea din greșeală a unor oameni nevinovați? „O să ne rugăm să nu se întâmple așa ceva!” primise răspuns. Când a insistat, Hoffman i-a reamintit că informațiile trebuiau să fie cunoscute de cât mai puțini oameni cu putință. Privindu-l, Ferris înțelesese că șeful său era dispus să sacrifice vieți omenești pentru ca planul să reușească.

— E vorba de securitatea operațiunii, i-a răspuns Ferris lui Jim. Nu putem risca să punem o santinelă, îmi pare rău, dar astea sunt ordinele.

— S-a înțeles!

Ofițerul de armată avea înfățișarea pe care o căpătau soldații atunci când își dădeau seama că era cazul să nu mai pună întrebări și să își vadă de

treabă.

Au încărcat restul echipamentului în blindat, apoi au trecut prin postul de control și s-au întors la baraca lor. Ferris i-a dat o bere lui Jim, apoi au băut amândoi, vorbind foarte puțin. După care s-au întins pe paturile de cazarmă să prindă câteva ore de somn.

Așa cum promisese, ofițerul de recrutare de la Ankara a venit la ora șase dimineața. Jim deja începuse să înfulece mâncarea gata preparată, cu aspect respingător, pe care o avea în raniță. Ferris i-a spus ofițerului CIA că nu avea să meargă la micul dejun, ci direct pe pistă, să găsească un elicopter care să-l ducă la Ankara. Când a plecat, Jim i-a dat lui Ferris un pumn în umăr suficient de tare cât să-l doară.

— Crăciun fericit! i-a spus el.

• Capitolul 26 •

ANKARA

Zorii acelei zile de decembrie colorau partea dinspre răsărit a cerului în ocru-roșcat. Prin fereastra elicopterului Black Hawk, Ferris privea platoul denivelat al Anatoliei. Elicopterul aparținea armatei turcești, așa că nu era nevoie să zboare atât de aproape de sol, dar pilotul voia mai multă adrenalină. Mergeau prin văile râurilor care brăzdau sudul Turciei, înclinându-se foarte repede când în stânga, când în dreapta, iar Ferris simțea forța gravitațională în stomac. Treceau huruind pe lângă turme de oi îngrozite, care se împrăștiau în toate părțile sub vârtejul stârnit de rotoare. Zburau foarte aproape de câmpurile pustii, învolburând iarba înaltă ca într-un peisaj de Van Gogh. Pilotul voia să se distreze și înălța brusc elicopterul atunci când se apropiau de cablurile de înaltă tensiune sau trecea cu nesăbuință pe sub ele. Știa că Ferris nu avea să facă o plângere; și chiar dacă ar fi făcut, nimeni de la bază nu s-ar fi sinchisit.

În ziua aceea, Ferris a avut multă treabă la Ankara. S-a întâlnit cu Bulent Farhat, agentul turc care urma să joace rolul inginerului-șef de la Unibank. Cu multă vreme în urmă, Farhat locuise în Afganistan, dar când se întorsese, turcii reușiseră să-l lecuiască de pasiunile jihadiste și l-au eliberat cu condiția să le furnizeze informații din grupurile salafiste de acasă, iar apoi, când le-a câștigat încrederea, l-au trimis să spioneze cercurile musulmane reunite în jurul moscheilor din Germania. CIA îl recrutase chiar în Germania și îl folosea ca agent propriu, deși încă figura în registrele serviciului secret turc.

Ferris l-a dus pe Bulent în biroul unde urma să se întâlnească cu Omar Sadiki, pe o stradă comercială de lângă cea mai veche moschee a orașului. Era un birou modern, dar avea o înfățișare banală – după ce ar fi ieșit din el, cu greu și-ar fi putut aminti cineva cum arăta și i-ar fi fost și mai greu să se întoarcă. Ferris i-a dat agentului câteva cărți de vizită de la Unibank și o servietă cu logoul companiei, apoi i-a prezentat planul. Bulent urma să-i pună întrebări lui Sadiki cu privire la capacitatea izolației specificate de Al

Fajr de a reține aerul condiționat și de a proteja împotriva căldurii. Urma să-i spună că izolația nu era suficient de compactă și să sugereze modificarea specificațiilor tehnice ale proiectului. Dacă Sadiki ar fi refuzat, Bulent urma să-i spună că banca era dispusă să plătească pentru modificările cerute. În orice caz, în timpul discuției, trebuia să aibă grijă ca desenele și schițele să treacă de la unul la altul. Aparatul de fotografiat și microfoanele din birou aveau să facă tot restul.

După aceea, Ferris l-a sunat pe Ajit Singh, care se afla la Amman, să afle în ce stadiu se afla componenta virtuală a operațiunii din douăzeci și doi decembrie. Singh i-a descris setul de șiretlicuri electronice pe care le pregătise. În ziua respectivă, avea să trimită mesaje enigmatice de pe adresa de e-mail pe care o făcuse pe numele lui Sadiki. Erau mesaje în care, cu ajutorul unui limbaj codificat, dădea de înțeles că se organizase o operațiune împotriva unei ținte americane. Pregătise și un comunicat prin care era asumată responsabilitatea pentru atacul de Crăciun și care, totodată, anunța oficial un nou grup salafist; comunicatul avea să fie publicat pe un site jihadist autentic la câteva ore după ce se va fi răspândit știrea despre atentat. Concepuse câteva mesaje de felicitare care urmau să circule pe internet și avea mesaje pentru chatul islamic al site-ului *mySunna.com* și pentru alte site-uri jihadiste, în care erau explicate originile și concepțiile religioase ale grupului care pusese la cale atentatul. Mesajele aveau să explice că, în opinia noului grup, Al Qaeda începuse să-și piardă din vigoare – ataca ținte civile din Europa mai degrabă decât ținte militare americane. Câteva mesaje chiar aveau să-i acuze pe liderii Al Qaeda că sunt plătiți de CIA.

— Ești un geniu, i-a spus Ferris asistentului său.

— Dacă e așa, atunci cum se face că nu reușesc să mi-o trag cu nicio tipă?

— Când mă întorc, te scot eu în oraș. Îți găsesc eu o fată. Ce zici?

— Aș vrea două, te rog.

Ferris a râs. S-a întrebat dacă asistentul său, care stătea conectat la atâtea rețele, era într-adevăr virgin.

— Bine. Atunci două.

•

Sadiki a sosit în dimineața următoare. Ferris a trimis o mașină să-l aștepte la aeroport. Iordanianul a fost reținut mult la punctul de control al

pașapoartelor, ceea ce însemna că numele lui se afla pe listele cu persoane urmărite. Deghizat ca de obicei, Ferris îl aștepta pe Sadiki împreună cu Bulent. Întâlnirea a decurs conform planului. După o discuție de o oră, au căzut de acord asupra modificărilor care trebuiau aduse izolației. Bulent a insistat să ia prânzul cu Sadiki într-un restaurant din cartier, să sărbătorească înțelegerea la care ajunseseră. Ferris s-a scuzat, spunând că avea alte treburi, așa că ceilalți doi s-au dus la un restaurant pe care îl frecventau politicienii și pamfletarii islamiști. Era un loc în care aveau să fie văzuți atât de musulmani cucernici, cât și de forțele de securitate turce care îi urmăreau pe aceștia. După ce au luat prânzul, mașina l-a dus la aeroport pe Sadiki, care a reușit să prindă ultimul zbor spre casă.

•

În dimineața următoare, joi, pe douăzeci și doi decembrie, o bombă de mare putere a explodat la baza aeriană de la Incirlik, situată în sudul Turciei. Explozia a putut fi văzută de la mulți kilometri distanță, iar detunătura a făcut ca în jurul bazei să se adune repede o mulțime de oameni. Corespondenții locali ai agențiilor de presă au trimis informații la vreo treizeci de minute după producerea exploziei, iar filiala CNN din Turcia a transmis o înregistrare video realizată cu ajutorul unei camere cu obiectiv puternic, în care se vedea coloană groasă de fum înălțându-se dintre rămășițele clădirii. La două ore după atac, aceeași filială CNN cita surse turcești potrivit cărora ținta era o cazarmă americană.

Câteva ore mai târziu, Ferris l-a sunat pe Hoffman pe o linie telefonică sigură, să-i spună că totul mersese conform planului. Îi era teamă, așa cum îi era și lui Jim în noaptea în care amplasaseră bomba, ca nu cumva să se fi întâmplat ceva rău.

— Totul a fost aproape perfect.

— Adică? a întrebat Ferris.

— Înseamnă că un soldat tâmpit s-a dus în cazarma ofițerilor, pentru că auzise că erau acolo multe camere libere. A reușit să se strecoare pe lângă soldații care păzeau intrarea. Cadavrul lui a fost identificat în urmă cu treizeci de minute.

— Dumnezeule!

Ferris permisese ca accidentul să se întâmple. Fusese conștient că era posibil, dar nu făcuse nimic să-l preîntâmpine. Ce se întâmpla cu el?

— Nu-ți face griji. Individul a încălcat ordinele și a pătruns într-o zonă interzisă. Nu e nici vina ta, nici a mea. E vina lui. Așa că nu fi emotiv și nu pierde din vedere lucrurile care contează cu adevărat. Am făcut un pas important. Acceptă situația.

Preț de câteva clipe, Ferris nu a spus nimic. A așteptat ca vorbele lui Hoffman să-și facă efectul asupra lui.

— Chiar nu-ți pasă că a murit, nu-i așa?

— Nu. Presupun că nu. Și nici ție n-ar trebui să-ți pese.

Ferris nu a încercat să-i răspundă, ci doar și-a luat la revedere.

•

Militarii americani și cei turci au făcut tot ce au putut ca să mușamalizeze atacul și, întrucât era o bază militară, au reușit într-o oarecare măsură. Dar a doua zi dimineață, la ora zece, biroul prim-ministrului de la Ankara a organizat o conferință de presă pentru jurnaliștii turci și a anunțat că avusese loc o explozie de amploare la Incirlik. Explozia produsese victime, dar printre morți și răniți nu se afla niciun cetățean turc. Purtătorul de cuvânt al prim-ministrului le-a spus reporterilor prezenți la conferință că explozia a avut loc în cantonamentul ofițerilor americani de lângă bază, în care locuiau mulți piloți. Purtătorul de cuvânt a declarat că o mare parte a clădirii fusese distrusă și că americanii acordau îngrijiri răniților în propriul lor spital de campanie, unde de obicei erau îngrijiți soldații evacuați de urgență din Irak.

Americanii abia se trezeau când, la ora paisprezece – ora Ankarei –, respectiv ora șapte – ora Washington-ului –, Pentagonul a emis un comunicat în care se spunea că o mașină-capcană distrusese cazarma ofițerilor americani și că explozia nu produsese multe victime, deoarece mulți dintre ofițeri erau plecați în permisia de Crăciun. Pentagonul a refuzat să facă publică lista morților și răniților înainte ca familiile să fie înștiințate, iar în timpul discuției de după conferință, câtorva reporteri li s-a spus că era posibil ca lista nici să nu fie dată publicității, pentru că printre victime se numărau și persoane care se aflau la Incirlik cu misiuni secrete. Nu era o surpriză. Biroul de presă al Pentagonului știa că Incirlik servea drept bază pentru operațiunile secrete desfășurate în Irak – era o bază „secretă”, a cărei existență putea fi negată, dar despre care toată lumea știa totul. Fotografiile descriau foarte bine situația: ele înfățișau reporterilor

daunele produse de explozie unui obiectiv simbolic – baza folosită chiar de piloții care lansaseră bombe asupra Irakului.

Atunci când pe site-ul islamist a apărut comunicatul prin care atentatul era revendicat, întreaga poveste a căpătat o amploare și mai mare. Comunicatul afirma că unele grupuri teroriste se vânduseră americanilor. Era prima oară când lumea auzea de Brigada Răzbunătoare Nasr al-Din Albani, grupul care își asuma responsabilitatea pentru atentat. Dar la sfârșitul zilei, analiștii de la Londra și Washington emiteau ipoteza că ar fi putut fi vorba de o ramură nouă și foarte puternică a grupării Al Qaeda. Omul al cărui nume și-l luase grupul terorist era un ceasornicar din Damasc care, înainte de moartea sa, survenită în 2000, devenise celebru pentru interpretările libere date spuselor lui Mahomed, cunoscute sub numele de „hadith”, interpretări care însemnaseră o provocare pentru ortodoxia stearpă a canonului oficial. Albani era considerat un sfânt al timpurilor moderne de către unii dintre susținătorii cei mai radicali ai salafismului, care voiau să îndepărteze coruperea moravurilor contemporane și să reinstaureze puritatea și comunitatea războinică din vremea Profetului. Albani avea adepți în Siria, Arabia Saudită și Iordania, iar sediul mișcării inițiate de el se afla într-o moschee din Zarqa, oraș în care își găsiseră adăpost mulți dintre adepții săi după ce fugiseră din Siria. Deși nu le spuneau nimic reporterilor, analiștii serviciilor secrete știau că unul dintre membrii comunității musulmane de la acea moschee din Zarqa era un arhitect iordanian misterios, care începuse să capete importanță în cercurile jihadiste.

Prin amabilitatea lui Ajit Singh, au apărut și alte informații fragmentare. Analiștii au observat asemănări între retorica salafistă, cea a comunicatului emis de Brigada Răzbunătoare Albani și cea a mesajelor jihadiste publicate pe internet în ultimele luni. De exemplu, o anumită frază în arabă apărea în mod frecvent: *Nahnu rijal wa hum rijal*, care însemna: „Noi suntem oameni, iar ei sunt tot oameni.” Pentru jihadiști, fraza însemna că interpretările tradiționale ale Coranului și ale hadithei nu erau mai valabile decât cele ale radicalilor salafiști. Tocmai aceasta era esența reinterpretării radicale propuse de Albani. Un articol din *London Daily Telegraph* cita analiști britanici care observaseră că o frază a lui Abdel-Rahim al-Tahhan – un șeic salafist – care apăruse pe mai multe site-uri, se regăsea și în comunicat: *La khayra fi qur'an bi-ghayri sunna*, *wa la khayra fi sunna bi-*

ghayri fahm salafna al-silah. Era o frază care echivala cu o declarație de independență față de Sunna, tradiția musulmanilor sunniți: „Coranul nu este de niciun folos fără Sunna, iar Sunna nu este de niciun folos fără dreapta înțelegere salafistă a ei.” Ziarul *The Telegraph* avertiza că aceștia erau noii criminali, mai periculoși chiar și decât cei care detonaseră mașinile-capcană de la Frankfurt și Milano.

Abia după douăzeci și patru de ore au fost publicate primele informații care transpiraseră dinspre echipa însărcinată cu expertiza pirotehnică a locului exploziei. Descoperirile echipei alcătuite din turci și membri ai FBI au fost publicate pe prima pagină a ziarelor din întreaga lume. Nu era niciun dubiu că atentatul de la Incirlik avea legătură cu rețeaua Al Qaeda. Tehnicienii descoperiseră că explozibilul și detonatorul folosite în atacul de la cantonament erau identice cu cele folosite într-un atentat anterior organizat de Al Qaeda la Istanbul.

Nicio operațiune adevărată nu era perfectă, dar pe măsură ce Ferris urmărea jocul de umbre al evenimentelor fictive, își dădea seama că falsitatea era perfectibilă în mult mai mare măsură decât viața reală. Și-a adus aminte de ceva din experiența lui de jurnalist de la începutul anilor ’90. Era vorba de o remarcă făcută de Janet Malcom, un critic literar sarcastic; ea spusese că nu există decât un singur tip de narațiune în care acuratețea a ceea ce este descris pe o pagină tipărită nu poate fi pusă la îndoială, anume ficțiunea. Se putea spune același lucru și despre atacul de la Incirlik. Adevărul pe care lumea l-a înțeles atunci era că un grup nou de atentatori furioși îi putea ataca pe americani chiar în propriile lor baze. Era un șoc, mai ales pentru atentatorii adevărați.

•

Ferris a primit un e-mail de la Gretchen. Mai întâi, când a văzut expeditorul, și-a făcut griji, dar apoi și-a dat seama că, într-un sens, mesajul era liniștitor. Titlul mesajului era: „Ai dat-o în bară!” Mesajul însuși cuprindea textul unui articol care apăruse în dimineața aceea la rubrica de mondenități din *The Washington Post*. Potrivit articolului, o avocată de la Departamentul de Justiție care urma să divorțeze în curând fusese văzută în timpul vacanței la brațul unui consilier de la Casa Albă, care era unul dintre cei mai atrăgători burlaci ai orașului. Ferris a zâmbit în semn de apreciere: Gretchen era o forță a naturii. Când văzuse că drumul ales era blocat, schimbase direcția și o luase pe altă cale. Darul ei natural consta tocmai în

faptul că nu-și complica viața cu introspecția. Hotărâse ce lucru își dorea, apoi a ieșit în lume și a făcut rost de el. Viitorul îi era deschis și lui Ferris. Avea să se întoarcă la Amman, ca să fie alături de femeia pe care o iubea. Dar era o problemă: la mijlocul relației sale cu Alice Melville se afla o minciună.

• Capitolul 27 •

AMMAN

În ziua în care Ferris s-a întors de la Ankara, Hani Salaam i-a cerut să-i facă o vizită. Hani nu i-a spus la telefon decât că era o chestiune urgentă, care avea legătură cu atentatul de la Incirlik. Presa era din ce în ce mai interesată de atacul asupra cantonamentului, iar Ferris se temea că Hani ar fi putut face ceva care să destrame plasa țesută de el cu atât de mult efort.

Când Ferris a ajuns la sediul central al DGI, a observat că în holul de la intrare fusese instalat un nou portret al regelui. În locul tabloului vechi, care îl înfățișa pe rege într-o postură relaxată, stând într-o cămașă cu mâneci scurte alături de soția și copiii săi și având un aer atât de lipsit de griji, încât ai fi zis că se aflau cu toții într-o stațiune turistică, fusese pus unul nou, care îl înfățișa pe rege în uniforma Forțelor Speciale, privind în depărtare, spre locul în care stăteau la pândă dușmanii. Ferris s-a gândit că era un semn al vremurilor în care trăiau. Discuțiile frivole despre reformă și înnoire se terminaseră: liderii lumii arabe se aflau în cușca leilor.

Hani era la fel de elegant ca de obicei și părea că nu se lăsa afectat de bătăliile care se dădeau în jurul său. Era îmbrăcat cu o cămașă azurie cu nasturii de sus descheiați și cu butoni de aur. Costumul îi stătea atât de bine, încât cu siguranță fusese făcut la comandă: pantalonii îi atârnau elegant deasupra vârfurilor pantofilor, iar haina era ușor cambrată. Purta la rever o mică insignă în forma unui baston de zahăr candel care se agață în pomul de Crăciun. Ferris nu-și putea da seama dacă era un semn de respect față de musafirul său american sau față de angajații creștini din DGI.

— Crăciun fericit! i-a spus Hani.

Apoi l-a luat de mână și a rămas așa cât timp s-a gândit la ce urma să-i spună lui Ferris.

— Desigur, presupunând că ești creștin. Nu știu dacă ți-am spus, dar mi se pare că voi, americanii, sunteți foarte credincioși de la o vreme încoace. La voi e mai rău decât în Arabia Saudită. Și totuși, Crăciunul este pentru

toată lumea, nu-i așa? În Iordania chiar și musulmanii împodobesc brazi de Crăciun.

— Nu sunt credincios, a răspuns Ferris. Îmi place să cânt imnurile religioase, dar am încetat să mai merg la biserică în urmă cu mulți ani, când n-am mai fost în stare să spun crezul. Mi se părea că eram fățarnic, aveam impresia că eram ca un musulman care bea. Dar vă mulțumesc pentru întrebare.

— Și ce mai face doamna Ferris?

Hani nu-l întrebase niciodată despre Gretchen. Întrebarea lui nu putea fi întâmplătoare.

— Urmează să divorțăm. Actele ar trebui să fie gata peste câteva săptămâni.

— Da, am auzit câte ceva. Sper că totul este în ordine.

— Nu-i nicio problemă. Totul e în regulă.

Iordanianul își dădea aere – voia ca Ferris să-și dea seama că era la curent cu viața lui privată. Probabil că Hani auzise și de ancheta începută de Biroul Inspectorului General, dar a ales să fie discret cu privire la episod.

Ferris nu avea chef de conversație. Se simțea obosit din pricina activității sale intense din Turcia și încă era mâhnit de conversația pe care o avusese cu Hoffman.

— Mi-ați spus la telefon că vreți să discutăm despre ceva important. Sunt numai ochi și urechi, ca să zic așa.

— Da, dragul meu, urma să ajung și la asta. Cred că vă putem ajuta în legătură cu atentatul îngrozitor de la Incirlik. Pentru că tot veni vorba, să știi că sunt alături de voi.

A scos o fotografie din dosarul pe care îl avea pe birou și i-a arătat-o lui Ferris. Fotografia îl înfățișa pe Omar Sadiki, îmbrăcat în costum. Avea aceeași barbă îngrijită și aceiași ochi prudenți și cucernici. Era o fotografie de pașaport mărită.

Ferris s-a uitat la poză, străduindu-se să nu i se miște niciun mușchi de pe față. Se temuse de momentul în care Hani avea să înceapă să se intereseze de Sadiki. Hoffman îi recomandase lui Ferris să nege că ar avea vreo legătură cu arhitectul.

— Cine e? a întrebat Ferris, privind fotografia cu indiferență.

— Îl cheamă Omar Sadiki și e arhitect. Lucrează la o firmă din Amman care se ocupă cu proiectarea unor moschei în Arabia Saudită. Firma

lucrează și pentru instituțiile caritabile care finanțează școlile teologice islamice. Iar Sadiki activează și în comunitatea musulmană din jurul unei moschei din Zarqa pe care o urmărim de multă vreme. Știm foarte multe despre el.

Hani a făcut o pauză și s-a uitat cu atenție la chipul musafirului său, de parcă ar fi vrut să verifice un anumit lucru. Ferris tăcea. Își simțea fiecare respirație. Aștepta ca Hani să continue, dar și iordanianul tăcea, vrând ca Ferris să-i pună întrebări.

— Are vreo legătură cu atentatul de la Incirlik? s-a hazardat Ferris să-l întrebe.

— Așa bănuim. Dovezile nu sunt foarte concludente, dar ne îndreptățesc să credem că e implicat. A luat avionul de la Amman la Ankara în ziua dinaintea atentatului. Pretextul acestei călătorii a fost o întâlnire de afaceri, dar am vorbit cu turcii și ne-au spus că, în ziua aceea, acest domn Sadiki s-a întâlnit cu un turc care a stat o vreme în Afganistan. Omar al nostru a stat în Turcia doar câteva ore – timp suficient cât să se ocupe de planificarea unei operațiuni, presupunând că ăsta a fost motivul călătoriei lui. Apoi s-a întors la Amman.

Ferris a tăcut câteva clipe și s-a gândit la ce avea să-i spună lui Hani. Dacă nu era atent, munca lor de câteva luni avea să se ducă pe apa sâmbetei.

— Sunt informații prețioase. Ce aveți de gând să faceți cu ele?

Iordanianul s-a uitat curios la el, apoi a luat o țigară din pachetul de pe birou și a aprins-o. A ținut fumul în plămâni multă vreme și abia apoi i-a dat drumul.

— Tocmai ăsta e motivul pentru care te-am chemat, Roger. Am vrea să-l supraveghezi pe acest domn Sadiki, să afli cu cine vorbește. Arhitectul e cea mai bună pistă pe care am descoperit-o în ultima vreme. Deocamdată, nu am de gând să-l arestez. Și sper ca nici tu să nu încerci să faci vreun lucru ieșit din comun. Cred că ar fi o greșeală.

Ferris s-a îndepărtat de Hani și s-a apropiat de canapea. Încerca să-i ascundă lui Hani că se simțea ușurat. Dacă iordanienii l-ar fi arestat pe Sadiki, consecințele ar fi fot dezastruoase. Arhitectul ar fi îngăimat că nu avea nicio legătură cu atentatul de la Incirlik. După câteva ore chinuitoare, avea să fie limpede că spunea adevărul, iar stratagema pusă la cale de el și

Hoffman ar fi ieșit la iveală. Ferris s-a întors către Hani, care încă trăgea pe îndelete din țigară.

— Cred că aveți dreptate. Mai bine nu-l arestați. Lăsați-l în pace.

Hani a mijit foarte mult ochii.

— Da, așteaptă și vezi ce se întâmplă – ăsta e întotdeauna cel mai bun mod de a acționa. Eram sigur că nu m-am înșelat în privința ta, dar vreau să-mi promiți că o să stai departe de el. Nu vreau să dați buzna în casa lui în toiul nopții. Să știi că o să fiu cu ochi-n patru. Poți să-mi dai cuvântul tău că n-o să se întâmple așa ceva?

— Da, bineînțeles! N-o să ne apropiem de el. Și nici voi. O să-l urmărim cu toții și o să așteptăm. Nu-i așa?

Hani a încuviințat din cap și a zâmbit ușor.

— Ar trebui să-l suni pe domnul Ed Hoffman. Cred că ar fi interesat să afle ce ți-am spus.

— O să-i spun imediat ce ajung la ambasadă. O să fie foarte încântat. E o mare reușită. Nimeni în afară de dumneavoastră nu ar fi putut să descopere lucrurile astea. Vă suntem recunoscători.

Hani și-a stins țigara. Încă avea o privire curioasă, sau poate că lui Ferris doar i se părea.

— Suntem aliați. Cum am putea să nu ne ajutăm între noi?

Și-au dat mâna, apoi Ferris l-a întrebat dacă avea nevoie de sprijin logistic pentru supravegherea lui Sadiki – era un domeniu în care americanii aveau întotdeauna ceva de oferit. Dar directorul DGI a spus că avea să se descurce câtă vreme Sadiki nu părăsea teritoriul Iordaniei. Ferris l-a întrebat dacă voia să furnizeze informațiile pe care le obținuse turcilor sau altor servicii secrete prietene, iar iordanianul a afișat iarăși un zâmbet discret.

— Deocamdată nu. O să fie micul nostru secret.

•

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, i-a povestit șefului său conversația cu Hani, iar Hoffman a început iarăși să-și facă griji. Șeful lui Ferris spunea întruna „Căcat!”, de parcă ar fi știut că avea să primească vești proaste. Când a terminat de povestit și i-a spus că Hani îi promisese că avea să-l lase în pace pe Sadiki, Hoffman a răsuflat ușurat: „Slavă Domnului!” Ferris și-a dat seama cât de teamă îi fusese șefului său că operațiunea s-ar fi putut duce de râpă.

— Crezi că știe? a întrebat Hoffman.

— Ce să știe?
— Crezi că și-a dat seama că îi jucăm o festă lui Sadiki?
— E posibil. Hani e deștept. Dar nu cred că s-a prins. Sunt destule informații care arată că Sadiki e implicat în atentat: cu cât va scormoni mai adânc, cu atât va descoperi mai multe dintre informațiile pe care le-am răspândit.
— Povestea e credibilă, asta e sigur. Iar Hani nu e un geniu, după cum îți tot spun. Cred că totul e în regulă. Vrei să vin să stau de vorbă cu el?
— Numai dacă vrei să-l implici și pe el în operațiune. Dacă ai veni aici, ar intra la bănuieli. Ar crede că iarăși vrei să-l tragi pe sfoară.
— Exact asta fac.
— Așa-i, dar să avem grijă să nu bată la ochi.
— Crăciun fericit! a spus Hoffman.
Într-adevăr, era Ajunul Crăciunului.

•

Ferris s-a dus la Alice în noaptea aceea. Avea o căciulă de Moș Crăciun roșie, pe care și-o pusese pe-o parte, și se dăduse cu ruj pe obraji, ceea ce o făcea să semene cu o femeie care ar fi putut apărea în reclamele de Crăciun pentru scotch sau pentru mașinile de curățat zăpada. Ferris fusese plecat câteva săptămâni și se temea că ea ar fi putut pleca la Boston, ca să-și petreacă zilele de Crăciun alături de mama sa. Dar a apărut în ușă, mai frumoasă decât orice plăsmuire.
Când l-a văzut, și-a pus brațele în jurul gâtului său, s-a ridicat pe vârfuri ca să-l sărute, apoi l-a strâns în brațe cu putere. Ferris îi simțea mâinile pe coastele lui proeminente.
— Ce s-a întâmplat? Te-ai lăsat de mâncat? Pari cu cinci kilograme mai slab.
— Am fost ocupat și a trebuit să sar peste multe mese.
— Ai ajuns numai piele și os. Dar tot a mai rămas ceva pentru la noapte, a spus ea, afișând un zâmbet șiret.
L-a condus pe scări până la grădina secretă a apartamentului. Avea un pom de Crăciun în sufragerie – era un cedru înclinat, care supraviețuise cu greu drumului pe care îl făcuse din Liban până la Amman, dar strălucea de la atâtea becuri, globulețe și beteală. Cum reușise să facă rost de ele la Amman? Pusese un CD cu colinde cântate de corul de la King’s College, iar sub pom erau rânduite șase cadouri împachetate în ambalaj strălucitor.

Ferris reușise cu greu să-și facă timp ca să meargă la cumpărături în după-amiaza aceea. A scos cadourile din pungă și le-a înșirat pe jos.

Alice s-a dus în bucătărie și s-a întors cu două pahare de vin. Au băut cât să se pilească puțin, iar după aceea, Alice a început să-și plimbe un deget pe cusătura pantalonilor lui, apoi pe fermoar.

— Nu încă, a spus Ferris. Încă nu m-a cuprins spiritul Crăciunului.

Într-adevăr, încă nu era pregătit pentru intimitate. Avea să-i spună multe lucruri care se întâmplaseră de la plecarea lui subită din Amman. O sunase de câteva ori, dar nu voise să-i spună multe lucruri – era sigur că Hani deja urmărea convorbirile ei telefonice –, așa că îi vorbise de fiecare dată repede și fără să-i dea detalii. „Nu pot să vorbesc acum. O să-ți explic mai încolo." Iar ea înțelegea. Ajunsese să cunoască atât de bine stilul lui de viață, încât își dăduse seama că avea secrete și că uneori trebuia să-l lase în pace și să aștepte până când avea să-i poată vorbi pe îndelete.

Așa că Ferris i-a povestit ce se întâmplase – nu tot, desigur, și nici măcar o felie întreagă din vreuna dintre întâmplările prin care trecuse, ci doar fărâme. I-a explicat că se dusese la Washington pentru că fusese supus unei anchete. Când îi spusese soției lui că voia să divorțeze, ea îl amenințase că avea să se răzbune. Ei bine, soția lui se răzbunase scoțând la iveală niște fapte necurate care se petrecuseră pe vremea când el se afla într-o misiune la Ambasada Statelor Unite din Yemen. Fusese nevoit s-o convingă să bată în retragere și să nu-i mai facă probleme, iar în cele din urmă soția lui acceptase să divorțeze.

— Cu ce o aveai la mână?

— Cu niște chestii necurate. Nu contează. Era vorba mai ales de nereguli financiare. În orice caz, am reușit să pun capăt poveștii.

— Cum?

Alice insista să afle.

— Am convins-o că ar fi neînțelept să continue.

— Miroase a șantaj.

— Cam așa a fost. Să zicem că soția mea – mă rog, fosta mea soție – avea multe puncte vulnerabile. Era conștientă că știu ce matrapazlâcuri făcuse, dar cred că nu se aștepta să mă folosesc de chestiile astea. Credea că aș fi prea elegant pentru așa ceva.

— Deci chiar ai șantajat-o! E nițel înspăimântător, nu crezi?

— N-am avut de ales. Și chestia asta n-ar trebui să te înspăimânte. Tu ești la fel de nepătată ca zăpada de la Polul Nord.

Alice a mai umplut o dată paharele, iar corul înregistrat pe CD cânta *Cele douăsprezece zile ale Crăciunului.*

— Unde ai fost după ce ai plecat de la Washington? Sunt sigură că nu la Polul Nord.

— Am fost în Turcia.

— Dumnezeule! Sper că n-ai fost acolo în ziua în care a avut loc atentatul ăla îngrozitor. Încă nu s-a dat publicității numărul americanilor omorâți de explozie. Probabil că au murit mulți și tocmai de-aia încercă să mușamalizeze totul.

Ferris a tresărit ușor – își dădea seama de succesul operațiunii pe care o puseseră la cale. Reușise s-o înșele și pe iubita lui.

— Am fost la Ankara. Atentatul s-a produs la o bază din sudul Turciei. N-am fost în zona aia. Mi-am făcut treaba la Ankara, apoi m-am întors la Amman. La iubita mea.

Ferris a mai băut puțin vin, dar i s-a părut că nu avea gust bun.

— Tu ce-ai mai făcut? Ce s-a întâmplat pe-aici câtă vreme am fost plecat? La serviciu a mers totul bine?

— Destul de bine. Copiii palestinieni au plecat în vacanța de iarnă – nu au voie să spună: „vacanța de Crăciun”. Unii dintre ei au venit pe la biroul meu. Și am primit o donație de la Fundația Malcolm Kerr care ne va ajuta să plătim computerele pentru școală. Angajații binevoitori de la firma Cisco Systems ne-au spus că urmează să pună internet de mare viteză la toate școlile. A fost foarte frumos din partea lor. S-au gândit probabil că treaba asta o să dea bine în felicitările oficiale pe care le-au trimis cu ocazia Crăciunului. Singura chestie nasoală e că am pierdut câțiva dintre voluntarii iordanieni.

— Serios? Pe cine?

Corpul lui Ferris a reacționat de parcă ar fi fost apăsat un întrerupător.

— E vorba de oamenii din grupul care ție nu-ți place deloc – Ikhwan Ihsan. Arhitectul despre care ți-am vorbit a trecut pe la noi ieri și ne-a dat un cec. A spus că era ultima lor donație. Iar astăzi a venit un angajat al serviciilor secrete care ne-a spus că îi pare rău, dar că nu mai avem voie să lucrăm cu Frăția. Ne-a spus că noile reguli pentru grupările musulmane nu

ne mai permiteau să colaborăm cu ei. Pentru noi, chestia asta e nasoală – chiar avem nevoie de bani.

— Ai vorbit cu agentul de la serviciile secrete?

— Bineînțeles, prostuțule. Suntem în Iordania. Toată lumea vorbește cu agenții serviciilor secrete.

Ferris s-a simțit cuprins de un sentiment pervers de ușurare. Și-ar fi dorit ca iordanienii să nu ia măsuri aspre față de prietenii lui Sadiki într-un mod atât de evident, dar era bucuros că Alice nu avea să mai aibă de-a face cu oamenii din Frăție. Altminteri, situația ar fi fost nasoală: oamenii ar fi putut intra la bănuieli dacă și-ar fi dat seama că Alice îl cunoștea atât pe Sadiki, cât și pe Ferris. Ar fi putut face anumite legături.

— Poate că e mai bine așa. Grupările astea musulmane o pot lua razna.

— Dar nu și oamenii din Ikhwan Ihsan. Sunt foarte amabili. Sadiki chiar mi-a dat câteva idei de proiecte.

Ferris vorbea cu grijă.

— E un om periculos. Altminteri, agenții DGI n-ar fi venit să stea de vorbă cu tine. O să găsești alți donatori. E plină balta de pește.

Alice s-a îndepărtat de pieptul lui cald și s-a așezat în capul oaselor pe canapea.

— Ce îmi ascunzi, Roger? Nu mă minți. Crezi că-s fraieră? Ori de câte ori auzi de omul ăsta, te trec fiori.

— Nu mă întreba. Știi bine că nu-ți pot răspunde la anumite întrebări. Uită că ți-am cerut să-mi dai detalii despre Sadiki. Uită tot.

— Spune-mi, Roger. Dacă mă iubești, o să-mi spui.

Ferris a simțit că-l cuprinde un fel de amețeală. Voia să treacă dincolo de zidul tuturor minciunilor pe care i le spusese și să se lase în voia confesiunii eliberatoare. Dar știa că nu putea, așa că a revenit la minciunile care aveau s-o protejeze.

— Îmi pare rău, dar sunt unele lucruri despre care nu putem vorbi, pentru că ar fi periculos.

— Ce vrei să spui? Poate adevărul să fie periculos? Minciunile sunt periculoase.

Ferris a cuprins-o cu brațul. La început, Alice s-a împotrivit, dar Ferris a încercat încă o dată, iar ea i-a dat voie să-și așeze brațul pe umărul ei. Ferris a strâns-o ușor, până când trupul ei s-a relaxat. Alice a renunțat la a-i

mai pune întrebări sau, cel puțin, la speranța că avea să primească răspunsuri.

— Ține-te departe de războiul ăsta, Alice. Te rog. Deja a distrus multe vieți. E un război care n-o să aducă nimic bun decât atunci când o să se sfârșească.

Alice s-a dus la baie, iar când s-a întors, era mai tăcută și mai precaută. Ceva se schimbase. Ferris și-a dat seama, dar nu putea face nimic. În noaptea aceea, și-au deschis cadourile sub pomul de Crăciun. Alice îi cumpărase un burnuz brodat cu aur, care era atât de frumos, încât ai fi zis că fusese croit pentru un prinț, și un fes roșu asemenea celor pe care le purtau pașalele otomane. Și Ferris îi cumpărase îmbrăcăminte: o rochie marca Ferragamo, pe care o găsise într-un magazin de la parterul hotelului Four Seasons. A lăsat la sfârșit cadoul cel mai important. Era un inel de logodnă cu diamant așezat într-o cutiuță.

Când Alice a deschis cutiuța și a văzut ce era înăuntru, a început să plângă. A ieșit din cameră câteva clipe să își revină. Când s-a întors, l-a sărutat pe Ferris și i-a spus că-l iubește. Apoi a pus inelul în cutiuță și i l-a dat înapoi.

— Roger, nu-l pot primi acum. Nu înainte să știu cine ești.

• Capitolul 28 •

BERLIN

A doua zi după Crăciun, Ferris a fost chemat iarăși la sediul central al agenției. Ziua de Crăciun pe care o petrecuse alături de Alice fusese presărată cu tăceri lungi și fraze care începeau, dar nu se încheiau. Ce-i spune un bărbat unei femei care i-a refuzat cererea în căsătorie? Ce-i spune o femeie unui bărbat despre care știe că o minte? Cum ar fi putut Ferris să-i dea de înțeles că, dacă i-ar fi răspuns la întrebări, situația s-ar fi înrăutățit și mai mult. „De dragul bunătății, refuz să fiu bun", a scris cândva Bertolt Brecht. De dragul adevărului, Ferris refuza să vorbească. Alice a încercat să-și ia un aer sărbătoresc, pregătind la cuptor un curcan pe care reușise să-l cumpere dintr-o piață din Amman. A ținut pe cap căciula roșie de Moș Crăciun până în momentul în care Ferris a rugat-o să și-o dea jos. Apoi Hoffman l-a sunat pe telefonul mobil – lucru pe care nu-l făcea niciodată – și i-a spus să se întoarcă acasă cât mai repede cu putință. Pentru Ferris, plecarea era o adevărată ușurare. Voia să creadă că, dacă n-ar mai fi stat în preajma ei, Alice avea să fie mai în siguranță.

La Washington ningea abundent. Mașinile derapau pe bulevardul George Washington și era gheață chiar și la intrarea în sediul CIA. Ferris a înaintat derapând până în parcarea situată la nord de sediul central (pe care administratorii agenției, folosindu-se de codul lor hazliu de culori, o botezaseră cu numele de „Parcarea Verde"), și-a lăsat acolo mașina închiriată, apoi a coborât în bârlogul căptușit cu tehnică de vârf al lui Hoffman. Deja i se dăduse un card cu datele lui biometrice. Mulțumită lui, putea să treacă prin uși secrete și să coboare cu lifturi oficial care nu existau până la Parcul Talmeș-balmeș. Hoffman era mai agitat ca de obicei – era roșu la față, iar Ferris a crezut inițial că șeful lui băuse prea mult de Crăciun, dar de fapt Hoffman se îmbujorase din altă pricină.

— Ho, ho, ho! Crăciun Fericit, a spus Hoffman.

— Foarte amuzant! a răspuns Ferris, care era epuizat de zborul lung până la Washington. Ar fi bine să fie vorba de ceva interesant.

— Interesant? Te cred și eu! „A sosit timpul, spuse Morsa, să vorbim despre multe lucruri: despre pantofi, vapoare și ceară pentru peceți, despre verze și regi. E timpul să ne întrebăm de ce fierbe marea și dacă porcii au aripi.” L-am citat pe respectabilul Lewis Carroll.

„Dumnezeule, și-a spus Ferris, și-a pierdut complet mințile! E nebun de legat!”

— Ca să fiu mai exact, a continuat Hoffman, am citat din *Alice în Țara din Oglindă*, iar noi exact asta o să facem: o să mergem în Țara din Oglindă cu ajutorul domnului Harry Meeker, care va fi ghidul nostru.

Pe chipul lui Ferris s-a așternut un zâmbet de morsă. Sosise momentul așteptat. Hoffman l-a luat de mână și l-a condus pe coridorul din Parcul Talmeș-balmeș, trecând pe lângă birourile analiștilor și ofițerilor care administrau site-uri jihadiste fictive și își urmăreau țintele prin întreaga lume. Au ajuns la capătul sălii și s-au apropiat de niște uși de sticlă care, din câte își amintea Ferris, erau întotdeauna închise. Hoffman și-a apropiat cardul de un detector electronic montat pe perete, a trecut o cheie magnetică printr-un șănțuleț, apoi s-a deschis o ușă. Au mers mai departe pe un coridor întunecat, apoi au luat-o la dreapta, iar Hoffman a deschis încă o ușă.

Înăuntrul camerei în care ajunseseră simțeai că pur și simplu înghețai. Din penumbră a apărut Azhar, care se îmbrăcase cu un palton gros și își pusese mănuși, ca să nu-i fie frig. Era o cameră întunecată, unde nu se vedea decât o lumină fluorescentă într-un colț. Era slabă și cristalină și îți dădea impresia că priveai prin bucățele de gheață. Ferris a mers în urma lui Hoffman, care se îndrepta către locul de unde venea lumina. În locul acela, a văzut un cadavru de bărbat întins pe o masă. Era țeapăn ca o scândură, iar pielea palidă care îi acoperea oasele feței semăna cu un strat de parafină. Era îmbrăcat cu haine lejere: o pereche de pantaloni cu pense și o cămașă albă.

— Ăsta-i omul nostru! a spus Hoffman.

Ferris a atins pielea rece, ca de ceară, a bărbatului – era însăși imaginea morții. Vedea pentru prima oară cadavrul de care făcuse rost Hoffman și avea impresia ciudată că el însuși îl omorâse pe omul acela. Ferris și-a amintit de exemplarul ferfenițit din *Omul care nu a existat niciodată*, cartea despre serviciile secrete britanice care îi sugerase operațiunea. În urmă cu șaizeci și cinci de ani, numele cadavrului fusese William Martin, iar

britanicii pretinseseră că era maior în Marina Regală. Cadavrul apăruse pe o plajă din Spania, iar stratagema funcționase, însă germanii erau mai proști decât Suleiman.

— Îmi place tipul, a spus Hoffman, lovind ușor obrazul ca de gheață al cadavrului. E genul meu de ofițer de recrutare. Se duce oriunde îl trimiți și nu se ia la harță cu tine. Tace tot timpul.

Dar Ferris nu era atent la zeflemeaua lui Hoffman. Uitându-se la corpul țeapăn și fără viață, se întreba dacă stratagema avea să meargă, dacă toate pistele false pe care le concepuseră aveau să indice aceeași direcție.

•

Era prea frig pentru ca Hoffman și Ferris să poată rămâne lângă cadavru foarte mult timp, așa că s-au dus o vreme într-o sală de conferințe din apropiere, lăsându-l pe Azhar să se îngrijească de mort. Pe masa din sala de conferințe se afla o servietă de metal deschisă, care era crestată și decolorată din pricina folosirii îndelungate. De mânerul servietei era prins un lanț, care la celălalt capăt avea o brățară de metal asemănătoare cu o cătușă. Lângă servietă erau înșirate câteva dosare de carton. Hoffman s-a așezat în capul mesei.

— A sosit momentul să aruncăm nada. A fost ideea ta, Roger. Ce vrei să punem în servieta lui Harry Meeker? Ce ar trebui să aibă la el un ofițer de recrutare foarte bun, care este împușcat în momentul în care încearcă să ia legătura cu un agent de legătură din Al Qaeda. Ajută-mă să-mi dau seama.

Ferris a închis ochii și a încercat să se pună în situația fictivă pe care o concepuseră cu atât de mult efort.

— Are un mesaj pentru Suleiman. O să fie un adevărat detonator. Are un mesaj pe care CIA i-l trimite lui Suleiman. Când oamenii or să-l citească, or să creadă că Suleiman lucrează pentru noi. Ați pregătit mesajul?

Hoffman a încuviințat din cap.

— Avem un mesaj pentru Suleiman, care urmează să-i fie transmis prin intermediul unui agent de legătură din Pakistan.

Apoi Ferris a continuat:

— Harry vrea să-i ceară ajutor lui Suleiman în lupta cu un pericol apărut de curând. Pericolul este Omar Sadiki, despre care Harry a strâns mai multe informații.

— Exact! a spus Hoffman. Sadiki a depășit o limită. Suleiman a omorât doar europeni, dar individul care a ieșit la iveală omoară americani de la

baza aeriană din Turcia. Așa că Harry ia legătura cu sursa lui ultrasecretă din Al Qaeda. Vrea ca Suleiman să neutralizeze facțiunea teroristă pe care o conduce Sadiki. E o facțiune care nu se află sub controlul său.

Ferris a dat din cap cu surprindere.

— Sper ca băieții răi să creadă că într-adevăr suntem atât de vicleni și de deștepți.

— Bineînțeles că or să creadă. Își închipuie că suntem Superman. Tocmai de-aia ne urăsc atât de mult.

— Ați pregătit toate documentele? a întrebat Ferris.

— Da, dar vreau să-ți arunci o privire pe ele înainte să punem explozibilul în torpilă.

Ferris s-a uitat pe toate dosarele de carton înșirate pe birou, să vadă ce conțineau, apoi a revenit la unul dintre ele. A scos dinăuntru o fotografie cu granulație mare făcută la Ankara în timpul întâlnirii lui Sadiki cu Bulent Farhat.

— Pe asta sigur o s-o folosim. E dovada limpede că Sadiki se afla în legătură cu un membru Al Qaeda din Turcia înainte de atentatul de la Incirlik. Dacă agenția ar face un dosar împotriva lui Sadiki, poza asta ar fi proba cea mai importantă.

— S-o băgăm în servietă, a spus Hoffman, punând poza înăuntru. Altceva?

Ferris a luat o altă fotografie dintr-un dosar pe care se uitase mai înainte. În ea apărea Sadiki la Abu Dhabi, în timpul întâlnirii sale cu avocatul care altădată făcuse parte din rețeaua prin care Al Qaeda își transfera fondurile.

— Avem nevoie și de asta. E dovada lui Harry că Sadiki e cel care a virat banii necesari pentru atentatul de la Incirlik.

— Bineînțeles! Ce altceva?

Ferris a scos un document cu antetul FBI, pe care fusese trecută data chiar în ziua aceea. Era conceput în așa fel încât să pară o analiză a explozibilului care fusese folosit la Incirlik. Din document reieșea că explozibilul era identic cu cel întrebuințat în atentatele din 2003 împotriva filialei HSBC și a consulatului israelian din Istanbul.

— Harry Meeker sigur ar vrea să aibă hârtia asta în servietă – dovedește în mod limpede legătura atentatorilor cu Al Qaeda.

Când a luat documentul în mână, Hoffman a râs și spus:

— Chestia asta o să-i scoată din minți pe oamenii lui Suleiman. Cum de n-au aflat de existența unui individ care are un stoc de explozibil identic cu cel folosit în câteva dintre operațiunile anterioare? Cum de n-au habar de el? Nu cumva… *nu cumva*… Suleiman îi duce de nas? Nu cumva Suleiman e altceva decât pare? Nu cumva un vierme îi roade pe dinăuntru? N-or să știe ce să creadă.

Ferris s-a uitat la o a treia fotografie. Textul de pe margine preciza că era vorba de o fotografie a biroului din Amman folosit de Frăția Conștiinței. Ferris a recunoscut cartierul: biroul se afla în partea veche a orașului, în apropierea clădirii în care lucra Alice.

— Ce-i cu asta? a întrebat Hoffman.

Ferris încă se uita la fotografie, dus pe gânduri.

— N-avem nevoie de asta, a spus el foarte calm, cu o voce foarte slabă.

Apoi a pus fotografia în dosar.

— Care-i problema? Nu-i o fotografie suficient de interesantă?

— Nu. Hai să n-o punem. Nu ne ajută cu nimic.

Ferris a ales alte câteva documente. A adăugat un dosar de urmărire întocmit de serviciul secret din Emiratele Arabe cu privire la drumurile pe care le făcuse Sadiki în Abu Dhabi – Harry Meeker studiase acel dosar. A pus și chitanțele biletului de avion dus-întors pentru Ankara. Constituiau probe în dosarul lui Sadiki. A adăugat raportul întocmit de biroul pentru imigrare din Turcia, trimis agenției de omul de legătură al serviciului secret turc, în care era vorba despre sosirea și plecarea lui Sadiki din data de douăzeci și unu decembrie. Era un set complet de documente: cuprindea dovezi care arătau că Sadiki făcea parte dintr-o celulă Al Qaeda înființată de puțină vreme, pe care CIA voia s-o anihileze. A apucat servieta de mâner și a ținut-o în mână, ca să vadă cât de grea era.

— Îi urăsc pe nenorociții ăștia, a spus Hoffman. Tocmai de-aia îmi place stratagema asta – pentru că o să-i facă să se anihileze singuri. Chestiile din servietă or să se împrăștie în rețeaua teroristă și o să-i facă pe *toți* să se întrebe dacă nu cumva liderul lor e controlat de CIA. Aruncăm o sămânță de îndoială în interiorul organizației, apoi așteptăm să încolțească. Or să înceapă să se îndoiască de orice. Întreaga lor lume o să fie dată peste cap. Asta e pastila cu otravă. Dacă o înghit, or să crape.

Ferris a încuviințat din cap. Fusese ideea lui. Voia să fie sigur că pregătiseră totul așa cum trebuia, dar îi era teamă să nu le fi scăpat ceva.

— Carevasăzică eu sunt Harry, a spus Ferris, ţinând servieta în mână. Sunt omul pe care agenţia l-a însărcinat să investigheze atentatul de la Incirlik. Am toate dovezile necesare pentru a dovedi că Omar Sadiki a organizat totul și am nevoie de ajutorul lui Suleiman. Cum ajung în Pakistan?

— Uite care e traseul. Mai întâi, Harry se duce la Londra și la Paris, ca să-i informeze pe aliaţi. O să-l facem pe unul dintre agenţii noștri să semene cu Harry și o să-l punem să prezinte cazul agenţilor de legătură din Sistemul de Informaţii Schengen și din Direcţia Generală pentru Securitate Externă, ca să întărească povestea pe care am construit-o în jurul lui Meeker. O să zboare în același avion Gulfstream care o să transporte și cadavrul. Am făcut rost de tot felul de mărunţișuri de la Londra și Paris: note de plată de la restaurante, chitanţe de la taximetriști și alte căcaturi de genul ăsta. Harry o să meargă să vadă *Cats* la Londra, apoi o să-i trimită iubitei sale un mesaj de pe telefonul mobil, să-i spună cât de frumos a fost. Când membrii Al Qaeda or să dea de telefonul lui Harry, o să le placă povestea cu *Pisicile.* E ceva tipic american. Am adăugat chestia asta ieri.

— Foarte frumos. Dar cum o să ajungă Harry în Pakistan? Asta e singura chestie care contează cu adevărat.

— O să zboare de la Paris la Islamabad. Primul lucru pe care o să-l facă va fi să treacă pe la Direcţia pentru Informaţii Secrete. Presupunem că Direcţia e infiltrată, așa că îl trimitem pe tipul care seamănă cu Harry Meeker. O să prezinte cazul ofiţerilor pakistanezi. Dar după aceea, Harry hotărăște să acţioneze pe cont propriu.

— Se duce în Waziristan, să-l contacteze pe agentul său de legătură din Al Qaeda.

— Exact! Harry, șeful bazei militare din Peshawar și șase soldaţi din Forţele Speciale se duc în munţi, sub pretextul de a se întâlni cu un anume Azzam, un tip din tribul paștunilor care a lucrat cu Suleiman pe vremea când acesta se afla în Afganistan. Chiar ne-am întâlnit cu acest Azzam, i-am dat niște bani și am încercat să-l recrutăm ca agent de legătură. N-a mers, dar băieţii răi n-au de unde ști. Iar Harry urmează să-i ducă un mesaj lui Suleiman, adică lui „Raouf" – ăsta e numele de cod pe care îl folosește Suleiman atunci când ia legătura cu oamenii lui. Iar mesajul e… Ei bine, trebuie să recunosc: e o capodoperă. Sami l-a compus.

Hoffman i-a dat un text scris în arabă pe o hârtie atât de groasă, încât nu putea proveni decât din America. Ferris a citit-o cu voce tare, traducând-o pe loc în engleză.

> *În numele Profetului*, *pacea fie cu tine și fii binecuvântat etc.*! *Raouf îți trimit salutări prin Azzar*, *fratele și prietenul nostru. Avem nevoie de ajutorul tău în legătură cu un frate iordanian trădător. Îi dau lui Azzar fotografiile și dosarul acestui om. La fel ca în trecut*, *te rugăm să iei măsurile cuvenite. Pacea fie cu tine și fii binecuvântat*!

— Hai să punem și fotografia asta, a spus Hoffman.

Șeful departamentului i-a arătat o mică fotografie a lui Omar Sadiki. Ferris i-a dat scrisoarea lui Hoffman, iar acesta i-a atașat fotografia cu o clemă și a pus-o în servieta metalică pregătită pentru Harry Meeker.

— N-o să sângereze, a subliniat Ferris. Îți dai seama, nu? Când Harry o să fie împușcat în acel sat din munți, n-o să sângereze.

— Bineînțeles că n-o să sângereze! E mort, ce Dumnezeu! Dar se va *scurge* ceva din el. O să se *prelingă* un lichid. Am făcut niște probe. O să fie bine.

— Oare am înnebunit? a întrebat Ferris, de parcă ar fi vorbit cu el însuși.

— S-ar putea, dar știi ceva? Când oamenii lui Suleiman or să vadă toate chestiile astea și or să se străduiască să înțeleagă ce înseamnă, or să înnebunească și mai tare. Or să simtă că turbează pentru că nu știu ce e adevărat și ce e fals. Or să înceapă să fie suspicioși în legătură cu orice. Îndoiala e sentimentul cel mai devastator. E o chestie drăcească!

Ferris a încuviințat din cap și a încercat să nu se gândească la faptul că afirmația lui Hoffman ar fi putut fi adevărată în mai multe sensuri.

• Capitolul 29 •

WASHINGTON

L-au examinat pe Harry Meeker pentru ultima oară, de parcă se pregăteau să tragă o ghiulea umană. Azhar stătea aplecat deasupra cadavrului și, ținând în mână o mapă, parcurgea lista lucrurilor care trebuiau verificate, iar cei din echipa tehnică îi confirmau că totul era în regulă. La sfârșit, Azhar a spus: „S-a verificat!” Cea mai mare grijă a lor era temperatura cadavrului. În ultima săptămână, temperatura îi fusese ridicată cu câteva grade. Se ajunsese la temperatura la care avea să fie transportat. Medicul legist al agenției recomandase o încălzire treptată a cadavrului, astfel încât, cu câteva ore înainte ca cineva să dea de el, să ajungă la temperatura locului în care urma să fie depus. Au făcut câteva măsurători cu ajutorul unui termometru chirurgical asemănător cu cel care permite măsurarea temperaturii din interiorul cărnii pentru gătit. Apoi Azhar a spus „S-a verificat”, și a trecut mai departe.

Au făcut inventarul fiecărui buzunar. Au adăugat și câteva ambalaje de gumă de mestecat cumpărată de la Londra, Paris și Pakistan. (Hoffman hotărâse ca Meeker să aibă în gură gumă de mestecat atunci când avea să fie descoperit – era un detaliu convingător –, așa că îl pusese pe Azhar să mestece în prealabil niște gumă.) Meeker avea asupra lui niște mărunțiș: doi euro, o monedă mare de două lire sterline și un pumn de rupii pakistaneze. „S-a verificat!” A urmat portofelul: chitanțele de la benzinăria Exxon de pe autostrada 123 și de la spălătoria din complexul comercial Melean – plătite toate cu cârdul de credit permisul de conducere și cârdurile de credit, poza cu autograf a lui Denise, prietena lui fictivă, cotoarele de bilete, o cutie de chibrituri și prezervative. Toate acestea conturau identitatea lui Meeker.

Apoi a venit rândul portofelului. Azhar alcătuise deja o listă cu „Apeluri recepționate” și una cu „Numere formate”. În timp ce făceau verificarea finală, a hotărât să adauge trei apeluri nepreluate de la Denise. Dacă cineva ar fi fost curios și ar fi sunat la așa-zisul număr al Denisei, ar fi auzit vocea

puternică a unei femei care ar fi spus: „Bună! Sunt Denise. Lăsați-mi un mesaj sau ce vreți voi.”

În cele din urmă, a venit rândul hainelor. Meeker era îmbrăcat cu un palton gros – cadavrul avea să fie descoperit în luna decembrie, între teritoriul paștunilor și granița cu Afganistanul. Era un palton cu glugă căptușit cu lână, pe care îl cumpăraseră de la magazinul Land’s End. Era bine ales, atâta doar că părea prea nou, chiar și după ce fusese dus la curățătorie de vreo zece ori. Așa că Hoffman a trimis tuturor angajaților din Parcul Talmeș-balmeș un mesaj cu titlul: „Caut haine”, cerând un palton bărbătesc obișnuit, mărimea patruzeci și patru, care să fie uzat și, preferabil, căptușit cu lână. A primit două paltoane: unul părea mai nou decât cel pe care îl aveau deja, iar celălalt devenise slinos de la atâta purtat și avea o pată mică pe una dintre mâneci, iar căptușeala se îngălbenise din pricina transpirației. Hoffman a spus că al doilea era perfect. Pantalonii de lână, cămașa albă și pantofii erau buni. În timpul ultimei verificări, înainte să-l pună pe Harry Meeker în containerul frigorific în care avea să facă ultimul său drum, Hoffman a observat că pantalonii aveau o cută.

— Dumnezeule! a strigat el. Cine se duce tocmai la mama dracului cu o cută nenorocită la pantaloni? Ce naiba aveți?

Azhar, care era pregătit pentru orice, avea la îndemână un fier de călcat cu abur și a îndepărtat repede cuta.

•

Hoffman și echipa sa puteau monitoriza înaintarea lui Harry Meeker de la centrul de comandă din Parcul Talmeș-balmeș. Au urmărit aterizarea avionului la Londra, Paris și, în cele din urmă, la Islamabad. În timp ce Harry stătea în containerul său, un ofițer de recrutare adevărat de la Departamentul pentru Orientul Apropiat, care călătorea deghizat exact ca Harry, a coborât din avion la fiecare oprire și s-a dus la centrele CIA din orașele respective, apoi a trecut pe la sediile serviciilor secrete aliate, unde a prezentat șefilor ultimele informații cu privire la atentatul de la Incirlik. La o zi după vizita sa la Paris, a apărut în *Le Figaro* un articol scurt care preciza că Statele Unite dețineau informații noi cu privire la explozia din Turcia, potrivit cărora în organizarea atentatului era implicată o nouă celulă Al Qaeda din Iordania.

În ziua când avionul a aterizat la Islamabad, sosia lui Harry a făcut o vizită la sediul central al Direcția pentru Informații Secrete și, în noaptea

care a urmat, s-a dus la Peshawar. A doua zi, avea să se întoarcă la Islamabad, apoi avea să se întoarcă la Washington, schimbând câteva avioane comerciale. În cursul acelei nopți, Harry însuși – „adevăratul” Harry, cel care stătea la gheață –, a fost dus la Peshawar cu un camion.

Alex Smite, șeful bazei din Peshawar, a întâmpinat camionul. Știa ce anume se afla în el, și totuși, când a văzut cadavrul pentru prima oară, l-a sunat pe Hoffman.

— Sunteți sigur că directorul a aprobat această operațiune?

— Stai liniștit! i-a spus Hoffman. Stratagema o să dea rezultate. Și au fost completate toate actele necesare.

Hoffman nu-l putea învinui pe omul lui din Islamabad: viața în agenție te obliga să fii suspicios.

Cadavrul a fost pus în jeepul Land Rover al lui Smite – era o mașină fără blindaj, cu geamuri fumurii. Cadavrul a fost proptit în partea dreaptă a banchetei din spate, locul de onoare al musafirului. Cadavrul a fost imobilizat cu o centură de siguranță bine strânsă. Hoffman a sunat de pe o linie telefonică sigură și a cerut să se verifice temperatura cadavrului. Smite a folosit chiar un termometru pentru măsurarea temperaturii din interiorul cărnii pentru gătit, care a lăsat o gaură în cadavru, întrucât nu avea la îndemână alt instrument. Avea să capete temperatura din acea zonă, adică de aproximativ două grade Celsius, cam în douăsprezece ore. După alte douăsprezece ore, cadavrul avea să înceapă să se descompună. Dar, în momentul acela, Harry avea să fie „mort” sau, mai exact, cadavrul său ciuruit de gloanțe avea să zacă pe bancheta din spate a Land Rover-ului.

•

Smite s-a întâlnit cu echipa sa din Forțele Speciale pe dealurile din jurul Peshawar-ului, la o tabără care fusese folosită în ultimii ani ca punct de plecare pentru operațiunile – lipsite de rezultate, în cea mai mare parte – de capturare a liderilor Al Qaeda. Nu-i păsa că întâlnirea sa cu soldații din Forțele Speciale era supravegheată. Ce naiba, chiar voia să fie văzut! Smite și echipa lui s-au deplasat într-un convoi alcătuit din trei mașini: un jeep blindat în față, unul în spate, iar între ele, Land Rover-ul. În fiecare dintre cele două jeepuri blindate se aflau câte patru soldați bine înarmați de la Comandamentul pentru Operațiuni Speciale. Primii optzeci de kilometri, convoiul a fost însoțit de o escortă a armatei pakistaneze. Când convoiul a ajuns într-o zonă aridă, escorta s-a îndepărtat, iar americanii au continuat

singuri drumul spre Kosa, un sat din provincia Frontiera de Nord-vest, situat la sud de orașul Mingaora. Unul dintre agenții paștuni ai lui Smite îi transmisese prin radio lui Azzam că aveau să vină la Kosa niște musafiri americani.

Sosirea la Kosa a fost bine regizată, iar Ferris a urmărit cea mai mare parte a ei în timp real, mulțumită imaginilor transmise de un satelit de spionaj. Când convoiul s-a apropiat de casa lui Azzam, soldații din cele două jeepuri au scos pe fereastră țevile puștilor. Era o procedură standard în zona aceea: trebuia etalată o forță suficientă pentru a intimida, însă nu atât de mare încât să provoace focul inamic. Dar nici camera satelitului și nici paștunii de la sol nu-i puteau vedea pe cei patru ofițeri din Forțele Speciale care stătuseră ascunși în munți, iar în dimineața aceea, coborâseră în sat. Când Smite a ajuns la casa lui Azzam, a respectat aceeași procedură de rutină ca în timpul vizitei pe care i-o făcuse cu patru luni mai înainte. A așteptat în Land Rover în timp ce un băiat s-a dus să-l cheme pe Azzam, iar paștunul a apărut după câteva minute, însoțit de bodigarzii săi. Smite a coborât din Land Rover, i-a făcut semn cu mâna lui Azzam să se apropie, iar șeful de trib a venit, așa cum făcuse și la vizita anterioară. Voia să-și primească banii.

— Ușurel, ușurel! a spus Hoffman în timp ce urmărea imaginile de pe monitor și asculta discuția celor doi – era ca și cum ar fi stat deasupra satului, într-un copac, și s-ar fi uitat în jos, să vadă ce se întâmplă.

Smite vorbea cu Azzam în urdu, suficient de tare cât să poată fi auzit de oamenii șefului de trib, care stăteau la vreo douăzeci de metri distanță. I-a spus că avea un musafir special venit de la Washington, care voia să stea de vorbă cu el între patru ochi. Făcuse un drum lung ca să se întâlnească cu marele șef din Kosa și să-i transmită salutări.

Azzam s-a apropiat de mașină încet, cu gesturi ceremonioase. Îți puteai da seama ce gândea: „De ce să nu le iau banii proștilor ăstora din America." Smite a deschis portiera pentru ca șeful de trib să urce pe bancheta din spate a Land Rover-ului. După ce Azzam s-a așezat, Smite a activat o încuietoare electronică, astfel încât portierele să nu poată fi deschise din interior. Apoi s-a îndreptat liniștit spre jeepul blindat din fruntea coloanei și a urcat în el.

Probabil ca în momentul în care a văzut cadavrul lui Harry Meeker proptit pe bancheta din spate, Azzam și-a dat seama că ceva nu era în

regulă, dar i-a luat câteva clipe să înțeleagă despre ce era vorba. Poate că Azzam evita să-l privească în față, respectând norma de politețe orientală potrivit căreia nu-l puteai privi în ochi pe musafirul care venea să-ți aducă bani. Sau poate că îl deghizaseră atât de bine, încât Azzam aștepta ca bărbatul cu palton să spună ceva. După vreo cinci secunde, și-a dat seama, iar microfoanele instalate în Land Rover au transmis la Langley un țipăt foarte puternic. Dar deja era prea târziu. Azzam nu mai putea ieși din mașină.

Soldații din Forțele Speciale au auzit țipătul la căști. Imediat după aceea, comandantul lor a strigat la șeful bodigarzilor lui Azzam și i-a cerut să-și arunce arma. A strigat și paștunul, apoi toate armele s-au ridicat de jur împrejurul locului în care se aflau. În zonele de frontieră, armele erau deseori agitate amenințător și, de cele mai multe ori, tensiunile erau aplanate prin țipete sau prin focuri trase în aer. Dar în ziua aceea, s-a auzit dintr-odată o rafală de armă automată, iar doi dintre bodigarzii paștuni au căzut la pământ. Ceilalți bodigarzi au deschis focul asupra celor două jeepuri, dar mitralierele lor AK 47 aveau un calibru prea mic pentru a putea să străpungă caroseria blindată. Când focul s-a întețit, Land Rover-ul fără blindaj a fost ciuruit de gloanțe de la un capăt la celălalt. Deși era o înscenare, paștunilor li s-a părut că era o bătălie sângeroasă.

Oamenii lui Azzam nu aveau de unde să știe că prima rafală fusese trasă de cea de-a doua echipă din Forțele Speciale, care stătea în spatele jeepurilor blindate. Soldații americani care stăteau ascunși îi urmăriseră încontinuu pe bodigarzi, iar unul dintre ei avea o mitralieră AK 47 și a tras numai în Land Rover. A tras câteva focuri în partea unde se afla Harry Meeker, ca să fie sigur că încasase și el câteva gloanțe. Trupul lui Azzam se zgâlțâia cu putere în interiorul Land Rover-ului în timp ce gloanțele îl străpungeau. Și lucrul acesta făcea parte din plan. Agenția voia ca și Azzam să moară, astfel încât singura explicație a ceea ce se petrecuse acolo să se găsească în servieta lui Harry Meeker. Cadavrul lui Harry nu s-a zgâlțâit și nici n-a sângerat prea mult, dar din el a început să se prelingă un lichid vâscos.

Sub rafalele bodigarzilor, Smite s-a retras împreună cu cele două jeepuri blindate către strada principală. Soldații din echipa care stătuse ascunsă s-au retras repede spre dealuri, unde își lăsaseră mașinile. Când au plecat, au lăsat în urmă un suvenir de pe câmpul de luptă: cadavrul unui american

adus din Afganistan cu câteva zile înainte. Indivizii din zonă aveau să se simtă mai bine știind că uciseseră și ei un soldat american. Acel cadavru reducea probabilitatea ca aceia care aveau să analizeze ce se întâmplase acolo să se îndoiască de autenticitatea lor.

Smite și cele două jeepuri blindate au ieșit în viteză din sat. Puțin mai târziu, au venit câteva elicoptere de luptă, al căror scop era să dea impresia că ar fi fost vorba de o misiune de recuperare a cadavrului american din Land Rover și a documentelor secrete pe care le-ar fi putut avea asupra sa. Elicopterele au aterizat la locul incidentului, iar soldații au încercuit Land Rover-ul și au scotocit prin mașină timp de douăzeci de minute. Dar Harry Meeker deja nu se mai afla înăuntru. Cadavrul și valiza fuseseră duse în munți de membrii Al Qaeda, așa cum prevăzuse Hoffman. În câteva ore, unul dintre oamenii de încredere ai organizației avea să deschidă servieta de metal și să încerce să înțeleagă ce semnificație aveau documentele care se aflau în ea. După aceea, membrii Al Qaeda aveau să înceapă să-și pună întrebări.

În ziua aceea, rapoartele trimise telegrafic confirmau ambuscada în care fuseseră implicați soldații Statelor Unite și precizau că unul dintre ei fusese omorât. Nu se spunea nimic despre un al doilea american, îmbrăcat în haine civile, care fusese ucis în mașina sa în timp ce se întâlnea cu un șef tribal din zonă, aflat în legătură cu cercurile Al Qaeda. Dar nu era nevoie ca aceste rapoarte să fie făcute publice, pentru că, în seara aceea, întâlnirea lui Azzam cu americanul era pe buzele oamenilor din toate satele aflate în vecinătatea graniței. Se spunea fără ocolișuri că era probabil ca Azzam să fi lucrat pentru CIA. Prada înghițise momeala.

Hoffman știa că stratagema pe care o puseseră la cale mergea. Au urmărit discuțiile de pe telefoanele mobile și de pe site-uri. Oamenii lui Suleiman se chinuiau să înțeleagă care era semnificația lucrurilor pe care le găsiseră, dar erau plasați prea jos în ierarhie ca să ia vreo decizie. Liderii Al Qaeda care se ocupau de planificarea operațiunilor erau cei care aveau să decidă. Direcția pentru Informații Secrete a capturat un curier care se îndrepta spre Karachi. Mesajul pe care trebuia să-l transmită se referea la convocarea de urgență a unui consiliu – o întâlnire a *ulemalelor* – în care avea să se discute o problemă atât de serioasă, încât era posibil să fie nevoie de o decizie a *califului* însuși. Agenția pentru Securitate Națională a început să intercepteze convorbiri ale unor oameni de care nu se mai auzise nimic de

ani de zile. Membrii rețelei fuseseră nevoiți să încalce regulile de securitate. Li se întâmpla cel mai grav lucru imaginabil.

Norocul era rezultatul bunei planificări. Hoffman se ocupase mult de planificare, așa că începuse să aibă și noroc. Agenția pentru Securitate Națională a interceptat convorbirea unui bărbat aflat la Viena, a cărui voce avea un timbru asemănător cu al unuia dintre teroriștii cei mai căutați de către CIA. Convorbirea era bruiată, dar o analiză tehnică minuțioasă a scos la iveală că era vorba de vocea lui Karim al-Shams, un șef de operațiuni născut în Siria, la Hama, al cărui nume conspirativ era Suleiman. Eminența cenușie a operațiunilor ieșise la iveală. Sensul conversației era greu de descifrat, deoarece fusese purtată într-un limbaj codat, dar Suleiman vorbise despre martiriul lui Hussein, căruia i se trăsese moartea de la gelozia rivalilor. Analiștii lui Hoffman credeau că reușiseră să înțeleagă esența mesajului: Suleiman spunea că era victima unui vicleșug.

Cu ajutorul Agenției pentru Securitate Națională, poliția austriacă a primit coordonatele cele mai probabile ale zonei din care sunase Suleiman. În noaptea aceea, polițiștii au încercuit zona în cauză și au percheziționat apartamentele din șase blocuri. Cu puțin înainte de zorii zilei, a fost găsit telefonul de la care fusese efectuată convorbirea, dar Suleiman bineînțeles că nu se mai afla acolo.

•

Ferris voia să se întoarcă la Amman, să-și petreacă revelionul cu Alice, dar Hoffman i-a cerut să mai rămână o zi. Voia să sărbătorească. Problema era că la petrecere aveau să participe numai cei care știau secretul, adică numai angajații Parcului Talmeș-balmeș. Dar însuși faptul că lucrau împreună era un secret, așa că Hoffman a hotărât să sărbătorească revelionul acolo. A adus pe furiș mâncare și băutură, apoi i-a pus pe câțiva analiști să facă pe barmanii, iar drept disk-jokey l-a ales pe un ofițer de recrutare care întotdeauna visase să ajungă artist hip-hop. Ferris a încercat să uite de sine bând și ascultând muzică. Ba chiar a dansat cu o tânără angajată a lui Azhar, care se îmbătase și se freca de el ca și cum ar fi fost bara dintr-un club de noapte.

Dar mintea lui Ferris se afla în altă parte. În acele momente, când operațiunea se încheiase, se simțea epuizat. Nu numai că nu putea controla, dar nici măcar nu putea vedea ce avea să se întâmple mai departe. Golul din sufletul sau era umplut doar de Alice. În anii în care trăise alături de

Gretchen, se întrebase uneori cum era să fii îndrăgostit. Ei bine, în momentele acelea știa. I-a trecut prin minte că, în noaptea aceea, trebuia să ia o hotărâre. L-a căutat pe Hoffman, gândindu-se că ar fi trebuit să-i spună ceva, dar nu era de găsit nicăieri.

Ferris vorbise deja cu Alice în ziua aceea și aflase că se pregătea să meargă împreună cu niște prieteni iordanieni la o petrecere organizată la hotelul Four Seasons. Alice nu i-a reproșat că nu era alături de ea – a trecut în tăcere peste faptul că nu se întorsese în Iordania. La ora douăsprezece – ora Amman-ului –, a sunat-o pe Alice pe telefonul mobil, însă nu i-a răspuns, iar lui Ferris i-a părut rău că nu reușise să-i rostească numele la cumpăna dintre ani și s-o sărute măcar prin telefon. I-a lăsat un mesaj și, întrucât telefonul său mobil nu avea semnal în interiorul sediului central al agenției, nu avea de unde să știe dacă ea încercase să-l sune.

Ferris a plecat dintre petrecăreți și s-a dus într-un birou gol ca să o sune pe Alice. Chiar și cu ușa închisă, tot se auzea bubuitul boxelor. Alice a răspuns când telefonul a sunat a treia oară. Părea somnoroasă, ba chiar ușor amețită, de parcă ar fi luat un somnifer.

— Vreau să-ți spun ceva, a început Ferris. Am luat o hotărâre în noaptea asta.

— Poftim? a întrebat ea.

Era limpede că încă nu se trezise de-a binelea.

— Sunt pregătit.

— Poftim?

— Sunt pregătit să fim împreună. Restul nu mai contează.

— Totul contează. Când te întorci?

Vocea ei părea îndepărtată. Alice aproape că părea rătăcită.

— Mâine. O să plec chiar mâine și o să ajung poimâine seară. O să-ți pregătesc cina. Te iubesc! O să-ți dau ce mi-ai cerut.

— Mă bucur.

Alice începuse să-și revină.

— Ce vrei să spui?

— O să-ți spun adevărul. Nu vreau să mai trăiesc înconjurat de minciuni. Nu mai sunt nevoit. S-a terminat.

— Nu știu despre ce vorbești, dar sună frumos.

— Nu-ți face griji. Eu știu despre ce vorbesc.

Ferris a rămas în biroul gol o vreme, gândindu-se la Alice și la ce avea de făcut în anul care tocmai începuse, dacă decizia pe care o luase era serioasă. Avea să-i povestească totul, ceea ce însemna că trebuia să-și dea demisia din agenție, altminteri n-ar fi fost posibil. Se apropia miezul nopții, iar Hoffman a deschis ușa cu putere. Venise cu o sticlă de șampanie și două pahare.

— De ce te-ai închis aici, frate? a mormăit el. Trebuie să stăm de vorbă.

Era foarte beat, iar alcoolul îi domolise exuberanța pe care o avea de obicei. Aproape că era melancolic. S-a așezat la birou în fața lui și a umplut paharele cu șampanie. Ferris se aștepta ca șeful său să facă un toast plin de avânt și de măscări, dar el tăcea.

— Am reușit, a spus Ferris în cele din urmă, ridicând paharul. Nu credeam că o să fie posibil, dar am scos-o la capăt. Am reușit să pătrundem în ADN-ul lor.

— Mda, s-ar putea, a spus Hoffman ursuz.

— Nu mai încape niciun dubiu. Nu după ce Agenția pentru Securitate Națională a reușit să intercepteze convorbirea lui Suleiman. A dat de bucluc, altminteri n-ar fi ieșit din ascunzătoare. În ultimele zile, am reușit să facem rost de atât de multe piste noi, încât o să fim în stare să anihilăm rețele teroriste pe tot teritoriul cuprins între Londra și Lahore.

Hoffman dădea din cap, dar nu numai din pricina băuturii. Îl frământa ceva, dar Ferris nu voia să se gândească la problemele lui Hoffman, ci la ale lui.

— Înveselește-te! Bucură-te de victorie!

— Încă n-am învins.

— Dar suntem mult mai aproape de victorie decât eram în urmă cu o lună. Hai să bem.

Au ciocnit paharele, iar Ferris a dat pe gât aproape toată șampania, însă șeful lui n-a băut.

— A ieșit totul prea bine, a spus Hoffman. Sigur e ceva în neregulă.

— Ce tot spui acolo? Dumnezeule, de ce nu accepți o reușită? Stratagema a mers. Numai Dumnezeu știe cum, dar a mers.

Ferris nu avea chef să stea de vorbă despre îndoielile lui Hoffman și despre punctele slabe ale operațiunii. Întrucât își terminase treaba, voia să se gândească la noua lui viață. Voia ca Hoffman să plece și să-l lase cu propriul său viitor.

— Ceva nu e în regulă. Suleiman n-ar fi trebuit să iasă din ascunzătoare atât de repede. Nu m-am așteptat niciodată la una ca asta. Am impresia că ne pune la încercare, ca să afle cât de multe știm.

— Haide, Ed! Devii paranoic. Te-ai implicat prea mult în operațiune. Suferi de depresie postnatală. Lasă situația așa cum e – ai reușit să aduci pe lume un copilaș drăguț și pervers.

— Crezi? De ce și-a lăsat Suleiman telefonul în apartament, astfel încât noi să-l găsim? Și cu cine a avut conversația aia despre trădare? încă nu am obținut nicio informație importantă. Chestia asta mă scoate din minți.

Ferris a râs, apoi și-a mai turnat un pahar de șampanie. Era obosit și, într-adevăr, nu era interesat de problemele lui Hoffman. L-a sărutat pe șeful său pe amândoi obrajii, suficient de apăsat cât să-i simtă obrazul neras și respirația urât mirositoare. Petrecăreții din sală strigau și dansau, scandând numele șefului lor: „Hoff-man! Hoff-man!” Era aproape miezul nopții. Tinerii de alături numărau secundele. Voiau să vină și șeful lor.

Hoffman a ieșit din micul birou în care stătuse cu Ferris – era un adevărat lider, așa că nu putea să lipsească. S-a urcat pe o masă, a ridicat sticla deasupra capului și a strigat către angajații săi:

— La mulți ani! Vă mulțumesc pentru că ați muncit din greu! Și să știți că o să mai aveți de muncit! Vă iubesc pe toți!

A terminat cu câteva secunde înainte ca ceasul să arate ora douăsprezece. Ca de obicei, se încadrase perfect în timp. Oamenii din sală au început să strige – erau beți, fericiți și epuizați. Cântau și dansau conga, într-un șir indian sub conducerea unei femei voluptuoase, care supraveghea celule teroriste. În frenezia generală, probabil că Ferris a fost singurul care a observat că Hoffman a plecat pe furiș într-un birou gol și a închis ușa după el.

•

Omar Sadiki a dispărut în prima zi a noului an. Ferris a primit vestea în timp ce se îndrepta spre aeroport, că să ia avionul spre Amman. Oamenii de la centrul CIA din capitala Iordaniei interceptaseră convorbirile telefonice ale lui Sadiki, ca să fie siguri că nu dă de bucluc. În prima zi a noului an, nu răspunsese la telefon, iar șeful de operațiuni din Amman, care conducea centrul în absența lui Ferris, a sfârșit prin a se îngrijora. Când la Amman aproape că se înserase, l-a trimis pe unul dintre agenții săi iordanieni să-i facă o vizită lui Sadiki. Când a ajuns, casa era plină de femei și copii

derutați. Soția lui Sadiki i-a spus că soțul ei plecase în acea dimineață împreună cu niște musafiri și nu se mai întorsese. Îl căutase la birou, la moschee și la cafeneaua unde se adunau după-amiaza membrii Frăției Conștiinței, dar nu dăduse de el. Soția lui i-a spus agentului că pe Omar îl frământa ceva. Oricare ar fi fost acel lucru, se părea că fusese motivul dispariției sale.

După ce a vorbit cu oamenii de la centrul din Amman, Ferris l-a sunat pe Hani pe o linie telefonică sigură. Hani i-a spus că auzise vestea și s-a scuzat de mai multe ori – nu-și putea da seama cum de reușise Sadiki să scape de sub supraveghere. Spunea întruna că era vina lui. DGI ar fi trebuit să-l urmărească mai îndeaproape. N-ar fi trebuit să-l lase să dispară. Ferris nu-l auzise niciodată vorbind pe un ton atât de plin de regret.

— Căcat! a răbufnit Ferris după ce a închis telefonul.

Încă de când se întâlnise prima oară cu Sadiki la Abu Dhabi, Ferris știa că, în cele din urmă, avea să se întâmple ceva rău. Era prea vulnerabil și se lăsa folosit pe post de pion în stratagemele celorlalți. Ferris își propusese să nu se gândească prea mult la consecințele implicării lui Sadiki, pentru că dacă îți făceai prea multe griji pentru ce li s-ar fi putut întâmpla agenților tăi, n-ai mai fi desfășurat nicio operațiune. Dar Sadiki nici măcar nu era agentul său. Nu era nimic. Și nici nu știa nimic. Poate că tocmai de aceea avea să-i fie ușor atunci când răpitorii săi aveau să-l interogheze. Dar altceva îl îngrijora pe Ferris. Abia îndrăznea să recunoască față de el însuși. De fapt, nu-l frământa soarta lui Sadiki, ci faptul că o cunoștea pe Alice Melville.

•

— De ce nu l-am scos din Iordania, ca să-l protejez? l-a întrebat Ferris pe Hoffman o oră mai târziu, când a reușit să vorbească cu el la telefon. De ce l-am lăsat acolo? Era o pradă ușoară!

— N-o să i se întâmple nimic. O să-l strângă cu ușa, iar el o să le spună ce știe, adică nimic. O să nege că ar avea vreo legătură cu atentatul de la Incirlik. O să spună că s-a dus în Turcia ca să discute despre proiectul unui sediu pentru o bancă americană. O să le spună despre Brad Scanlon, iar răpitorii lui n-or să știe ce să creadă. Or să-l bată până o să se cace pe el, și din cauza asta mărturisirea lui o să fie și mai ciudată, iar la sfârșit, o să fie și mai derutați decât la început.

— O să-l omoare.

— Nu cred. Dar care ar fi problema dacă l-ar omorî? După cum ți-am mai spus, se mai întâmplă și căcaturi dintr-astea. Dacă ne-am face griji pentru fiecare târâie-brâu care dă ortul popii, n-am mai ajunge nicăieri.

— Doamne! Ești un ticălos cu sânge rece!

— Și tu ești la fel, atâta doar că nu vrei s-o recunoști.

Lui Hoffman chiar nu-i păsa. Pentru el, oamenii implicați în operațiuni erau ca niște piese de plastic pe o tablă de șah.

— Răpitorii lui o să ajungă la *mine*! a spus Ferris. Or să-l interogheze pe Sadiki, iar el o să le povestească despre mine. În felul ăsta, oamenii ăia or să știe cine sunt.

— Nu, n-or să știe. Or să ajungă la personajul pe care l-ai interpretat, dar unde-i problema? Erai deghizat perfect! Povestea din jurul lui Scanlon a fost foarte bine construită. E o poveste perfect credibilă. Nu-ți mai face griji! Omar o să se întoarcă la biroul lui de arhitectură. E drept, s-ar putea să vină fără câteva degete de la mâini și de la picioare. Ei bine, și ce dacă? Poți să-l angajezi ca să-ți construiască o casă pe malul mării.

— Or să-l interogheze pe Sadiki în legătură cu alți americani din Amman. Or să încerce să afle dacă menținea legătura cu Ambasada Statelor Unite prin intermediul unor persoane care mă cunosc.

Hoffman era exasperat.

— Roger, ce încerci sa-mi spui? Pentru că am alte treburi de făcut.

Ferris s-a gândit dacă să-i spună lui Hoffman secretul tulbure pe care-l tăinuia în inima sa, anume că Omar Sadiki cunoștea o americancă și că ea, la rândul ei, cunoștea un american care lucra la ambasadă. Și că numele americanului era Roger Ferris. Dar n-a avut tăria să-i spună toate astea – în momentul acela, și-a pierdut încrederea în Hoffman. După ce a închis telefonul, Ferris a sunat-o pe Alice. Nu era de găsit nici la numărul de acasă, nici la cel de la birou și nici pe telefonul mobil. Poate că ieșise să se plimbe. Sau poate că era mahmură. Poate că plecase într-o excursie. Sau poate că avea un nou iubit. Ferris a luat avionul de noapte spre Londra. Era din ce în ce mai îngrijorat. Îndoise osul la maximum, și în cele din urmă trosnise.

• Capitolul 30 •

AMMAN

Când Ferris a ajuns la Amman în seara zilei de doi ianuarie, aeroportul Regina Alia avea un aer părăsit, ca după sărbători. Ofițerul de la punctul de control al pașapoartelor s-a uitat într-o doară la lista electronică a persoanelor urmărite, apoi i-a ștampilat pașaportul. În magazinele duty-free care îi îmbiau pe călătorii musulmani cu băuturi și țigări încă atârnau podoabele de Crăciun, dar nu intra niciun client. Chiar și hamalii care încercau să facă rost de un bacșiș împingându-ți căruciorul pentru bagaje câteva zeci de metri aveau un aer plictisit. Afară, o furtună de nisip se dezlănțuise dinspre deșert. Ferris a ieșit din aeroport într-un semiîntuneric straniu. Mașinile păreau fantome și nu puteau fi văzute decât în ultimul moment, când ieșeau din norul de praf cărămiziu. Ferris a inspirat profund și a simțit între dinți mici particule de praf.

O sunase pe Alice imediat după ce coborâse din avion, dar nu răspunsese, așa că hotărâse să meargă direct la apartamentul ei din cartierul vechi al orașului. Deja avea și el cheia apartamentului, iar Alice întotdeauna îi spunea că îi plăceau surprizele. Ferris a încercat să rămână calm și să alunge gândurile negre. Dacă ieșise să se plimbe, o va aștepta – va pregăti cina, va aprinde lumânările și va aștepta într-o atmosferă plină de dragoste. Aveau s-o ia de la început. Era vorba de un sfârșit și de un nou început. Probabil că, după o oră sau două și după câteva pahare de vin, stânjeneala avea să dispară. Iar după un timp, Alice va face observații amuzante în legătură cu oamenii de la serviciu și avea să-l terorizeze cu întrebări despre America și lumea arabă. Și pe măsură ce amândoi s-ar fi relaxat, Roger ar fi început să dea pe față minciunile și să-i spună lucruri adevărate.

Ferris i-a cerut taximetristului care l-a luat de la aeroport să-l lase pe strada Basman, în fața clădirii unde locuia Alice. A apăsat pe butonul soneriei de la intrare, dar n-a răspuns nimeni, așa că a intrat și a urcat în fugă pe scări până la apartamentul ei. Ușa era întredeschisă, iar la început, Ferris s-a simțit ușurat, gândindu-se că, până la urmă, era acasă. A deschis

larg ușa și a strigat-o. Când a văzut că nu răspunde, s-a dus în dormitor, sperând că era acolo, apoi în baie, strigând-o la fiecare câțiva pași. Elvis, motanul lui Alice, era tolănit pe pat, dar în cameră nu mai era nimeni. Când a văzut că ușa băii era închisă, Ferris și-a închipuit că probabil era acolo și că, în câteva clipe, avea s-o audă cântând un blues de Joni Mitchell. Dar și baia era goală, iar Ferris a început să se îngrijoreze foarte tare.

A mers încă o dată prin toate camerele, strigând de parcă Alice s-ar fi ascuns în pereți. Prima oară, nu se uitase cu atenție prin apartament, dar la o a doua privire, a observat lucruri care nu erau în regulă. Covorul din holul de la intrare era strâmb, iar lui Alice îi plăcea să păstreze ordinea – cu siguranță l-ar fi aranjat. În sufragerie, biblioteca era puțin răvășită. Câteva cărți fuseseră scoase și lăsate pe masă, iar altele fuseseră puse la loc cu susul în jos sau cu cotorul înspre perete. În bucătărie era un mic dejun pe jumătate pregătit: o pungă de cereale desfăcută și o cutie de lapte lăsată pe bufet. Ferris a mirosit laptele – încă nu se acrise.

Apoi a străbătut holul și a ajuns la mica încăpere pe care Alice o folosea pe post de cameră de lucru. Sertarele biroului erau deschise, câteva dintre documentele ei zăceau împrăștiate, iar laptopul dispăruse. A început să se teamă cu adevărat abia în acel moment, când și-a dat seama că cel care fusese în apartamentul ei luase laptopul și documentele electronice. Poate că era vorba de un jaf: în dimineața aceea, Alice plecase în grabă la birou: își luase repede micul dejun, pentru că era în întârziere, iar după ce plecase, intrase un hoț în apartament. Ferris a sunat-o la birou de la telefonul din bucătărie. Telefonul de la birou suna, dar nu răspundea nimeni.

Abia când a închis telefonul a observat că lângă bufet erau urme de sânge. Ferris a scos un țipăt aproape mut, un țipăt de suferință cumplită. A văzut picături de sânge chiar la ieșirea din bucătărie, apoi a observat că, până la ușa de la intrare, se vedeau alte picături la fiecare câțiva pași. Dumnezeule! Unde era Alice? A încercat din răsputeri să nu țipe. Cel mai rău lucru pe care și-l putea imagina – lucrul pe care îl zărise ca pe un punct la orizont – se năpustise către el. S-a așezat pe canapea și a încercat să se gândească. „Nu intra în panică! Asigură-te că într-adevăr a dispărut!” A sunat la numărul Organizației Umanitare pentru Orientul Apropiat și a întrebat de Hoda, o palestiniană care era asistenta lui Alice. Și ea părea speriată. I-a spus că Alice nu trecuse pe la serviciu în ziua aceea. Toți cei de

la birou erau îngrijorați, pentru că nu îi stătea în fire să lipsească fără să anunțe. Dar se gândiseră că poate era cu iubitul ei american.

— *Eu* sunt iubitul ei american, a spus Ferris, încercând să-și controleze tonul.

I-a spus lui Hoda să nu sune la poliție și nici să încerce să facă ceva înainte s-o sune el din nou. Trebuia să se gândească, dar în ce fel? În felul lui Hoffman său în felul său?

Greutatea situației îl împovăra. Totul se întâmplase din pricina lui. Alice fusese răpită. Cineva intrase în apartamentul ei și o luase cu el. Ferris a încercat să gândească în mod rațional. Oare trebuia să-l sune pe ofițerul responsabil cu securitatea de la ambasadă și să-i ceară să ia legătura cu poliția iordaniană? Aceasta ar fi fost procedura standard pentru un american aflat în străinătate. Sau să sune la centrul CIA din Amman și să-l pună pe locțiitorul lui să vină la apartamentul lui Alice împreună că agentul FBI de la ambasadă, ca să strângă probele, înainte ca iordanienii să le distrugă din neatenție? Sau să-l sune pe Hani și să-i ceară un ajutor special? În cele din urmă, a făcut toate aceste trei lucruri. Nu-i mai păsa de protejarea identității lui false – precauțiile de tipul acesta dispăruseră odată cu Alice. În momentul acela, singura greșeală ar fi fost să nu facă tot ce putea ca s-o salveze.

•

Echipa de la ambasadă a ajuns prima la fața locului. Agentul FBI a cercetat rapid apartamentul; a luat probe de sânge de pe podea și câteva amprente din bucătărie, unde părea că avusese loc atacul. În timp ce echipa aduna probele, Ferris stătea pe canapea, ținându-și capul în mâini. Locțiitorul său de la centrul CIA s-a așezat lângă el. Era mai în vârstă decât Ferris și, în trecut, se purtase urât cu el, dar în momentele acelea nu mai era așa.

— E iubita ta, nu-i așa? Cum aș putea să te ajut? Spune-mi. De data asta n-o să respectăm regulile.

— Nu știu, a răspuns Ferris. Mi-e teamă să nu se fi întâmplat ceva foarte rău.

— Poți să-mi spui la ce anume te gândești?

— Nu acum. E prea complicat. E vorba de prea multe lucruri pe care nu le știi – pe care nu le știe nimeni. Dar cred că a fost răpită.

— Hoffman vrea să stea de vorbă cu tine. L-am sunat imediat după ce am aflat ce s-a întâmplat. Vrea să-l suni de urgență pe o linie telefonică sigură.

Ferris a dat din cap și a spus:

— Nu acum. Trebuie să mă gândesc.

— Cum zici tu, frate, dar o să se enerveze.

Locțiitorul și-a pus o mână pe umărul lui Ferris. Voia să mai spună ceva, dar s-a abținut. Și-a dat seama că Ferris avea dreptate: era vorba de prea multe lucruri pe care nu le știa.

Hani Salaam a sosit câteva minute mai târziu împreună cu o echipă de tehnicieni de la DGI. Au împrejmuit locul incidentului, și-au pus mănușile de cauciuc și s-au apucat de treabă. Radioreceptoarele pârâiau în timp ce erau chemate forțe suplimentare. Din ce auzea, Ferris și-a dat seama că deja erau instituite blocaje rutiere și puncte de control, ca să fie reținută mașina în care s-ar fi putut afla Alice. Ferris s-a uitat pe fereastră și a văzut soldați din Forțele Speciale îmbrăcați în uniforme bleumarin.

Hani s-a îndreptat spre Ferris, care se afla în capătul îndepărtat al sufrageriei, lângă oglinzi și palisandri. Iordanianul l-a sărutat pe tânărul american pe amândoi obrajii. Ferris a văzut că avea o față îngrijorată și, pentru prima oară, s-a lăsat cuprins de disperare. Ochii i s-au umplut de lacrimi, apoi și-a sprijinit capul de umărul lui Hani, ca și cum ar fi fost tatăl său, iar iordanianul l-a bătut ușor pe spate, de parcă Ferris ar fi fost un copil.

— Totul o să fie bine, i-a spus Hani de câteva ori.

Ferris a tăcut un timp îndelungat, stând cu ochii închiși, și a încercat să se gândească la ce trebuia să facă. Când a deschis ochii, l-a rugat pe Hani să meargă cu el în dormitor, ca să stea de vorbă. Locțiitorul său și agentul FBI au vrut să vină și ei, dar Ferris le-a făcut semn să-l lase singur cu Hani. A închis ușa și s-a dus în colțul cel mai retras al dormitorului. A luat telefonul de lângă patul lui Alice, a ridicat receptorul din furcă și l-a pus deoparte, apoi a scos fișa telefonului din priza fixată în perete. Nu trebuia să audă nimeni ce urma să spună. S-a așezat pe pat și i-a făcut semn lui Hani să se așeze lângă el.

— Am nevoie de ajutor, a spus Ferris, cu o voce ușor tremurătoare. O să mă ajutați? Trebuie să știu înainte să stăm de vorbă.

Iordanianul a încuviințat din cap. Era la fel de elegant ca de obicei, dar avea un aer grav.

— Cred că știu ce s-a întâmplat. Sunt speriat.

— Spune-mi. Dacă ne ajuți, o s-o găsim.
— Cred că se află în mâinile membrilor Al Qaeda – au răpit-o.
Hani a dat din cap cu neîncredere.
— De ce ar fi făcut una ca asta. Iubita ta e asistent social. Se ocupă de copiii palestinieni. Nu-i așa? De ce ar vrea cineva să pună mâna pe ea?
Ferris intra pe un teritoriu interzis. Ar fi trebuit ca mai întâi să-l sune pe Hoffman și să întocmească un plan. Dar când și-a adus aminte de regulile și condițiile de la CIA, i s-a făcut silă de el însuși. Tocmai respectarea acelor reguli o pusese pe Alice în primejdie. Trebuia să stea de vorbă cu Hani imediat și să-l mobilizeze înainte să fie prea târziu.
— Ascultați-mă și încercați să nu dați importanță detaliilor care nu ne pot ajuta s-o găsim pe Alice. Fiți prietenul meu, vă rog. Ați putea?
— Bineînțeles, dragul meu. Întotdeauna ți-am fost prieten. Chiar și atunci când tu nu-mi erai prieten.
— Bine. Motivul pentru care au răpit-o pe Alice este că îl cunoaște pe un om cu care am lucrat în ultima vreme. E vorba de Omar Sadiki, arhitectul iordanian despre care deja am stat de vorbă.
Hani a făcut ochi mari.
— Alice îl cunoaște pe acel Sadiki despre care presupunem că ar fi fost implicat în atentatul de la Incirlik? Dar cum anume ai lucrat *tu* cu el? Ce înseamnă asta, dragul meu? Vrei să spui că era agentul tău?
— Nu mă întreba. Nu acum. Dar sunt sigur că, în prima zi a noului an, când Sadiki a dispărut, n-a fost vorba de o fugă. Cred că membrii Al Qaeda l-au răpit că să afle ce știe. Probabil că acum îl strâng cu ușa ca să afle dacă are legături cu Statele Unite. N-or să-și dea seama că a avut de-a face cu noi, pentru că am avut grijă să nu lăsăm urme. Dar or să afle că o cunoaște destul de bine pe Alice Melville, care s-a întâlnit deseori cu Sadiki de-a lungul acțiunilor ei umanitare.
— Dumnezeule! a spus Hani dintr-odată. Îmi pare rău.
Era cel mai rău lucru pe care Hani l-ar fi putut spune, pentru că, vorbindu-i astfel, îi confirma lui Ferris bănuiala că Alice se afla în mare pericol. Iordanianul a tăcut câteva clipe, apoi a vorbit iarăși:
— Această Alice lucrează pentru tine? Este un agent sub acoperire care nu figurează în evidența agenției?
— Nu, în niciun caz! Urăște CIA. Lucrează pentru un ONG și încearcă să-i ajute pe palestinieni. Nu e o identitate falsă – chiar cu asta se ocupă. E

exact ceea ce pare.

— Și crezi că unii oameni și-ar putea închipui că lucrează pentru agenție?

Ferris s-a uitat în ochii lui Hani.

— Da.

— Unii ar putea crede, pentru că îl cunoaște pe Sadiki.

— Exact.

Vocea lui Ferris abia putea fi auzită, fiind înăbușită de regretul său amarnic.

— Iar acum, trebuie să o găsești repede, a continuat Hani, înainte ca oamenii ăștia să folosească metode neobișnuite pentru a obține informații de la ea.

Ferris s-a cutremurat când a auzit cuvintele acelea: „metode neobișnuite”. L-a luat pe Hani de mână și i-a spus:

— Vă rog! Vă rog să mă ajutați. Nu pot s-o găsesc fără ajutorul dumneavoastră.

— Sigur nu e vorba de un șiretlic?

Era o întrebare crudă, dar deloc nerezonabilă, dat fiind ce se întâmplase cu câteva luni mai înainte. Într-un fel, Hani încă era furios. Ferris stătea pe pat, ținându-și din nou capul în mâini – era întruchiparea neputinței și a remușcării.

— Iartă-mă, Roger. Îmi pare rău că ți-am pus întrebarea asta, i-a spus Hani, luându-l pe după umeri. Bineînțeles că o să te ajut. Avem câțiva agenți în cercurile înalte din Al Qaeda și îi putem contacta imediat. Ne folosim de ei numai în situații de urgență, iar acum e vorba de o urgență. Pot afla de la ei dacă a fost răpită. Sunt sigur. Dar nu știu dacă or să-mi poată spune unde se află. Iar acum, lasă-mă să vorbesc cu oamenii mei și să mă pun pe treabă.

Apoi l-a ridicat pe Ferris în picioare.

— Haide, ridică-te! Dumnezeu te pune la încercare. La El e toată puterea, iar tu ești robul Lui. *Abd-Allah* – robul lui Dumnezeu. Noi așa spunem. Nu poți scăpa de soarta care ți-a fost scrisă. Trebuie doar să ai credință și încredere. Așa că vino să stai de vorbă cu oamenii din echipa mea. O să ne punem pe treabă chiar acum. Trebuie să fii puternic. Dacă oamenii văd că ești slab, se vor speria și mai tare.

Ferris s-a ridicat în picioare, s-a dus la baie ca să se spele pe față, apoi s-a întors la oamenii care se strânseseră în sufragerie.

• Capitolul 31 •

AMMAN și WASHINGTON

În timpul nopții, vântul s-a întețit, iar furtuna a devenit și mai violentă. Era un vânt fierbinte care bătea dinspre Arabia Saudită și peninsula Sinai, aducând cu sine un nor enorm, întins pe sute de kilometri, provenind din nisipurile Arabiei. În seara aceea, mașinile înaintau cu viteza melcului. Circulau cu reflectoarele aprinse, dar chiar și așa, nu le puteai distinge decât atunci când se apropiau foarte mult de tine. Traficul era blocat pe arterele principale și la sensurile giratorii, iar flota fantomatică de mașini înțepenite semăna cu un grup de cargoboturi ancorate în timpul unei nopți cu ceață. Cei câțiva pietoni de pe trotuare aveau capetele înfășurate în broboade cu carouri mici și mergeau aduși de spate, ca să poată ține piept vântului; nu li se vedeau decât ochii prin crăpăturile înguste ale broboadelor. Nu puteai nici să mergi cu mașina, nici să te deplasezi cu un aparat de zbor. Vremea era numai bună pentru răpitori – o lume plină de nisip cărămiziu, în care puteai ascunde aproape orice.

Ferris a stat treaz la ambasadă aproape toată noaptea, așteptând să primească informații. După ce a plecat din apartamentul lui Alice, l-a sunat în cele din urmă pe Hoffman, care la început era enervat din pricina întârzierii, dar când și-a dat seama cât de necăjit era Ferris, s-a temperat. Hoffman nu a încercat să-și ceară scuze. A spus că agenția mobilizase toți agenții în încercarea de a o găsi pe Alice Melville. Toată șmecheria consta în a o căuta în așa fel, încât să nu le întărească răpitorilor convingerea că Alice era „o persoană care prezenta interes", după cum a spus Hoffman.

— O s-o găsim, i-a zis el lui Ferris.

Hoffman încerca să-l încurajeze, însă Ferris simțea, fără să-și poată da seama de ce, că vorbele șefului său îl adânceau și mai mult în disperare. Preț de câteva clipe, Ferris a pus receptorul deoparte, iar Hoffman a întrebat: „Alo, mai ești la telefon?" Când a luat iarăși receptorul în mână, șeful său i-a sugerat că ar fi fost bine să doarmă. Ferris i-a răspuns că o să se culce, dar știa că dacă s-ar fi întins pe canapeaua din birou, i-ar fi trecut

prin minte numai imagini cu Alice legată și cu căluș în gură, aruncată în portbagajul unei mașini sau într-un beci rece și umed. Sau și mai rău: și-ar fi închipuit că e interogată și că mâna îi era răsucită până când osul trosnea.

— Amice, ar fi trebuit să-mi povestești despre Alice. Adică să-mi fi spus că îl cunoștea pe Sadiki. Am fi putut s-o punem la adăpost pentru o vreme.

Ferris nu i-a răspuns nimic. Știa că era o minciună – Hoffman n-ar fi făcut nimic. Încerca să pară grijuliu după ce nenorocirea se întâmplase. Vocea lui Ferris tremura. Îi era greu să se stăpânească.

— Fii atent la mine! i-a spus Hoffman. Cel mai important este să respectăm procedurile prevăzute pentru asemenea situații. Ambasada trebuie să anunțe că Alice a fost răpită. Cineva trebuie să sune la organizația unde lucrează – nu știu ce chestie pentru Orientul Apropiat – și să-i pună pe cei de acolo să publice un apel. Și în niciun caz nu trebuie să fii tu cel care sună! Cere-i șefului de la biroul de relații publice să dea telefon. Și pune-l să ia legătura cu ziarele iordaniene și să le trimită un comunicat de presă cu privire la dispariția lui Alice. Iar șeful organizației pentru care lucrează ar trebui să sune la ziarele arabe și la posturile Al Jazeera și Al-Arabiya, să spună ca a fost răpită o femeie care își dedică tot timpul ajutorării arabilor. Dacă o să se afle adevărul despre ea, o să fie eliberată, nu-i așa? CIA nu are absolut nicio legătură cu ea. Am vorbit cu cei de la Departamentul de Stat, iar ambasadorul are să ia legătura cu câțiva palestinieni importanți, ca să vadă dacă nu cumva putem iniția negocieri secrete. Ambasada o să spună că nu suntem dispuși să dăm bani ca să fie eliberată, dar bineînțeles că o să plătim. Toată lumea știe chestia asta. Așa că stai liniștit!

Ferris n-a putut decât să încuviințeze cu un murmur. În acel moment, îi părea bine că Hoffman, cu sângele lui rece, știa ce trebuia făcut. În scurtă vreme, au fost date comunicatele de presă și au avut loc convorbiri telefonice secrete. A doua zi dimineață, răpirea lui Alice ținea prima pagină a ziarelor din Iordania și din Statele Unite. Cele mai multe articole îl citau pe șeful lui Alice, directorul Organizației Umanitare pentru Orientul Apropiat, care spusese că Alice Melville era „cea mai bună prietenă pe care o putea avea poporul arab” și că răpirea ei era „o greșeală imensă”. Precizarea că Alice Melville avea un iubit care lucra ca ofițer politic la Ambasada Statelor Unite a apărut pentru prima oară în articolul publicat de *Agence France-Presse.* Articolul menționa un „diplomat occidental” anonim – probabil un angajat al Ambasadei Franței –, care credea că era

posibil ca relația lui Melville cu diplomatul american anonim să fi fost una dintre cauzele răpirii.

•

Oamenii lui Hani de la DGI au fost eficienți și, date fiind împrejurările, destul de rapizi. Mulțumită analizei ADN-ului din firele de păr găsite în pieptenele lui Alice, au constatat că sângele de pe podeaua bucătăriei era al ei – specialiștii laboratorului de la Spitalul Regele Hussein au stat până târziu în noapte ca să ajungă la acest rezultat. Au găsit multe amprente în apartament, dar s-a dovedit că multe dintre ele erau ale lui Roger Ferris. Speraseră să găsească amprente în bucătărie – era limpede că acolo fusese prinsă Alice –, dar nu au reușit să preleveze niciuna, iar agentul FBI a spus că oamenii care o răpiseră pe Alice probabil purtaseră mănuși. Și-au dat seama că fuseseră mai mulți răpitori după urmele de pantofi de pe podea. Spărseseră încuietoarea de la intrarea în clădire și pe cea de la ușa apartamentului cu multă grijă, provocând stricăciuni foarte mici. Era vorba de profesioniști foarte îndemânatici, nu de hoți amatori – Ferris nu-și putea da seama dacă era un lucru bun sau rău pentru Alice.

În dimineața următoare, Hani l-a vizitat pe Ferris la ambasadă. Era un lucru neobișnuit. În mod normal, Pașa insista ca oamenii să se ducă la el. Dar era o situație specială. S-au întâlnit într-o sală de conferințe securizată, pe care angajații centrului CIA o foloseau pentru întâlnirile cu ofițerii de legătură ai Departamentului General de Informații. Ferris avea înfățișarea unui om distrus: tenul său, care de obicei era neted și bronzat, era palid și lăsat. Părea că cearcănele îi fuseseră trasate cu cărbune, iar ochii lui nu mai erau vii și curioși ca altădată – îi avea duși în fundul capului.

Șeful DGI l-a îmbrățișat pe Ferris, l-a sărutat de trei ori pe obraji și o dată pe frunte. Și-a dat seama că tânărul american suferea și că suferința nu avea să-i fie alinată decât de găsirea lui Alice. Hani încerca să amâne discuția cu el fie pentru că era politicos ca de obicei, fie pentru că îl îndrăgea pe Ferris, dar tânărul american l-a luat de mână cu un gest rugător. Își pusese toată nădejdea în Hani.

— Spuneți-mi ce-ați aflat, oricât de grav ar fi.

— Am luat legătura cu unul dintre agenții noștri din interiorul rețelei. E vorba de un agent din Siria, dar e la curent cu operațiunile din Iordania.

— Și ce ai aflat de la omul tău?

În vocea lui Ferris s-a strecurat o urmă de speranță. Nu se putea împiedica să-și dorească să afle vești bune.

— Mi-a spus că, într-adevăr, rețeaua a răpit o americancă la Amman. E exact așa cum ai bănuit. O urmăreau de ceva vreme. Voiau să afle ce legături are cu Omar Sadiki. Nu știu ce să creadă despre Sadiki și, pentru ei, e foarte important să înțeleagă ce-i cu el. Au răpit-o ieri dimineață și au scos-o repede din oraș. Au pus-o în portbagajul unei mașini. E o operațiune care a fost organizată de oameni de la vârful organizației. Oricine ar fi cel care vrea să afle ce știe Alice, cu siguranță e un lider foarte important. Și asta e bine.

— De ce? a întrebat Ferris, uitându-se la el cu disperare.

— Pentru că oamenii de la vârful ierarhiei vor fi mai atenți cu ea decât membrii mărunți. Nu sunt mardeiași, ci oameni care vor să obțină informații. N-o să-i facă rău fără motiv. Deci poți să te liniștești puțin, prietene. Totul o să fie bine.

Ferris s-a șters la ochi cu mâneca. Îi era jenă că plângea.

— Unde e? Ați aflat?

— Nu știu. Omul nostru nu a vrut să ne răspundă la întrebarea asta. Cred că nu știe. Când a văzut că insistăm, ne-a spus că s-ar putea să fie în Siria. Cred că a fost dusă peste graniță noaptea trecută, în timpul furtunii de nisip. Sigur n-au ascuns-o în Iordania, pentru că ar fi fost prea periculos. Cred că au dus-o în Siria, ca să stea de vorbă cu ea.

— Și ce-or să facă după aceea?

Hani s-a apropiat de Ferris și i-a vorbit pe un ton calm și liniștitor.

— O vor elibera. Când or să-și dea seama că nu pot obține de la ea informațiile de care au nevoie, îi vor da drumul și vor încerca să le obțină în alt fel. Oamenii ăștia sunt criminali, dar nu sunt proști – e unul dintre lucrurile pe care le-am învățat de-a lungul timpului.

— Eu ce-aș putea face?

Cel mai mult îl împovăra neputința lui. Se simțea la fel ca un părinte al cărui copil se află în pericol de moarte: și-ar fi dorit să fie el în locul lui Alice. „Luați-mă pe mine! Faceți-mi rău mie!” De ce să sufere Alice din pricina unor lucruri pe care le-ar fi disprețuit, dacă le-ar fi aflat?

Hani i-a aruncat o privire plină de înțeles. Voia să-l liniștească, dar nu avea cum.

— Nu poți face nimic, dragul meu. Trebuie să aștepți.

•

Șeful centrului CIA din Viena îl botezase „Nokia-Suleiman” – era telefonul pe care îl găsise poliția austriacă după ce, la puțin timp de la incidentul cu Harry Meeker din Pakistan, Agenția pentru Securitate Națională interceptase convorbirea șefului de operațiuni sirian. Directorul serviciului secret austriac i-l predase ofițerului care conducea centrul CIA din Viena, care la rândul său îl trimisese la Langley cu primul avion. Specialiștii lui Hoffman îl studiaseră în detaliu, dar nu găsiseră nicio informație utilă. Au descoperit că în telefon se afla o cartelă SIM care fusese folosită numai pentru convorbirea pe care reușiseră să o intercepteze. Dar Hoffman a pus telefonul la încărcat, pentru orice eventualitate.

Pe data de patru ianuarie, telefonul „Nokia- Suleiman” a sunat – o singură dată. De fapt, nu era un apel, ci un mesaj. Când l-a citit, Hoffman a rămas uluit, apoi a început să se îngrijoreze. Era ca și cum s-ar fi înfundat o țeavă, iar apele menajere s-ar fi revărsat prin acel telefon direct în biroul său. Mesajul suna astfel: „Domnule Ferris, vă rog să o sunați pe domnișoara Alice, la numărul 963-5555-8771.” Era numărul unui telefon mobil din Siria. Agenția pentru Securitate Națională și CIA au reușit să obțină din Siria documentele cu privire la cumpărătorul cartelei Syriatel care avea acel număr, dar nu au putut identifica persoana care trimisese mesajul. Numărul acela de telefon era ca un carnețel care nu fusese folosit decât o dată. Cineva îl folosise pentru o singură convorbire telefonică, apoi îl aruncase. Hoffman s-a gândit multă vreme la ce avea de făcut și, în cele din urmă, a hotărât că, din punct de vedere operațional, nu avea de ales. L-a sunat pe Ferris și i-a citit mesajul.

• Capitolul 32 •

AMMAN și DAMASC

Când Hoffman i-a citit mesajul, Ferris s-a gândit că nu putea să însemne decât că Alice încă era în viață. Răpitorii ei știau că îl cunoștea pe Ferris. Voiau să facă un schimb: s-o elibereze pe Alice, în speranța că l-ar putea ademeni pe iubitul ei de la CIA. Își dăduseră seama că nu știa nimic, așa că voiau s-o folosească pe post de momeală. Dar pentru ca Alice să fie eliberată, trebuia ca cineva să meargă în locul ei. În timp ce Hoffman îi citise mesajul, Ferris își notase numărul de telefon. Se uita țintă la el și transpira, deși biroul său era cuprins de frigul iernii.

— E în viață, a murmurat Ferris.

— *Probabil* că e în viață, i-a atras atenția Hoffman. Cel puțin, vor să crezi că încă e în viață. Asta e partea bună.

— Și care ar fi parte proastă.

— Păi, că au aflat despre tine. Știu că lucrezi pentru agenție. Îți trimit un mesaj pe telefonul lui Suleiman, știind că se află în posesia noastră. Asta înseamnă două lucruri: pe de-o parte, oamenii care au răpit-o pe Alice se află în vârful ierarhiei și sunt apropiați ai lui Suleiman, iar pe de altă parte, au aflat atât de multe de la „domnișoara Alice", încât și-au dat seama că e iubita ta – altfel spus, au interogat-o.

Pe Ferris l-a străbătut un fior. Prin mintea lui s-au succedat cu repeziciune diferite scenarii, unul mai sumbru decât altul.

— Trebuie să sun. Trebuie să stau de vorbă cu ea.

— Sunt de acord. Ar trebui să suni. La început, am crezut că ar fi o idee proastă. E limpede că-i un șiretlic prin care încearcă să te ademenească. Dar apoi mi-am zis: „Și ce dacă?" Trebuie să jucăm jocul. Dar mai întâi trebuie să punem totul la punct, nu-i așa? Trebuie ca totul să fie pregătit. S-ar putea ca asta să fie singura noastră șansă s-o scăpăm pe Alice și să aflăm ceva despre Suleiman, desigur. E cea mai bună ocazie. Așa că vrem să profităm de ea.

— Ce vrei să spui? Cum adică să profităm de ea? Mie îmi pasă doar de Alice.

— Știu că-ți pasă. Dacă aș fi în locul tău, nici mie nu mi-ar păsa de nimeni altcineva. Dar e o șansă foarte importantă. Poate că nu-ți dai seama în momentul ăsta – și zău că te înțeleg –, dar operațiunea noastră chiar dă rezultate. Indivizii ăștia sunt derutați, nu știu ce se întâmplă. Tocmai de-aia i-au răpit pe Sadiki și pe Alice. Tocmai de-aia ne-au trimis mesajul ăsta ciudat. Sunt debusolați. Ne apropiem din ce în ce mai mult.

— Nu-mi mai pasă de operațiune. Nu vreau decât s-o salvez pe Alice. Dacă stăm și așteptăm, s-ar putea să fie omorâtă.

Ferris a așteptat ca Hoffman să încuviințeze, dar șeful său nu a spus nimic.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să înțelegi? Eu am vârât-o în coșmarul ăsta.

— Potolește-te, Roger. Vom face tot ce ne stă în putință ca s-o salvăm, mai puțin un singur lucru: n-o să lăsăm să se aleagă praful de operațiune, înțeleg că te simți vinovat pentru că ai pus-o în primejdie. Și chiar trebuie să te simți vinovat. A fost o greșeală din partea ta să nu-mi spui că ai o relație cu o femeie care îl cunoaște pe Sadiki – ai pus-o în pericol pe Alice, dar și pe noi toți. Dar să știi că n-o să îmbunătățești deloc situația dacă o să acționezi în pripă. Sunt în joc viețile mai multor oameni. Căcat! E vorba de milioane de vieți! Statele Unite sunt în război. Nu e vorba doar de tine și de iubita ta. Ne-am înțeles?

Ferris simțea că îi plesnea capul. Nu spunea nimic, iar tăcerea s-a înstăpânit pe linia telefonică de parcă ar fi fost ea însăși o voce. Apoi totul i s-a limpezit.

— Da. Ne-am înțeles. Poți să te bazezi pe mine.

— Bravo! Îmi dau seama cât de greu îți este, dar să știi că o s-o scoatem la capăt. O să-ți recapeți iubita. Și o să primești și o medalie.

— O medalie, a repetat Ferris.

Dar deja era cu gândul în altă parte.

•

Ferris a pus în portofel numărul telefonului mobil din Siria. I-a spus locțiitorului său că se duce la apartamentul lui, ca să facă un duș și să doarmă. Apoi a plecat de la ambasadă și a mers cu mașina până la sediul central al DGI. S-a dus acolo neanunțat și i-a spus șefului de cabinet, care a

coborât în pripă, că trebuia să-l vadă pe Hani Pașa de urgență. I s-a cerut să aștepte, dar după numai câteva minute a fost condus în biroul spațios al lui Hani.

Când Ferris a intrat în biroul său, Hani l-a privit cu atenție. Nu l-a mai sărutat, ci doar i-a strâns mâna – în momentul acela, era un gest mai intim.

— Arăți îngrozitor, Roger. Îmi pare rău pentru ce ți s-a întâmplat.

— Vă mulțumesc că vă preocupați de starea în care mă aflu, dar nu vă faceți griji pentru mine. Nu e vorba despre mine. Se prea poate ca tocmai eu să fiu problema, dar aș vrea să fiu și soluția. De aceea mă aflu aici.

Hani s-a uitat foarte curios la american, de parcă ar fi încercat să-și dea seama ce era în mintea lui.

— Ce tot spui, *habibi*? Azi vorbești cam incoerent.

Dar Ferris știa exact despre ce vorbea. Totul se lămurise într-un moment de maximă limpezime. Mintea i se luminase și toate lucrurile din capul său își schimbaseră ușor poziția și alcătuiseră un nou model, unul foarte diferit, dar nu mai puțin precis.

— Iată care-s regulile. Această conversație nu a avut loc. Vorbesc în nume propriu, nu ca angajat al guvernului Statelor Unite. Nu veți povesti nici unui angajat al agenției despre vizita mea aici și nici despre ce am discutat. Niciodată. Sunteți de acord?

— Sunt niște reguli neobișnuite. S-ar putea să fiu de acord, dar încă nu mi-ai spus mare lucru.

— „S-ar putea" nu e un răspuns bun. De data asta, trebuie să fie „da" sau „nu". Ceea ce vreau să fac n-o să prejudicieze Iordaniei, ba chiar s-ar putea să-i fie de folos. Și veți avea avantajul de a ști ce fac și de a folosi această informație cum veți crede de cuviință. Nu-mi pasă. Dar vreau să-mi promiteți ferm că mă veți proteja.

Hani a înclinat capul într-o parte, apoi și-a aprins o țigară în timp ce se gândea la cererea lui Ferris. Îl măsura din priviri, trăgând din când în când din țigară. Iordanianul aproape că părea mulțumit.

— Dragul meu Roger, întotdeauna am spus că ești de-al nostru, adică pui oamenii mai presus de lucruri și prețuiești onoarea mai mult decât orice, întotdeauna am bănuit, dar abia acum sunt sigur. Așa că răspunsul este da. Bineînțeles că o să respect confidențialitatea acestei conversații. Nimeni nu poate auzi ce vorbim în acest birou. Dar acum trebuie să-mi spui ce vrei.

Ferris s-a apropiat de Hani și a început să vorbească mai încet. Din câte știa, agenția nu pusese niciun microfon în biroul lui Hani, dar, la urma urmelor, erau multe lucrurile pe care nu le știa.

— Mă puteți face să dispar în așa fel, încât nimeni să nu mă găsească – inclusiv și mai ales guvernul Statelor Unite? Și mă puteți duce apoi în Siria fără ca nimeni să afle?

— Presupun că da. Nu ne-ar fi greu. Deținem controlul asupra acestui teritoriu. Dar ce vrei să faci?

— Vreau să iau legătura cu oamenii care au răpit-o pe Alice Melville. Vreau să mă ofer drept monedă de schimb. Nu pe ea o vor, ci pe mine.

— *W'Allah*! a spus Hani, desfăcându-și brațele. Ai înnebunit, prietene?

— Nu. De fapt, acum m-am însănătoșit. Eram nebun înainte.

— Dar cum o să iei legătura cu ei? Nu-i poți găsi pe membrii Al Qaeda în Pagini Aurii. Nu-i chiar atât de ușor să dai de ei. Chiar și mie îmi este greu.

— Au luat legătura cu noi. Mi-au trimis un mesaj – probabil din locul unde se afla Alice –, în care mi-au cerut să sun la un număr de telefon mobil din Siria. Hoffman vrea să aștept, ca să pună la cale un plan prin care să-i tragă pe sfoară. Dar stratagemele lui sunt de căcat – știți mai bine decât mine. Tot ce reușim e să ne tragem pe sfoară pe noi înșine.

— Dar, Roger, e foarte periculos ceea ce vrei să faci. Știi prea multe secrete. Or să vrea să le afle. O să fie… neplăcut.

Ferris și-a atins ușor buzunarul unde ținea cutiuța de plastic în care se afla pilula cu otravă. O avusese la el în ultimele luni, dar nu se gândise niciodată că o să aibă nevoie de ea.

— O să mă descurc. Numai așa poate fi eliberată. Nu-i vor da drumul decât dacă mă ofer pe mine la schimb. E evident, nu? Hoffman n-o să mă lase niciodată, ceea ce înseamnă că Alice o să moară. N-am de ales. Trebuie să fac asta. Și am s-o fac, orice mi-ați spune. Dar vreau să mă ajutați. În felul ăsta, o să am mai multe șanse s-o salvez.

Hani nu spunea nimic. Nu era un om care să facă promisiuni cu ușurință. Ferris a cuprins cu ambele palme mâna iordanianului. Ar fi îngenuncheat și i-ar fi sărutat-o, dacă ar fi știut că asta l-ar fi convins pe Hani.

— Vă rog să mă ajutați. Vă implor să mă ajutați.

Hani s-a uitat la el și a zâmbit. Era un zâmbet discret – o curbură fină a buzelor care se cuibărise pe chipul lui Hani, deși Ferris n-o putea observa.

— Da, dragul meu. Bineînțeles că o să te ajut. Ești un om curajos și vrei să te sacrifici pentru a o salva pe femeia pe care o iubești. Numai o inimă de piatră te-ar putea refuza.

•

Hani a acționat repede. Unul dintre oamenii săi a dus mașina lui Ferris pe strada Zahran și a parcat-o lângă hotelul Four Seasons. Când colegii de la ambasadă ai lui Ferris aveau să-și dea seama că lipsea, aveau să piardă un timp prețios căutându-l în hotel. Hani a dat câteva telefoane și s-a întâlnit între patru ochi cu adjunctul său, apoi l-a însoțit pe Ferris până la garajul DGI, unde era parcată limuzina sa mare, marca BMW. Au luat loc în spate, iar Hani a tras perdelele. Odată urcați în limuzină, deveniseră aproape invizibili, dat fiind că Iordania era o țară în care autoritatea DGI nu era pusă la îndoială de nimeni. Ferris și-a pipăit încă o dată buzunarul, ca să fie sigur.

Au luat-o pe un drum care ducea la nord de Amman, spre granița cu Siria. Când au intrat pe autostradă, Hani a dat la o parte perdeaua ca să vadă peisajul, dar Ferris a lăsat-o trasă pe cea de pe partea lui. N-au luat-o pe autostrada cu patru benzi care trecea prin Al-Mafraq, ci au luat-o pe vechea autostradă 15, care traversa granița siriană câțiva kilometri mai la vest, trecând prin orașul Dera’a. În timp ce limuzina înainta spre nord, Hani i-a explicat planul său. Ferris i-a pus câteva întrebări, dar numai ca să fie sigur că a înțeles. La un moment dat, lui Ferris i-a sunat telefonul mobil. Era locțiitorul său. I-a spus cu o voce obosită că încerca să doarmă și urma să vină la birou a doua zi dimineață, după ce va fi mers la sala de forță.

Chiar înainte ca mașina să intre în Ramtha – oraș de graniță –, Hani i-a cerut șoferului să o ia pe un drum lateral care se întindea de-a lungul frontierei. Când au ajuns într-un sătuc numit Shajara, au luat-o pe un drum de pământ, apoi pe drumul situat în mijlocul unui ansamblu de clădiri construite din cărămizi de beton, ale căror acoperișuri erau pline de antene. Pe drumul acela era parcat un taxi – un Mercedes ruginit – cu numere de înmatriculare siriene. Granița se afla la mai puțin de un kilometru și jumătate distanță. Hani l-a dus pe Ferris într-una dintre clădiri. Ofițerii DGI, îmbrăcați simplu, care îl așteptau pe Hani, l-au întâmpinat cu sărutări, o tavă cu prăjituri și ceai dulce. Hani le-a refuzat tratația cu un gest al mâinii și a cerut o cameră liniștită situată la ultimul etaj. A închis ușa și s-a întors către Ferris.

— A sosit momentul să suni.
— Ai un telefon nou?
— Bineînțeles.
Hani a scos din haină un telefon cu clapetă nou – marca Samsung – și i l-a dat lui Ferris. Iordanianul avea și o pereche de căști, astfel încât să poată asculta conversația. Ferris a zâmbit ușor când a văzut cât de bine se pregătise, apoi a scos din portofel numărul de telefon pe care reușise să-l noteze în grabă atunci când Hoffman îi citise mesajul. A format cu grijă numărul pe telefonul lui Hani: 963-5555-8771. După ce s-a auzit soneria de trei ori, a răspuns cineva.
— Alo, s-a auzit în engleză.
Îl așteptau. La numărul acela nu putea suna decât o singură persoană.
— Sunt Roger Ferris de la CIA și vreau să vorbesc cu domnișoara Alice.
— Foarte bine, domnule. Slavă domnului că ați sunat. Vă rog să-mi răspundeți la o întrebare, ca să fiu sigur că nu sunteți altcineva.
— Bine. Care-i întrebarea?
— Unde ați luat prima oară cina cu domnișoara Alice?
Ferris a simțit că i se face greață. Aflaseră acel lucru de la ea în timpul interogatoriului. Sau poate că îl urmăriseră.
— La Amman. La restaurantul italian din hotelul Hyatt.
— Da, bine. Vă mulțumesc. Și spuneți-mi, vă rog, cum se numește motanul pe care domnișoara Alice îl are în apartament?
— Elvis. Numele motanului este Elvis.
— Exact. Cred că într-adevăr sunteți domnul Ferris.
— Bine, acum aș putea vorbi cu Alice, vă rog?
— Da, dar îmi pare foarte rău. Domnișoara Alice nu este aici, însă m-a rugat să vă transmit un mesaj dacă sunați.
— Care este mesajul?
Ferris avea un ton aspru. Voia să nu stea prea mult la discuții, ca să ajungă cât mai repede la subiect.
— Dacă vreți s-o vedeți pe domnișoara Alice, trebuie să vă duceți acolo unde o să vă spun eu. Numai dumneavoastră. Și fără șiretlicuri, altminteri domnișoara Alice n-o să mai fie în viață.
— Unde trebuie să merg.
— În Siria, vă rog.
Ochii lui Ferris străluceau din pricina încordării și exasperării.

— Bine, dar unde anume în Siria?

— Vă spun acum. La Hama. Acolo se află domnișoara Alice.

Hani a încuviințat din cap când a auzit numele orașului în care aveau să se întâlnească. Hama era orașul natal al lui Suleiman. Toată povestea aceea îngrozitoare începuse acolo, odată cu anihilarea Frăției Musulmane în 1982.

— Trebuie să facem o învoială. Dacă n-am s-o văd pe Alice, n-am să vin.

— Da, domnule Ferris! Desigur!

Arabul avea o voce plină de entuziasm, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că americanul chiar avea de gând să se predea. Deja avea pregătită o propunere.

— Domnule Ferris, o veți vedea pe domnișoara Alice la *norias* – roțile de lemn pentru irigații de pe râul Orontes –, care sunt situate chiar în centrul orașului. O veți vedea acolo. Veți vedea că este teafără și că am eliberat-o. Apoi o să ne sunați și o să ne așteptați. O să vă urmărim în permanență. Dacă plecați, o să vă omorâm atât pe dumneavoastră, cât și pe domnișoara Alice.

Ferris a făcut o pauză și s-a uitat la Hani. Urma să aibă nevoie de întăriri, ca să fie sigur că, după eliberare, Alice avea să fie protejată. Hani părea să-i fi citit gândurile. A încuviințat din cap și i-a șoptit lui Ferris:

— O să fim acolo.

— Sunt de acord. La ce număr trebuie să vă sun după ce văd că Alice a fost eliberată?

— Domnule Ferris, sunați, vă rog, la numărul 963-5555-5510. N-o să vorbiți cu mine, pentru că nu-s decât un om de legătură. Când or să vă răspundă, spuneți în arabă că sunteți Roger Ferris de la CIA și că sunteți gata să vă întâlniți cu ei la Hama. Vreți să vă spun numărul încă o dată?

Hani notase în grabă numărul de telefon pe o bucată de hârtie și i-a dat-o lui Ferris.

— O să vi-l citesc eu, ca să fiu sigur că l-am notat corect. 963-5555-5510.

— Exact, domnule Ferris.

— Și trebuie să-i spun persoanei care o să-mi răspundă că sunt Roger Ferris de la CIA și că sunt gata să mă întâlnesc cu ei la Hama.

— *Mumatz*[18], domnule Ferris. Foarte bine! În regulă. Și când o să veniți să vă întâlniți cu noi?

Ferris s-a uitat la Hani. Iordanianul a scris în grabă câteva cuvinte pe o hârtie și i-a dat-o.

— O să vin mâine dimineață. La ora opt, o să fiu la roțile pentru irigații de pe Orontes. Dacă Alice nu se află acolo, înțelegerea nu mai e valabilă. Ați înțeles?

— Da, domnule Ferris. O să le zic. Nu-s decât un om de legătură. Îmi dau seama că sunteți foarte grăbit.

A spus-o pe un ton surprins, ca și cum nu putea înțelege de ce era Ferris atât de nerăbdător să se lase torturat.

— Aveți grijă ca Alice să fie acolo. Apoi o să obțineți ce vreți. Altminteri, nimic.

Apoi Ferris a închis.

— *W'Allah*, Roger. Ești un om curajos, a spus Hani, luându-l de mână. Orice ți s-ar întâmpla, Alice o să afle cât de mult o iubeai. O să am grijă. O să trăiești mereu în sufletul ei.

•

Taxiul marca Mercedes se afla la intrarea în clădire. Șoferul fuma o țigară și era gata de plecare. Se înserase, și de dincolo de ansamblul de clădiri se înălța larma unui sat arab. Copiii se întorseseră de la școală și jucau fotbal în praf, iar mamele îi cicăleau și îi mustrau, pregătind masa de seară. Umbrele se alungeau, culorile se întunecau și lumina zilei dispărea treptat, iar timpul părea că stătuse în loc.

Hani i-a spus lui Ferris că venise timpul să plece și i-a schițat planul pe care îl concepuse. Taxiul avea să se îndrepte spre nord și să-l ducă în Siria prin vama de la Dera'a. Șoferul era un contrabandist, iar DGI îl folosise de multe ori. De-a lungul anilor, îi mituise de multe ori pe vameșii sirieni – toți erau atât de corupți, încât alcătuiau o mare familie. Ca să ajungă în Siria, Ferris avea să străbată câțiva kilometri într-un compartiment de sub bancheta din spate. Era un disconfort care avea să dureze doar vreo treizeci de minute, apoi avea să se așeze pe scaunul din dreapta șoferului. Hani urma să trimită două mașini care să însoțească taxiul prin Damasc, apoi până la Hama. Trebuia să meargă toată noaptea. Șeful DGI urma să trimită la Hama încă o echipă. În momentul în care Alice avea să fie eliberată, oamenii lui urmau să o ia de acolo și să o aducă în Iordania. Cei din echipa de la Hama aveau să fie foarte bine înarmați, pentru cazul în care ceva ar fi mers prost, dar iordanianul l-a asigurat că totul avea să meargă bine. Apoi,

la momentul potrivit, oamenii lui aveau să facă tot ce le stătea în putință ca să-l salveze și pe Ferris.

Iordanianul i-a dat un mic dispozitiv electronic asemănător cu o brichetă.

— Dacă dai de bucluc și nu mai poți aștepta, apasă pe butonul dispozitivului și o să venim să te luăm.

Ferris l-a luat și i-a mulțumit prietenului său. Era frumos din partea lui Hani că vorbea despre salvarea lui, dar Roger știa că era o călătorie din care nu avea să se mai întoarcă.

• Capitolul 33 •

HAMA

Ferris s-a dus singur la taxi. Șoferul – un bărbat de vreo patruzeci de ani – avea ochi vicleni, iar mustața groasă îi atârna peste buze ca o bidinea. Când l-a văzut, a deschis portiera din spate a Mercedes-ului ruginit, a tras un zăvor secret și a ridicat bancheta, dând la iveală un compartiment suficient de mare cât să încapă în el un om. Fundul de tablă era acoperit cu o rogojină, iar într-un colț se afla un bidon de apă minerală. „Clasa business”, a mormăit Ferris. Șoferul a încuviințat din cap, deși nu înțelesese spusele americanului. Apoi Ferris s-a băgat în compartiment, chircindu-și trupul în spațiul strâmt. Mirosea a transpirație și a urină. Bineînțeles că nu era primul călător clandestin. Șoferul i-a spus că va lovi de trei ori în compartiment atunci când va putea să iasă de acolo în siguranță. Apoi a coborât bancheta, iar Ferris a rămas închis în întuneric.

Roger nu era o persoană morbidă. Când era mic, se gândea la moarte la fel ca toți copiii, încercând să înțeleagă cum ar fi fost dacă n-ar mai fi existat. Dar era un gând prea complicat și deprimant, așa că uitase de el aproape complet. În mijlocul adolescenței, se temea că avea să moară virgin, dar după ce Priscilla Warren îi rezolvase această problemă, a încetat să se gândească la moarte. Dar în momentele acelea, când stătea în compartimentul întunecos și împuțit al taxiului, Ferris s-a gândit fără să vrea la moartea lui. Nu îi era teamă de moarte, ci de durerea dinaintea ei. Avea în buzunar apărătoarea dentară plină cu otravă și se tot gândea când anume trebuia s-o folosească. Dacă aștepta prea mult, era posibil să fie prea târziu: teroriștii ar fi putut să i-o ia înainte să poată înghiți otrava care avea să-l scape de agonie. Dar dacă ar fi spart-o prea repede, s-ar fi putut sinucide inutil, chiar înainte să fie salvat sau poate chiar cruțat. Ar fi irosit șansa de a duce o viață normală și n-ar mai fi putut îmbătrâni alături de Alice. Cel mai mult îl mâhnea că n-ar mai fi avut copii; din punctul de vedere al speciei, ar fi trăit degeaba. Viața lui ar fi fost cu adevărat stearpă – era un lucru chiar mai rău decât să mori virgin.

Taxiul a încetinit când s-a apropiat de vama iordaniană. Ferris a devenit agitat, dar mașina a stat foarte puțin la punctul de control și n-a fost nicio problemă. Probabil că Hani avusese grijă ca totul să fie în regulă. Mașina a înaintat huruind prin zona neutră dintre cele două granițe, iar Ferris s-a afundat iarăși în reveria lui sumbră. Dacă ar fi reușit să scape, poate că ar fi făcut copii cu Alice; dacă ar fi trăit, poate că ar fi îmbătrânit alături de ea. Se agăța de acest „poate". Trăia cu aceeași speranță care îi dă curaj bolnavului de cancer chiar și atunci când nu mai poate mânca, iar trupul său se mistuie – speranța că, într-un fel sau altul, pedeapsa cu moartea îi va fi anulată în mod miraculos, că își va târî oasele fragile până la poarta vieții de apoi și că va reuși să păcălească straja câteva ore, câteva zile sau chiar câțiva ani. Ferris știa în mod abstract că durerea putea fi atât de îngrozitoare, încât să-și dorească să moară. Dar n-ar fi vrut să piară dacă ar fi știut că mai era o șansă să fie din nou alături de Alice. Ar fi putut să-i zdrobească picioarele cu ranga, să-i sfărâme rotulele, să-i lovească șira spinării cu barosul – și totuși, în fiecare clipă a agoniei, s-ar fi gândit la Alice și ar fi vrut să rămână în viață pentru ea.

În mintea lui, imaginea lui Alice era limpede și desăvârșită. Dintr-odată, Ferris s-a eliberat de toate îndoielile și a făcut un gest nestăpânit: a scos apărătoarea dentară din buzunar și a pus-o pe rogojina din compartimentul secret. Dacă ar fi avut-o la el, frica l-ar fi putut împinge s-o folosească, iar dacă ar fi folosit-o, ar fi renunțat nu doar la viață, ci și la iubire. Ar fi murit degeaba. Îi promisese lui Hoffman să nu divulge niciun secret, să se sinucidă înainte să mărturisească vreunul dintre lucrurile care ar fi pus în pericol viețile altora. Dar dacă ar fi respectat acea promisiune, ar fi încălcat una și mai importantă. A împins otrava mai departe de el, făcând-o să se piardă în întunericul ascunzătorii.

•

Taxiul s-a oprit dintr-odată, iar Ferris a auzit murmurul unor voci care vorbeau în arabă. Șoferul discuta cu un om căruia i se adresa cu apelativul „căpitane". Ferris a surprins o urmă de teamă în vocea șoferului. Portiera s-a deschis și s-a închis cu putere, apoi s-au auzit pașii cuiva care se plimba în jurul mașinii. Ceva nu era în regulă. Căpitanul țipa la șofer la fel ca ofițerii de armată aflați într-o situație în care știau că dețin puterea absolută. Căpitanul i-a spus șoferului că granița era închisă – ar fi trebui să știe că regulile nu-i permiteau să treacă, pentru că era prea târziu. Șoferul

repeta întruna un nume. Abu Walid spusese că totul era în regulă. Abu Walid spusese că nu era nicio problemă. Să-l întrebe pe Abu Walid. Ferris auzea zgomotul pașilor pe pavaj și vocea șoferului care spunea întruna că era vorba de o greșeală. După aceea, cei doi s-au îndepărtat.

Ferris a rămas chircit pe podeaua ascunzătorii. Se simțea cuprins de o nouă frică: dacă murea chiar acolo sau – lucru la fel de rău – ar fi fost arestat, băgat într-o închisoare siriană, apoi trimis înapoi în Iordania? Alice ar fi murit cu siguranță: răpitorii l-ar fi așteptat la Hama și, când ar fi văzut că nu mai vine, ar fi omorât-o. Ferris și-a dat seama că lucrul cel mai rău cu putință n-ar fi fost moartea lui, ci moartea lui Alice. În acel moment, viața lui avea un singur sens: s-o salveze pe Alice. Dacă n-ar fi reușit, s-ar fi sinucis, pentru ca totul să se sfârșească.

Așteptarea se prelungea prea mult. Din când în când, se auzeau țipete îndepărtate dinspre locul în care probabil că se afla biroul căpitanului. Pe Ferris îl durea capul atât din pricina mirosului de benzină al rezervorului, cât și pentru că inspirase praf tot timpul drumului. Stătuse ghemuit atât de multă vreme, încât picioarele începuseră să-l doară. La început, durerile semănau cu înțepături ca de ac, apoi se transformaseră în spasme ale articulațiilor și mușchilor. Ajunsese să vrea ca, în loc să simtă acele dureri, să i se întâmple orice altceva, chiar și să fie prins. Dar știa că mintea îi juca feste. În comparație cu suferințele pe care avea să le îndure mai târziu, durerile acelea erau ca o lovitură ușoară pe obraz.

Ferris aștepta. Poate că trecuse jumătate de oră, sau chiar o oră întreagă. În întunericul criptei lui pierduse noțiunea timpului. Întrucât motorul era oprit, în mașină nu era niciun pic de căldură, iar aerul nopții de ianuarie era foarte rece. Nu putea să se miște ca să se încălzească, așa că frigul îi pătrundea în oase. Ferris voia să moară, dar și mai mult își dorea ca Alice să trăiască. A bâjbâit după otravă, dar și-a amintit că o aruncase într-unul dintre cotloanele ascunzătorii. Era bucuros că scăpase de tentație.

A auzit iarăși țipete – părea vocea căpitanului –, apoi a distins vocea supusă a șoferului și zgomotul unor pași grei, care se îndreptau spre Mercedes. Șoferul îl turnase. Vocea lui era firavă precum chițăitul unui șoricel. Abu Walid nu garantase pentru el și, în lumina orbitoare a unei camere de interogare, hotărâse să-și toarne pasagerul, ca să poată face contrabandă în continuare. Țintele de pe tălpile unei perechi de ghete țăcăneau pe pavaj, iar pașii s-au apropiat până au ajuns lângă mașină. S-a

deschis o portieră – probabil că era cea din spate. În câteva clipe, aveau să-l scoată din ascunzătoare și totul avea să se sfârșească. Dar șoferul deschisese portiera din față. Îi mulțumea căpitanului cu o voce lingușitoare, spunându-i că Abu Walid avea să-i fie foarte recunoscător pentru ajutorul acordat și urându-i ca Dumnezeu să le dea viață lungă și sănătate lui și copiilor săi. „Domnul fie lăudat!” Apoi a închis portiera, a răsucit cheia, iar motorul a pornit. A băgat Mercedesul în viteză și s-a îndepărtat de punctul de control, luându-și încă o dată rămas-bun pe un ton supus.

Apoi s-au oprit pentru un control vamal superficial. Ferris s-a speriat când a auzit că s-a deschis capota portbagajului. Dar s-a închis imediat. Un vameș i-a mulțumit șoferului pentru cartușul de țigări pe care i l-a oferit, apoi i-a făcut semn să treacă.

•

Taxiul a mers huruind încă douăzeci de minute, înaintând încet pe străzile din Dera'a, apoi a luat viteză când a intrat pe autostradă. Ferris auzea un vâjâit de fiecare dată când Mercedesul vira la stânga ca să depășească mașinile și camioanele. Îi era teamă că șoferul ar fi putut să-l țină în acea cutie până la Hama, dar, la un moment dat, mașina a încetinit și a virat spre dreapta. Ferris a auzit scrâșnetul pietrișului sub el în momentul în care taxiul a ieșit pe marginea șoselei și a oprit brusc. Șoferul a deschis portiera din spate, a lovit de trei ori bancheta de deasupra lui Ferris și apoi a ridicat-o. La început, Ferris nu se putea mișca – avea mâinile și picioarele foarte înțepenite –, așa că șoferul a fost nevoit să-i dea o mână de ajutor ca să iasă din ascunzătoare. I-a dat o șapcă ponosită, ca să-și ascundă fața sub cozoroc, și o haină uzată de lână de felul celor pe care le-ar fi purtat prietenul unui șofer de taxi sirian, apoi i-a făcut semn să se așeze pe scaunul din dreapta lui. Ferris și-a amintit abia mai târziu că lăsase otrava în compartimentul secret. Nu a încercat să o recupereze.

•

Mașina înainta în noapte. Damascul era aglomerat și gălăgios chiar și la miezul nopții. Taberele de refugiați palestinieni care se înșirau la marginea de sud a orașului erau învăluite în atmosfera camaraderiei care îi unește pe săraci. Cafenelele erau deschise, bărbații trăgeau din narghilele și împrăștiau nori de fum, iar brutăriile vindeau produse de patiserie și prăjituri pentru cei cuprinși de o poftă nocturnă de dulciuri. În casele făcute din cărămizi de ciment care se înșirau de-a lungul străzilor înguste ale

taberei, se vedeau luminile albăstrui și pâlpâitoare ale televizoarelor conectate fiecare la antena lui parabolică – oamenii se țineau la curent cu ce se întâmpla în lumea modernă, pe care o iubeau și o urau în același timp. Când au ajuns în oraș, au văzut că oamenii încă umblau de colo-colo. Multe dintre femeile care mergeau pe trotuare erau îmbrăcate regulamentar cu rochii terne și broboade. Unele dintre ele arătau ca niște prostituate – erau îmbrăcate cu bluze foarte decoltate chiar și în noaptea aceea de iarnă. Câteva s-au uitat în ochii lui Ferris. Poate că erau într-adevăr prostituate, dar Ferris știa că, în ochii musulmanilor, nu conta dacă erau plătite pentru serviciile lor sau nu – erau oricum pângărite de apucăturile occidentale.

După ce au ieșit din Damasc, Ferris a moțăit câteva minute, dar s-a trezit dintr-odată cu imaginea lui Alice însângerată și legată fedeleș într-un subsol. Era o imagine de care nu putea scăpa. S-au oprit să cumpere cafea și mâncare dintr-un local situat la sud de Homs, pe care șoferul îl cunoștea bine, și deși acesta îi spusese că era curat, când Ferris s-a dus la toaletă, a văzut că de fapt era o simplă gaură în podea care mirosea a căcat. Era aproape trei dimineața. Următorul mare oraș în care aveau să ajungă continuându-și drumul spre nord era chiar Hama. Ferris i-a cerut șoferului să ducă mașina în parcarea restaurantului, pentru că voia să doarmă în ea până la ora șase și jumătate. Poliția nu avea să-i deranjeze acolo, iar Ferris nu voia să ajungă la Hama atât de devreme, ca să nu atragă atenția în timp ce aștepta să se întâlnească cu răpitorii. În parcare se aflau alte câteva mașini, iar Ferris s-a întrebat dacă nu cumva oamenii lui Hani se aflau într-una dintre ele. Ferris a adormit iarăși, trezindu-se din când în când. Lumina zorilor l-a trezit de-a binelea. Înspre răsărit, o fâșie de lumină portocalie s-a revărsat asupra peisajului arid, iar cerul de deasupra ei și-a schimbat culoarea de la purpuriu la alb-gălbui. S-a întrebat dacă avea să mai vadă vreun răsărit.

•

Au ajuns în centrul orașului Hama tot prea devreme, în jurul orei șapte și jumătate. Ferris i-a spus șoferului să meargă până în cartierele mărginașe din nordul orașului, apoi să se întoarcă, în timp ce mergeau, Ferris se uita la clădirile care se înșirau de-a lungul drumului. Unele dintre ele erau dărâmate, iar el și-a dat seama că probabil era una dintre zonele distruse cu aproape trei decenii mai înainte, când Hafez al-Assad trimisese în cartierele musulmane tancuri care trăseseră în case de la mică distanță, distrugând tot

ce se afla în ele. Membrii Frăției Musulmane fugiseră în peșterile și galeriile din centrul vechi al orașului, aflat în apropierea râului, dar fuseseră scoși de acolo cu aruncătoare de flăcări, gaze lacrimogene și gloanțe. Era lumea în care se formase Suleiman. Ura care se înfiripase în acele locuri ajunsese să fie concentrată asupra Americii, iar în ziua aceea, asupra lui Roger Ferris.

Șoferul a parcat taxiul în stația de autobuz de lângă râul Orontes. Ferris stătea în mașină și se uita după Alice. Era aproape ora opt. I-a spus șoferului că iese să facă o plimbare și că, dacă nu avea să se întoarcă în două ore, trebuia să plece fără el. I-a dat o sută de dinari – știa că era o sumă mult prea mare, dar la ce aveau să-i mai folosească banii după moarte? A ieșit din mașină și s-a îndreptat spre roțile de lemn antice care alimentau apeductele orașului cu apă din râu. S-a uitat de jur-împrejur, întrebându-se unde s-ar fi putut afla oamenii lui Hani, presupunând că într-adevăr veniseră. Și-a băgat capul între umeri, apoi și-a ridicat gulerul de la haină, ca să se apere de aerul răcoros. Ferris șchiopăta mai tare decât de obicei, pentru că piciorul rănit era țeapăn din pricina poziției ghemuite în care stătuse atâta timp.

Era o dimineață fără nori. Cerul de iarnă era bleu la orizont, iar deasupra, albastru ultramarin. Ferris s-a așezat pe o bancă de pe malul râului, lângă cea mai mare dintre roțile de lemn. Apa de un negru albăstrui a râului era liniștită și în ea se reflectau vechea moschee Al-Nuri și celelalte clădiri de piatră care se înșirau de-a lungul malurilor. În lumina strălucitoare a soarelui de dimineață, roțile de lemn căpătaseră o strălucire aurie. A stat pe bancă vreo cincisprezece minute, privind cu atenție malurile Orontes-ului. De o parte și de alta a râului se înșirau mai bine de zece roți de lemn, iar Ferris habar n-avea unde urma să apară Alice. S-a ridicat în picioare, a dat o raită prin împrejurimi, apoi s-a întors pe bancă. Avea impresia că era urmărit, dar nu putea deosebi tarabagii și vânzătorii ambulanți de teroriști.

În lumina soarelui de dimineața, Ferris cerceta pe furiș împrejurimile și, dintr-odată, a văzut un grup de arabi care se apropiau de *norias* dinspre partea de vest a orașului. Printre ei era și o femeie. Purta o rochie neagră și lungă, iar pe cap avea broboadă. Mersul ei l-a făcut pe Ferris să o privească mai cu atenție. S-a ridicat și s-a îndreptat spre acel grup, care ajunsese la vreo șaptezeci de metri de el. Când l-au văzut, cei din grup s-au oprit și s-au separat. Unul dintre bărbați i-a spus ceva femeii – era un fel de ordin –,

iar ea și-a dat jos broboada. Bărbatul a împins-o ușor, apoi a fugit împreună cu prietenii săi, iar femeia a rămas singură pe malul râului.

Ferris a început să meargă mai repede spre ea, ca să-i poată vedea fața și să fie sigur. Într-o clipă, în care a avut impresia că timpul a stat în loc, și-a dat seama că era Alice – a văzut părul blond, trupul grațios și zâmbetul larg pe care eliberarea i-l așternuse pe chip. Probabil că o spălaseră și o aranjaseră, dar Ferris nu voia să se gândească la asta. Nu-l interesa decât că fusese eliberată. A strigat-o și a început să alerge spre ea, dar șchiopăta din pricina piciorului rănit și, dintr-odată, s-a împiedicat și a căzut. Din cauza vântului și a zgomotului de pe stradă, Alice nu l-a auzit, dar nu era nicio problemă – fusese eliberată.

În timp ce Ferris alerga, a văzut îndreptându-se către Alice trei arabi bine îmbrăcați, care nu semănau cu cei din grupul dinainte. Se apropiaseră foarte mult de Alice, iar Ferris a auzit că unul dintre ei a strigat-o. Preț de câteva clipe, Ferris s-a speriat, dar apoi și-a dat seama că era o voce cunoscută și, când s-a uitat mai de aproape, a văzut că era Hani. Iordanianul mersese spre nord în timpul nopții, ca s-o salveze el însuși pe Alice. Ferris a strigat-o încă o dată, dar Hani deja ajunsese lângă ea și o luase în brațe, iar apoi a dus-o împreună cu oamenii lui spre o dubă parcată în apropiere. Alice s-a simțit ușurată când l-a văzut pe Hani, de parcă ar fi fost un prieten pe care-l pierduse. În timp ce alerga șchiopătând, Ferris striga întruna după Alice, dar a văzut dintr-odată că un polițist se îndrepta spre el – judecând după șapca ponosită și după haina zdrențuită, polițistul își închipuise că Ferris era sirian –, așa că s-a oprit din alergat și a început să meargă încet. A strigat-o încă o dată, dar Alice nu l-a auzit. Hani a deschis o portiera, iar Alice s-a așezat pe bancheta din spate, flancată de două gărzi, apoi duba a plecat.

Ferris a renunțat s-o mai strige. Duba a plecat în viteză, îndreptându-se către autostrada care ducea la Damasc. Bărbatul avea ochii înlăcrimați – se petrecuse imposibilul. Răpitorii își respectaseră promisiunea. La fel și Hani – se ținuse de cuvânt și venise să o protejeze în momentul eliberării. Doar el mai trebuia să-și respecte promisiunea. S-a gândit să fugă, dar știa că Alice avea să fie în pericol până în momentul în care avea să iasă din Siria. Lui Ferris îi trebuia un șiretlic, o stratagemă, ca să câștige timp. Răpitorii așteptau ca Ferris să sune. A scos telefonul din buzunar, apoi l-a pus la loc. Să aștepte. L-a cuprins o bucurie reținută – știa că Alice avea să scape, orice s-ar fi întâmplat.

• Capitolul 34 •

HAMA și ALEP

Telefonul mobil a sunat de cinci ori înainte ca Ferris să răspundă. A auzit vocea unui arab, care l-a întrebat dacă stătea de vorbă cu Roger Ferris, iar el a răspuns că da.

— Vă așteptăm, domnule Ferris. Spuneți-mi, vă rog, de ce nu ați sunat până acum?

Ferris și-a cerut scuze, apoi a închis. Nu voia să moară, dacă nu era necesar. S-a ridicat de pe bancă și început să meargă, întrebându-se în ce direcție să fugă. Dar după ce a făcut primii pași, a văzut îndreptându-se către el doi bărbați cu barbă îmbrăcați cu haine de iarnă.

Ferris a căutat pagerul pe care i-l dăduse Hani – era în buzunarul unde ținuse otrava până în urmă cu câteva ore. A apăsat pe butonul brichetei false o dată și încă o dată. Cei doi bărbați ajunseseră lângă el și îl flancau. Ferris a simțit în coastă țeava boantă a unui pistol. Cel care ținea pistolul avea ochi strălucitori, iar fața îi era aurie precum mierea sălbatică. Probabil că era egiptean. Lui Ferris i s-a părut că semăna cu unul dintre membrii Al Qaeda pe care îi văzuse în poze la agenție, dar nu era sigur.

— Tu ești Ferris? a întrebat egipteanul.

— Da.

Când a auzit răspunsul lui Ferris, egipteanul a apăsat și mai tare țeava pistolului.

— Nu-i un șiretlic?

Ferris a dat din cap în semn că nu.

— Nu, nu-i un șiretlic. Ați făcut ce ați promis. O să fac și eu ce-am promis.

— Ce anume? Ce o să faci pentru noi?

Avea un zâmbet ciudat și o privire nemiloasă, încerca să-și ascundă ura de-o viață.

— Așteaptă și-ai să vezi.

Se uita cu coada ochiului după oamenii lui Hani, dar n-a văzut pe niciunul dintre ei. Aveau grijă de Alice. Era tot ce-i ceruse lui Hani. Ferris putea fi sacrificat – aceasta fusese înțelegerea. Dar simțind respirația înțepătoare, cu miros de usturoi, a celor doi bărbați și știind că se afla în mâinile lor, lui Ferris i s-a făcut frică. Voia să strige, sau să se smucească și să fugă, dar s-a abținut, pentru că n-ar fi reușit decât să-și grăbească moartea, iar hotărârea lui era să rămână în viață cât mai mult cu putință.

— Ne pare rău că te tratăm ca pe un prizonier, i-a șoptit la ureche egipteanul. Nu știm dacă ne spui adevărul sau ne minți, așa că trebuie să te luăm prizonier. Îmi pare rău.

Ferris s-a uitat la răpitori. Pe cine încercau să prostească? Bineînțeles că era prizonierul lor. S-a întrebat dacă procedase bine atunci când aruncase otrava și decise că da – tentația de a o folosi ar fi fost mult prea mare. Ar fi putut să fie mort deja.

Cei doi l-au condus până la o mașină Hyundai de culoare galbenă, parcată în apropierea pieței principale a orașului. La volan se afla un șofer, iar în dreapta lui era un bărbat cu barbă care mânuia un pistol. Ferris avea să străbată un drum fără întoarcere. A băgat încă o dată mâna în buzunarul hainei și a apăsat pe butonul pagerului, dar egipteanul l-a tras de mână și i-a pipăit buzunarele.

— Ce-i asta? a întrebat, scoțând dispozitivul din buzunarul lui Ferris.

Părea să fie o brichetă, dar nu funcționa. Egipteanul a apăsat pe buton de câteva ori, așteptând să se aprindă, apoi a bombănit și a aruncat-o.

— Vrei cumva să ne tragi pe sfoară? l-a întrebat, privindu-l încruntat.

Ferris a început să protesteze, dar unul dintre răpitori i-a acoperit repede gura cu mâna, apoi cu o bucată pe leucoplast. După aceea, l-au percheziționat cu atenție. Egipteanul i-a luat telefonul mobil pe care îl avea într-unul dintre buzunarele pantalonilor, iar celălalt bărbat înarmat i-a scos portofelul și pașaportul, apoi și le-a băgat în buzunarul hainei. L-au împins pe bancheta din spate a Hyundai-ului de mici dimensiuni, apoi s-au așezat unul în stânga, celălalt în dreapta lui. Mașina a pornit și, după câteva sute de metri, a virat pe un drum prăfuit. Au mers suficient de departe cât să nu poată fi văzuți de pe strada principală. Apoi l-au legat la ochi, i-au legat mâinile și picioarele și l-au împins pe podeaua de lângă bancheta din spate.

— Ne pare rău, i-a spus egipteanul lui Ferris, care era legat fedeleș.

Egipteanul și celălalt răpitor s-au dat jos și au urcat într-o mașină care aștepta pe drum, apoi cele două mașini au luat-o din loc. De ce își cereau scuze? Oricum era un om mort.

•

Au mers câteva ore. Ferris nu-și putea da seama câte anume – era legat la ochi atât de strâns, încât nu putea vedea dacă afară era lumină sau întuneric –, dar a simțit că aerul din mașină s-a răcorit și a presupus că se făcuse seară. Bănuia că mașinile se îndreptau spre nord, în direcția Alepului, sau spre est, adică spre Irak. În cele din urmă, s-au oprit. Ferris a rămas legat fedeleș pe podea, în timp ce răpitorii au urcat niște scări. După câteva minute, s-au întors și au deschis portiera din spate. L-au scos din mașină și l-au dus ca pe un covor înfășurat, apucându-l cu brutalitate de gât și de picioare. Au urcat cu el câteva trepte, apoi au coborât, iar Ferris a presupus că era dus într-o pivniță. „Deci ăsta e sfârșitul”, și-a spus.

Dar sfârșitul nu sosise încă. Doi bărbați au coborât cu zgomot scările, recitându-și unul altuia versete din Coran. L-au lăsat legat la ochi, dar i-au desfăcut legăturile de la mâini și de la picioare, i-au dat apă și mâncare și l-au lăsat să folosească un closet împuțit. Apoi l-au legat din nou, l-au pus pe o saltea murdară și i-au spus să doarmă. Și Ferris chiar a dormit, dar a avut un somn agitat, trezindu-se la fiecare zgomot care venea dinspre etajul de deasupra.

În dimineața următoare, l-au mutat iarăși. Legătura de la ochi slăbise din pricina transpirației și a sforțărilor lui Ferris. Cel de-al doilea drum cu mașina nu a fost la fel de lung ca primul – n-a durat mai mult de jumătate de oră. Ferris se gândea că-l mutau dintr-o casă conspirativă în alta și că probabil se afla la Alep. Nu puteau să-l fi dus în Irak – ar fi fost mult prea periculos, chiar și pentru răpitorii lui. Au procedat la fel ca prima oară: au urcat și au coborât niște trepte, cărându-l ca pe un covor înfășurat. În cea de-a doua casă conspirativă, i s-a dat iarăși mâncare și apă și i s-a permis să meargă la o toaletă care nu mirosea foarte tare, ba chiar avea și closet. Ferris avea nevoie să se cace, așa că cei care aveau grijă de el l-au așezat pe closet și s-au întors cu spatele. Apoi l-au legat din nou și l-au pus să stea o vreme pe un scaun. Se auzea gălăgie de deasupra – zgomotele câtorva mașini care au venit la casa conspirativă și voci înăbușite care urau bun venit sau spuneau rugăciuni.

Pe Ferris îl cuprindea frica ori de câte ori cobora cineva, gândindu-se că avea să înceapă tortura. Când a auzit scârțâitul treptelor, a simțit un gol în stomac. Dar vocea care l-a salutat nu era foarte aspră. I-a dezlipit leucoplastul de pe gură, i-a desfăcut legăturile de la mâini și de la picioare, iar apoi, spre surprinderea lui, chiar și legătura de la ochi. Era același bărbat cu fața de culoarea mierii care se apropiase de el și îi pusese pistolul în coaste. Egipteanul i-a dat un aparat de ras, cremă de ras și un prosop, apoi l-a dus la baie. Ferris a văzut că era și o cabină de duș.

— Spală-te și rade-te, i-a spus. Ești musafirul nostru.

Începeau să se poarte mai bine cu el. Nu știa ce putea însemna acel tratament, dar nu putea fi de bun augur. A închis ușa băii, a dat drumul la apă și s-a băgat sub duș. Era murdar – călătorise în compartimentul secret și pe podelele mașinilor și dormise pe o saltea soioasă. Se uita la murdăria care se scurgea prin gaura căzii și s-a gândit preț de o clipă că tot trupul său s-ar fi putut scurge prin acel orificiu din podea. S-a simțit bine după ce s-a spălat. Încă și mai bine s-a simțit după ce s-a bărbierit. Și-a privit ochii în oglindă. Erau încercănați și duși în fundul capului. Strălucirea din ei dispăruse – erau aspri, neliniștiți și cenușii. S-a întrebat dacă Alice ar fi putut iubi un asemenea chip, presupunând că ar fi supraviețuit și ar fi putut s-o revadă. Dar și ea probabil că era schimbată după coșmarul prin care trecuse. Niciunul dintre ei nu mai era la fel ca înainte. Ferris s-a șters cu prosopul, s-a pieptănat și s-a pregătit pentru ceea ce-l aștepta când avea să iasă din pivniță.

Au venit să-l ia pe la ora zece, după ce sosise încă o mașină. L-au legat iarăși la ochi, dar legătura era slabă. Au urcat două șiruri de trepte și au ajuns într-o încăpere mare, situată în partea din spate a clădirii. Camera era întunecată – draperiile fuseseră trase –, dar răpitori au aprins o lumină puternică, apoi l-au așezat pe un scaun și i-au spus să aștepte. Cineva s-a apropiat de el pe la spate, i-a desfăcut legătura de la ochi și a aruncat-o pe jos. În semiîntunericul din celălalt capăt al camerei, Ferris a văzut un obiect care semăna cu o cameră de luat vederi montată pe un trepied. „Dumnezeule! O să mă filmeze în timp ce-mi taie capul, așa cum au făcut și cu alții.” S-a cutremurat de frică. A închis ochii și a încercat să se liniștească. „Dacă-mi taie capul, cel puțin o să se termine repede”, s-a gândit. Spera să-și poată îndura sfârșitul în liniște.

•

După vreo douăzeci de minute, a intrat în cameră un bărbat care s-a așezat pe un scaun în fața americanului. Ferris s-a uitat țintă la el multă vreme. Buzele sale s-au mișcat de parcă a fi spus „Dumnezeule!”, dar nu s-a auzit niciun sunet. Voia să vorbească, dar și mai mult își dorea să înțeleagă.

Era Suleiman. Deși avea părul mai deschis la culoare și își tunsese barba, nu încăpea nicio îndoială că era același om pe care Ferris îl văzuse de atâtea ori în planșele proiectate la ședințe și în fotografiile strânse în dosare sau prinse cu bolduri pe pereții birourilor. Ochii săi păreau să nu reflecte lumina – ai fi zis că erau niște lacuri care te absorbeau. Avea riduri la ochi, iar colțurile gurii îi erau ușor ridicate, astfel încât, în mod ciudat, părea să zâmbească. Chipul său era plin de curiozitate și, în același timp, împietrit. Părea să aștepte ca Ferris să spună ceva, de parcă americanul ar fi fost un papagal obținut ca premiu la un concurs din bazar. Poate că voia să fie flatat.

— Vă cunosc. Sunteți faimos, dar nu credeam că voi ajunge să vă văd altundeva decât în fotografii. Presupun că e onoare faptul că ați venit să mă întâlniți.

— Vai, dar trebuia să vă văd cu ochii mei, domnule Ferris! Ar fi fost o greșeală dacă l-aș fi lăsat pe un neștiutor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

Ferris nu înțelegea.

— De ce? L-ați fi putut însărcina să mă interogheze pe oricare dintre oamenii dumneavoastră.

— N-ar fi fost demni de o asemenea sarcină, pentru că sunteți primul, domnule Ferris.

— Primul, a repetat Ferris.

Nu voia să se dea de gol, dar habar n-avea despre ce vorbea Suleiman. Primul ofițer CIA capturat? Primul prizonier american? Suleiman se exprimase evaziv.

— Da! Sunteți primul care dezertați, a spus Suleiman zâmbind.

Ochii săi întunecați aproape că sclipiseră.

— Primul, a repetat Suleiman. Și chiar de la faimoasa CIA! Trebuia să vă văd eu însumi, ca să-mi dau seama dacă sunteți într-adevăr ce pretindeți. Ne oferiți un lucru atât de bun, încât ne gândim că s-ar putea să fie rău. În orice caz, cred că este o zi mare. Și să știți că suntem pregătiți pentru

dumneavoastră. Am pregătit o cameră video ca să înregistrăm această întâlnire. Vom trimite caseta la Al Jazeera, pentru ca toată *ummah*[19] s-o poată vedea și pentru ca toți musulmanii să se bucure împreună cu noi. Și împreună cu dumneavoastră. Vom face un film împreună. Un film pentru lumea întreagă.

Ferris a mijit ochii, dar nu a spus nimic. Era adevărat că se oferise la schimb ca să o salveze pe Alice, dar nu era deloc un dezertor. Dacă acea cameră de luat vederi nu se afla acolo pentru a înregistra interogarea și decapitarea lui, atunci la ce anume avea să folosească? Instinctul îl îndemna să spună cât mai puține lucruri și să-l lase pe Suleiman să decidă cadrul întâlnirii lor.

— Vă mulțumesc. Acum mă aflu deja în mâinile dumneavoastră.

— Să vă dea Dumnezeu sănătate! Vreți ceai? Cafea? Sau poate niște apă?

— Cafea. Și apă minerală.

Suleiman i s-a adresat pe un ton răstit unui tânăr servil – existau subordonați slugarnici chiar și într-o casă conspirativă teroristă. Apoi s-a întors către Ferris.

— Aș vrea să vă pun o primă întrebare. Sunt foarte curios. Abia aștept să aflu. Spuneți-mi, când ați aflat că sunteți musulman? Când ați auzit *al-dawa* – chemarea?

— Scuzați-mă, a spus Ferris.

Și-a băgat degetul într-o ureche, de parcă ar fi vrut să îndepărteze un strat de ceară. Voia să audă încă o dată întrebarea.

— Când ați aflat că, înainte să meargă în America, bunicul dumneavoastră plecase din Liban și trăise o vreme în Bosnia? Cumva înainte de a intra în agenție? Mă întreb dacă un musulman adevărat ar fi primit în CIA, unde ar putea afla secretele evreilor și cruciaților.

Ferris a încercat să-și limpezească mintea, ca să poată gândi – a încercat să pună cap la cap piesele acelui puzzle. Suleiman părea să creadă că venise de bunăvoie în bârlogul lor, pentru că era musulman. Căuta să-și dea seama care era răspunsul corect la întrebare – cel care i-ar fi oferit cel mai mare spațiu de manevră. Și-a adus aminte că, în copilărie, voia să afle ce origini avea familia sa și că nu știuse niciodată din ce țară se trăgea bunicul său dinspre tată. Nu descoperise niciodată secretul ascuns în spatele șoaptelor și bălmăjelilor. Oare era posibil ca bunicul lui să nu fi fost catolic, așa cum

pretindea, ci musulman? Bineînțeles că da! Amintirea discuției pe care avusese cu mama sa în urmă cu câteva săptămâni l-a ajutat să dea un răspuns.

— Am aflat după ce am intrat în agenție. Am descoperit în momentul în care mama mea a găsit niște documente de familie.

— *Al hamdu l'Illah.*[20] Cred că am văzut documentele. Sunt cele pe care ni le-ați trimis cu ajutorul omului dumneavoastră de legătură.

Ferris a încuviințat din cap, simțind că gândurile se învârtejeau din ce în ce mai iute. Care documente? Care om de legătură? Cine pusese la calea acea stratagemă complicată? Cine plănuise tertipul de spionaj căruia îi căzuse victimă?

— La început, am crezut că documentele erau falsuri, a continuat Suleiman, dar apoi le-am verificat noi înșine autenticitatea. Ne-am dus în Liban, am căutat în arhivele de la Tripoli și am descoperit că sunt autentice. Am găsit actul de naștere al bunicului dumneavoastră. Am găsit la Tripoli chiar și un document care menționează nașterea tatălui dumneavoastră în America. Oamenii din jurul meu tot mai credeau că sunteți un mincinos, dar eu am căzut pe gânduri.

— Vă mulțumesc, a spus Ferris.

— Drept care o să vă spun Fares – acesta este adevăratul dumneavoastră nume de familie. Așa e corect, din moment ce acum vă aflați la noi, într-un loc atât de apropiat de patria strămoșilor. Știați că sunniții din Tripoli se află la doar câteva zeci de kilometri de noi, chiar peste graniță? E un dar pentru dumneavoastră, domnule Fares. Poate că după ce terminăm, o să vă lăsăm să mergeți acasă. V-ar plăcea? Mai întâi, o să vă ducem la Damasc, unde o să predăm postului Al Jazeera caseta cu mărturia dumneavoastră de credință, astfel încât s-o poată vedea toată *ummah*, care așteaptă să dau un semn. Apoi o să mergem la Tripoli, în ținutul strămoșilor dumneavoastră. Ați vrea să faceți această călătorie?

— Mi-ar plăcea foarte mult.

Pe fața lui a apărut un zâmbet discret. Înțelegea care era povestea construită în jurul său, dar încă nu-și putea da seama cine era autorul ei.

— Mi-ar plăcea să merg acasă. A trebuit să străbat o cale lungă, ca să ajung până aici.

— Știu. *Allah u akhbar* – Dumnezeu este cel mai mare! Slăvit fie Domnul!

— *Allah u akhbar*. *La ilaha ill-Allah*, *Muhammad-ur-rasool-ullah*.

Ferris rostise cuvintele mărturiei de credință care îl fac pe un musulman să fie musulman: „Nu există alt Dumnezeu în afară de Allah, iar Mahomed este profetul Său."

A venit rândul lui Suleiman să zâmbească. Și-a dus mâna la inimă, apoi s-a aplecat spre Ferris și l-a sărutat de trei ori pe obraji.

— Informațiile pe care ni le-ați furnizat ne-au fost de mare folos, domnule Fares: numerele de telefon pe care CIA le supraveghează, site-urile care nu sunt sigure, șiretlicurile pe care le-ați folosit ca să ne faceți să ne dăm de gol, ba chiar și faptul că ne cunoșteați numele de cod – până și numele de cod pe care îl întrebuințez cu oamenii mei de legătură. La început, am crezut că nu era decât o nouă stratagemă pusă la cale de CIA. Dar nu avea niciun sens. Un ofițer CIA nu ar fi oferit asemenea informații rețelei noastre decât dacă ar fi vrut să ne tragă pe sfoară. Însă informațiile erau foarte valoroase. Apoi ne-ați transmis că sunteți musulman, iar noi am verificat informațiile despre familia dumneavoastră și ne-am gândit că s-ar putea să fie adevărat. Faptul că sunteți musulman ni s-a părut un motiv credibil. Nimic nu e mai rău decât să fii musulman într-o țară plină de *kufr* și *jahiloon* – de necredincioși și ignoranți.

S-a oprit și s-a uitat la Ferris cu ochii lui negri.

— Sunt singur, a spus Ferris.

Avea de gând să mai spună ceva, dar s-a oprit. Tot nu știa care erau răspunsurile corecte, dar avea o certitudine: era singur.

— Apoi, când ne-ați transmis prin omul dumneavoastră de legătură că vreți să veniți la noi și să vă alăturați rețelei, ne-am spus că sau sunteți nebun, sau tot ce ne spuneți este adevărat. Ne-am gândit că s-ar putea să fiți ce pretindeți. Ne-am gândit că singurul test este să ne întâlnim cu dumneavoastră și să vedem ce aveți să ne oferiți. În felul acesta, ne putem da seama dacă aurul dumneavoastră este autentic.

Ferris tăcea. Nu voia să calce strâmb și se gândea că, pentru el, tăcerea avea să fie mai avantajoasă decât vorbăria.

— E adevărat, a rostit în cele din urmă. Sunt ceea ce pretind.

— Ah, sunt sigur! a spus Suleiman, dar Ferris și-a dat seama din tonul său că omul acela născut în Siria nu era nicidecum convins de buna sa credință.

Ferris avea nevoie de mai multe informații. Încă se străduia să deslușească drumul în întuneric. Era limpede că amabilitățile se apropiau de sfârșit și că adevăratul interogatoriu avea să înceapă în curând. A încercat să găsească un mijloc de a afla mai multe fără să se dea de gol. Trebuia să afle cum arăta versiunea lui Suleiman asupra realității. În acel moment, Ferris nu putea decât să facă presupuneri. Avea nevoie să știe mai multe.

— Mă bucur că ați ascultat ce avea să vă transmită omul meu de legătură. Era o parte importantă a planului meu.

— Ah, bineînțeles! Am avut încredere în domnul Omar Sadiki. Îl știm de multă vreme. Este prietenul prietenilor noștri. Și când a început să ne transmită mesaje din partea dumneavoastră, am fost foarte interesați. Și am înțeles că a trebuit să jucați un rol dublu, astfel încât întâlnirile dumneavoastră cu Hajj Omar să nu dea de bănuit. Desigur!

— Și atentatul de la Incirlik? a întrebat Ferris, încercând în continuare să afle cât de multe știa Suleiman.

— Vă referiți la atentatul contrafăcut – a fost o stratagemă foarte ingenioasă. Și ați convins pe toată lumea că Hajj Omar l-a pus la cale, ca să vă acoperiți urmele. Foarte ingenios! Ne-a luat câteva zile ca să înțelegem ce s-a întâmplat.

Suleiman a mijit ochii, iar pe buzele sale s-a așternut un zâmbet discret și suspect.

— Cel puțin ne închipuim că am înțeles, a continuat el. Dar o să aflăm mai târziu cum au stat lucrurile, nu-i așa? Ne sunteți prieten, domnule Fares. Faceți parte din *ummah*, din *Dar al Islam*[21]. Ne veți ajuta.

Ferris s-a lăsat pe speteaza scaunului. Începuse să înțeleagă mai multe. După fiecare întâlnire pe care o avusese cu Sadiki, cineva îi transmisese acestuia mesaje pentru rețeaua Al Qaeda. Oamenii care îi trimiseseră mesajele creaseră impresia că Ferris îl folosea într-ascuns pe Sadiki drept om de legătură cu Al Qaeda, ceea ce, într-un sens, era adevărat, dar cineva răsucise totul pe dos. Lui Ferris îi era limpede că Omar Sadiki nu fusese răpit de Al Qaeda, așa cum crezuse la început, ci de oamenii care trăgeau sforile în acea piesă de teatru cu păpuși. Dar dacă Sadiki nu fusese răpit de Al Qaeda, atunci de ce o răpiseră teroriștii pe Alice? Pentru moment, situația era atât de încâlcită, încât Ferris nu o putea înțelege. Știa doar că

Alice fusese eliberată, așa că și-a concentrat atenția asupra acelei certitudini – Alice era în viață. Era tot ce conta.

— Vă mulțumesc pentru că ați eliberat-o pe Alice Melville.

A rostit acele cuvinte cu o voce sugrumată de emoție – în acele momente, era singura emoție autentică a lui Ferris, singura piesă din puzzle pe care credea că o înțelegea.

— Nu este musulmană, a continuat el, dar o iubesc foarte mult.

Dintr-odată, Suleiman și-a ridicat puțin capul, la fel ca un animal care aude un zgomot neplăcut.

— Îmi pare rău. Despre ce vorbiți? Cine este Alice?

— Nu vreau decât să vă mulțumesc pentru că ați eliberat-o pe Alice Melville la Hama, lângă roțile de lemn pentru irigații. Vă sunt foarte recunoscător – asta e tot.

Suleiman și-a întins brațele spre Ferris, ținând palmele în sus – gestul său exprima nevinovăția.

— Dar, domnul Fares, nu am eliberat-o pe această Alice. Cum am fi putut? Pentru că nu am răpit-o! De fapt, nici măcar nu știu cine e. Alice? Mă îngrijorați. Mă întreb dacă nu cumva încercați să mă trageți pe sfoară.

— Dumnezeule! a spus Ferris cu o voce care abia putea fi auzită.

Înțelesese. Era evident. Un singur om cunoștea atât de multe dintre secretele cele mai bine păzite ale agenției, încât să-i poată trimite lui Suleiman câteva informații ademenitoare. Un singur om știa suficient de multe despre Omar Sadiki ca să-l poată dirija într-o altă direcție – să-i inverseze polaritatea în așa fel încât să pară în ochii celorlalți că îndeplinește o cu totul altă misiune secretă. Un singur om ar fi putut afla suficient de multe despre Alice Melville, încât să-i înscenze răpirea, cu scopul de a-l ademeni pe Ferris. Nu putea fi decât Ed Hoffman. Îl transformase pe Ferris într-o momeală foarte ademenitoare, făcuse din el o imagine strălucitoare într-o sală cu oglinzi. Ferris îl ura pe Hoffman mai mult ca niciodată.

— Aveți o impresie greșită cu privire la un anumit lucru, domnul Fares, și aș vrea să știu de ce, a spus Suleiman.

Și el căzuse pe gânduri în cele câteva momente de tăcere când, în mintea fiecăruia dintre ei, toate informațiile pe care le știau căpătaseră un nou sens. Suleiman și-a tras scaunul mai aproape de american și i-a cuprins gâtul cu

mâna – nu l-a strâns tare, ci doar cât să-i amintească lui Ferris că se afla la discreția lui.

— Lăsați-mă să mă uit în ochii dumneavoastră, a continuat sirianul. Uitați-vă la mine și spuneți-mi că ceea ce afirmați e adevărat. Acesta este detectorul meu de minciuni: vă cuprind gâtul cu mâna și mă uit în ochii dumneavoastră. Spuneți!

— Ceea ce spun este adevărat.

Ferris a încercat să-și înăbușe complet emoțiile. Și aproape că a reușit. Dar pleoapele i s-au mișcat ușor – n-a clipit, dar nu lipsise mult. Se străduise prea mult, iar Suleiman și-a dat seama că ceva nu era în regulă.

— Cred că minți, Fares. Ceva din ce spui e fals. Nu-mi dau seama dacă m-ai mințit doar un pic sau în totalitate, iar asta mă neliniștește. Dar e bine că mă aflu alături de tine, pentru că în curând o să aflu unde ai mințit. Fie ca Dumnezeu să mă ierte, dar nu mai ești musafirul meu. Te-am izgonit din inima mea.

— Atunci ce sunt?

— Ești prizonierul meu.

Suleiman a strigat pe cineva, iar egipteanul a venit în fugă în cameră împreună cu un bărbat cu cagulă neagră. Suleiman le-a spus în arabă celor doi că venise timpul să-l interogheze pe ofițerul CIA. Aveau să facă înregistrarea pentru Al Jazeera mai târziu, când aveau să știe exact ce poveste vor înregistra. Apoi s-a ridicat în picioare, s-a aplecat spre Ferris, l-a scuipat în obraz și a ieșit din cameră.

•

L-au așezat pe Ferris pe un scaun de lemn, apoi au pus deasupra brațelor scaunului o bucată mare de placaj în care fuseseră date câteva găuri. I-au legat brațele și picioarele de scaun cu bandă adezivă groasă și sârmă, apoi i-au prins mâinile de placaj, legându-i pe rând degetele, astfel încât fiecare dintre ele să fie o țintă separată. După ce-au terminat, egipteanul a adus un ciocan de fier și l-a așezat pe placaj, între brațele și degetele imobilizate ale lui Ferris.

— Bine ai venit la Guantánamo, a spus egipteanul.

Apoi l-au lăsat singur în cameră vreo douăzeci de minute. Judecând după zgomotele care veneau din camera alăturată, Ferris a presupus că cei aflați acolo mâncau. Ferris se gândea la durerea pe care avea s-o îndure și a simțit că degetele începuseră să-i tremure. Dacă ar fi avut otrava la el, oare ar fi

folosit-o? Suferința care îl aștepta era inutilă. Crezuse că dacă se preda, avea s-o salveze pe Alice. Dar ea nu avusese nevoie să fie salvată, pentru că nu fusese răpită de Al Qaeda. Cineva îl păcălise și îl făcuse să-și dea viața degeaba. Ferris și-a amintit un episod dintr-un roman al lui André Malraux, citit în timpul facultății.[22] Doi partizani comuniști devotați urmau să fie torturați, iar unul dintre ei face un *beau geste*[23]: dintr-un altruism eroic, hotărăște să-i dea fiola cu otravă pe care o avea la el camaradului său, care era mai slab. I-a dat fiola camaradului său firav, iar acesta a scăpat-o într-o crăpătură din podea, astfel încât nu mai putea fi de folos nici unuia. Pentru Ferris, episodul fusese imaginea însăși a morții inutile. Dar numai până în acel moment.

•

Suleiman a intrat în cameră împreună cu egipteanul și cu bărbatul cu cagulă. S-a așezat pe un scaun în fața lui Ferris, iar ceilalți doi au rămas în picioare, unul la stânga, celălalt la dreapta lui. Suleiman își pusese o pereche de mănuși, ca să apuce mai bine ciocanul și ca să-și ferească de sânge mâinile fine.

— Nu prea ne pricepem la așa ceva, a spus el, apucând ciocanul cu mâna înmănușată. Nu avem foarte mulți prizonieri cu care să exersăm, dar învățăm de la voi. Voi sunteți cei care ne învățați cum să procedăm. Cum de voi, americanii, nu vă dați seama atunci când ne torturați că, într-o bună zi, o să vă torturăm și noi la fel? Cum de sunteți atât de proști încât nu vă dați seama că, încălcând regulile războiului, voi veți avea cel mai mult de suferit? Poate pentru că nu aveți imaginație. Îi torturați cu nepăsare pe alții, pentru că nu vă puteți imagina că ați putea trece și voi prin așa ceva.

A ridicat ciocanul de metal, apoi l-a izbit de placaj, făcând să sară așchii. Ciocanul căzuse chiar lângă mâna dreaptă a lui Ferris și, deși nu-l atinsese, tot a țipat. Cei doi bărbați care stăteau în picioare au râs, însă nu și Suleiman.

— O lovitură de probă. Acum știi ce o să-ți facem. Ai zece degete. O să-ți pun zece întrebări, apoi încă zece și încă zece. De fiecare dată când n-ai să-mi spui adevărul, o să-ți zdrobesc un deget. Când o să terminăm cu degetele, o să vină rândul picioarelor, ochilor, limbii și dinților tăi. Dacă ciocanul o să se rupă din pricina atâtor lovituri, o să aducem altul.

— Iar dacă spun adevărul?

— Dar ești un mincinos! a pufnit Suleiman.

A ridicat ciocanul, l-a ținut în aer o clipă, apoi a lovit cu o forță teribilă degetul mic de la mâna dreaptă. Ciocanul a căzut pe articulația de la mijlocul degetului, strivind osul și pielea, care aproape că s-au lipit pe placa de lemn. Durerea era atât de intensă, încât, cuprins de o suferință insuportabilă, Ferris a tras cu putere de legăturile de la mâini și picioare. Singura lui alinare au fost țipetele.

— Țipetele sunt prea puternice, a spus Suleiman. S-ar putea să audă cineva.

A întors capul și s-a uitat la egiptean, apoi s-a dus la fereastră și a dat la o parte draperia groasă.

— Cine a ales casa? Sunt oameni în zonă. Îi văd chiar de aici, de la fereastră. E un loc prost ales. Înainte să-i zdrobim următorul deget, trebuie să-i punem un căluș, ca să nu-l audă nimeni.

Egipteanul a încuviințat din cap.

Ferris încă gemea. Se uita la carnea zdrobită care cu puțin timp înainte încă era degetul său mic. În scurtă vreme, ambele mâini aveau să-i fie distruse: n-avea să mai poată ține, pipăi sau atinge nimic niciodată.

— Te rog să taci, a spus Suleiman.

Geamătul lui Ferris s-a transformat într-un scâncet.

— Mulțumesc. Acum cred că putem începe. Eu îți pun o întrebare, iar tu răspunzi. Ori de câte ori o să minți, o să-l chem pe prietenul meu, domnul Ciocan. Ne-am înțeles?

Ferris a încuviințat cu un murmur.

— Bine. Iată prima întrebare. Cine era de fapt ofițerul CIA pe nume Harry Meeker? Spune-mi, te rog, de ce avea asupra lui acele documente?

— Harry Meeker n-a existat niciodată.

După ce i-a răspuns, Suleiman a început să ridice ciocanul, iar Ferris a strigat:

— Oprește-te! Te rog, oprește-te! Harry Meeker era un ofițer fictiv. Era un cadavru de care reușiserăm să facem rost dintr-o morgă. L-am aranjat în așa fel, încât să pară că era un ofițer CIA care urma să se întâlnească cu un agent din Al Qaeda.

— Dar acest Harry avea un mesaj pentru mine.

— Da, dar era un mesaj fals, pe care l-am conceput pentru ca membrii Al Qaeda să creadă că lucrezi pentru noi.

— *W'Allah*!

Era un țipăt de furie puternic și gutural. Fața lui Suleiman s-a înroșit și, cuprins de un atac de mânie, a ridicat iarăși ciocanul și l-a izbit pe Ferris peste degetul de lângă cel pe care i-l strivise mai înainte. N-a fost o lovitură foarte puternică – părea să se fi răzgândit în ultimul moment, când și-a dat seama că Ferris nu avea căluș. Ferris a țipat atât de durere, cât și de frică. De data aceasta, nu s-a mai oprit din țipat.

— Pune-i căluș, a ordonat Suleiman.

Egipteanul a luat o bucată de cârpă și a îndesat-o în gura lui Ferris. Bărbatul cu cagulă încerca să lipească o bucată de bandă adezivă peste cârpă, dar a auzit dintr-odată un zgomot care venea de afară și a întors capul. La fel au făcut și ceilalți doi, iar de jos au început să se audă rafale de puști automate. Ferris și-a spus doar atât: „Poate că am să mor repede.”

•

Totul s-a întâmplat într-o clipă foarte lungă: zgomotul geamurilor făcute țăndări, apoi bubuitura unei explozii, o lumină foarte intensă, care l-a orbit pe Ferris, zgomotul ușilor sparte, strigătele oamenilor și rafalele armelor automate. Camera s-a umplut de fum, iar toți cei dinăuntru au început să gâfâie și să tușească. Ferris a auzit cum au dat buzna în cameră câțiva oameni. Suleiman nu mai putea vedea nimic, înjura și încerca să se îndrepte spre fereastră, dar a fost imobilizat la podea împreună cu ceilalți doi arabi. La parter, împușcăturile continuau, dar au încetat după vreo cincisprezece secunde. Toate gărzile Al Qaeda fuseseră omorâte. Fumul a început să se împrăștie, iar Ferris a putut să vadă din nou. L-a zărit pe Suleiman întins pe podea, legat și cu căluș în gură. Câțiva bărbați îmbrăcați în uniforme negre l-au băgat într-un sac de plastic pentru cadavre, apoi l-au luat din cameră. Alți oameni îmbrăcați în negru au procedat la fel cu ceilalți doi arabi: i-au pus în saci pentru cadavre și i-au scos afară.

Câteva clipe mai târziu, după ce au fost ridicați din cameră cei trei membri Al Qaeda, a venit un alt bărbat, care s-a apropiat de Ferris. Și acesta era îmbrăcat în negru, dar părea să fie medic. A desfăcut încet legăturile cu care degetele lui Ferris fuseseră prinse de placa de lemn și a început să se îngrijească de cele zdrobite.

— O să rămâneți fără degetul mic. Dar poate vom reuși să-l salvăm pe celălalt.

Ferris a observat că vorbea engleza cu accent arab. Îi era foarte teamă să nu nimerească din lac în puț, să nu fie luat dintr-o casă conspirativă a rețelei

teroriste și să fie băgat într-o închisoare siriană, unde să i se aplice același tratament. Medicul i-a dezinfectat brațul cu o bucată de vată îmbibată cu alcool, apoi i-a făcut o injecție subcutanată. După câteva clipe, Ferris a simțit că se scufundă într-o stare de inconștiență plăcută, apoi totul s-a întunecat.

• Capitolul 35 •

TRIPOLI

Ferris s-a trezit într-un pat de spital cu cearșafuri albe și apretate, care avea pe margini gratii metalice, la fel ca un pătuț de copil. Nu-și putea da seama dacă se afla într-o închisoare sau într-un spital. S-a uitat la mâna dreaptă și a văzut că unul dintre degete era prins cu ațele. Degetul mic lipsea – îi fusese amputat, desigur. A încercat să se miște, dar era imobilizat cu o curea de piele care îi fusese trecută peste piept. A întors capul și a văzut că pe noptieră se afla o vază cu un buchet de flori aranjat cu multă grijă. A inspirat parfumul florilor și a înțeles că n-avea cum să se afle într-o închisoare, din moment ce avea un buchet în cameră.

Ferris era treaz de vreo zece minute în momentul în care o infirmieră a intrat în cameră. Vorbea în arabă cu cineva care se afla pe hol. Ferris a întors capul și a văzut prin ușa întredeschisă că infirmiera vorbea cu un soldat cu tenul măsliniu, care stătea de pază la ușă. În momentul acela a înțeles că, oriunde s-ar fi aflat, încă nu părăsise lumea arabă. Când infirmiera a văzut că era treaz, i-a desfăcut cureaua de piele de pe piept și l-a ajutat să se așeze în capul oaselor. L-a întrebat dacă stătea bine, iar Ferris i-a spus că da. S-a uitat la pansamentul de la degetul cu atele și la cel al ciotului care rămăsese din degetul mic, apoi i-a spus că rănile se vindecau repede.

— Dacă vă simțiți suficient de bine cât să primiți o vizită, să știți că ar vrea să vă vadă cineva, i-a spus infirmiera.

L-a ajutat să se ridice în picioare. Deși era slăbit din pricina încercării prin care trecuse, Ferris putea să se plimbe prin cameră. Infirmiera i-a dat niște haine. Când s-a uitat la ele, și-a dat seama că erau ale lui și că-i fuseseră aduse din șifonierul apartamentului său de la Amman. Era un lucru foarte ciudat, dar habar n-avea ce putea să însemne.

— Unde mă aflu?

— Sunteți în Liban, a spus infirmiera. La Tripoli.

Ferris s-a întrebat dacă nu cumva visa. Infirmiera i-a spus să se îmbrace și că avea să revină după cinci minute, să-l conducă la musafirul său. Într-adevăr, s-a întors după cinci minute, apoi au străbătut împreună un coridor lung și au ajuns la o ușă de stejar. Infirmiera a ciocănit o dată și a strigat:

— *Ya*, *Pasha*!

Cineva i-a răspuns în arabă, iar femeia a deschis ușa.

•

Hani Salaam îl aștepta într-unul dintre fotoliile mari din celălalt capăt al camerei. Fuma un trabuc, iar pe fața lui se putea citi o mare satisfacție. Într-adevăr, uitându-se la el, Ferris s-a gândit că nu mai văzuse niciodată un om atât de mulțumit. Piesa de teatru se terminase. Ferris avea în fața lui un Prospero arab care rânduise marea, cerul și vânturile, care pusese în mișcare actorii și crease monștri și iluzii. Fiecare moment al acelei drame pe care alții își închipuiseră că o puseseră în scenă fusese regizat de fapt de mână lui nevăzută. El transformase albul în negru și negrul în alb.

— Dragul meu Roger! a spus el, ridicându-se din fotoliu și îmbrățișându-l. Arăți destul de bine, ținând seama de încercarea prin care ai trecut. Vrei un trabuc? Te rog! Trebuie să fumezi un trabuc! Ești un erou! Ai salvat mai multe vieți decât îți poți imagina! De fapt, n-o să știm niciodată cât de multe.

Ferris s-a uitat la Hani. În ciuda furiei de care era stăpânit, nu se putea abține să nu zâmbească în timp ce se uita la Hani Pașa. Avea mustața aranjată cu grijă, iar părul său era tuns de curând și proaspăt vopsit – avea aceeași strălucire ca părul unei vedete de cinema. Purta un sacou sport nou, de cașmir albastru, cu dungulițe galbene, iar în picioare avea o pereche strălucitoare de pantofi noi.

— Da, o să fumez un trabuc, a spus Ferris.

Hani i-a dat un trabuc lung și gros marca *Romeo y Julieta* – era acel tip de trabuc cunoscut sub numele de „Churchill”. După ce Ferris și l-a așezat între buze, Hani a aprins un chibrit lung, apoi a ținut flacăra la capătul trabucului, care devenea roșu incandescent la fiecare fum tras. În timp ce fuma trabucul, Ferris și-a așezat picioarele pe taburetul tapisat care se afla între ei.

— Îmi datorați un deget.

— Da, așa este. Și-ți datorez multe alte lucruri! Dar te asigur că o să ne revanșăm față de tine. Întotdeauna am ținut la tine de parcă ai fi propriul

meu fiu. Tocmai de aceea a fost foarte dureros pentru mine să te induc în eroare. Dar, după cum spuneți voi, americanii, a fost pentru o cauză nobilă – mă consolez cu gândul ăsta. E drept că n-am să-ți pot da înapoi degetul pe care l-ai pierdut. Îmi pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat. Am crezut că oamenii mei vor ajunge la timp. Nu mi-am închipuit că, în cazul unui „dezertor”, interogatoriul avea să înceapă atât de repede. Dar imediat ce te-am auzit țipând, am dat buzna.

— Dumneavoastră ați pus la cale toate astea, a vorbit Ferris, cu o voce în care se amestecau uimirea și furia. A fost spectacolul dumneavoastră. Hoffman habar n-avea de toată operațiunea asta.

— Da, eu am pus la cale spectacolul ăsta, a spus iordanianul, trăgând un fum din trabuc. Lumea arabă e lumea mea – o înțeleg foarte bine. Voi, americanii, sunteți simpli vizitatori aici. Încercați să înțelegeți ce se întâmplă, dar vă este absolut imposibil. Faceți greșeală după greșeală. Și îmi pare rău că trebuie să spun, dar sunteți îngâmfați. Nu vă dați seama ce anume nu știți. Când am înțeles, după întâmplarea nefastă de la Berlin, am hotărât că trebuia să acționez în secret.

Ferris a încuviințat din cap. Ce spunea Hani era adevărat. Nu putea nega nimic.

— Iar eu ce-am fost? Marioneta dumneavoastră?

— Nicidecum, dragul meu. Ai fost agentul meu. Omul meu infiltrat în CIA. Am stat cu ochii pe tine din momentul în care ai venit la Amman, atâta doar că n-am încercat să te recrutez. N-ai fi acceptat. Așa că te-am transformat în agentul meu fictiv.

Ferris a izbucnit în râs.

— Asta am vrut să facem eu și Hoffman cu Sadiki. Am crezut că-l putem prinde pe Suleiman folosindu-l pe Sadiki drept „agent fictiv” – am folosit aceeași expresie.

— Dar era un plan caraghios, nu crezi? Iordania este teritoriul meu – acolo pot controla orice și pe oricine. Iar eu îl folosesc pe Sadiki de câțiva ani. Oare Ed Hoffman chiar a crezut că putea acționa pe teritoriul meu fără ca eu să aflu?

— După cum ați spus, noi, americanii, nu știm atât de multe pe cât ne închipuim.

— Slavă Domnului că încă aveți prieteni! Deși nu prea îmi dau seama de ce ar mai vrea cineva să vă ajute – singurul motiv ar fi că sunteți foarte

bogați. Ei bine, am descoperit că oamenii lui Ed Hoffman puseseră la cale o nouă stratagemă prostească și că îi urmăreau pe Sadiki și pe fratele său. În momentul acela, mi-am spus că lucrurile merseseră suficient de departe. Iar tu, Roger, îmi puteai fi de mare ajutor. Puteai fi o momeală bună pentru Al Qaeda. Erai omul care putea juca rolul ofițerului CIA care dezertează. Erai un musulman din interiorul CIA. Și aveai și dovezi că ești musulman.

— De unde știați că sunt musulman? Mă rog, presupunând că e adevărat și că nu l-ați pus pe Sadiki să le transmită celor din Al Qaeda un teanc de falsuri.

— Știam pentru că am făcut cercetări. Voi, americanii, credeți că sunteți singurii în stare să lucrați meticulos, dar vă înșelați amarnic. Am avut o bănuială, așa că am făcut niște verificări. De fapt, am făcut foarte multe verificări. Mi-am pus oamenii să se uite în registrele de evidență a populației din Statele Unite și pe listele pasagerilor sosiți cu vaporul în Ellis Island. Câțiva dintre oamenii mei au fost în Bosnia, ca să stea de vorbă cu niște rude de-ale tale despre care habar n-ai. Am pus pe cineva să stea de vorbă chiar și cu mama ta, ca să aflu dacă știe ceva despre originea bunicului tău. Apoi am trimis o echipă aici, la Tripoli, ca să se uite în arhivele otomane. Aveam nevoie de documente – știam că și oamenii lui Suleiman or să meargă să facă verificări. Nici ei nu-s proști, prietene. Așa că trebuia ca totul să fie adevărat. Și era adevărat! La naștere, numele bunicului tău dinspre tată era Mahomed Fares. Când a ajuns în America, a păstrat cu străşnicie acest secret. Secretul a fost inventat chiar pe aceste meleaguri, dragul meu. Noi îi spunem *taqiyya*.

— Am împrumutat acest cuvânt de la dumneavoastră. Am crezut că înțeleg ce înseamnă.

— Dar, dragul meu, *taqiyya* nu e un simplu șiretlic pe care să-l poți folosi la nevoie. Pentru un musulman, este un mijloc de supraviețuire. Bunicul tău știa ce înseamnă *taqiyya*. Tocmai *taqiyya* te-a ajutat să te afli astăzi în acest loc. E un lucru pe care noi îl înțelegem în deșert. Ceea ce contează este supraviețuirea. Noi nu ne punem în pericol comorile pentru nimic în lume.

Ferris s-a gândit la toate eforturile pe care el și Hoffman le făcuseră pentru ca stratagema lor să funcționeze: întâlnirile de la Abu Dhabi, Beirut și Ankara, fotografiile și înregistrările audio. Se străduiseră atât de mult și stratagema chiar funcționase, dar totul fusese spre folosul lui Hani. Ferris

era furios pe iordanian, dar nu se putea împiedica să zâmbească atunci când se gândea că îi trăsese pe sfoară.

— Povestea pe care am construit-o noi în jurul lui Sadiki v-a ușurat munca, nu-i așa?

— Foarte mult! Am profitat de operațiunea pe care o puseserăți la cale. Am început să-l folosesc pe Sadiki în același timp cu voi. L-am pus să-l contacteze pe omul lui de legătură din cercurile de suprafață ale rețelei – într-adevăr, Sadiki avea un om de legătură cât se poate de real – și i-am cerut să-i spună că un ofițer CIA nemulțumit voia să le ofere niște secrete membrilor Al Qaeda. Bineînțeles, la început n-au crezut, dar au fost curioși. După ce Sadiki s-a întâlnit pentru prima oară cu tine, le-a dus membrilor Al Qaeda informații adevărate – desigur, eu îi furnizasem informațiile. Cele mai multe nu mai erau de actualitate: numere de telefon mobil vechi și operațiuni care deja își pierduseră din importanță. Le-am spus o poveste încântătoare despre recrutarea de la Berlin și despre toate șiretlicurile voastre cu Hussein Amary. În momentul acela, au început să creadă că ești un adevărat dezertor, din moment ce le furnizai asemenea informații. De fiecare dată când te întâlneai cu Sadiki, pregăteam câte un nou set de documente pentru ei. Între timp, dragul meu, mica operațiune pe care o desfășurați nu făcea decât să întărească povestea mea. Pentru noi era foarte convenabil că existau fotografii cu Sadiki făcute la Abu Dhabi, Beirut și Istanbul, ca să nu mai vorbim de cele de la Londra și Paris. Am avut noroc.

— Ne-ai dus de nas.

— Nu tocmai. Doar m-am folosit de voi. M-am strecurat în planul vostru. Sunteți o superputere și, chiar și atunci când credeți că sunteți abili și vă mișcați discret, faceți de fapt atâta zarvă, încât uneori, cu puțin noroc, putem să ne strecurăm în urma voastră și să profităm.

— Dar convorbirea lui Suleiman pe care am interceptat-o? Și mesajul pentru mine trimis pe telefonul lui? A fost cumva tot mâna dumneavoastră?

— Da, mă tem că da. Trebuia să strângem bine lațul, ca să fim siguri că o să te putem târî până la acea întâlnire. Aveam în baza noastră de date interceptarea unei conversații telefonice mai vechi a lui Suleiman. Îmi pare rău, dar să știi că nu sunteți chiar atât de greu de manipulat.

Ferris și-a apropiat palmele și a aplaudat, de parcă ar fi văzut cum se lasă cortina după un spectacol de teatru.

— E impresionant! Singurul lucru pe care nu vi-l pot ierta este că ați manipulat-o pe Alice. Își făcuse un rost în Iordania. Iubea Amman-ul. Ați distrus tot ceea ce construise. N-o să se mai poată întoarce niciodată acolo. Or să creadă că lucrează pentru dumneavoastră.

— Dragul meu Roger, în Iordania toată lumea lucrează pentru mine. Ea de ce ar fi făcut excepție? Dar trebuie să-ți spun pe șleau că te înșeli dacă îți închipui că eu am fost cel care a pus-o în pericol. Tu i-ai primejduit viața. Membrii Al Qaeda chiar ar fi putut s-o răpească, dacă nu s-ar fi aflat la noi, în „arest de protecție”, ca să zic așa. N-ai de ce să fii furios pe mine. Aveam situația sub control.

Hani a tras cu putere din trabuc și a scos un rotocol de fum care s-a îndepărtat ușor, dar Ferris nu se uita la iordanian.

— Mi-a fost atât de teamă pentru ea. Eram dispus să mor ca s-o salvez. V-ați folosit de asta. Ați mizat pe sentimentele mele. Fără ele, stratagema dumneavoastră n-ar fi mers. Ați transformat iubirea mea pentru Alice într-o armă. Cum aș putea să vă iert?

Hani tăcea. S-a uitat la apa albastră a Mediteranei, privind pe fereastra camerei de oaspeți a spitalului, apoi s-a întors iarăși spre Ferris. Pentru prima oară, în ochii iordanianului a apărut o ușoară umbră de regret, care le-a întunecat puțin strălucirea bucuroasă.

— Îmi pare rău, Roger. Într-adevăr, am contat pe generozitatea ta – știam că erai dispus să faci un lucru pe care l-ar fi făcut orice alt om. Dar nu mi-am dat seama cât de mult o iubeai decât atunci când am stat de vorbă între patru ochi în apartamentul ei. O să-ți spun adevărul: discuția pe care am avut-o cu tine atunci m-a făcut să mă străduiesc și mai mult pentru ca totul să iasă bine. Te supravegheam clipă de clipă. Ți-am dat pantofii cu un praf special, astfel încât să-ți putem lua urma, iar în haina pe care ți-a dat-o șoferul taxiului am cusut dispozitive de urmărire, însuși președintele Siriei ne promisese ajutorul său pentru cazul în care ceva n-ar fi mers așa cum trebuia.

Ferris a dat din cap, dar se gândea la Alice. Iarăși s-au înroșit obrajii de mânie.

— Când ați răpit-o din apartamentul ei și ați dus-o la Hama, ați bătut-o – am văzut urmele de sânge.

— Dragul meu, în primul rând, nu a fost răpită. Și n-am bătut-o, pentru numele lui Dumnezeu! Cu o lună înainte, donase sânge pentru Semiluna

Roșie din Palestina și am presărat câteva picături în bucătărie, pentru că m-am gândit că ne va fi util mai târziu. Nici măcar n-a fost nevoie să spargem ușa apartamentului. A venit cu noi de bunăvoie, dintr-un motiv cât se poate de simplu: credea că în felul acesta avea să-ți fie de ajutor.

— N-ați obligat-o?

— Deloc! Alice e o femeie cu o viață mai complicată decât îți imaginezi. E o viață pe care tu n-o înțelegi. Crezi că o femeie ca ea ar putea să lucreze în Iordania și să umble prin taberele de refugiați palestinieni fără să aibă nicio legătură cu serviciile secrete? Nu-ți spun asta ca să te mâhnesc, ci ca să te simți bine. E o femeie enigmatică, la fel ca tot ce e prețios pe lumea asta. Dragul meu, Alice își făcea griji pentru tine de multă vreme. În mod ciudat, te iubește la fel de mult pe cât o iubești tu.

Ferris a clipit, apoi ochii i s-au umezit. Oare reușise s-o înțeleagă vreun pic pe Alice?

— Trebuie s-o văd. Unde e?

— E și ea la Tripoli. A aflat că te simți bine. Florile din camera ta sunt de la ea.

— Pot s-o văd?

— Bineînțeles, dragul meu. Ești un om liber. Dar cred că, mai întâi, trebuie să stăm de vorbă despre Ed Hoffman.

Ferris s-a așezat brusc în capul oaselor. Din momentul în care se trezise în patul de spital, nu se gândise aproape deloc la Hoffman – era dovada limpede că tot cortegiul de întâmplări prin care trecuse îl afectase foarte mult.

— Știe ce s-a întâmplat?

— Ah, da! A aflat cea mai mare parte din cele întâmplate. Mă rog, a aflat câte ceva. E la Amman. De fapt, tocmai de-aia te-am adus aici. Pe lângă faptul că e orașul din care se trage bunicul tău, aici poți să rămâi neobservat până când vei hotărî ce atitudine o să ai față de Ed.

— Cred că e scos din minți. Toată povestea o să-l distrugă.

— Nicidecum. S-ar putea să fie momentul lui de glorie. În orice caz, asta va fi impresia șefilor lui de la Washington. Vom exploata împreună informațiile pe care ni le va furniza Suleiman despre rețelele din Pakistan, Irak, Siria și Europa. Nu cred că mă laud dacă spun că este cel mai mare succes pe care l-am obținut în lupta cu Al Qaeda. Suleiman se afla în

centrul tuturor operațiunilor pe care le organiza rețeaua. Din moment ce l-am anihilat, Al Qaeda o să aibă nevoie de mulți ani să se refacă.

— Iar lumea o să creadă că Suleiman a fost capturat mulțumită operațiunii lui Hoffman?

— Bineînțeles. Adevăratele operațiuni ale serviciilor de informații rămân secrete pentru totdeauna. Voi, americanii, nu puteți înțelege asta. Sunteți incapabili să păstrați un secret, pentru că la voi este democrație. Noi n-avem o așa problemă. Cât privește gloria, *ahlan wa sahlan*, îți revine toată ție. Sau lui Ed, mai degrabă. Tu ești o problemă.

— De ce-s o problemă? Toate au fost posibile mulțumită mie. Desigur, cu ajutorul dumneavoastră, Hani Pașa.

— Poate că nu-ți dai seama, dragul meu, dar Ed Hoffman o să creadă că ai lucrat tot timpul pentru mine. Ai fost agentul meu fictiv, dar el o să creadă că tu chiar ai fost agentul meu. Au ieșit la iveală niște detalii incomode. Provii dintr-o familie musulmană, iar bunicul tău era originar din Tripoli – oraș sunnit –, însă nu le-ai spus asta niciodată celor din CIA, ceea ce mă tem că este cam stânjenitor.

— Dar nici eu n-am știut. Dumneavoastră ați descoperit că bunicul meu era musulman.

— Da, dar să fim cinstiți, îți închipui că Ed o să te creadă? Și chiar dacă Hoffman te-ar crede, oare te-ar putea crede și departamentul de contraspionaj, Inspectorul General, Președintele Senatului și Comisia pentru Serviciile Secrete? Îți vor pune multe întrebări. Și din pricina acestor întrebări îți va fi foarte greu să rămâi în CIA. Oamenii vor crede că ai fost agentul meu. Și ar avea toate motivele.

Ferris a închis ochii, apoi și-a dus mâna teafără la cap, să-și maseze tâmplele. Trebuia să se gândească. Unde ajunsese de fapt? Și încotro voia să meargă? Parcursese un drum lung, dar nu ca să sfârșească în camera de oaspeți a unui spital din Tripoli, alături de Hani Pașa.

Hani a tras un ultim fum din trabuc, apoi l-a pus deoparte. Din el nu mai rămăsese decât un ciot.

— Mintea ta îți spune că nu ai fost un agent al serviciului secret iordanian, dar, obiectiv vorbind, ai fost într-adevăr agentul meu: te-am controlat, ți-am fixat obiective și te-am trimis de colo-colo. După părerea mea, faptul că nu ți-ai dat seama e neimportant. Orice ai spune, oricâte teste

cu poligraf ai face, Hoffman și prietenii lui vor avea întotdeauna suspiciuni în ce te privește. Îmi pare rău, dar asta este situația.

— Toate-s aiureli. Dar, presupunând că ar fi adevărate, ce crezi că ar trebui să fac?

— Cel mai important lucru este că ai învins. Poți să faci ce vrei.

•

Ferris s-a uitat pe fereastră la lumina strălucitoare și limpede de afară, care dădea la iveală lucrurile ascunse în multe colțuri întunecate. Lucrurile pe care i le spusese Hani erau adevărate – măcar unele dintre ele. O apucase pe un drum fără întoarcere. Și totuși, simțea că nu-și terminase treaba. El reușise să scape, însă mulți alți oameni muriseră, iar mulți dintre ucigași încă se aflau în libertate. Se simțea ca o marionetă. Fusese manevrat cu multă abilitate, dar știa mai bine decât oricine că povestea încă nu se sfârșise. El fusese cel care, într-o cocioabă împuțită de la sud de Tikrit, auzise pentru prima oară de existența lui Suleiman de la un agent irakian. Era cazul lui, nu al lui Hoffman, nici al lui Hani. Și încă nu era încheiat. Hani se înșela: încă nu câștigase.

Ferris a închis ochii și a văzut fața adversarului său. Și-a adus aminte de încăperea din Alep, de camera de luat vederi amplasată lângă un perete și de certitudinea diabolică a lui Suleiman că avea situația sub control. Arabul îi spusese că voia să facă un film care urma să fie difuzat de Al Jazeera. Dar la ce film se referea Suleiman? După ce a întors pe toate părțile întrebarea, i-a devenit limpede ce avea de făcut. S-a întors către Hani, care se descurca impecabil atât când își alegea hainele, cât și atunci când își propunea să inducă în eroare pe cineva.

— Bine. O să facem așa cum vreți. Sunt agentul dumneavoastră – „obiectiv vorbind”. Nimeni n-o să creadă că n-am fost. Dar, din moment ce sunt omul dumneavoastră, va trebui să-mi dați o ultimă misiune.

— Ce misiune, dragul meu Roger?

Chipul lui Hani era luminat de un zâmbet de satisfacție deplină. În mintea lui, spectacolul se încheiase. Nu-i trecuse prin minte că Ferris și-ar fi putut dori să scrie un ultim act.

— Vreau să distrug rețeaua lui Suleiman.

Hani a izbucnit în râs. Își închipuia că Ferris voia să-l tachineze.

— Nu fi lacom, prietene! Ăsta e un alt defect al americanilor. L-am prins pe Suleiman și, în curând, o să punem mâna pe mulți dintre oamenii lui. Nu

e suficient? Ce ne-am mai putea dori?

— Trebuie să distrugem ideea lui. Am pus mâna pe el și pe câțiva dintre oamenii lui, dar se vor găsi alții la fel de inteligenți și furioși. Ce naiba, tot Irakul este o adevărată pepinieră pentru Al Qaeda. Încă nu am terminat. Pe vremea când lucram cu Hoffman, voiam să inventez o otravă care să distrugă toate lucrurile pe care le atinsese Suleiman. Să-l contaminez atât pe el și ideile lui, cât și pe toți oamenii din jurul său. Voiam ca toți să devină radioactivi pentru o sută de ani. Încă avem nevoie de o astfel de pastilă cu otravă. Otrava pot fi chiar eu.

— Despre ce tot vorbești, Roger? Ești bandajat și infirm. Abia poți să mergi.

— Pot *gândi*. Pot să nu mai fiu atât de prost. Pot deveni deștept. Mă puteți ajuta, Hani Pașa. Asta vă cer în schimbul a ceea ce v-am oferit. Vreau ca povestea să ia sfârșit.

Hani s-a mișcat stânjenit în fotoliu. Își dăduse seama că Ferris vorbea serios.

— Și Alice?

— Nu mă va putea iubi decât atunci când toate vor lua sfârșit. Tocmai de-aia trebuie să pun capăt acestei povești.

— Foarte bine. Te ascult, dragul meu Roger. Dar numai dacă ce vrei să faci n-o să distrugă binele înfăptuit până acum.

— Trebuie să vă pun o întrebare. Ați găsit cumva o cameră de luat vederi în casa conspirativă din Alep?

— Da, bineînțeles. Se afla în camera unde erai interogat, dacă ăsta e cuvântul potrivit pentru ce ți-au făcut. Oamenii mei au luat-o cu ei, pentru cazul în care în ea s-ar găsi ceva folositor. Cred că se află în camera alăturată.

— Bine. Înseamnă că putem să ne punem pe treabă. Ascultați-mă, *ustaaz* Hani. Dumneavoastră sunteți maestrul, iar eu, ucenicul. Dar vreau să vă fac o propunere.

Hani a ascultat ce avea să-i spună Ferris – cum ar fi putut să nu-l asculte? Ferris a început să gândească cu voce tare. S-a străduit să întocmească un plan cu ajutorul informațiilor pe care le adunase de la Hoffman, de la Hani și chiar de la Suleiman, până când a reușit să obțină ceva care părea coerent. Hani era prudent – nu era un jucător nesăbuit. Reușise suficient de multe lucruri cât să-și bage câștigurile în buzunar și să se ridice de la masă.

Dar în cazinoul în care se afla, Ferris încă voia să obțină potul cel mare. Hani nu a încercat să-l facă să renunțe la planul său. Știa că, orice i-ar fi spus, tot ar fi încercat să-l pună în aplicare. De aceea, controlul asupra acelei operațiuni avea să-i revină ucenicului. „Obiectiv vorbind”, Ferris era agentul lui Hani, dar operațiunea nu era a iordanianului, ci a lui Ferris.

• Capitolul 36 •

NICOSIA și DAMASC

Chipul lui Suleiman se vedea prin fereastra cu geam gros de pe ușa celulei sale. Avea pungi sub ochi, iar pe față i se întipăriseră urmele tensiunii și nesomnului. Dar chiar și în captivitate, în închisoarea secretă din Cipru unde îl ascunsese Hani după ce casa conspirativă fusese luată cu asalt, Suleiman arăta ca un om care avea situația sub control. Îi luaseră tichia de rugăciune împletită, de un alb imaculat, și burnuzul de stofă fină pe care le purta la Alep. Era îmbrăcat într-o uniformă de închisoare – nu purta combinezonul portocaliu specific închisorilor americane, ci uniforma de bumbac cenușiu a prizonierilor ciprioți. O purta cu o demnitatea plină de furie. Nu avea să cedeze ușor. Că să-l facă să vorbească, ar fi trebuit să-l tortureze până la mutilare, și chiar dacă Hani era dispus să facă asta, în urma torturii, Suleiman n-ar mai fi fost în stare să divulge secretele valoroase pe care le deținea. Hani era dispus să aștepte suficient de mult cât să descopere resorturile psihologice asupra cărora ar fi putut acționa ca să obțină efectul dorit. În orice caz, Suleiman avea să cedeze greu.

— Așteptați să cedeze de la sine, îi spusese Ferris lui Hani când încă se aflau la Tripoli.

În momentul acela, Hani și-a dat seama că, într-adevăr, Ferris se schimbase foarte mult – americanul înțelesese că o stâncă nu poate fi sfărâmată cu ajutorul altei stânci, ci trebuie lăsată să se crape singură din pricina fisurilor din ea. După ce le descoperi, nu mai e nevoie decât de o apăsare foarte ușoară. Din acest punct de vedere, Ferris devenise oriental și se folosea de înțelepciunea sângelui său.

Ca să nu piardă un timp prețios, Hani și Ferris au mers cu elicopterul de la Tripoli în Cipru chiar în după-amiaza zilei în care se întâlniseră. Fără să știe ce se întâmpla, Hoffman aștepta la Amman, beneficiind de o recunoștință nemeritată. Alice aștepta în Liban. Ferris nu voia s-o vadă înainte să poată fi al ei în întregime. Mai întâi, trebuia să se elibereze de sub jugul minciunilor. Nu erau decât ei doi – Ferris și Hani. Erau în aceeași

situație ca atunci când merseseră împreună în acel apartament murdar din Berlin. Se aflau amândoi în afara cuștii în care era închisă prada și încă nu pătrunseseră în mintea ei.

•

Hani l-a condus pe Ferris pe un coridor pustiu, până au ajuns la o celulă goală. Americanul era îmbrăcat cu hainele murdare pe care le purtase la Hama – o pereche de pantaloni ponosiți și o cămașă îmbibată cu transpirație –, iar pe față avea urme roșiatice. Ferris insistase ca oamenii lui Hani să se poarte brutal cu el, ca și cum ar fi fost un informator de rând care începuse să o facă pe nebunul. Îi dăduseră jos bandajul de la deget, ca să se vadă ciotul roșu și proaspăt din care încă se prelingea puroi. Ferris i-a spus lui Hani că era pregătit pentru interogatoriu. Dar nu urma să fie interogat Suleiman, ci însuși Roger Ferris.

Ferris s-a așezat pe un scaun de lemn foarte uzat și a așteptat ca oamenii lui Hani să-i lege mâinile și picioarele. Camera de interogatoriu era strâmtă și rece. Umezeala dinăuntru se transforma în picături de apă care se prelingeau pe pereții mizerabili. În fața lui Ferris se afla camera de luat vederi a lui Suleiman, montată pe același trepied pe care stătuse în încăperea din Alep. Hani, care purta o cagulă neagră, s-a așezat în fața lui Ferris.

— Să-i dăm drumul, a spus Ferris.

A urmat o pauză, cât timp Hani a pornit camera, apoi Ferris a început să vorbească șovăielnic și gutural, ca un om care a fost bătut până a devenit docil.

— Numele meu este Roger Ferris.

Vorbele erau aspre și deformate, de parcă ar fi fost rostite din adâncul măruntaielor.

— Lucrez pentru CIA.

Ferris s-a uitat în pământ. Își ținea ciotul degetului mic în mâna teafără, ca și cum i-ar fi fost teamă ca nu cumva cineva să-i reteze încă unul. Hani i-a poruncit pe un ton aspru să vorbească în arabă și să-și spună mai departe povestea. Ferris a început să vorbească în araba lui academică și monotonă.

— Mă numesc Roger Ferris. Lucrez pentru CIA. Aceasta este mărturisirea mea. Timp de mulți ani, am luat parte la o operațiune care avea ca scop infiltrarea rețelei Al Qaeda. Am încercat să-i facem pe musulmani să-l urmeze pe agentul nostru. Cerem iertare tuturor musulmanilor.

Ferris s-a oprit și s-a uitat cu teamă într-o parte a camerei de luat vederi, spre locul unde se afla Hani. În acel moment, iordanianul l-a lovit cu putere peste obraz. Ferris a gemut – însă nu doar pentru cameră de luat vederi. Lovitura lui Hani fusese foarte puternică, iar obrazul lui Ferris a început să se înroșească din pricina usturimii.

— Cum îl cheamă? a strigat Hani. Cine era agentul vostru?

Ferris s-a străduit din răsputeri să-și găsească cuvintele. Ochii lui priveau în toate părțile. Și-a dus mâna ciopârțită la obraz.

— Agentul nostru era un sirian. Numele lui este Karim al-Shams. Își spunea Suleiman Magnificul. Pretindea că era cel care punea la cale operațiunile Al Qaeda. Dar de fapt a lucrat tot timpul pentru CIA. Cerem iertare tuturor musulmanilor. Suntem uneltele diavolului. Cerem iertare tuturor musulmanilor.

Mâna lui Hani l-a lovit încă o dată pe Ferris. De data aceasta, iordanianul l-a lovit atât de tare, încât l-a trântit de pe scaun. Americanul a rămas gemând pe podea, până când Hani a închis camera de luat vederi.

— Dumnezeule! a spus Ferris, masându-și obrazul, după ce Hani i-a desfăcut legătura de la mâini și l-a așezat pe scaun. A fost o lovitură al dracului de convingătoare!

•

Hani a insistat să fie chemat un doctor cipriot, care să se îngrijească de Ferris. Știa că trebuia să fie brutal în timpul înregistrării, dar era îngrozit că-l lovise cu atâta putere, încât îi cursese sânge. I-a acordat o oră să se refacă și i-a dat să mănânce chebapuri și mâncare de orez. I-a oferit și *arak*[24], dar Ferris a refuzat. Știa că urma partea cea mai importantă a planului și, deși capul lui era plin de vânătăi, voia să și-l păstreze limpede.

Ferris s-a îmbrăcat cu o uniformă de închisoare: o pereche de pantaloni simpli și o tunică, ambele de culoare gri. S-a dus împreună cu Hani într-o cameră de interogatoriu mare, în care se aflau trei scaune. Ferris s-a așezat pe unul dintre ele și a așteptat să-i fie legate iarăși mâinile și picioarele. Apoi a fost lăsat singur. Nu vedea camera de luat vederi, dar știa că era montată în spatele geamului reflectorizant și că obiectivul îi fusese focalizat pe scaunul de lângă el.

Suleiman a apărut zece minute mai târziu, împleticindu-se între două gărzi. I-au fost puse cătușe la mâini și la picioare, apoi a fost așezat cu brutalitate pe scaunul de lângă Ferris. La început, nu l-a recunoscut pe

american, dar când și-a dat seama cine era, a înjurat printre dinți. Ferris și-a ridicat privirea din pământ. Fața lui era mai distrusă decât a lui Suleiman.

— Ești Fares, ofițerul CIA. Ce cauți aici, pocitanie?

Ferris vorbea nedeslușit, ca și cum ar fi fost chinuit de durere. Pentru ca totul să iasă așa cum plănuise, trebuia să scoată de la Suleiman câteva fraze, câteva zeci de cuvinte.

— Te-ai înșelat în privința mea, a murmurat Ferris.

Apoi capul i-a căzut în piept, ca și cum ar fi fost extenuat. Nu spunea nimic, ci doar suspina din când în când, așteptând ca Suleiman să-i pună întrebări. Au trecut treizeci de secunde, apoi un minut întreg. Lui Ferris începuse să-i fie teamă că Suleiman nu avea să înghită momeala, dar în cele din urmă acesta a vorbit.

— Ce cauți aici?

— M-au prins. M-au făcut să mărturisesc.

— Deci e adevărat? Ești musulman? Chiar lucrai pentru noi?

— Ce-ai zis? a întrebat Ferris, sforțându-se, de parcă n-ar fi auzit din pricina durerii.

— Ești ofițer CIA, dar lucrai pentru noi?

— Adică împreună cu voi? a întrebat Ferris gemând.

— Da, împreună cu noi. Spune-mi, lucrai pentru noi, Fares?

— Da, încă de la început.

— Și toate informațiile de la CIA erau adevărate?

— Da, toate erau adevărate. Erai în interiorul CIA.

— *W'Allah*! a spus Suleiman zâmbind. Eram în interiorul CIA. Mă bucur să aud. Slăvit fie Domnul!

— Slăvit fie Domnul! a repetat Ferris.

— Împreună am fi putut face multe lucruri bune pentru *ummah*. Atât de multe lucruri!

Ferris a gemut și a lăsat din nou capul în piept. Obținuse suficient de la Suleiman. Nu voia să-și forțeze norocul. Suleiman i-a mai pus o întrebare, dar Ferris doar a suspinat.

Zece minute mai târziu, Hani a intrat în cameră cu cagula pe față, s-a așezat pe cel de-al treilea scaun și le-a spus pe un ton răstit lui Ferris și lui Suleiman să fie atenți. Hani folosea un dialect arab aspru. Nu vorbea cu vocea elegantă pe care o avea de obicei, ci în felul în care ar fi vorbit un

membru Al Qaeda în timp ce interoga un fost lider care trădase cauza rețelei.

— Uită-te la mine, Karim al-Shams. Marele „Suleiman”! Ai primit informații de la ofițerul CIA pe nume Roger Ferris?

Suleiman a început să râdă – era o dovadă de independență. Hani l-a lovit peste față cu mult mai multă putere decât îl lovise pe Ferris. Apoi i-a tras un șut peste fluierul piciorului, în genunchi și în coapsă. Camera de luat vederi a filmat doar mâna și piciorul lui Hani, nu și față lui.

— Ai primit informații de la ofițerul CIA pe nume Roger Ferris? a repetat Hani.

— Da, a gemut Suleiman. Și îmi pare bine! Slăvit fie Domnul! Aceasta a fost victoria noastră.

— De ce ai făcut lucrul ăsta îngrozitor? a spus Hani printre dinți.

— Suntem mândri de ce-am făcut. Suntem mândri de operațiunea desfășurată împreună cu acest american.

— Asta e o insultă la adresa tuturor musulmanilor! Îmi vine să te calc în picioare! Ești o rușine pentru *ummah*!

— Nu mi-e deloc rușine! Sunt mândru! Operațiunea desfășurată împreună cu acest american este foarte importantă pentru toți musulmanii. E dovada clară că putem face absolut orice.

Hani i-a dat un pumn în figură, ca și cum nu și-ar fi putut stăpâni furia, iar lui Suleiman i-a țâșnit sângele pe nas. Hani l-a blestemat, apoi s-a ridicat de pe scaun și a ieșit din cameră. Cameramanul aflat în spatele geamului reflectorizant a oprit camera de luat vederi. Făcuseră rost de tot ce le trebuia.

Unul dintre oamenii lui Hani a venit să-l dezlege pe Ferris. După ce i-au fost desfăcute legăturile de la mâini și de la picioare, Ferris s-a ridicat în picioare, s-a uitat la Suleiman și a zâmbit. N-a fost nevoie de mai mult pentru ca Suleiman să-și dea seama ce se întâmplase. Pe fața lui se citea o disperare cumplită – înțelesese totul dintr-odată.

— Ai pierdut, a spus Ferris.

Suleiman a începu să urle de durere – era țipătul unui suflet frânt. Reușiseră să-l tragă pe sfoară. Spusese că lucrase împreună cu un ofițer CIA. Era mai rău decât dacă ar fi murit.

•

Ferris a luat un taxi din Beirut și i-a spus șoferului că voia să ajungă la Damasc. Drumul dura cam trei ore – trebuiau să ajungă dincolo de crestele munților Liban. Era o mașină destul de confortabilă, marca Subaru. Ferris avusese de gând să ia un microbuz, dar Hani l-a convins să renunțe la idee. Ar fi părut ciudat ca un american să călătorească împreună cu muncitori turci și menajere libaneze. Ferris trebuia să meargă până acolo cu o mașină bună și să stea pe bancheta din spate, ca orice american. De fapt, Hani ar fi vrut ca Ferris să nu meargă la Damasc. Ar fi vrut ca altcineva să lase caseta video la Al Jazeera, dar Ferris insistase să meargă. Dacă ar fi apărut probleme, el ar fi fost singurul în măsură să dea explicații. Prezența lui avea să confirme proveniența casetei – el însuși era dovada autenticității ei. Hani știa că Ferris avea dreptate, dar tot se opunea. S-a oferit să-i pună la dispoziție o echipă din Forțele Speciale care să-i asigure paza, dar americanul a refuzat – prezența lor ar fi făcut ca drumul până acolo să fie mai periculos, nu mai sigur. Hani a fost de acord cu răspunsul, dar tot nu era liniștit. Îi era teamă ca nu cumva lui Ferris să-i explodeze în mâini bomba pe care o ducea.

Taxiul marca Subaru a pornit din apropierea portului și a început să urce drumul abrupt care trecea prin orașele Aley și Bhamdoun, situate pe colinele din jurul orașului Tripoli, apoi a mers mai departe spre crestele munților Liban, acoperite cu un strat gros de zăpadă. Chiar și în acea zi însorită, drumurile aflate în preajma vârfurilor erau pline de polei. Mașina șerpuia pe versantul estic al munților, trecând prin punctele de control ale armatei libaneze, apoi a coborât huruind spre orașul Chtaura și spre valea Bekaa. La apropierea de granița siriană, lui Ferris a început să-i fie frică și a simțit un gol în stomac. Îi era groază de acea frontieră încă de la începutul șederii lui în Orientul Mijlociu. După ce treceai granița, o apucai pe un drum fără întoarcere: când ajungeai în Siria, erai la discreția unor mâini nevăzute.

Hani îi dăduse un pașaport diplomatic iordanian. În principiu, mulțumită acelui pașaport, Ferris ar fi trebuit să treacă granița fără probleme. Dar sirienii erau curioși. De ce ar călători acest „Fares” cu un pașaport iordanian? Sistemul lor informatic era prea rudimentar ca să facă o verificare serioasă a identității lui Ferris, și totuși, vameșii erau suspicioși. L-au întrebat cât timp avea să rămână în Siria, iar el le-a răspuns că nu se aștepta să stea mai mult de câteva ore. Trebuia să predea ceva, apoi avea să

se întoarcă în Liban. Răspunsul lui a părut să-l liniștească pe căpitanul poliției de frontieră. Chiar dacă Ferris ar fi fost un individ problematic, nu avea să facă probleme prea mult timp.

Mașina a traversat munții Antiliban, mergând de-a lungul graniței siriene și, după treizeci de minute, a ajuns la marginea Damascului. Orașul se întindea pe mulți kilometri de-a lungul câmpiei siriene – era un giuvaer al Orientului care își pierduse strălucirea. Ferris i-a dat șoferului adresa sediului Al Jazeera, situat în cartierul Abu Rummaneh, lângă Ambasada Franței. Sediul se afla într-o clădire de beton fără ornamente, cu aspect plăcut. La fel ca mare parte din Damasc, și acea clădire părea să fi fost transportată în prezent direct din anii ’60. Ferris i-a cerut șoferului să-l aștepte – avea să stea acolo doar câteva minute, apoi avea să se întoarcă la Beirut.

Ferris ținea strâns într-o mână caseta cu înregistrarea originală a interogatoriilor, pe care o înfășurase în hârtie de împachetat. În buzunarul hainei avea o copie a casetei. A apăsat butonul soneriei în dreptul căreia era scris: „Al Jazeera”, iar când secretara a deschis ușa de la intrare, i-a spus că voia să stea de vorbă cu directorul. După aceea, a venit un bărbat mic și gras, care purta un costum la două rânduri și o cravată cu picățele. Directorul s-a uitat la el cu circumspecție.

Ferris și-a dres glasul. Voia să nu pară agitat, dar nu se putea abține – era capătul unei călătorii foarte lungi.

— Am pentru dumneavoastră o casetă de la Raouf.

— De la cine? a întrebat directorul, dându-se în spate.

— De la Raouf – acesta este numele pe care-l folosește. Mi-a spus că așteptați o casetă din partea lui. O casetă foarte importantă pentru telespectatorii postului.

Directorul s-a făcut palid. S-a întors repede în birou, iar Ferris l-a auzit vorbind la telefon. Vorbea pe un ton supus. L-a auzit pronunțând de mai multe ori numele „Raouf”, dar n-a înțeles nimic altceva din ce spunea. În cele din urmă, directorul s-a întors. Era ușurat, iar Ferris a înțeles imediat de ce. Urma să se descotorosească de musafirul buclucaș. Directorul i-a dat o bucată de hârtie pe care notase o adresă din zona veche a orașului.

— Dacă aveți o casetă din partea lui Raouf, mergeți să vorbiți cu Hassan. Nu aici trebuia să veniți. Mergeți la această adresă.

Apoi a dat din mâini, ca și cum ar fi vrut să-l gonească de lângă ușa biroului său.

— Aș vrea să vă las o copie, a spus Ferris, scoțând caseta din buzunar și punând-o pe masă. Dacă mi se întâmplă ceva și nu pot preda înregistrarea acolo unde trebuie, sunt sigur că ați vrea să vă uitați la ea. Este o casetă foarte importantă pentru toată lumea arabă. E un cadou special din partea lui Raouf.

Directorul era stingherit de faptul că trebuia să primească acel cadou îngrijorător de important, dar nu l-a refuzat.

•

Adresa se afla chiar în Bab Touma, cartierul creștin situat în orașul vechi. Poate că era o altă formă de *taqiyya.* Taxiul s-a pierdut în traficul aglomerat de pe bulevardul Bagdad și a înaintat printre zgomotele claxoanelor până a ajuns la strada care ducea spre Bab Touma. Au mers cu viteză foarte mică pe acea stradă veche care se întindea de-a lungul zidului antic al orașului și, în cele din urmă, au ajuns la o străduță pietruită atât de îngustă, încât taxiul nu mai putea înainta. Șoferul i-a făcut lui Ferris un semn cu mâna: adresa pe care o căuta se afla în apropiere, printre cotigile cu măgari și gangurile întunecate. I-a cerut șoferului să aștepte – avea să se întoarcă în câteva minute.

Roger și-a continuat drumul pe jos. Piciorul rănit de schije începuse să-l chinuiască, dar s-a străduit să-și alunge durerea. Strada îngustă era plină de sirieni care ieșiseră la cumpărături. Un măcelar tăia în aer liber o halcă de carne de miel, iar câțiva metri mai încolo doi tineri stăteau într-o frizerie și se uitau pe o revistă deocheată siriană în timp ce așteptau să le vină rândul să se tundă. Câțiva copii cu ochii negri se întorceau de pe terenul de joacă al școlii armenești din apropiere, iar în prăvălia unui bijutier un cuplu își cumpăra verighete. Ferris avea impresia că era absorbit de furnicarul anonim al acelui oraș arab, dar știa că nu era așa – rămânea la suprafață lui precum crusta unei răni. La fiecare fereastră, Ferris vedea icoane întunecate cu Iisus îndurerat – un Iisus oriental, care știa cu adevărat ce însemna suferința.

Ferris a ajuns la câțiva pași de adresa pe care o căuta. La parter se afla un mic magazin cu copertină viu colorată, care vindea muzică și casete video. Chiar lângă magazin se afla o ușa care ducea la apartamentul de la etaj. Înăuntrul apartamentului se vedea o lumină slabă. Ferris s-a oprit și s-a uitat

în susul și în josul străzii. Mulțimea agitată din jurul lui părea să se fi împuținat. Oamenii se întorceau pe la casele și prăvăliile lor. Poate că aflaseră ce se întâmpla. Orașele precum Damascul aveau întotdeauna un limbaj secret. În momentul în care ceva se întâmpla sau era pe cale să se întâmple, toată lumea afla în mod instantaneu. În felul acesta reușeau oamenii să supraviețuiască.

Ferris a băgat capul pe ușă. Era întuneric înăuntru, așa că a căutat întrerupătorul și a aprins lumina. O femeie care stătea lângă o ușă din celălalt capăt al coridorului s-a retras în întuneric.

— Unde locuiește Hassan? a întrebat Ferris.

Femeia a făcut un gest cu capul spre apartamentul de la etaj, apoi a închis ușa. Ferris a început să urce pe scară. Treptele erau șubrede și scârțâiau, iar balustrada de lemn se clătina. La capătul de sus al scării era întuneric. Ferris voia să aprindă lumina, dar nu găsea întrerupătorul. În timp ce bâjbâia pipăind peretele cu palma, s-a deschis o ușă și a apărut un bărbat a cărui față bărboasă era luminată pe jumătate de becul dinăuntru.

— Dumneavoastră sunteți Hassan? Am adus ceva pentru Hassan.

Bărbatul cu barbă nu i-a răspuns, ci i-a făcut semn cu mâna să intre în camera slab luminată. Lui Ferris nu-i plăcea defel locul în care se afla, dar nu avea de ales. Nu trebuia decât să predea caseta. Caseta avea să facă tot restul. După ce a intrat, a auzit în spatele său țăcănitul zăvorului.

În apartament se afla încă un bărbat. Și acesta avea barbă deasă. Purta o tichie de rugăciune împletită. Judecând după privirea sa dură și energică, ar fi putut fi fratele lui Suleiman.

— Eu sunt Hassan. Dumneavoastră cine sunteți?

— V-am adus o casetă din partea lui Raouf. Mi-a cerut să vin să v-o dau – e o casetă pentru Al Jazeera. Aceasta a fost ultima lui rugăminte. Mi-a spus că așteptați s-o primiți.

— Dumneavoastră sunteți americanul? Cel pe care îl aștepta Raouf?

— Da.

Simțea că se împotmolește din ce în ce mai mult, dar nu conta. Singurul lucru cu adevărat important era să lase caseta celor doi. Hassan a dat din cap. Știa cine era Ferris – tocmai de aceea deschisese ușa –, dar era nemulțumit.

— Această casetă trebuia să ajungă la noi cu câteva zile în urmă. Dar am pierdut legătura cu Raouf. Unde se află acum? De ce n-a mai dat niciun

semn de viață?

— Nu știu. Voia doar să ajungă la dumneavoastră caseta.

I-a dat gazdei sale caseta învelită în hârtie de împachetat. Hassan a desfăcut pachetul cu grijă, apoi a privit caseta cu atenție. S-a uitat la cuvintele în arabă scrise pe marginea ei. Probabil că era o însemnare într-un limbaj codat. Hassan a citit-o de două ori, apoi a încuviințat din cap.

— Slăvit fie Domnul!

— Slăvit fie Domnul! a repetat Ferris. Iar acum o să plec. Raouf mi-a spus că, după ce vă dau caseta, trebuie să plec.

— Nu, a spus Hassan. Mai întâi vedem caseta.

Pe Ferris l-a străbătut un val de căldură. I s-a părut că încăperea în care se afla devenea din ce în ce mai mică. Trebuia să îndepărteze cumva pereții de el, ca să nu fie strivit.

— Trebuie să plec, a spus el, îndreptându-se spre ușă cu spatele. Când veți vedeți caseta, veți înțelege. Trebuie să fie difuzată de Al Jazeera.

— Asta e un lucru pe care o să-l hotărâm noi, a spus Hassan.

I-a dat caseta celuilalt bărbat, iar acesta a pornit televizorul cu video incorporat care se afla în sufragerie. În câteva clipe, caseta urma să fie pusă în aparat, iar imaginile aveau să apară pe ecran. Ferris știa că nu mai avea timp.

— Trebuie să plec, a repetat el. Acum.

Hassan s-a așezat în spatele lui Ferris, ca să blocheze ușa. „Până aici mi-a fost!”, și-a spus. A aruncat o privire spre fereastră și, în momentul acela, și-a amintit de magazinul de la parter. Și-a amintit vag și că avea o copertină.

— Pune caseta, a cerut Hassan.

Celălalt bărbat a introdus-o în video, iar pe ecran au început să tremure niște imagini.

Ferris a acționat instinctiv, fără să țină seama de piciorul rănit și de mușchii săi epuizați și fără țină cont de teama care îi imobiliza membrele și încheieturile. S-a răsucit cu spatele spre fereastră și s-a izbit cu toată forța de cercevele, protejându-și capul cât de bine putea. A auzit cum au trosnit și s-au despicat sub greutatea corpului său și a simțit cioburile despicându-i pielea cu o mie de tăieturi subțiri. Apoi a plutit prin aer, fără să știe dacă trupul va lovi piatra colțuroasă a pavajului sau pânza moale a copertinei. Zborul n-a durat decât un moment. Imediat după aceea, a simțit

că trupul i-a ricoșat din pânza copertinei suficient cât să-i atenueze căderea, apoi s-a izbit de caldarâm.

Oamenii de pe stradă au început să țipe, arătându-l cu mâna. Nu și-a dat seama de ce, până în momentul în care și-a dus mâna la ceafă, apoi s-a uitat la ea și a văzut că era plină de sânge. În câteva secunde, Hassan și oamenii lui aveau să coboare în stradă ca să pună mâna pe el. A încercat să se ridice, s-a clătinat câteva clipe, apoi și-a recăpătat echilibrul. A început să alerge pe stradă, înaintând atât de repede cât îi permitea piciorul rănit. Cel mai bun lucru care i s-ar fi putut întâmpla ar fi fost să-l aresteze polițiștii sirieni. Dar aceștia l-au lăsat în pace.

Înainte de a ajunge la Bab Touma, și-a dat seama că Hassan și oamenii lui nu-l urmăreau. Oare unde erau? Apoi a înțeles ce se întâmplase. Dăduseră drumul la casetă chiar în momentul în care el sărise pe geam. Fuseseră țintuiți de înfățișarea lui Suleiman: era speriat, buimăcit, paralizat. Otrava din pilulă tocmai atinsese primul nod și avea să se împrăștie tot mai mult, atingând toți nervii și sinapsele, iar în cele din urmă avea să ajungă la centrul de comandă. În momentul acela, luminile aveau să se stingă încetul cu încetul. Întregul organism avea să se clatine și să slăbească, iar pielea avea să i se zbârcească.

•

Ferris l-a găsit pe taximetrist exact în locul în care îl lăsase. S-a șters de sânge cu prosopul pe care șoferul îl avea în portbagaj. Instinctul îi spunea că nu era bine să se apropie de spitalele siriene și de Ambasada Statelor Unite. I-a cerut șoferului să se îndrepte către Ambasada Franței, care era cea mai bună și mai modernă din tot orașul. I-a explicat soldatului francez care stătea în fața porții de la intrare că trebuia să-l vadă pe șeful centrului din Damasc al Direcției Generale pentru Securitate Externă. Poate că pe soldatul francez l-a convins sângele, sau poate privirea extrem de hotărâtă din ochii lui Ferris, dar cert este că, în timp ce a sunat, l-a invitat pe Ferris să intre și să stea în spatele porții solide a ambasadei. Un minut mai târziu, șeful centrului DGSE a sosit împreună cu o infirmieră care l-a dus în cabinetul medical al ambasadei să-i curețe rănile. După aceea, a fost adus un doctor. În cădere își rupsese două coaste, și a fost nevoie de mai mult de patruzeci de copci să-i coasă toate rănile. În orice caz, avusese noroc. Apoi Ferris a povestit câte ceva din ce se întâmplase – nu mult, ci suficient cât ofițerul DGSE să nu se facă de râs atunci când avea să trimită un mesaj

telegrafic la sediul central al serviciului secret pentru care lucra. La întrebarea de ce nu s-a dus la Ambasada Statelor Unite, Ferris i-a răspuns ofițerului: „M-am retras”, iar francezul i-a zâmbit cu simpatie.

Ofițerul francez s-a oferit să-i pună la dispoziție o mașină diplomatică și un șofer care să-l ducă la Beirut, iar Ferris a acceptat bucuros. Totul se terminase. Nu mai avea decât un singur scop: s-o găsească pe Alice.

•

Caseta a fost difuzată de Al Jazeera patru ore mai târziu. Crainicul a numit înregistrarea „confesiunea unui trădător”. Era ca și cum ai fi privit o spânzurare publică. Era ceva îngrozitor, dar nu puteai să-ți iei ochii de la ea.

Când s-a difuzat caseta, Ferris deja se afla sub protecția lui Hani. Nici măcar nu s-a obosit să se uite la televizor. A lăsat „confesiunea” lui Suleiman să-și facă efectul. Știa că rușinea și acuzațiile se împrăștiau în întreagă lume musulmană, că aveau să urmeze dezmințiri și contraacuzații și că purtătorii de cuvânt aveau să vorbească emfatic, să se bucure sau să bage capul în pământ. Era o poveste care n-avea să dureze doar câteva zile sau câteva săptămâni. Rețeaua urma să aibă nevoie de mulți ani ca să-și revină după contaminarea cu acea toxină. Pentru că din moment ce membrii rețelei nu putea avea încredere în Suleiman, arhitectul desăvârșit al Jihadului, atunci nu mai puteau avea încredere în nimic.

• Capitolul 37 •

Primele zile au fost stingheritoare. Niciunul dintre ei nu voia să vorbească prea mult, de teamă să nu declanșeze o cascadă de emoții puternice care să le distrugă toate șansele de fericire. Erau grijulii unul cu celălalt, la fel ca soții care sunt suficient de înțelepți cât să nu aducă în discuție iubirile trecute. Ferris îi promisese că avea să-i destăinuiască toate minciunile trecute și nu avea s-o mai mintă niciodată, dar nu-i era ușor să se țină de cuvânt. Aproape toată viața lui era construită din minciuni. Era vorba mai degrabă de un nou început decât de rescrierea trecutului, iar Alice părea să înțeleagă. Și ea avea secrete – erau tainele vieții ei în Iordania, pe care n-ar fi putut să i le explice în totalitate lui Ferris și nici măcar ei însăși.

S-au întâlnit la spitalul din Tripoli – Alice rămăsese acolo cât timp lipsise Ferris. Când Alice a intrat în camera de oaspeți, Ferris a început să plângă. Nu voia să plângă, dar nu se putuse abține. A încercat să-i explice ce se întâmplase, dar apoi a renunțat, iar ea l-a strâns în brațe cu putere. I-a văzut vânătăile de pe față și de pe ceafă. A vrut să-l țină de mâna bandajată și a văzut dintr-odată că-i lipsea un deget, apoi și-a imaginat tot restul. Ferris nu i-a povestit ce i se întâmplase la Damasc. Putea să-i spună prin ce trecuse acolo și mai târziu, dacă avea să mai fie nevoie.

Hani le-a pus la dispoziție o mașină și un șofer, și au ieșit amândoi pe ușa spitalului în lumina strălucitoare a soarelui de iarnă, care scălda nordul Libanului. Pe crestele munților din spatele lor se așternuse zăpada, iar apa scânteietoare a mării era de un albastru limpede. În momentul în care au ieșit din spital, puritatea soarelui și a mării a părut să îndepărteze câteva dintre petele trecutului lor. Ferris a mers la moscheea din Tripoli unde, după spusele lui Hani, Mahomed Fares fusese șeic. Voia s-o vadă. Apoi i-a arătat lui Alice casa de piatră în care se născuse bunicul său, iar ea doar a zâmbit, de parcă și ea ar fi știut întotdeauna că Ferris era musulman.

În după-amiaza aceea, s-au îndreptat spre sud, mergând cu mașina de-a lungul țărmului până au ajuns la Beirut, orașul ca un smarald care și-a pierdut strălucirea. Hani le rezervase un apartament în hotelul Phoenicia, de la ale cărui ferestre se vedeau curbura portului și zăpada de pe munții de dincolo de el. Alice a agățat de clanță cartonul cu inscripția: „Nu deranjați!” Apoi s-au dezbrăcat încet unul pe altul, iar Alice a avut grijă să

nu-i lovească rănile. L-a condus până la pat, apoi au rămas întinși multă vreme, fără să facă dragoste – s-au atins, și-au adus aminte de trecut și au așteptat ca dragostea și dorința să revină. Ferris o aștepta. În acele moment, nu el trebuia să înceapă – aștepta ca ea să-l posede. Iar Alice l-a posedat.

Au rămas în pat toată noaptea și toată ziua care a urmat. Au cerut la recepție să li se servească masa în cameră și au stat pe terasa apartamentului lor, care dădea spre mare. Aveau tot timpul din lume. Nu se grăbeau să ajungă undeva și nici nu aveau de ce să-și spună minciuni. În după-amiaza aceea, Ferris era pe jumătate adormit în momentul în care Alice a început să-i cânte un cântec de leagăn. Când a văzut că s-a trezit, Alice s-a oprit, dar apoi a continuat, mângâindu-i părul aspru și negru din creștetul capului. Mintea lui hoinărea prin trecut. Într-un anume sens, reușise să înțeleagă tot ce se întâmplase, însă numai mergând dinspre prezent înspre trecut. Dar oare ar fi putut înțelege întreaga poveste și dacă ar fi încercat să și-o reprezinte pornind de la început către momentul în care se afla?

— Ai participat la toată operațiunea, a spus el.

— La urma urmelor, așa e.

Se oprise din cântat, dar continua să-i mângâie părul.

— Mai fusesem în Siria. Știam ce fac.

— Ai mai fost acolo pentru Hani?

— Da. M-a ajutat să rămân în Iordania, așa că și eu l-am ajutat din când în când. Dar ultima oară, am fost pentru tine. Mi-a spus că n-aveai să pățești nimic. Și că dacă nu-l ajutam, n-aveai să fii eliberat niciodată.

— Mai vrei să-mi spui ceva?

Alice a rămas pe gânduri multă vreme.

— Nu, a răspuns ea.

I-a atins fața și a zâmbit, iar în scurtă vreme a adormit alături de el.

•

S-au întors la Amman cu avionul personal al lui Hani. Hoffman aștepta ca Ferris să se întoarcă și, dacă fusese furios, nu i-a arătat în niciun fel. După cum prevăzuse Hani, lumea credea că Hoffman fusese cel care pusese totul la cale, chiar și difuzarea de către Al Jazeera a casetei video. Hoffman voia să afle cum decursese întreaga operațiune, iar Ferris i-a povestit pe

îndelete. N-a omis nimic, iar discuția din camera securizată a durat aproape trei ore de la un cap la altul.

— Vreau să-mi dau demisia din agenție, a spus Ferris după ce a terminat.

Hoffman nu a încercat să-l facă să se răzgândească. A mormăit câteva cuvinte din care reieșea că îl înțelegea perfect. Era limpede că se simțea ușurat. Ferris era singurul american care știa tot ce se întâmplase. Din acest punct de vedere, Ferris era ultimul om pe care ar fi vrut să-l vadă în CIA.

Hoffman i-a oferit lui Ferris o consistentă indemnizație de despărțire – nu era chiar cât una de concediere, dar era mai mult decât suficientă. Urma să i se plătească pe viață o pensie pentru handicap, o primă pentru pensionarea înainte de termen pe motiv că fusese rănit la datorie, o primă neimpozabilă din „Fondul pentru performanță”, sporul de risc și sumele pentru orele pe care le lucrase peste program și pentru zilele de concediu pe care Ferris nu și le luase niciodată. Nu era o avere, dar era o sumă frumușică. Hoffman i-a spus că agenția voia să-i acorde o medalie și l-a întrebat dacă dorea să vină la sediul central, pentru ca directorul să i-o poată înmâna. Dar Ferris i-a spus că nu și că puteau s-o păstreze într-un dulăpior, alături de cea pe care o primise pentru operațiunea din Irak.

•

Roger Ferris și Alice Melville s-au căsătorit la Amman, în luna iunie a acelui an. Ferris își schimbase puțin înfățișarea: avea părul mai lung și își lăsase barbă. Alice i-a spus că arăta și mai bine decât înainte. A fost o ceremonie simplă. Ferris nu se convertise la islam, dar, alături de preotul care a oficiat cununia religioasă, a fost prezent și un șeic. Au venit atât mama lui Ferris, cât și părinții lui Alice. Ferris nu avea cavaler de onoare și atunci a hotărât să-l roage pe Hani să joace acest rol, iar iordanianul a fost foarte bucuros, întrucât era o propunere care îi confirma că Ferris îl iertase pentru că-l manipulase. După nuntă, Alice a continuat să lucreze pentru copiii refugiaților palestinieni. Ferris a început să muncească alături de ea, iar palestinienii din taberele de refugiați erau încântați de el: le vorbea limba și asculta ce aveau de spus. Au trăit fericiți toată toamna. S-au stabilit în apartamentul lui Alice din cartierul vechi al orașului și s-au învățat unul pe altul să gătească.

Într-o zi de septembrie, la un an după ce Alice și Ferris se cunoscuseră, au primit o vizită din partea lui Hani. La început, a vrut să stea de vorbă cu Ferris între patru ochi, dar el a refuzat să aibă o conversație privată cu Hani,

spunându-i că totul se terminase. Așa că Hani le-a povestit amândurora: un jurnalist de la *Sunday Times* îi pusese câteva întrebări despre o ambuscadă din Alep în care fusese implicat și Roger Ferris, un diplomat american care demisionase de curând. Hani i-a spus că putea împiedica apariția anchetei – avea suficienți prieteni la Londra, Beirut și Paris, ba chiar și la Tel Aviv, dacă acolo se produsese scurgerea de informații. Dar începuseră să umble zvonuri, ceea ce însemna că Ferris și Alice nu mai erau în siguranță la Amman. Hani avea să-i protejeze, dar voise să știe și ei cum stăteau lucrurile.

La începutul lui octombrie, s-au mutat într-un alt oraș arab, unde activa o organizație umanitară care avea nevoie de voluntari. Nu le-au spus nici măcar prietenilor în ce oraș pleacă. Înainte să părăsească Amman-ul, Alice a aflat că era însărcinată. Copilul s-a născut în lumea arabă. De aceea, se putea spune că pământul arab îi învăluise pe Roger și Alice, îi pătrunsese cu spiritul său și le curgea prin vene. Nu puteau și nici nu voiau să se despartă de cultura încântătoare și chinuită care îi atrăsese pe acele meleaguri. Și astfel și-au trăit viața.

Sfârșit

{1} În franceză, în original: „stratageme de război” (n.tr.).

{2} În germană, în original: „Ce doriți?” (n.tr.).

{3} *Haram*: cuvânt arab întrebuințat pentru a desemna alimentele și faptele interzise de legea islamică. (n.tr.).

{4} În arabă, în original: „Bine te-am găsit!” (n.tr.).

{5} În arabă, în original: „portar” (n.tr.).

{6} În arabă, în original: „Pacea fie cu tine!” (n.tr.).

{7} În arabă, în original: „O, Dumnezeule!” (n.tr.).

{8} În arabă, în original: „dragul meu” (n.tr).

{9} Salafism: școală de gândire sunnită care susține că doctrina islamică era completă încă de pe vremea lui Mahomed, respingând toate inovațiile care i-au fost aduse ulterior. (n.tr.).

{10} Moșia Bletchley este situată în orașul Milton Keynes din comitatul Buckinghamshire. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a adăpostit cel mai important centru britanic de decriptare a comunicațiilor codate. (n.tr.).

{11} În arabă, în original: „Stăpâne!” (n.tr.).

{12} În arabă, în original: „hegiră”. În islam, hegira desemnează data de 16 iulie 622 (începutul calendarului musulman), când Mahomed a fugit din Mecca, îndreptându-se către Medina. (n.tr.).

{13} Eid al-Fitr: sărbătoare musulmană care durează trei zile și marchează sfârșitul Ramadanului. (n.tr.).

{14} În arabă, în original: „învățător” (n.tr).

{15} Makruh: cuvânt arab întrebuințat pentru a desemna acțiunile pe care legea islamică nu le interzice, dar le consideră respingătoare. Pentru desemnarea faptelor interzise se folosește cuvântul haram. (n.tr.).

{16} Drumul Regal: drum comercial antic din Orientul Mijlociu, care începea în Egipt, la Heliopolis, și se termina la Resafa, oraș situat pe actualul teritoriu al Siriei. (n.tr.).

{17} Drepturile Miranda: avertisment dat suspecților aflați în custodia poliției, dar care nu sunt arestați, înainte să li se pună întrebări cu privire la comiterea unei infracțiuni. (n.tr.).

{18} În arabă, în original: „excelent” (n.tr.).

{19} Ummah: cuvânt arab care înseamnă „comunitate” sau „națiune” și este folosit pentru a desemna fie țările arabe, fie comunitatea credincioșilor musulmani de pretutindeni. (n.tr.).

{20} În arabă, în original: „Slăvit fie Dumnezeu!” (n.tr.).

{21} În arabă, în original: „Casa Islamului” (n.tr.).

{22} Autorul se referă la romanul *Condiția umană.* (n.tr.).

{23} În franceză, în original: „gest nobil” (n.tr.).

[24] *Arak*: băutură alcoolică incoloră obținută prin distilare din struguri fermentați, foarte asemănătoare cu țuica. (n.tr.).

Table of Contents